

Giới thiệu Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo

Truyện Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo của tác giả Mạc Thiếu Hiền thuộc thể loại truyện xuyên không của cô nàng bướng bỉnh từ thời hiện đại tởn tởn mà không rõ nguyên do là do đâu.

Nàng xuyên không rơi vào ngay chợ nhưng buổi chợ ấy đang diễn ra một sự kiện đặc biệt mà nàng không biết tại sao trên tay mình lại cầm tờ quảng cáo là có một tờ tuyển thế nhưng điều kiện thật sự rất đơn giản không đòi hỏi gì chỉ yêu cầu là nữ nhi dung mạo bình thường gia thế bình thường.

Tại sao khi cô bỏ tờ giấy đó đi thì có mấy người đàn ông chặn cô lại tiếp theo như thế nào mời các bạn theo dõi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lỡ tay bóc băng kén rể

Beta: Tịnh Yên

Quý Tinh nhìn cảnh tượng trước mắt, nhà cửa cổ xưa, bên cạnh là đám tiểu thương ăn mặc kiểu cổ trang. Nếu không phải vì cô biết mình đang nhảy Bungee mới rớt xuống đây, thì cô đã cho rằng mình bị lạc vào một chỗ bí mật nào đó. Không sai, vốn là cô đang tham gia trò chơi nhảy Bungee, nào biết đây bị đứt giữa chừng, cô không chết, nhưng lại bị đưa đến nơi này.

Chỉ là. . . Nhìn cảnh tượng mọi người vội vã trước mắt, thế nào lại không có ai phát hiện ra cô? Theo lý thuyết, cô còn đang mặc quân phục (*) mà.

*Quân phục: Trang phục quân nhân.

"Nhường một chút, mau nhường một chút!"

Đột nhiên, có người đẩy cô ra, cũng không quay đầu lại nói một tiếng xin lỗi, mà là chạy về một hướng, kỳ quái, chỗ đó có phát tiền sao? Cô cũng tò mò đi theo, chỉ là dù thế nào, cô cũng không thấy bên trong, chỉ thấy đầu người với đầu người, tất cả họ đều đang nhìn một tờ cáo thị?

Không sai! Sau khi liên tục kiểm chứng, cô xác thật đó chỉ là một tờ cáo thị bình thường? Vậy mà cô còn tưởng là gì chứ.

"Vị đại ca này, nơi đây là đâu vậy?" Cô kéo áo người bên cạnh hỏi, chỉ là người đó gạt tay cô ra, không chú ý đến cô, vẫn hứng thú nhìn tờ cáo thị kia, cô quay đầu, nếu tờ cáo thị kia có thể hấp dẫn với mọi người, được rồi...

"Tôi nói, các người có nghe tôi nói không?" Cầm tờ giấy trong tay, cô nhìn bọn họ, ai ngờ....Tự nhiên, bọn họ lập tức giải tán, còn có vài người quay đầu lại nhìn cô, mặt đầy vẻ đồng tình. Cô nhủ mảy, giờ tờ giấy đến trước mắt, nhìn qua, nhưng mà.....

Gợi ý chọn rể: Nam Cung Hi của phủ Nam Cung tuyển thế. Tuổi dưới hai mươi năm, chiều cao không giới hạn, cân nặng không giới hạn, diện mạo không giới hạn, chỉ cần là nữ. Mời báo danh.

Này, chọn rể là cái gì vậy? Chỉ có mỗi yêu cầu về số tuổi? Còn lại đều không giới hạn? Chẳng lẽ người nọ là kẻ ngu? Si đàn? Hay là người thực vật?

Thật là nhàm chán! Cô tiện tay ném tờ giấy kia, muốn đi, thì đột nhiên xuất hiện vài người đàn ông cường tráng cản đường...

"Vị cô nương này, cô đã bóc băng, nên phải đi theo chúng tôi ngay." Về mặt người cầm đầu đầy kích động, nhìn cô. >

Cô cho là mình hoa mắt, nhưng khi nhìn một hồi lâu, không sai, thật sự mấy người này đều đưa về mặt kích động nhìn cô, có cần như vậy không? Rốt cuộc thì ông trời cũng nghe ước nguyện của bọn họ, cuối cùng cũng có người ghi danh, lần này trở về, họ không cần phải chịu phạt nữa rồi.

"Cái đó, thật xin lỗi, tôi không biết cái này là thông báo kén rể." Nói xong, cô còn nhặt tờ giấy lên, mặt nở nụ cười, trả lại cho người cầm đầu kia.

Đại hán thấy cô muốn đổi ý, đâu dễ dàng đồng ý, "Cô nương, thật ngại quá!" Nói xong, một người cường tráng bước ra, vác cô lên vai. Đột nhiên bị người vác lên, làm cho Quý Tinh cảm thấy chóng mặt, rất muốn ói.

"Này! Tại sao các người có thể làm như vậy! Mau thả ta xuống!" Người này ăn cái gì vậy? Tự nhiên lại mạnh như vậy? Làm hại một thượng tá như cô cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, nếu trong tay có súng, cô đã bắn chết hắn rồi.

"Xin cô nương hãy nhẫn nại một chút, phủ Nam Cung cách đây không xa." Một người đàn ông cường tráng khác giải thích. Quý Tinh nghe đến mức sắp bị tức chết rồi. Cái này cùng với trắng trợn cướp đoạt thì khác nhau chỗ nào?

Lúc này, đám người mới vừa tản ra nhanh chóng tụ lại bàn chuyện. Nhìn đoàn người đang dần đi xa, một người hỏi người khác "Người có thể đoán được

vị cô nương kia có thể sống sót trở ra không?"

"Theo ta thấy....thật không có khả năng. Ngươi cũng không phải không biết, đó chính là thiếu gia phủ Nam Cung, khắp kinh thành không có hộ nào chịu gả con gái gả cho y, ngay cả kẻ ngu cũng không." Một người khác nói.

Lúc này, ở trên đường, một nhóm người cũng đồng tình nhìn về hướng Quý Tinh bị mang đi.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Phủ Nam Cung quỷ dị

Beta: Tịnh Yên

Sau khi Quý Tinh được thả xuống, nàng liền trừng mắt với người đã vác nàng, rồi xoa xoa bả vai mình, xương cốt như muốn rơi từng mảnh. Sau đó, nàng mới nhìn xung quanh.

"Cô nương, đây chính là phủ Nam Cung. Cô nương hãy nghỉ ngơi một chút, chúng tôi sẽ đi thông báo với lão gia và phu nhân." Nói xong, người nọ lập tức rời đi, chỉ để lại một người, có lẽ là sợ nàng chạy trốn?

"Phu nhân, nàng xem một chút, đã lâu như thế này rồi mà không có ai bóc băng. Tiếp tục như thế, không ổn đâu." Nam Cung Hạo lo lắng, đi đi lại lại.

"Ai da, chàng cho rằng, chỉ có chàng gấp, thiếp không gấp sao?"

Bà cũng không biết, con trai bà giống ai nữa. Trong nhà, không có ai có thể kiềm chế được tính tình của hắn, đây chẳng phải là do vết sẹo trên mặt của hắn gây ra sao?!

"Đều tại chàng! Nếu không phải chàng dẫn con trai của thiếp ra ngoài, thì con trai thiếp có biến thành như bây giờ sao? Mặt bị phá hủy còn chưa tính, ngay cả tính khí cũng như bò nóng." Thượng Quan Mân làm nhảm mắng Nam Cung Hạo, nhưng ông cũng chỉ có thể đuổi lý. Đúng vậy, nếu như khi con trai còn nhỏ, ông không dẫn nó ra ngoài cũng sẽ không xảy ra chuyện đó. Hơn nữa, từ khi trên mặt có nhiều sẹo, nên những nữ nhân vừa thấy ở xa là nhanh chóng tránh đi, cho nên, tính tình của hắn ngày càng nóng nảy.

"Lão gia! Phu nhân! Tin tức tốt! Tin tức vô cùng tốt!" Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một người đàn ông cao lớn.

"Kêu la cái gì! Bây giờ thì còn có tin tức tốt nào hả?" Thượng Quan Mân quay đầu nhìn hắn rống to.

"Phu....Phu nhân, có.....có người bóc cáo thị rồi." Hắn run rẩy, nói. Trong phủ, ai chẳng biết phu nhân mới chính là đương gia. Mà lão gia, hắn liếc mắt nhìn người đang đứng yên một bên, cúi thấp đầu xuống.

"Cái gì! Ngươi. . . Ngươi nói có người gỡ báo rồi hả?" Nàng kêu to, chấp tay trước ngực, cảm tạ Bò Tắt, "Là ai? Có tới không?" Thái độ nàng khác thường.

"Dạ, ở đây...Ở vườn hoa." Hắn vừa nói xong, thì đã không thấy bóng hai người, gãi gãi đầu, hắn lập tức xoay người bỏ đi.

Ở trong vườn hoa, Quý Tinh ngồi nhìn ngắm xung quanh. Nói thật, thì nơi này nhìn qua rất tốt, lầu các đình đài, cầu nhỏ, nước chảy róc rách. Chẳng qua khi nàng nhìn thấy phía xa có hai người đang hối hả chạy đến, thì lập tức đứng dậy, lui về sau hai bước.

"Đây....Vị cô nương là người đã bóc cáo thị?" Thượng Quan Mân hài lòng nhìn nàng, xinh đẹp, xinh đẹp, chẳng qua, bộ y phục này....Thật kỳ quái, bà chưa bao giờ thấy qua, nhưng khi nàng đứng lên lại vô cùng.....hiền ngang mạnh mẽ.

Quý Tinh nhìn người phụ nữ trước mắt. Đó là một nữ nhân trang điểm xinh đẹp, nếu như ngay từ lúc đầu, bà không có mở miệng nói chuyện, nàng còn tưởng là má mị của một kỹ viện nào đó chứ.

"Ặc, phải. . . Bà là. . ." Thấy bộ dạng vui vẻ của nữ nhân này, nàng cũng không nói là do mình vô ý bóc cáo thị. Dù sao, đối với nơi này, nàng còn chưa quen thuộc, nếu có một nơi an thân là chuyện tốt rồi.

"Cô nương, cô thật nguyện ý làm phu nhân của Hi nhi chúng ta?" Mặt Nam Cung Hạo kích động tiến lên. (c|j|e|n|c|a|n|l|e|q|u|y|c|o|n|c|o|m-Venus Thần)

Nàng chỉ kém là chưa có quỳ xuống, đột nhiên ở đâu xuất hiện một người, làm cho Quý Tinh sợ hết hồn, "Ê...Ê....." Bộ nàng giống như chưa nói phải lập

gia đình chứ? Chẳng lẽ là vì bóc cáo thị, nên làm họ hiểu lầm?

"Đi đi đi! Đừng có dọa người ta!" Thượng Quan Mân đẩy Nam Cung Hạo ra, thật vất vả mới có người bóc cáo thị, hơn nữa đối tượng còn là một cô nương xinh đẹp như thế, nàng cũng không muốn đến rồi lại đi. Nhìn ánh mắt kỳ quái của hai người trước mắt, trong lúc nhất thời, Quý Tĩnh im lặng, cứ như vậy mà nhìn họ.

"Mẫu thân, phụ thân, con đã trở về. Mà hai người ở đây làm gì thế?" Nghe được âm thanh này, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo hành động vô cùng ăn ý. Quý Tĩnh còn chưa rõ chân tướng đã bị Thượng Quan Mân kéo đi, mà Nam Cung Hạo thì ngăn người trước mắt.

"Phụ thân, người làm cái gì thế?"

Con người Nam Cung Hạo đảo vòng, "Không có gì, chỉ là ta muốn tìm con để tâm sự một chút thôi, ha...ha...ha."

Dù nói như thế nào, cũng ngàn vạn lần không thể hai người gặp mặt nhau, ít nhất là trước khi hôn lễ hoàn tất. Nếu không, ông rất sợ cô nương người ta sẽ chạy mất khi thấy mặt con trai ông.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Gả mình

Nam Cung Hi vừa nghe phụ thân muốn cùng hắn tâm sự, thì lập tức chạy nhanh hơn so với bất kỳ ai. Bởi vì hắn đã đoán được phụ thân muốn nói gì, chắc chắn là bắt hắn thành gia lập thất gì gì đó! Nhưng với bộ dạng như quý của hắn, còn có nữ nhân nào chịu gả cho hắn? Mà hắn cũng không trách ý tứ chê bai của bọn họ, cho nên những động tác kia, hắn đều không thèm để ý, bọn họ thích giày vò như thế nào, thì cứ giày vò như thế thôi.

Nhìn nhi tử chạy trời chết, Nam Cung Hạo lắc đầu thở dài, mỗi lần hai người muốn nói chuyện lấy vợ cho hắn, thì hắn đã co chân chạy, chỉ là lần này, tám phần có hy vọng rồi, nghĩ như vậy, Nam Cung Hạo xoay người, đi về hướng khác.

Quý Tĩnh nhìn nữ nhân hòa nhã dễ gần đang đứng trước mặt, trong lúc nhất thời, cũng không biết nói gì cho phải.

"Cô nương, không biết năm nay bao nhiêu tuổi?" Thượng Quan Mân nhìn nàng, mặc dù ghi trên giấy là không quan trọng, nhưng vẫn hỏi thì tốt hơn.

"Ừ. . . 25 tuổi." Khá tốt, chỉ là lớn như vậy còn chưa có lập gia đình? Thượng Quan Mân không khỏi hồ nghi. Quý Tĩnh cũng biết bà đang nghĩ gì, nhưng cũng lười giải thích. Chẳng lẽ phải nói với bà rằng nàng chính là người xuyên không, là người đến từ mấy ngàn năm sau, nếu nói như vậy, chắc đã bị xem là người điên rồi.

"Vậy trong nhà còn có cha mẹ....?" Bà tiếp tục hỏi, Quý Tĩnh lắc đầu một cái, ở đây đương nhiên là không có rồi. Thượng Quan Mân không khỏi đồng tình nhìn nàng, không trách được lớn như vậy mà chưa thành thân, "Vậy, cô nương có nguyện ý gả cho Hi nhi chúng ta không?" Một câu hỏi này đã lôi Quý Tĩnh đến.

"Khụ khụ. . ." Nàng nỗ lực khụ, thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình làm cho sặc chết. Ngay cả nhi tử của bà, nàng còn chưa thấy, thì bảo nàng phải trả lời sao đây? "Cái đó, hình như tôi còn chưa thấy nhi tử của các vị." Nghe được lời nói của nàng. . . Thượng Quan Mân có điểm chột dạ cúi đầu.

"Cô nương yên tâm, mặc dù Hi nhi chúng ta không phải thuộc loại ai nhìn mắt cũng tỏa sáng, nhưng là người rất tốt, thật đấy, vô cùng thích hợp làm một phu quân." Từ cửa truyền đến giọng nói của Nam Cung Hạo, nghe thế nào cũng giống như đang. bán hàng ế.

"Đúng a! Đúng a! Nếu là Hi nhi dám khi dễ cô nương, cứ tới tìm chúng ta, khẳng định chúng ta sẽ đánh nó đến choáng váng." Lời nói của Thượng Quan Mân làm cho Quý Tĩnh im lặng triệt để. Rốt cuộc tên kia như thế nào? Nếu không, tại sao cha mẹ hắn lại nói bộ dạng hắn không ai muốn?

"Cái đó. . . Tôi cần suy nghĩ một chút." Nghe được lời nói của nàng có chút dãn ra, Thượng Quan Mân thừa thắng truy kích, "Không cần nghĩ nữa, ta đảm bảo với cô nương. Nếu không hài lòng, có thể trả hàng lại!" Một câu thôi đã làm Quý Tĩnh á khẩu, không nói được gì nữa. Nam Cung Hạo đứng ở một bên cũng dùng hết sức mà nháy mắt với bà, vợ ông đang nói bậy bạ gì đấy! Thượng Quan Mân cũng ý thức được mình đã nói lỡ lời.

"Không phải, không phải, nói sai rồi, ai nha!" Bà ảo não không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể trừng mắt nhìn Nam Cung Hạo, đều tại chàng! Ánh mắt bà tố cáo, nhi tử bà muốn diện mạo thì không có, muốn tính khí thì tính khí rất lớn, làm cho Nam Cung Hạo phải áy náy, cúi đầu.

Nhìn hai người trước mặt, Quý Tĩnh cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, rốt cuộc đây là như thế nào? Nhưng sự thật là đôi vợ chồng kia cũng rất dễ nói chuyện, dù sao nàng cũng là người hiện đại, vậy còn sợ người cổ đại sao? Lại nói tiếp, tạm thời nàng cũng không thể trở về, ở đây lại không quen, không có người thân, đi ra ngoài cũng không biết đi đâu. Nghĩ như vậy, quân cái tên Nam Cung Hi khi gió có bộ dạng như thế nào, nàng nhất định phải lưu lại!

"Được! Tôi gả!" Còn muốn nói điều gì, thì hai người đã bị ba chữ của nàng làm cho ngẩn ra đó, tiếp đến, hai người bùm một tiếng, cùng nhau té xỉu. Quý

Tình nhìn hai người té xỉu, thì ngẩn người, nàng chỉ là đồng ý gả thôi mà, có cần khoa trương như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nam Cung Hi tức giận

Bây giờ, Quý Tĩnh không biết phải làm gì với họ, đành ngồi đợi họ tỉnh lại. Nàng nhàm chán nhìn móng tay của mình, không bao lâu, hai người ngất đi đã tỉnh dậy. Cả hai đều nhìn Quý Tĩnh đang ngồi trên ghế, sau đó nhìn nhau, thì ra không phải là mơ. Đây là thật!

"Cô nương, ta không nằm mơ phải không?" Thượng Quan Mân nhìn nàng, hỏi.

Quý Tĩnh gật đầu một cái, "Gọi con Quý Tĩnh là được." Sau khi được câu khẳng định của nàng, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo không khỏi ôm nhau mà khóc, thấy vậy, Quý Tĩnh liền choáng váng.

"Nhanh, chàng nhanh đi nói cho Hi nhi biết. Nói với con, mấy ngày nay đừng có chạy lung tung." Thượng Quan Mân vỗ vỗ Nam Cung Hạo, người sau gật đầu một cái, "Ta cũng phải tranh thủ thời gian đi chuẩn bị một chút." Nói xong bà đứng lên, lau mắt, "Tĩnh nhi, trước hết con ở lại đây, có gì cứ kêu nha hoàn làm là được." Nói xong, không đợi Quý Tĩnh kịp phản ứng, liền vội vã rời đi.

"Phụ thân, người nói cái gì? Lặp lại một lần nữa!" Nam Cung Hi rống giận nhìn phụ thân của hắn, nói cái gì có người muốn gả cho hắn? Bảo hắn ngoan ngoãn ở trong phủ đợi ngày thành thân, "Trước đó, không phải ta và mẫu thân con đã dán một thông báo kén rể sao?" Ông ngẩng đầu lên nhìn lướt qua hắn. Cái này thì hắn cũng biết, nhưng không phải là không có người muốn thành thân với hắn sao?

"Cho nên?" Hắn nhìn phụ thân.

"Có một cô nương bóc bảng."

Nghe được câu này, Nam Cung Hi không khỏi nhăn mày, thực sự có người không sợ chết?, "Người nọ có biết tình huống của con không?" Nam Cung Hi hỏi, Nam Cung Hạo chột dạ cúi đầu, bọn họ nào dám nói, nhìn đến phản ứng của ông, cũng biết phụ mẫu của hắn đang lừa người ta.

"Con không lấy!" Hắn cũng không muốn tận hưởng vào lúc thấy mặt hắn liền thét chói tai, sau đó té xỉu. ||diedanlequydon.com-Venus Thần||

"Không được! Nếu con lấy, ta và mẫu thân con sẽ xuất gia." Nghe thế, Nam Cung Hi liền nhúc nhích, vì chuyện của hắn, trước còn lấy cái chết ra ép, cuối cùng, nữ tử kia căn bản không thích hắn, còn bị hắn dọa cho khóc lên, đến lúc đó mới thôi. Chẳng lẽ, lần này còn nặng hơn lần trước sao?

"Được rồi! Chỉ là nếu người ta sợ quá khóc lên cũng đừng trách con." Cái này, hắn cần phải nói rõ, nếu không sẽ bị mắng, Nam Cung Hạo gật đầu. Nhìn bóng lưng vui mừng rời đi, Nam Cung Hi thở dài.

Thật sự Nam Cung Hi rất tò mò là dạng nữ tử gì dám gả cho hắn. Cho nên, dù mất sức của chín trâu hai hổ, kết quả vẫn là hắn không thể thấy người. Quả thật, phụ thân và mẫu thân hắn là thân, mỗi khi hắn đến gần thì bị kéo ra, nói gì cũng không để cho hắn nhìn, làm cho hắn hoài nghi có phải là trong hôn lễ người khác, phụ mẫu hắn sẽ cướp vợ cho hắn?

"Con nhìn lại con lại một chút đi! Còn không trở về cạo sạch râu ria đi. Bộ dạng giống như dã nhân, khó coi chết đi được!" Đây đã lần thứ N hắn bị mẫu thân bắt khi đi xem lên 'thê tử tương lai' của mình, chỉ là lần này thái quá rồi, muốn hắn cạo sạch râu, phải biết rằng râu này hắn đã giữ rất lâu, dùng để che sẹo, cạo sạch thì người ta nhìn sẽ không chạy mất sao?, "Con không cạo! Mẫu thân cũng không phải không biết tại sao."

Mắt Thượng Quan Mân lóe lóe, "Con phải cạo. Nếu không, đợi lúc con ngủ, ta sẽ tìm người giúp con cạo sạch sẽ." Nghe được lời của bà..., mặt Nam Cung Hi đen rồi, đây chính là trần trụi. Uy hiếp trắng trợn a!

Mỗi ngày trong nhà đều có diễn ra cuộc chiến của hai mẹ con, thật sự không thể nín cười được, xem ra, vị 'tướng công' kia cũng không có cái gì a. Ủa, nếu như vậy, tại sao lại không có người chịu gả cho hắn? Giờ phút này, nàng đang ở phòng đối y phục, mà trước khi thay đồ, nàng phải tắm, đây cũng là một kỷ niệm đây.

Nghe nam nhân đứng ở bên ngoài không còn hơi sức rống giận, cùng bà liếng thoắng không ngừng, xem ra nàng gả cho hắn cũng không tính là chuyện xấu, nghĩ tới đây, một lần nữa, nàng lại bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ước pháp ba chương (1)

Mới qua mấy ngày, mà không khí vui mừng lan khắp phủ Nam Cung. Khắp thành, ai cũng biết Nam Cung Hi sắp thành thân, mà tân nương chính là cô gái đã bóc băng mấy hôm trước. Chỉ là bọn họ không hiểu, như thế nào mà cô gái đó chịu gả cho hắn? Chẳng lẽ bị ép buộc hay sao? Nghĩ như vậy, đa phần bọn họ không khỏi run lên.

Vì để gia tăng không khí, Nam Cung Hạo và Thượng Quan Mân bỏ hết vốn liếng, chỉ cần ai đến dự, vô luận người là ai, cũng có thể ngồi xuống ăn tiệc mừng, cho nên, khắp thành, ngay cả tên ăn xin, tất cả như ong vỡ tổ mà chen nhau đến tham dự.

"Cô nương, chúng ta nên đi ra ngoài rồi." Quý Tinh mặt che khăn hi, được người ta dìu ra khỏi phòng.

Mà trên đại đường, mặt Nam Cung Hi uồn ẻo, đầy tức giận. Trời ơi, mẫu thân đúng là đã nói là làm. Sáng nay, sau khi thức dậy, hắn liền phát hiện toàn bộ số râu mà hắn dưỡng bao nhiêu năm, đã bị người ta cạo sạch. Mà người đứng sau gạt dây, chính là người ngồi trên ghế thái sư, mặt đầy ý cười, đợi người quỳ lại.

"Tân nương tới." Mọi người quay đầu lại, cũng muốn xem tân nương là ai, nhưng đáng tiếc, mặt nàng đã bị khăn hi che lại.

Nhìn người đứng ở bên cạnh mình, Nam Cung Hi không khỏi cúi đầu xuống nhìn nàng.

"Khụ, khụ..." Thượng Quan Mân ho một tiếng, ánh mắt cảnh cáo nhìn hắn, nên hắn chỉ có thể đứng nghiêm chỉnh, hoàn thành hôn sự này.

"Nhất Bái Thiên Địa!"

"Nhị Bái Cao Đường!"

"Phu Thê Giao Bái!"

"Đưa Vào Động Phòng!"

Sau khi hô lên tiếng cuối cùng, Quý Tinh được người ta dìu đi xuống, mà Nam Cung Hi phải ở lại. Nói là mời khách uống rượu, nhưng khi những người đó nhìn thấy hắn, đều đứng dậy bỏ chạy. Thượng Quan Mân thấy tình hình không ổn, liền đuổi hắn đến tân phòng, lần này bên đàn gái không có ai đến, nên họ liền gian lược một số lễ tiết.

Đứng cửa phòng, Nam Cung Hi chần chừ không bước vào, hắn đang nghĩ có nên đi vào, hay là trực tiếp đi ra. Quý Tinh buồn chán ngồi trên giường, nha hoàn đã bị nàng đuổi đi. Nói thật, kết hôn ở cổ đại chẳng có thú vị gì, quan trọng nhất là cái bụng đang đói meo của nàng. Hi vọng chú rể về sớm một chút, nếu về trễ, làm nàng đói quá mức, hừ hừ....

Bì bôm một tiếng tiếng cửa mở, Quý Tinh ngồi thẳng người. Nhìn người ngồi trên giường, Nam Cung Hi thở dài, tiếng lên vén khăn hi cho nàng, chuyện gì nên đến, ắt sẽ đến. Chẳng qua, khi hắn nhìn thấy Quý Tinh, thì khăn trong tay cũng rơi xuống đất.

Mây lá liễu cong cong, miệng khéo léo mà đầy đặn, làm cho người ta không nhận được muốn cắn một cái, còn có đôi mắt to trong sáng của nàng, chỉ cần nhìn một cái, đã làm hôn người ta bay đi. [i](*DP: Tiếng sét ái tình...Hi ca, bảo trọng...hắc hắc...)[/i]

Quý Tinh quan sát người nam từ trước mặt, khắc sâu ngũ quan, thoát nhìn rất giống người ngoại quốc, mắt thâm thúy, khi hắn nhìn mình, thì mình giống như bị hút vào, chỉ là....

"Tại sao người chỉ cho ta thấy có nửa bên mặt?" Quý Tinh mở miệng, rồi nàng thấy rõ thân thể hắn chấn động. Nàng đứng lên, Nam Cung Hi lại quay mặt sang hướng khác, rõ ràng là không muốn cho nàng nhìn. Quý Tinh buồn bực. Rốt cuộc người nọ như thế nào đây?

"A! Nơi đó có rân!" Đột nhiên, nàng kêu to, Nam Cung Hi lập tức nhìn sang, bị lừa rồi? Nàng xảo trá nhìn của hắn, chỉ là. . .

Khác hoàn toàn với nửa khuôn mặt kia, nhìn rất giống như Ngô Công, chần chịt sọc với sọc, tất cả sọc dính thật chặt vào nửa khuôn mặt của hắn.

Mặt của hắn, cuối cùng nàng cũng đã hiểu tại sao hắn chỉ cho nàng thấy nửa khuôn mặt của mình. Chỉ là, nếu như chỉ có như vậy mà không ai muốn gả, thì thật vô lý?

"Nhìn đủ chưa!" Nam Cung Hi rống giận, hắn ghét nhất là người khác nhìn sọc trên mặt hắn.

Quý Tinh lấy lại tinh thần, nhìn hắn, "Người hung dữ cái gì! Lớn giọng thật!" Nàng rống vào mặt hắn, trước kia chỉ có nàng rống vào mặt người khác thôi.

Nam Cung Hi ngơ ngác nhìn nàng. . .

Chương 6: Ước pháp ba chương (2)

Gào lên với hấn xong, cũng không quán nét mặt của hấn như thế nào, nàng tự nhiên ngồi xuống bàn ăn, bụng nàng reo dữ dội rồi, không ăn sẽ chết đói thật a. Tinh thần của Nam Cung Hi chưa hồi phục lại, đây là lần đầu tiên có nữ nhân bị hấn rống, không những không khóc, mà còn dám rống lại.

"Này, đọc cái này đi!" Quý Tinh ném một tờ giấy về phía hấn. Khi thấy giấy bay đến trước mặt, hấn mới lấy lại tinh thần, vội vàng giơ tay ra. Nhưng càng đọc, hấn càng không thể bình tĩnh được.

Ước pháp ba chương:

1. Điều thứ nhất: Cùng phòng nhưng không cùng giường, bởi vì chúng ta không quen biết nhau, càng không có tình cảm với nhau.
2. Điều thứ hai: Phải thể hiện hành động tôn trọng phái nữ, người ngủ dưới đất, ta ngủ trên giường.
3. Điều thứ ba (Đây là điều quan trọng nhất): Sau khi cưới, tất cả phải nghe lời vợ.

Hết

Hai điều trước, có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng còn điều cuối cùng,Mặt hấn đen lại nhìn nàng, chẳng lẽ nàng nghĩ có thể bỏ lên giường của hấn là oai lắm sao? "Cái thứ quý gì đây! Ta không đồng ý!" Nói xong, hấn vo tờ giấy thành một cục to tròn.

Quý Tinh nhìn hấn, sớm biết hấn sẽ làm như vậy mà, "Không sao cả, người cứ vò đi, mấy tờ giấy này, ta có rất nhiều." Nghe nàng nói vậy, cả người Nam Cung Hi cứng đơ, đứng ngẩn ở đó.

"Người đừng tưởng là có cha mẹ ta ủng hộ, mà người có thể cười lên đầu của ta. Nói cho người biết..."

Hấn còn chưa nói hết câu, thì thấy sắc mặt người trước mặt thay đổi 180 độ, chạy thẳng ra cửa, "Cha mẹ, mau tới a, phu quân muốn đánh con! Ô ô ~~~" Vừa chạy vừa khóc, bộ dáng là muốn chạy ra, nhưng Quý Tinh không phải đứa ngốc, chỉ là làm dáng một chút mà thôi.

"A! Người quay lại cho ta!" Nam Cung Hi cũng chạy theo. Nhìn hấn chạy tới nàng, Quý Tinh đã biết âm mưu của mình đã thực hiện được, mặt nở đầy nụ cười. Không đến mấy bước, Nam Cung Hi đã bắt được tay của nàng, "Được, ta đồng ý với người." Vì không muốn cha mẹ luộc sống hấn, hấn chỉ có thể ký cái hiệp ước bất bình đẳng này.

"Thật? Quá tốt rồi! Ha, trở về phòng thôi." Vuốt mặt một cái, nàng vui vẻ trở về phòng, khi có phản ứng lại, Nam Cung Hi đã biết mình bị lừa, nữ nhân này....Hấn nghiêng răng nghiêng lại nhìn bóng lưng của nàng, đôi tay nắm thành quyền, ngón tay phát ra tiếng răng rắc. (D.Phong: *nhìn nhìn* *ghi ghi* Hiệp 1: Tinh tỷ thắng *hoan hô* *tung hoa* - Hi ca: *nghe răng* ngu-na-ca-chi, hãy đợi đây, hừ...>),

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cố ý phá hư động phòng

"Tốt rồi, ta muốn nghỉ ngơi, bản thân người tự lo đi." Nói xong, nàng đuổi người một cái, đi tới giường, thì nghe Nam Cung Hi la lên.

"A, không được, thế nào một hồi nữa, phụ mẫu của ta sẽ đến."

Bước chân Quý Tinh dừng lại, nhượng mảy, "Họ tới làm gì?" Thì lập tức bị ánh mắt 'biết rõ còn hỏi' của Nam Cung Hi.

Quý Tinh vô lực vỗ trán. Trời ơi! Sao nàng lại quên chuyện này chứ? Nhưng nàng là một người lính, cũng không phải diễn viên đi, "Cái đó... Chính người có thể một mình giải quyết được không?" Nàng chê cười nhìn hấn. Nam Cung Hi thì liếc nàng một cái, chuyện đó hấn diễn một mình như thế nào a?

Trời đánh cổ đại, không có máy ghi âm, không có ti vi, nếu không, việc đó trực tiếp để cho TV, máy ghi âm gì gì đó liền làm xong. "Người đừng nhìn ta, ta không được, nếu vậy, dứt khoát diễn trò gây gổ?" Nàng đề nghị, cái này thì nàng rành nè, nghe vậy, mặt Nam Cung Hi xanh lên, chẳng lẽ nữ nhân này

muốn hấn bị mắng sao?

"Không được!" Hấn rống to, đột nhiên hai mắt Quý Tinh đỏ lên, oa một tiếng khóc rống lên, Nam Cung Hi vô cùng kinh ngạc. Mà hai người nghe lên ngoài cửa nghe bên trong có tiếng khóc, trong lòng không khỏi mắng một câu, lập tức vọt vào.

"Tiểu tử thú! Mới vừa tân hôn đã khi dễ nương tử của con hả?" Thượng Quan Mân bước lên, néo lỗ tai của hấn. Quý Tinh ngẩn người, thật ra nàng chỉ muốn diễn thử thôi mà, ai biết được... Tình huống lại như thế này chứ

"Mẫu thân! Đau quá! Mẫu buông ra a! Con đã lớn rồi mà." Hấn trừng mắt nhìn nàng. Nhưng lại bị Nam Cung Hạo thấy được, rồi nhìn đáng vẻ ngo ngác của nàng, "Tiểu tử con... Cánh cứng cáp rồi phải không!!!" Rồi tiến đến đánh lên đầu hấn một cái, Quý Tinh càng im lặng, không nói ra lời.

Quả là hai người kia nói được là làm được nha! Không phải hấn bị đánh cho đến choáng váng chứ? Mặt nàng đồng tình nhìn Nam Cung Hi.

"Người... Người..." Nam Cung Hi chỉ vào Quý Tinh, tức giận run cả người..

Thượng Quan Mân thấy nhi tử còn không biết hối cải, tay liền dùng thêm sức vặn, "Còn không xin lỗi Tinh Nhi!"

Nam Cung Hi đã đau đến không nói được lời nào, móa đó, thật là hung ác, Quý Tinh không không nhịn được nữa, nhìn Thượng Quan Mân.

"Cái đó, mẫu thân ơi... Người buông tai phu quân ra đi. Hình như chàng rất đau." gương mặt nàng đầy vẻ lo lắng. Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo nhìn nhau, mừng thầm, cuối cùng cũng có người không chán ghét Hi Nhi nhà bọn họ đấy.

"Nể Tinh Nhi cầu tình cho con, trước tạm bỏ qua." Tay Thượng Quan Mân bỏ xuống, lập tức Nam Cung Hi vươn tay xoa lỗ tai tội nghiệp của mình.

Nhìn đáng đáng vẻ khổ sở của hấn, Quý Tinh muốn cười mà không cười được, nén đến thở không ra hơi rồi.

"Con xem đi, Tinh Nhi là một cô nương tốt biết bao!"

"Mối là lạ đấy!" Nam Cung Hi thầm nói, nhưng ngoài mặt là gật đầu như giả vờ.

"Cho nên, con không được khi dễ, hay làm cho nàng khóc. Nếu không, mẫu thân quyết không tha cho con đâu, hử!" Trước khi đi, Thượng Quan Mân không quên cảnh cáo Nam Cung Hi.

Nam Cung Hi khẽ liếc trộm người nào đó đang cúi thấp người cười trộm. Xong rồi, nữ nhân này rất thông minh, Nam Cung Hi có thể tưởng tượng cuộc sống sau này của hấn rồi.

"Mân Mân, chúng ta nên về phong thôi." Nam Cung Hạo nháy mắt với bà, rồi nhìn nhi tử thỉnh thoảng nhìn chăm chăm Quý Tinh. Nhưng Thượng Quan Mân vẫn còn tức, chẳng lẽ bỏ qua dễ như vậy sao?

"Con! Tối nay ngủ dưới đất cho ta!" (*DP: Ha ha *cười nghiêng ngả* đúng là Mân Lão đại mà, bái phục cái vị mẫu thân này rồi á, ha ha!!)

Sắc mặt Nam Cung Hi đen lại, không thể tin nhìn mẫu thân của mình. Còn Nam Cung Hạo lại tròn hai mắt, chẳng lẽ nương tử của ông không muốn ôm cháu sao? Còn Quý Tinh thì đã gãi đúng chỗ ngứa, nàng le lưỡi, cười hề hề nhìn mặt Nam Cung Hi.

Hấn nhin! Nhin! Phụ mẫu vẫn còn, không thể nổi đóa, nếu không tối nay, ngay cả ngủ trên đất, hấn cũng không ngủ được, "Biết rồi, mẫu thân!"

Nhìn thấy bộ dạng làm sai của nhi tử, rồi thái độ hối cải của hấn, mặt Thượng Quan Mân cũng đã hòa hoãn một chút, "Như vậy mới được chứ!" Nói xong rồi xoay người lôi Nam Cung Hạo rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Tính sổ sau

Sau khi Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo đi không bao lâu, Quý Tinh không nhịn được mà nằm úp người trên giường, cười điên cuồng, "Ha ha...Ha ha..." Nàng cười đau cả bụng, mặt đen của Nam Cung Hi nhìn nàng, há hê thật sao?

"Vì để bồi thường ta, tối nay, ngươi ngủ trên đất, ta ngủ trên giường." Nghe vậy, Quý Tinh ngưng cười, nghiêng mặt nhìn hấn, "Có quan hệ gì với ta, thật sự là ta không biết phụ thân, mẫu thân ngươi ở bên ngoài." Thấy đáng vẻ nàng hùng hồn, Nam Cung Hi có chút tức giận rồi!

"Không được! Tối nay ngươi ngủ trên đất." Nếu không hấn nuốt không trôi cục tức kia, Quý Tinh híp mắt nhìn hấn, đây là đang tính sổ sao? "Được thôi, có bản lĩnh thì tối giành đi!" Nàng không tin không đánh lại hấn.

Nghe được giọng nói tự tin của nàng, chẳng lẽ nàng biết võ công? Nghĩ như vậy, Nam Cung Hi do dự, cũng không tiến đến. Nếu đánh không lại nàng, chẳng phải sẽ bị nàng giết chết sao? Không được! Nhất định không được! “Thôi, ta ngủ dưới đất.”

Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi, rồi lại úp mặt vào gối, điên cuồng cười lần nữa, hắc, hắc là đang sợ nàng đi.

“Này, ngươi kiểm chế một chút cho ta.” Hôm nay, là ngày hắc mắt hết mặt mũi, tất cả cái xấu đều bị nàng nhìn thấy hết, thật là thất sách mà.

“Ha...Được, được....Ha ha...” Đối với nàng, Nam Cung Hi đã im lặng triệt để rồi, cũng không thêm đề ý thêm nữa, lấy nệm trải xuống đất, rồi tự kỷ nằm xuống.

Trong bóng tối, Quý Tinh nhìn bóng lưng của Nam Cung Hi, ối, thật ra, so với tưởng tượng của nàng, thì hắn đã tốt hơn rất nhiều rồi, “Này, mau trả lời câu hỏi của ta lúc nãy đi, sao ngươi không cưới được vợ?” Nàng nhìn bóng lưng của hắn, hỏi.

Nam Cung Hi dừng một chút, cũng không trả lời nàng, cứ nằm im mà giả bộ ngủ.

“Thôi đi, không phải chỉ là bị hủy dung hay sao? Đúng rồi, chỉ có kẻ ngu mới gả cho ngươi.” Nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy có gì đó không đúng, “A! Phi phi! Kẻ ngu gì chứ, đó không phải đang mắng ta sao?”

Nghe thấy lời nàng nói, vai Nam Cung Hi run run.

“Không phải chứ? Ngủ nhanh như vậy. Nói ta giống heo? Ta nghĩ ngươi cũng không hơn gì ta đâu!” Nàng nhìn bóng lưng của hắn, châm chọc.

Nam Cung Hi nghe thấy lời nói nhảm của nàng, âm thanh của nàng ngày càng nhỏ, rồi im lặng.

Hắn xoay người nhìn người đang ngủ say trên giường, trong nháy mắt đó, nói không động lòng là giả, dù sao thì hắn cũng... Sờ sờ má trái của mình, so với người bình thường thì nàng rất kỳ quái. Giống như là chưa bao giờ thấy những vết sẹo chẳng chịt trên má của hắn, ngược lại, không chỉ cùng hắn rỗng lên, còn lấy cha mẹ hắn làm hậu thuẫn mà leo lên đầu hắn.

Hôm sau, theo thói quen, mới sáng sớm, nàng đã thức dậy, lại phát hiện có người còn thức sớm hơn nàng, bởi vì nàng không thấy chăn nệm dưới đất. Cũng đúng, ngày hôm qua hắn ngủ sớm như vậy, hôm nay thức sớm cũng chẳng có gì lạ.

“Xong rồi! Xong rồi! Thiếu gia sẽ nổi giận cho coi, bây giờ làm thế nào đây? Tiểu Duyệt, ngươi thay ta đi đưa có được hay không?”

Vừa bước ra cửa, Quý Tinh đã thấy một nha hoàn đang cầu xin một nha hoàn khác. Nàng không khỏi tò mò, thiếu gia trong miệng nàng ta chẳng phải là hắn sao?

“Không được! Chính ngươi đi đi! Cái này, ta thật sự không giúp được ngươi!” Nha hoàn được gọi là Tiểu Duyệt sợ hãi, lần trước đi thay nàng ta, nàng liền gặp xui xẻo. Nên lần này, dù có bị đánh chết, nàng cũng không đi.

“Các ngươi đang làm gì vậy?”

Lúc này hai người mới phát hiện có người ở sau lưng, “Thiếu...Thiếu phu nhân.” Cả hai hoảng sợ quỳ xuống.

“Ngươi phải đem cái này cho hắn sao?” Nàng tò mò hỏi, chẳng qua chỉ là đi mang điểm tâm thôi sao? Có cần đẩy tới đẩy lui không?

“Đưa cho ta, ta đưa giúp cho.” Nàng nhận lấy mâm điểm tâm.

Tiểu Duyệt nhìn người đối diện một cái, rất nhanh đã hiểu, thì ra là Thiếu phu nhân không biết tính khí của Thiếu gia, nhìn bóng dáng người ngày càng xa, nàng nói, “Ngươi thăm rồi! Nếu như Thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì, ngươi không trốn thoát đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: So với hắn còn lợi hại hơn (1)

Quý Tinh vừa bụng mâm điểm tâm, vừa gõ cửa. Cửa còn chưa kịp mở, thì một tiếng rống rợn vang ra, “Cuối cùng cũng tới rồi hả? Sao giờ mới đưa điểm tâm đến? Mang vào xong thì đi xuống lĩnh phạt cho ta, 20 gậy!”

Quý Tinh nhú nhú mày, cuối cùng cũng đã hiểu tại sao nha hoàn kia lại sợ hãi như vậy, đã như vậy, nàng cũng không cần dằn dũa nữa.

Phanh một tiếng, Quý Tinh một cước đạp cửa. Thấy rõ người đến là ai, Nam Cung Hi ngẩn ra, hắn còn chưa mở miệng, đã bị đối phương mắng xối xả vào mặt, “Mới sáng tinh mơ làm gì mà rống lớn như vậy hả! Ngươi ăn nhầm thuốc nổ hay sao. Có uống thuốc chưa a? Lĩnh 20 gậy phải không? Tốt, tốt! Bây giờ ta đi lấy gậy cho ngươi.” Nói xong, nàng tức giận chạy nhanh ra ngoài, cũng không quên vứt mâm điểm tâm cho hắn.

Nam Cung Hi sững sờ nhìn người rỗng còn lớn hơn cả hắn, chỉ là....Không đúng, hắn lập tức xông ra ngoài, có Chúa mới biết nữ nhân kia sẽ náo thành cái gì.

Tiểu Lục và Tiểu Duyệt vẫn còn đứng ở chỗ đó, các nàng thấy Thiếu phu nhân tức giận đi về phía các nàng, quát hỏi, “Gậy gộc để ở đâu?” Thấy đáng vẻ hung thần của nàng, tay Tiểu Duyệt run run chỉ về một hướng, lập tức, Quý Tinh đi tới.

Chỉ là còn chưa kịp thở ra, thì thấy vị Thiếu gia các nàng sợ nhất mang bộ mặt không tốt đến, “Có thấy Thiếu phu nhân không?”

Hai người chỉ kém là không ôm chặt lấy nhau, Tiểu Duyệt đưa tay ra chỉ, lúc Nam Cung Hi định đi, mới hai bước thì lùi lại, “Sao hôm nay, Thiếu Phu nhân lại mang điềm tâm cho ta?” Nói xong lời này thì hắn nhìn tiểu Lục. Cả người Tiểu Lục đều run lên, một câu cũng nói không được.

“Thiếu gia, tha mạng!” Lập tức, Tiểu Lục quỳ xuống, còn không quên dùng sức đập đầu, ngay cả đầu cũng không cảm giác được. Còn Tiểu Duyệt đã hoàn toàn ngu đờng chết đứng tại chỗ, bởi vì nàng thấy sau lưng Thiếu gia là bộ mặt tức giận của Thiếu phu nhân, đáng sợ hơn nữa là, trong tay của phu nhân còn cầm một cây gậy.

“A! Ai đánh ta! Có phải không muốn sống nữa không?” Nam Cung Hi ăn một gậy đau, trực tiếp không nhìn mặt mà rống lên.

“Ta thấy là ngươi không muốn sống thì có! Tính khí kém như vậy, xem ta làm sao mà hảo hảo quản giáo ngươi nà.” Nói xong thì một gậy cũng nhanh chóng hạ xuống, Nam Cung Hi ôm đầu chạy loạn, nữ nhân này điên rồi, điên rồi!

“Ngừng! Ngươi dừng tay cho ta!” Hắn nỗ lực né tránh, nhưng tại sao nhãn lực của nữ nhân này lại tốt như vậy chứ? Đầu nhắm chuẩn về phía hắn.

“Được rồi, có gì nói mau.” Vừa nói xong, thì một gậy đã đánh lên vai của hắn, tiếng kêu đau của hắn đều truyền đến tai của mọi người.

Những người đó đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Quý Tinh, Thiếu phu nhân thật lợi hại! Lần này bọn họ không cần sợ Thiếu gia nữa rồi. Nhìn Thiếu gia bị Thiếu phu nhân đánh mà không hoàn thủ, mà ngay có ý tứ hoàn thủ cũng không có luôn.

“Không phải các ngươi còn có việc hả?” Nam Cung Hi quét mắt nhìn những người đó. Nghe thấy vậy, bọn họ co chân chạy, không muốn Thiếu gia để mắt a.

“Này, không phải ngươi có lời muốn nói sao?” Quý Tinh quơ quơ gậy, nhắc nhở hắn. Khóe miệng Nam Cung Hi co quắp, nhìn nàng, nhìn thế nào bộ dáng kia của nàng rất giống như một tên lưu manh nhỉ?

“Ngươi không biết Tam tông tứ đức hả?”

Nàng nhìn hắn, nhún nhún vai, “Để ta suy nghĩ một chút....Vợ ra cửa cũng phải đi theo, vợ ra lệnh phải phục tùng vô điều kiện, vợ nói sai cái gì cũng phải nói đúng, vợ trang điểm cũng phải chờ, vợ mua sắm phải trả tiền thay vợ, ngày sinh của vợ phải nhớ. Là những điều này phải không?”

Nghe được những lời này, thiếu chút nữa Nam Cung Hi đã ngắt xiù tại chỗ, bộ nàng thuộc ngoại tộc sao? (*DP: Ý của anh là chị ở nước khác đến, mà cũng đúng nhể!!!)

“Ngươi... Ngươi...” Hắn đã tức không biết nói cái gì cho phải.

“Được rồi, vì cho ngươi hả giận, hiện tại, ngươi tới đánh ta đi.” Nàng đem cây gậy đưa cho hắn, Nam Cung Hi cầm lấy cây gậy, không hiểu nhìn nàng, đây, đây là...?

“Ngươi cho là ta không dám sao?” Hắn giờ gậy lên cao, còn chưa kịp giã vờ đánh xuống, thì...

“Tiểu tử thôi! Càng ngày càng quá đáng, mau dừng tay cho ta!” Nghe được giọng nói này, rồi thấy người đứng đối diện nháy mắt với mình, thiếu chút nữa hắn đã tức giận mà bỏ mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: So với hắn còn lợi hại hơn (2)

Quả nhiên, một lần nữa, tại Nam Cung Hi hoa hoa lệ lệ bị mẩu thân hắn néo, lần này so với lần trước còn lợi hại hơn, trực tiếp dùng quyền đâm cước đá, “Phản, phản rồi, con dám dùng gậy đánh Tinh nhi hả?”

Nam Cung Hi có khổ mà không thể nói, mắt tròn trắng hung ác nhìn người nào đó đứng bên cạnh. Quý Tinh nhìn hắn, nhún nhún vai, hai tay khoanh lại trước ngực, hắn ngu ngốc như vậy, sao có thể trách nàng chứ? Dù sao, chiều này lần nào dùng cũng đúng.

"Mẫu thân! Con không có đánh nằng, không tin, người hỏi nằng đi!" Nói xong, hấn nháy mắt với Quý Tinh, nhưng căn bản người ta không để ý đến.

"Tinh Nhi, nó nói có đúng không?" Thượng Quan Mân quay đầu nhìn Quý Tinh, thật ra là nằng nghe gia nhân thông báo mới chạy đến, nhưng khi tới nơi thì thấy ngược lại với lời kể của bọn họ, đợi một chút nữa phải giáo huấn bọn họ tội ăn nói lung tung mới được.

"Vâng ạ, thật may là mẫu thân đến." Phải nói là, câu thứ nhất làm Nam Cung Hi cảm kích, nhưng nghe đến câu thứ hai, hấn hận không thể tiến lên bóp chết nằng.

"Cái gì? Nói vậy, nếu ta không đến kịp, có phải con sẽ đánh chết Tinh Nhi không?" Nhìn cây gậy cứng trong tay Nam Cung Hi, Thượng Quan Mân tức giận hét lên.

"Không có! Mẫu thân, con thề đó! Tuyệt đối không có! Người mau buông tai con ra được không?" Mỗi lần đều như vậy, hấn đã lớn rồi, mà mẫu thân đại nhân vẫn luôn thích nhéo lỗ tai của hấn.

"Không được! Lần này, nói gì cũng không thể bỏ qua dễ dàng. Theo ta đến Từ Đường." Thượng Quan Mân kéo hấn đi về phía trước, Quý Tinh nhìn tên xui xẻo kia, lắc đầu một cái, liền đi theo, có thể thấy được....A di đà Phật!

"Thiếu . . Thiếu phu nhân, cảm ơn người!" Nếu như không có Thiếu phu nhân, thì hiện tại, nằng đã thề thảm rồi.

"Không có gì." Cho đến bây giờ, quý Tinh cũng không có thói quen nhìn người khác quỳ lạy mình.

Nhưng Tiểu Lục vẫn không có đứng lên, "Thiếu phu nhân, xin người hãy thu ta làm nha hoàn hầu cận của người." Vừa nói, Tiểu Lục vừa dập đầu với Quý Tinh. Tiểu Lục biết là mình không có tư cách yêu cầu như vậy, nhưng chung quy đi theo hầu vị Thiếu phu nhân này vẫn an toàn hơn.

"Thiếu phu nhân, nô tỳ cũng vậy, xin người thành toàn!" Nhìn hai người quỳ trước mắt, nằng lâm vào khó khăn, nằng cũng không biết mình có quyền lợi này nha. Nhưng thấy đáng vẻ run lẩy bẩy của hai người, chắc là đã chịu đựng lâu rồi? Nhìn lại, họ vẫn chỉ là những đứa bé.

"Đứng lên đi, nếu đã theo ta thì không cần quỳ lạy, dập đầu." Nghe nằng trả lời, hai người mừng rỡ đứng lên, "Cảm ơn Thiếu phu nhân! Nô tỳ là tiểu Lục."

"Nô tỳ là tiểu Duyệt."

Nhìn nụ cười của các nằng, Quý Tinh chỉ lắc đầu.

"Quý xuống cho ta!" Nam Cung Hi đã quỳ gối trước bài vị ở Từ Đường, "Liệt tổ liệt tông, Mân nhi quân giáo không tốt, mới làm cho Hi Nhi có tính tình như vậy, thật hổ thẹn với tổ tiên." Nghe được lời của bà, mặt Nam Cung Hi xanh như tàu lá chuối, "Hôm nay nó còn thái quá hơn, dám dùng gậy gộc đánh phu nhân của mình. Cho nên, hôm nay, con sẽ bắt Hi Nhi quỳ ở đây một đêm, hy vọng nó sẽ tốt hơn." Nói xong, bà đứng lên, liếc Nam Cung Hi, rồi xoay người rời đi.

Đây chính là kêu hấn im lặng một ngày?! Nam Cung Hi quỳ ở đó, nghĩ như thế nào cũng không thông. Tại sao lúc nào hấn cũng luôn thua nữ nhân kia? Muốn mắng nằng, nhưng lại phát hiện, cho tới bây giờ, mình còn không biết nằng tên gì, thật là thất bại hết sức! (*DP: ~ té ghê ~ không...không biết tên hả???)

"Mẫu thân, thật sự người muốn phu quân con quỳ ở Từ Đường một đêm sao?" Quý Tinh không thể tưởng tượng nổi nhìn bà.

Thượng Quan Mân gật gật đầu, không thể không tạo áp lực cho con mình được. Bây giờ, con bà đã là người có vợ, nếu tính khí không thay đổi, ngay cả Thánh Nhân cũng rách dép chạy mất thôi.

"Thật ra thì, mẫu thân ơi, chuyện không có nghiêm trọng như vậy chứ?" Có thể nghĩ, khẳng định cái người quỳ gối ở Từ Đường kia đã hận chết nằng rồi, nhưng nằng cũng không phải cố ý, mọạ nó, có ai biết lại hung ác như vậy đâu!

"Không cần nói nữa! Từ lâu ta đã muốn bắt nó đi Từ Đường rồi. Tinh Nhi, con mệt thì đi nghỉ đi, ta đi trước." Nhìn bóng lưng của Thượng Quan Mân, chẳng lẽ, nằng đùa hơi quá sao?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Xin lỗi chàng!

Hôm sau, sắc mặt Nam Cung Hi không tốt đi ra khỏi Từ Đường. Bởi vì trong lòng có áy náy, mà từ sớm, Quý Tinh đã đứng đợi ở bên ngoài, "Ngươi...không sao chứ?"

Nằng bước lên, nhưng Nam Cung Hi vẫn không để ý đến nằng, bước vòng qua, mèo khóc chuột, giả từ bị, hấn mới không bị nằng gạt nữa đi.

Quý chuyện sững sờ nhìn bóng lưng của chàng, vậy là chàng giận thật rồi, ài!!!

“Thiếu phu nhân... Thiếu gia...” Tiểu Lục áy náy nhìn nàng.

“Không có việc gì, các người cũng lui xuống làm việc đi.” Nàng phất phất tay.

Nam Cung Hi buồn bực về phòng, không chọc nổi nàng, hắn còn không trốn thoát sao? Xem ra ông trời đã không thương chàng nữa rồi, phải một người tới hàng phục chàng?

“Phu quân...” Đột nhiên nghe được một giọng nói dịu dàng, thiếu chút nữa là chàng đã té từ trên ghế xuống, Nam Cung Hi bất khả tự nghị quay đầu nhìn người đứng trước cửa.

Chỉ thấy bộ dạng thẹn thùng của Quý Tinh, một bộ dáng muốn nói lại thôi, bất chợt chàng rung mình, nàng đang hát tuồng hả? “Nàng... Nàng muốn làm gì?” Chàng hoảng sợ nhìn nàng, chỉ kém một bước là không thể giống một nữ nhân, ôm ngực hoảng sợ nhìn đại hán hung ác.

“Ta cũng không có muốn gì cả. Chỉ là... Chỉ là ta muốn xin lỗi chàng thôi!” Nàng vẫn đứng tại cửa nói, cũng không có ý bước vào.

Nam Cung Hi im lặng nhìn nàng, suy nghĩ độ chân thật trong lời nói của nàng, “Vây, lần sao ở trước mặt phụ mẫu ta, nàng cũng đừng có chơi ta được không?”, khi hắn nói xong lời này, sắc mặt của nàng cũng đã lạnh đi ba phần, nhưng Nam Cung Hi lại không có chú ý đến.

“Còn nữa, cái điều kiện kia, điều thứ ba đó, ta muốn đổi. Nếu nàng đồng ý, ta sẽ suy nghĩ tha thứ cho nàng.” Chàng nói xong, cũng không để ý sắc mặt đã biến đổi của Quý Tinh. Dù sao thì nàng cũng là tới xin lỗi chàng, thế nào cũng sẽ không....

“Nhượng bộ người ba phần, mà người đã dám lấn lên đầu của ta rồi hả?” Một tiếng rống giận vang lên, làm cho Nam Cung Hi ngẩn ngơ tại chỗ, nhìn người trước cửa hân không thể phá hủy đôi mắt của chàng.

“Cái đó... Cái đó... Ta chưa nói gì hết!” Chàng hoảng sợ nhìn nàng.

Quý Tinh nhìn bộ dạng của Chàng, phát hiện nàng lại nổi khí, lập tức hít sâu một hơi

“Phu quân, ta có thể chấp nhận những điều chàng muốn, nhưng ba điều kiện kia là không thể thay đổi!” Nàng nhẹ nhàng nói, cười cười nhìn chàng. Chỉ nhìn thấy nụ cười của nàng, mà lưng của chàng đã đổ mồ hôi lạnh, chẳng lẽ nụ cười này ứng với câu ‘tiểu lý tàng đao’ sao? (*Nụ cười chứa đao)

“Được, nàng thích làm sao thì làm như vậy a!” Chỉ cần nàng đừng nhìn chàng mà cười như thế, chàng đều đồng ý. Nhớ năm đó, chàng cũng dùng nụ cười như vậy đối phó với người khác, còn bây giờ, ài...

“Phu quân, chàng không thích ta sao? Nếu như vậy, chàng liền bỏ ta đi!”

Nghe được lời của nàng, Nam Cung Hi chỉ kém không có quỳ xuống cầu xin nàng.

“Không... không bao giờ! Ta không làm khó dễ nàng nữa!” Nghĩ đến việc hưu nàng, chàng mới là người gặp xui xẻo nha! Không cần nói thêm việc phụ mẫu chàng nhéo lỗ tay hoặc đánh như từ chàng, ngay cả việc trực tiếp không cần chàng cũng có thể xảy ra.

“Thật... Có thật không? Thật tốt quá!” Nàng xông lên ôm chàng một cái.

Cả người Nam Cung Hi cứng đờ, nghi ngờ nhìn người hương ngọc mềm mại trong ngực, không tránh khỏi làm cho chàng suy nghĩ lung tung. Lúc chàng suy nghĩ có nên ôm lại nàng không, thì đã bị nàng đẩy ra.

“Phu quân nè, chàng có thể giống phụ thân, mẫu thân gọi ta là Tinh Nhi.”

Nam Cung Hi sững sờ gật đầu, giống như hồn vẫn còn trong cảnh ‘ôm ấp’ lúc nãy.

“Vây ta đi ngủ trước đây.” Nói xong, nàng chạy tới bên giường, Nam Cung Hi vẫn đứng tại chỗ gật đầu, “Đúng rồi, ngày mai, phu quân có thể cùng ta đi dạo phố được không?” Nam Cung Hi vẫn gật đầu, thấy chàng đồng ý, nàng vui vẻ kéo chăn, nằm ngủ.

Một lúc lâu sau, hồn chàng mới quay lại, “A, ngày mai...” Nhưng khi thấy nàng đã ngủ sâu trên giường, tất cả lời muốn nói đều bị chàng nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sóng gió khi dạo phố (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, Quý Tinh đã lôi Nam Cung Hi còn chưa tỉnh ngủ ra đường lớn, ngay cả một nha hoàn cũng không mang theo, cả hai đều chuẩn ra từ cửa phụ.

“Đi sớm như vậy, trên đường cũng không có ai đâu, hay là quay về ngủ thêm một chút rồi hãy trở lại đi dạo.” Nói qua loa, Nam cung Hi quay người trở về, thì bị Quý Tinh kéo lại.

“Ai nói bây giờ ta muốn đi dạo? Ta chỉ muốn đi ăn sáng thôi.”

Nam Cung Hi không thể tưởng tượng nổi, nhìn nàng. Mới sáng sớm mà nàng đã lôi chàng từ trong chăn ra là để đi ăn sáng? Người ngoài không biết, sẽ cho là chàng ngược đãi nàng đấy.

“Một câu nói, chàng có đi hay là không đi?” Quý Tinh nhìn chăm chăm chàng, Nam Cung Hi sờ sờ mặt của mình, “Đừng có sờ nữa! Chàng đã rất tuần tú rồi! Thế nào? Chẳng lẽ chàng muốn cưới vợ bé?” Nghe nàng nói vậy, nếu như có thể, chàng đã học máu cho nàng xem rồi. (*DP: Vì Tinh tỷ là người hiện đại nên có một số từ chỉ quen miệng nói ra, như ‘thiếp’ thành ‘vợ bé’ đó ~~~> từ ‘vợ bé’ là ta lấy nguyên bản của tác giả, chứ không phải ta tự sửa, chớ hiểu lầm nha ^,^)

“Không có, chỉ là nàng đừng có hời hợt là được.”

Nghe chàng nói như vậy, Quý Tinh cũng chẳng để ý, kéo tay chàng chạy đi. Chẳng qua là, khi thấy Quý Tinh dẫn Nam Cung Hạo đến trước một lầu, thì chàng đã 囧 rồi. “Nàng tới đây làm gì?”

Quý Tinh nhìn chàng, khó hiểu, nàng chỉ bằng hiệu của lầu, nói, “Quy Hảo Lâu, tên cửa hiệu nghe hay như vậy, thì thức ăn chắc chắn sẽ ngon a.”

Nam Cung Hi hít sâu một hơi (*DP: Ta cũng hít sâu một cái, nhin, nhin a ~~~~), chẳng lẽ nàng không thấy người ta đóng cửa sao? “Nếu nàng muốn ăn ngon, thì ta sẽ dẫn nàng đi chỗ khác. Còn nơi này, nơi này không được.” Nói xong liền kéo nàng đi, Quý Tinh nghi hoặc, người này kéo nàng đi gấp như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì sao?

“Chẳng lẽ trong này chàng có bằng hữu à?”

Oanh một tiếng, mặt của Nam Cung Hi đỏ bừng, “Nàng không phải nữ nhân! Đây chính là kỹ viện đó!”

Gào xong, mặc kệ nàng có muốn hay không, chàng trực tiếp lôi nàng đi. Quý Tinh ngẩn người. Gì cơ? Kỹ viện? Nhưng dù sao thức ăn cũng ngon mà phải không? Bộ dáng này nào có ai biết chứ?

“Này, mau buông ta ra.” Bộ dạng nàng bị kéo đi như vậy thật là khó nhìn.

Nam Cung Hi buông tay, cử động của hai người trên đường cũng đưa tới ánh mắt của một số người, có người biết bọn họ, có người thì nhận ra Quý Tinh, đây không phải là cô gái đã bóc băng mấy hôm trước sao? Nói vậy, người nam nhân bên cạnh nàng không phải là... Nghĩ như vậy, mặt bọn họ liền trắng bệch, nhanh chóng co chân chạy đi.

“Này, chàng xã định nơi đó có thức ăn ngon sao? Nếu như không ngon, ta bắt chàng ở đó làm người bồi bàn luôn.” Bởi vì trên người nàng không có tiền nên phải nói vậy. Nam Cung Hi nhìn nàng, cho chàng đi làm bồi bàn? Thật kgoong biết trátí im của ông chủ kia có chịu được không đấy.

“Hai vị khách quan, mời vào. Không biết hai vị muốn ăn gì?” Tiểu nhị ân cần chào hỏi bọn họ, Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi, nhún nhún vai, nàng còn chưa đến đây bao giờ, làm sao biết được a.

“Mỗi món một phần.” Nam Cung Hi nhàn nhạt nói, tiểu nhị liền quay người đi chuẩn bị.

“Này, chàng có mang theo bạc không?” Quý Tinh kẻ sát tai chàng, len lén hỏi. Nam Cung Hi nhìn nàng, trước giờ chàng ăn gì, không trả tiền cũng được.

“Không có.” Nghe được chàng nói xong, Quý Tinh nhìn hấn, không phải chứ? Ăn cơm chùa sao? “Vậy một lát chàng ở lại, ta trở về lấy bạc.” Nàng nhìn chàng nói, Nam Cung Hi gật đầu một cái.

“Khách quan, món ăn người cần đã tới.”

Tiểu nhị vừa nói, vừa đặt từng món lên bàn. Quý Tinh nhìn hai món quen thuộc nhất của nàng là bánh tiêu và sữa đậu nành, thì vô cùng kích động. Một tay bưng chén sữa đậu nành, một tay cầm bánh tiêu, bắt đầu ăn ngấu nghiến, ăn một cách vui mừng. Nam Cung Hi thấy nàng thích hai món đó, bèn kêu tiểu nhị làm thêm một phần

“Nàng ăn từ từ thôi, không có ai giành với nàng đâu!”

Quý Tinh gật gù đầu, cầm lên một chén sữa đậu nành khác. Nhưng mới vừa uống vào một hớp, lại bị đoạn đối thoại của hai người sau lưng mà bị làm cho kinh hãi toàn bộ phun hết lên mặt Nam Cung Hi. Còn Nam Cung Hi thì lạnh lùng nhìn hai người sau lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sóng Gió Khi Đạo Phổ (2)

"Này, cái vị thiếu gia Phủ Nam Cung kia không phải đã đón dâu rồi sao? Cho đến bây giờ còn chưa có ai thấy qua vị Thiếu phu nhân đó đi ra khỏi phủ cả." Một nam tử thanh y [*] nhìn về nam tử hôi y [*] nói, "Theo ta thấy, vị Thiếu Phu nhân đó tám phần đã chết, còn hai phần đã tàn rồi."

[*] Thanh y, hôi y: Áo xanh, áo xám. Ở đây vì là cô đại, nên Phong đề nguyên tiếng Hán cho giống cách xưng hô, có cảm giác cô cô một chút á.

"Khụ khụ! Khụ khụ!" Quý Tinh nỗ lực vỗ vỗ ngực mình, nói nàng không chết cũng tàn hả? Tại sao? Nàng ngẩng đầu nhìn người ngồi đối diện, thì phát hiện sắc mặt chàng đã không tốt, vì thế mà nàng bắt đầu lo lắng thay cho hai người kia.

"Các người có nghĩ nàng ấy còn sống vô cùng tốt không?" Nam Cung Hi nhìn hai người, thân nhiên đặt câu hỏi.

"Không thể nào!" Hai người nói như đinh đóng cột, chỉ là... Âm thanh này ở đâu ra? Hai người đồng loạt xoay người, nhưng khi thấy rõ người kia, sắc mặt liền trắng bệch. Thật bất hạnh, là trước kia hai người đã từng gặp qua Nam Cung Hi.

"Nam... Nam Cung thiếu gia, ngài cũng ở đây à?" Nam tử hôi y run rẩy nhìn chàng, sau đó thấy Quý Tinh, liền nói, "Thì ra Nam Cung phu nhân cũng ở đây." Hắn chê cười, thăm, thăm rồi, tại sao người này lại ở đây? Hơn nữa, giống như đã nghe hết lời bọn họ bàn tán lúc này.

"Tiểu nhị! Tinh tiền! Thuận tiện tính luôn bàn của Nam Cung thiếu gia." Hắn nhìn Nam Cung Hi cười cười, đối phương thì liếc lại hắn, đợi trả tiền xong, hai người lập tức co chân chạy trốn.

"Này, sao bọn họ lại sợ chàng như vậy?" Cái này giống như thỏ thấy hổ vậy, hơn nữa, lại còn giúp hai người tính tiền, về điểm này, nàng rất hài lòng á!

"Nàng lo ăn đi." Chàng không muốn nàng nhắc đến chuyện lúc trước, nhưng thái độ của chàng lại chọc Quý Tinh.

"Phu quân nè, chàng nói lại một lần nữa coi." Nàng cười mịch mịch, mắt to tròn nhìn chàng, nhưng động tác của nàng cũng không dừng lại, tay cầm bánh tiêu đưa lên miệng, từng miếng từng miếng, nàng chậm rãi cắn, còn Nam Cung Hi ngồi đối diện này đã muốn bỏ chạy rồi.

"A... Cái đó... Ta là nói, khi nào trở về, ta sẽ nói cho nàng." Chàng vội vã hòa giải, rất sợ nàng sẽ nổi đóa chỗ này, nếu thật sự như vậy, thì hình tượng bao năm nay của chàng sẽ mất hết.

"Thật?" Nàng nháy đôi mắt to vô tội của mình nhìn chàng, Nam Cung Hi gật đầu một cách máy móc.

"Mau ăn đi, không phải nàng đang đói bụng sao?" Thấy Quý Tinh đã khôi phục lại bộ dáng lúc trước, cuối cùng, chàng cũng thở phào nhẹ nhõm. Phụ mẫu của chàng cũng quá lợi hại rồi, tự nhiên dấn cáo thị rồi kiếm một người thế tử để trị chàng, có thể từ nay về sau, cái 'ghế' của chàng sẽ phải nhường cho vị thế tử từ trên trời rơi xuống này rồi.

"Ăn, ăn." Chàng phụ họa, mà ở một bên, tiểu nhị và chường quỹ đã ngu rồi, đương nhiên là họ biết chàng chính là Nam Cung thiếu gia, nhưng làm cho họ giật mình là, vị Nam Cung thiếu gia này lại sợ phu nhân của hắn, chẳng lẽ bọn họ đều hoa mắt hết rồi sao? Chẳng lẽ mặt trời mọc ở phía Tây? Bọn họ vô thức mình bên ngoài một chút.

"A! Ăn ngon, no bụng quá!" Đứng ở cửa, Quý Tinh không để ý đuổi người một cái, đưa tới ánh mắt của một số người, nhưng khi thấy người phía sau nàng, thì đều co chân chạy còn nhanh hơn thỏ. Quý Tinh nhướn miệng cười, híp mắt nhìn bọn họ chạy, không phải chỉ đuổi người một cái thôi sao! Thật vô vị!

"Nhanh lên một chút, mau thông báo cho mọi người, Nam Cung thiếu gia đi ra." Những người đó vừa chạy vừa châu đầu ghé tai, không bao lâu, Quý Tinh liền thấy những người bán hàng rong bắt đầu dọn dẹp gian hàng, hình như muốn chạy đi đâu đó, chẳng lẽ không muốn buôn bán nữa sao?

"Này, người không làm ăn sao?" Nàng đi tới một gian hàng mà nàng cảm thấy hứng thú hỏi, chỉ thấy người kia khi thấy nàng...nhất là người sau lưng nàng, thì hai chân đã phát run, "Cô nương, van xin cô hãy bỏ qua cho chúng tôi đi.." Nói xong thì quỳ xuống chân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Giáo huấn phu quân ngoài phố (1)

Chuyển ngữ: Di Phong

Quý Tinh mơ hồ nhìn bọn họ, thật sự nàng đáng sợ lắm sao? Không đợi nàng mở miệng, thì đã có người cướp lời, "Quý cái gì mà quý! Còn không đi bày

hàng cho ta.” Một câu cuối cùng, Nam Cung Hi nhìn bọn họ quát, trong khoảng thời gian ngắn, những người bán hàng kia đều dừng lại, không bỏ chạy nữa, ngoan ngoãn bày hàng.

Quý Tinh như hiểu được cái gì, gật gật đầu, thì ra bọn họ không phải sợ nàng, mà là sợ chàng. Nhưng tại sao phải sợ chàng chứ? Nàng hơi khó chịu, nói: “Phu quân, chuyện gì xảy ra vậy?”

Nàng cười hi hi xoay lại cười với chàng, những người bên cạnh nghe nàng gọi vị kia như vậy, mới kịp phản ứng. Đây chính là vị thiếu phu nhân mà Nam Cung thiếu gia mới vừa thú về nhà, nhưng không phải nàng vẫn còn đứng tốt ở đây sao?

"Cái này, cái đó, trở về rồi nói có được hay không?" Thấy thái độ của nàng, Nam Cung Hi liền muốn chạy, chỉ là không thể chạy được, nếu không, dù có chạy về nhà cũng không biết sẽ bị chính thành cái dạng gì!

“Ồ, là như vậy à!” Nàng gật đầu một cái, Nam Cung Hi tưởng nàng đồng ý, thờ phào nhẹ nhõm.

"Tối nay, chàng cứ đi về một mình đi thôi." Nam Cung Hi cứng người đứng đó, những người khác thì kỳ quái nhìn hai người, xem ra bọn họ sống cũng không tệ lắm, ít nhất cho đến bây giờ vị Nam Cung thiếu gia kia cũng chưa nổi giận nha.

"Đứng lại!" Nam Cung Hi gọi người trước mặt đang muốn đi. Nghe được tiếng quát của chàng, đám người đều đồng tình nhìn về phía Quý Tinh, thăm dò, hình như Nam Cung thiếu gia đã nổi giận. Đã nói mà, người kia sao có thể nhìn lâu như vậy chứ!

Quý chuyện xoay người, uất ức nhìn chàng. Nhưng...

"Cái đó. . . Cái này. . ." Đột nhiên chàng kéo một người bên cạnh qua, "Người giải thích một chút cho phu nhân của ta, vì sao các người sợ ta."

Nhìn chuyển biến vừa lớn, vừa đột ngột trước mắt, thiếu chút nữa những người đó đã té xỉu tập thể.

Đúng nga! Nàng cũng có thể hỏi người khác mà, "Này, người nói nhanh lên."

Quý Tinh nhìn người nọ, người nọ lại nhìn Nam Cung Hi, nếu như hắn nói, vậy cái vị này có đánh chết hắn không?

"Ai nha! Người nhìn hắn làm gì, nhìn ta nè, mau nói cho ta biết." Quý Tinh quay đầu hắn lại, Nam Cung Hi thấy động tác của nàng, mặt đều đen cả rồi.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . ." Hắn không dám nói đâu.

"Tốt lắm, chàng buông hắn ra, đi lên phía trước đợi đi." Nàng đuổi Nam Cung Hi như đuổi một con ruồi, nhất định là người ta sợ chàng mới không dám nói.

Nghe lời của nàng nói, cộng thêm động tác của nàng, không ai là không hít một hơi, dám dùng bộ dáng như vậy nói chuyện với Nam Cung thiếu gia, nhất định sẽ chết rất thảm.

Chỉ là cảnh tiếp theo làm bọn họ rớt cả mắt kiếng (*Di Phong: thời xưa cũng có ‘mắt kiếng’ luôn à > ,

"Này, người có thể nói rồi đó.." Nàng nhìn người nọ, nói. Người nọ thấy thế, liền mạnh bạo nghĩ chẳng lẽ Nam Cung thiếu gia sợ Nam Cung thiếu phu nhân? Nghĩ như vậy, người nọ liền lấy ra dũng khí, nhất nhất đều nói ra hết.

Mỗi một chuyện Quý Tinh nghe được đều không nhìn được nhú mày, nhất là nghe được việc chàng còn cả gan cướp người ta làm vợ, như vậy cũng quá thất đức đi, ngay cả kẻ ngốc cũng muốn tranh?! Nàng không khỏi liếc nhìn cái vị đang đứng im kia, còn Nam Cung Hi lại nhìn chăm chăm người đứng phía trước nàng, những cái đó là do hắn thêm dầu thêm mỡ á, mặc dù đa phần đều đúng đi.

"Nam Cung phu nhân, còn gì nữa không, dân chúng Đô thành chúng tôi đều sợ Nam Cung thiếu gia." Người nọ nói nước bọt văng tứ phía, những người bên cạnh thì gật đầu phụ họa, bởi vì họ đã biết, Nam Cung thiếu gia sợ thê tử của mình.

"Nam Cung Hi! Chàng qua đây cho ta!" Nghe được tiếng hét của nàng, tất cả người trên phố đều ngẩn ra, người bị điểm tên thì chỉ chỉ vào mũi mình, sau đó ngoan ngoãn bước tới, cũng không quên trừng mắt với người nọ.

"Chuyện gì?" Chàng vuốt cái mũi của mình, nhìn nàng.

"Còn hỏi ta chuyện gì hả? Chàng nói chàng đi! Tại sao cướp người ta ép cưới? Mà lại còn là một đứa ngốc? Chẳng lẽ ta so ra kém kẻ ngốc đó hả?"

Một câu nói, tất cả mọi người ngả nhào, đều dùng cặp mắt “hoảng sợ” nhìn nàng, cả Nam Cung Hi cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giáo huấn phu quân ngoài phố (2)

Chuyển ngữ: Di Phong

"Khụ khụ, cái này. . . Cái này. . ." Nam Cung Hi không biết nên nói như thế nào, mà sao nàng lại có thể nói chuyện này ở đây chứ? Hơn nữa, tình huống lúc đó cũng không phải như nàng nghĩ, đây không phải là do cha mẹ chàng sao, nếu không còn lâu chàng mới làm vậy nha.

"Thế nào? Không phải chàng còn nhớ thương người ta chứ?" Lại thêm một câu nói làm cho Nam Cung Hi thiếu chút nữa học máu. Ngay cả hình dáng người ta như thế nào chàng còn không nhớ, lấy gì nhớ thương đây? Người trên phố đã hoàn toàn ngu rồi, đây là Nam Cung thiếu phu nhân. . . ghen sao?!

"Ai nha! Phu nhân, sao người lại đi so đo với thiếu gia chuyện này chứ? Lúc đó thiếu gia còn chưa hiểu chuyện nha." Rốt cuộc, một lão bà không nhịn được liền lên tiếng. Những người này cũng thật là, không có việc gì thì đi phá hư gia đình người ta sao? Đám người bị quét tới đều chột dạ cúi đầu, chỉ là bà ta nói cũng đúng, nếu như vì chuyện này mà vị thiếu phu nhân này không cần Nam Cung thiếu gia, như vậy bọn họ không phải lại gặp họa nữa sao?

"Đúng vậy! Đúng vậy! Thật ra thì Nam Cung thiếu gia cũng là một người rất tốt. . ." Một đồng người ồn ào lộn xộn, Nam Cung Hi ngăn người, Quý Tinh thì trừng mắt với ý, nữ nhân này. . . thật làm cho hấn 'vui mừng mà.

"Tốt lắm! Các người đã nói Nam Cung thiếu gia tốt như vậy, ta liền miễn cưỡng đón nhận." Thấy dáng vẻ miễn cưỡng của nàng, mọi người chung quanh mạnh mẽ gật đầu, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Phu quân! Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi dạo nào." Nàng bước lên kéo tay chàng, Nam Cung Hi sững sờ để nàng kéo đi, mà những người đó sẽ không còn sợ Nam Cung Hi nữa rồi, vì đã Nam Cung Thiếu phu nhân ở đây!

Mà mãi lâu về sau, chỉ cần có người nhắc đến Nam Cung Hi thì liền nhớ tới Nam Cung thiếu phu nhân. Nam Cung thiếu gia mắng chửi người, tìm Nam Cung thiếu phu nhân, dù sao chỉ cần Nam Cung phu nhân ở đây, Nam Cung thiếu gia sẽ. . . vĩnh viễn không ngày nổi danh.

Quý Tinh lôi kéo chàng đến một số gian hàng, mặc dù không có tâm mua, nhưng người ta lại cứng rắn đưa cho nàng, lại không cần nàng trả tiền. Bất đắc dĩ, nàng đành nhận lấy, dù sao đó cũng là lòng thành của người ta nha. Nhưng bầu không khí vui vẻ này không được bao lâu, liền bị một người xuất hiện đột xuất cắt đứt.

"Nam Cung thiếu gia, trước kia là ta sai lầm, hiện tại ta nguyện ý gả cho người. . . làm thiếp." Hai chữ cuối cùng là nhìn Quý Tinh nói, Nam Cung Hi sững sờ, còn mặt Quý Tinh đã sớm tối rồi. Đây chính là. . . quang minh chính đại làm thiếp tam?

Nàng ta nhìn chàng, chuyện vừa rồi nàng ta đều đã nhìn thấy, nếu sớm biết Nam Cung thiếu gia cũng chiều phu nhân mình như vậy, thì trước kia nàng ta sẽ không phản đối, để bây giờ bị gia đình bắt ép gả cho một lão già hơn 60 tuổi làm vợ kế, chỉ vì gia đình kia nhiều tiền hơn nhà nàng ta

"Cái đó. . . Không cần." Nam Cung Hi vừa nói vừa mắt liếc những người bên cạnh, sao phiền phức cứ luân phiên tới vậy trời? Hơn nữa nhìn bộ dáng của nàng, hình như muốn cưới vợ bé là không thể nào .

"Nam Cung thiếu phu nhân, xin người kêu Nam Cung thiếu gia thu ta đi!" Nàng chuyển hướng sang Quý Tinh, còn Nam Cung Hi đã mở môi lạnh nhạt giọt rồi. (*Di Phong: Chưa bao giờ thấy con tiểu Tam nào vô sỉ như vậy, nói thẳng vào mặt vợ người ta muốn mình làm thiếp *kinh bỉ*)

"Ta? Hay là người hỏi phu quân đi." Quý Tinh lạnh lùng trả lời.

Nàng ta thấy thái độ của Quý Tinh như vậy, nhưng nàng ta lại không cam tâm gả cho một lão già đáng tuổi ông mình, "Nam Cung Thiếu gia, ngài thu ta đi." Nàng ta kéo ống tay áo của chàng, nắm chặt không buông, cả sắc mặt Nam Cung Hi cũng thay đổi.

"Hay là như vậy đi, chàng trở về nói chuyện này với cha mẹ đi, có lẽ họ sẽ thích đấy." Quý Tinh đề nghị, nhưng Nam Cung Hi lại vô cùng tin tưởng chuyện này không đơn giản như vậy, nàng không phải là một người dễ nói chuyện. Nhưng nàng ta lại vui mừng lau nước mắt, kéo tay áo Nam Cung Hi đi về Phủ Nam Cung, mà Quý Tinh lại chậm rãi theo sau lưng hai người.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bỏ nhà trốn đi (1)

Chuyển ngữ: Di Phong

Nam Cung Hạo và Thượng Quan Mân đang ăn điểm tâm, hai phu thê tiểu tử này cũng thiệt là, sáng sớm đi ra ngoài cũng không nói một tiếng, nhưng thấy tình cảm của bọn họ tốt như vậy, hai người cũng yên tâm.

"Cha mẹ, chúng con đã về rồi. À, đúng rồi, phu quân con còn dẫn theo tiểu thiếp về nữa nha!"

Vừa nghe quý Tĩnh nói xong, hai người liền phốc xích, đồ ăn mới vừa vào miệng đã trực tiếp bay ra, “Khụ khụ! Khụ khụ! Tiểu thiếp?” Thượng Quan Mân vội vàng cầm khăn lụa lau miệng, chẳng qua khi thấy một nữ nhân đang nắm tay con trai bà, thì mặt bà cứng lại, Nam Cung Hạo cũng không tốt hơn bao nhiêu.

"Liên nhi tham kiến lão gia, lão phu nhân." Nàng rất lễ phép hành lễ với bọn họ, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo liếc nhìn nhau, từ lúc nào con của bọn họ thành ‘hàng bán đất’ rồi hả? Đi ra ngoài một chuyến là có một nữ nhân theo về? Chẳng lẽ Hy nhi cướp về? Nhưng khi nhìn không hề giống như vậy.

"Khụ khụ, cái đó, Hi nhi, con muốn cưới thêm thiếp sao?" Thượng Quan Mân vừa hỏi chàng, vừa nhìn Quý Tĩnh, chỉ thấy nàng cúi đầu, không thấy rõ nét mặt của nàng. Nếu nàng không phản đối, thì bọn họ cũng không phản đối, dù sao con trai họ cũng không có hắt tay của nữ nhân tên LIÊN nhi, nhưng thật ra thì, Nam Cung Hy làm sao để ý tới cái đó, vì chàng vẫn luôn nhìn Quý Tĩnh.

"Không có, nương, con không có muốn. . . Người lời kéo ta làm cái gì!" Lúc này, chàng mới phát hiện Liên nhi đang kéo tay chàng, thì lập tức hắt ra. Giờ thì Thượng Quan Mân mới phản ứng, thì ra nửa ngày trời con trai bà không chú ý tới.

"Con xem cô gái này không tệ, muốn ngực có ngực, muốn cái mông có rắm cỏ (?), tương lai nhất định sẽ sinh con trai." Đột nhiên Quý Tĩnh ngẩng đầu lên nói, còn nở nụ cười với bọn họ, nhưng Nam Cung Hi cũng không cảm thấy nàng cười. Liên nhi nghe vậy, càng thêm mừng rỡ, như thể nàng ta không cần về lấy lão già kia rồi. (*Di Phong: Mơ chắc, hừ hừ!)

"Chuyện này. . . Như vậy, Hi nhi chuẩn bị lúc nào thì cưới thiếp?" Thượng Quan Mân có chút mừng rỡ nhìn bọn họ, lại bỏ quên sắc mặt Quý Tĩnh, nhưng Nam Cung Hạo vẫn luôn chú ý, ông dùng sức đẩy bà, còn dùng ánh mắt ám chỉ, làm cho Thượng Quan Mân giật mình, thấy hình như bà hơi có phản quá đáng rồi, vì lúc ban đầu, chính bọn họ xin nàng gả cho Hi nhi.

"Vậy mọi người cứ tiếp tục nói chuyện, con về phòng trước." Nói xong, Quý Tĩnh liền bỏ đi, thiếu chút nữa là nàng quên đây là cổ đại, tam thể tứ thiếp là việc rất bình thường, nhưng nàng lại không thể chấp nhận được. Xem ra chỉ có thể rời đi kiếm đường sống khác, dù sao đối với nàng một tờ từ thư không quan trọng lắm, không có nàng cũng rời đi.

"Mân Mân, bà thật quá đáng mà." Lúc này Nam Cung Hạo mới lên tiếng, còn Nam Cung Hi lại nhìn bóng lưng của Quý Tĩnh, thế này chẳng giống nàng chút nào, chàng cho rằng nàng sẽ hết sức phản đối, cho nên chàng vẫn mãi không lên tiếng.

"Ta. . ." Thượng Quan Mân nói không ra lời, xác thực, bà rất mừng vì con trai bà được nữ nhân coi trọng, mà bỏ qua cảm giác của Quý Tĩnh.

“Lão gia, lão phu nhân! Hai ngài đồng ý cho ta làm thiếp Nam Cung thiếu gia sao?”

Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo nhìn nàng ta, sau đó lại nhìn con trai mình, thấy bộ dáng của con trai, Thượng Quan Mân liền hận chết mình, còn Nam Cung Hạo chỉ cho bà ánh mắt ‘tự chịu hậu quả’.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, năm đó cũng có nữ nhân muốn làm thiếp, nhưng là bà hết sức phản đối, thêm vào bà và Nam Cung Hạo lưỡng tình tương duyệt, cho nên ông mới có một thể từ là bà. Đối với bọn họ mà nói, một vợ một chồng cũng không có gì xấu. Nhưng sao Tĩnh nhi đáp ứng? Chẳng lẽ nàng không thích Hi nhi sao?

Nam Cung Hi cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, trong lúc nhất thời Thượng Quan Mân cũng không biết làm thế nào mới tốt, “Cái đó, Liên nhi đúng không? Người trở về chờ tin đi.” Xem ra Hi nhi cũng không thích nàng. Mà Nam Cung Hi đứng ở cửa phòng, chậm chậm không có đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bỏ nhà trốn đi (2)

Chuyển ngữ: Di Phong

Quý Tĩnh về phòng, thật ra nàng không cần dọn gì, vì bên người nàng căn bản không có thứ gì quan trọng. Tiểu Lục và Tiểu Duyệt bị nàng đuổi ra khỏi phòng, đã nói có nha hoàn tương đối phiền phức mà, gom toàn bộ quần trang, cũng không lấy bạc, cứ như vậy đi thẳng ra cửa phụ, nàng biết mình nên đi đâu rồi.

Cho đến khi Nam Cung Hi đến, đứng chùng chừ ở cửa, sau quyết định bước vào, nhưng vừa vào, chàng đã thấy phòng trống trơn, không một bóng người. (*Di Phong: Hi ca, thật chia buồn, anh đến trễ rồi, hắc ~~~)

Cái gì đây? Chàng đã liên tục do dự, khi làm tốt chuẩn bị rồi mở cửa, nhưng nhìn căn phòng trống, cứ như vậy mà chàng đứng ngẩn ra, nàng đi đâu? Đúng lúc này, tiểu Lục, tiểu Duyệt trở lại, nhìn thiếu gia đứng ở đó, nhất thời cả người run lên.

Nam Cung hi xoay người, thấy hai nha hoàn này, "Các người thấy Thiếu phu nhân không?"

Hai người run run rẩy rẩy lắc đầu một cái, thiếu phu nhân không phải vừa mới ở đây sao? Thiếu gia sao lại hỏi các nàng?

"Hô, thiếu gia thật là dọa người, chỉ là tiểu Lục này, tại sao thiếu phu nhân không có ở trong phòng? Tiểu Duyệt nhìn căn phòng trống, nghi hoặc hỏi. Tiểu Lục lắc đầu, nàng cũng không biết nha."

****DP**DP****

Quý Tinh một lần nữa đứng trước Hào Quy Quán, hít sâu một hơi, liền bước lên gõ cửa.

Kèo kẹt, cửa mở ra, "Thật xin lỗi, nơi này của chúng tôi không phải khách sạn." Nữ nhân kia nhìn nàng nói, đã không biết đây là lần thứ mấy quán bọn họ bị người khác hiểu lầm rồi, mà lão bản cũng thiệt là, quả nhiên không có học thức là điều đáng sợ nhất!

"Ta biết, ta muốn gặp lão bản các ngươi, không, chính xác là ta sẽ trở thành nhị lão bản của các ngươi." Nhìn bộ dạng chắc chắn của nàng, nữ nhân kia không nói lời nào chạy vào trong, chỉ một chút mà đã kéo một người tóc tai loạn xạ đến.

"Lão bản, người này chính là người nói sẽ làm nhị lão bản của chúng ta."

Cô gái kia nhìn Quý Tinh từ trên xuống dưới, "Ngươi có năng lực gì?"

Quý Tinh nhìn nàng một lúc lâu, mới nói: "Chỗ này của người lấy tên thật quá tệ! Mà ta lại có biện pháp biến nơi này thành nơi nổi tiếng nhất." Câu nói đầu tiên khi nàng vừa đến đã khắc sâu vào tâm khảm của cô gái lão bản này.

"Cô nương, cô chính là tri âm của ta!" Nàng kia kích động tiến lên, không thêm để ý lão bản nhìn chăm chăm mình.

"Được rồi." Dù sao quán này của nàng cũng không có gì, ngay cả một khách nhân cũng không có, thêm nàng chẳng qua thêm một cái chén thôi. Cứ như vậy, Quý Tinh bước vào Hào Quy Quán.

****DP**DP****

Ba ngày qua, người Phủ Nam Cung làm gì cũng không tìm được Quý Tinh, nàng biến mất giống như không tồn tại. Mà Nam Cung Hi cũng hơi bình tĩnh lại, nhưng nghe dân chúng nghị luận âm ỉ nàng là thần tiên trên trời, làm cho ngày nào Nam Cung Hi cũng ngẩn ngơ nhìn trời.

Thượng Quan Mân hận chết mình! Nếu Tinh nhi trở lại, nói gì cũng không thể làm nàng đi, bà đã không cho phép Hi nhi cưới thiếp rồi, nhưng tất cả đã trễ, nhìn đến bản thân con trai lại trở về bộ dạng làm người ta khiếp sợ, bà than thở không thôi.

"Lão gia, ông nói bây giờ phải làm sao đây? Nếu không để Hi nhi cưới cái gì Liên nhi?"

Nam Cung Hạo quay đầu lại, thê tử của ông lại đưa ra chủ ý cưới bấp rồi, "Bà tỉnh lại đi! Đừng có làm loạn thêm."

Nam Cung Hạo trách cứ, mà ở ngoài cửa Nam Cung Hi nghe được đối thoại của hai người, cưới Liên nhi? Tốt...chàng xoay người rồi đi.

"Nam Cung thiếu gia, sao ngài tới?" Hần vẫn cho là nha đầu kia nói láo, nhưng xem ra là thật rồi. Liên nhi vừa nghe được hai chữ Nam Cung, liền từ bên trong chạy ra, "Nam Cung thiếu gia, ngài đến đón thiếp sao?" Nàng ta khao khát nhìn chàng, Nam Cung Hi nhìn nhìn, không nói gì, cứ thế kéo cánh tay nàng ta đi.

"Nam Cung thiếu gia, ngài muốn lấy Liên nhi của chúng ta? Như vậy, về sinh lễ..." Người nọ lộ vẻ mặt tham lam, phủ Nam Cung còn giàu hơn gia đình kia, cùng lắm là hần đem tiền trả lại cho bọn họ, nhưng hành động của Nam Cung Hi sau đó làm cho mọi người sợ hãi choáng váng, Liên nhi thì hét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Âm Hương Các (1)

"Á! Đau...Nam Cung...Thiếu gia...Đau!" Chỉ thấy tay Liên Nhi bị vịn ngược lại, Nam Cung thiếu gia đang làm cái gì vậy?

"Không phải người thích kéo tay ta sao?" Nói xong thì tăng thêm lực trên tay. Lúc này đã có rất nhiều người chạy lại xem, khi thấy Nam Cung thiếu gia ra tay với Liên Nhi thì không có ai đồng tình hết, nguyên nhân rất đơn giản, kể từ khi Nam Cung thiếu phu nhân biến mất, Nam Cung thiếu gia lại trở về bộ dạng lúc trước, làm bọn họ khổ không thể tả.

Mà tất cả việc này, Liên nhi cũng không biết, nàng ta chỉ một bụng nghĩ sẽ gả cho chàng.

“Nam Cung thiếu gia, người mau buông Liên Nhi ra.” Mà cái người phụ thân xem con gái là ‘hàng hóa’ không nhịn được lên tiếng. Chuyện gì xảy ra đây? Nhưng Nam Cung Hi liếc cũng không liếc hẳn.

“Không phải người muốn ta thu phòng người sao?” Thấy Liên Nhi gật đầu, Nam Cung Hi nhoen miệng, nặn ra một câu: “Chỉ cần người cởi hết quần áo, chạy một vòng trên đường, ta sẽ thu người.”

Tất cả mọi người sùng sốt, căn bản cái này là không muốn nàng ta đi. Nếu Liên Nhi này thật sự không mặc quần áo chạy một vòng, về sau ai muốn cưới chứ? Liên Nhi không dám tin nhìn chàng, mới vừa qua một ngày, sao Nam Cung thiếu gia lại trở thành một người khác vậy?

“Thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa?” Chàng lạnh lùng nhìn nàng ta, Liên Nhi lắc đầu một cái, việc này không thể nào, “Về sau nếu ai dám cưới ả, ta sẽ đập nát nhà hắn.” Quảng xong câu này, Nam Cung Hi liền rời đi.

“Nha đầu thôi! Cho người đi chộc Nam Cung thiếu gia!” Nam tử phụ thân kia không ngừng đánh chửi nàng ta, tại sao con hắn lại trở thành vật vô dụng rồi? Qua không bao lâu chắc chắn những người kia sẽ đến lấy lại tiền mừng, nghĩ đến nhiều tiền ‘bay’ đi, hắn xuống tay càng nặng thêm.

Sau Liên Nhi mới biết được, thì ra sau ngày đó, khi nàng ta rời phủ Nam Cung, không bao lâu thì Nam Cung thiếu phu nhân biến mất, mà từ lúc đó, Nam Cung thiếu gia lại trở về hình dáng lúc trước. Bởi vậy, bây giờ nàng ta cũng không dám bước chân ra khỏi nhà, vì hễ người trên đường thấy nàng ta, thì trực tiếp mắng nàng ta không biết xấu hổ, nếu không phải vì nàng ta xuất hiện, Nam Cung thiếu gia có trở thành như vậy sao?

Chuyện này truyền đến tai Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo, bà vỗ vỗ ngực mình, hoàn hảo là không cho Hi nhi cưới Liên Nhi gì đó, nếu không, con bà sẽ đem người ta chém chết nha! Tinh nhi, con đang ở đâu? Con mau nhanh trở về nha! Phủ Nam Cung rất cần có con! Thượng Quan Mân thầm hô to trong lòng.

****DP*DP****

Hào Quy Quán, không, bây giờ thì đã đổi thành Âm Hương Các rồi.

“Tinh nhi, Tinh nhi tốt, cô đừng lấy nữa, tiền của ta~~~~” Giờ phút này, lão bản cũng không thèm để ý đến người khác, khóc lóc âm ỉ, nàng thật sự khóc không ra nước mắt mà, đó là bạc của nàng nha!

“Lâm Nhượng Tịch! Cô đừng có quan trọng quá vấn đề được không? Cái này gọi là đầu tư, đầu tư có hiểu hay không?!!” Quý Tinh rống to, nhắc tới vị lão bản còn nhỏ tuổi hơn nàng, lại đào hôn bỏ nhà đi, không biết đi nơi nào học, mà bắt chước người ta mở kỹ viện, nhưng lại không biết kinh doanh, nên mới ế ẩm như trước kia vậy.

“Nhưng mà, Tinh nhi, tiền riêng của ta đều đã lấy hết ra, mà cô....? Thật sự nàng (Lâm Nhượng Tịch) không dám nhìn thẳng nàng (Quý Tinh), họ đều sợ nàng, thật không biết ai mới là lão bản đây?”

“Tiền kiếm được đều đưa cho cô, được rồi chứ!”

Nghe cái này, hai mắt Lâm Nhượng Tịch lóe sáng nhìn nàng, “Có thật không?”

Quý Tinh gật đầu một cái, “Nhượng Tịch! Chính sửa cái gì đều phải dùng thứ tốt, sau đó, phải đổi hết tên cho các nàng, còn ta sẽ giúp bọn họ soạn vài khúc khiêu vũ mới...” Nghe được lời nàng nói, những người bên cạnh đều xông lên, họ bội phục vị Nhị lão bản này lắm, còn Lâm Nhượng Tịch thì trừng mắt nhìn những gia hỏa ‘ăn cây táo rào cây sung’ kia.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Âm Hương Các (2)

“Tốt lắm, nguyện ý tiếp khách đứng bên phải, không muốn đứng bên trái.” Quý Tinh vừa nói xong, mọi người đều trở mắt nhìn nhau, một lúc sau, đều tự nguyện đứng ngay ngắn tại vị trí họ chọn. Quý Tinh nhủ thầm, không ngờ còn nhiều người muốn tiếp khách như vậy.

“Được rồi, nếu như có khách cho các người hoa hồng, thì đó là của các người, không cần đưa lại cho ta.” Nghe nàng nói, mọi người cảm kích nhìn nàng, đúng là có một lão bản như nàng, còn lo sợ gì nữa: “Tên người tiếp khách, ta sẽ tùy tiện một chút, như Tiểu Hương, Tiểu Diệp, Tiểu Hoa, Tiểu Mai...” Lo liệu xong đám người bên phải, nàng đi đến đám người bên trái, quan sát kỹ mấy người đó.

“Trong các người có ai nguyện ý bán đầu giá hay không?” Nàng trực tiếp hỏi, làm cho mặt đám người đó đỏ rần, nhưng vẫn có mấy người giơ tay, Quý Tinh đếm, không nhiều cũng không ít, vừa đứng bốn người: “Các người đi ra ngoài, ta sẽ làm các người thành đầu bảng.” Mấy người kia hai mắt nhìn nhau. Đầu bảng??? Đó là họ nghĩ cũng không nghĩ nha, nhưng bọn họ vô cùng tin tưởng nàng.

"Tốt lắm, còn lại thì ta sẽ phân công một số việc, tên là..." Nàng cẩn thận phân công xong, rồi cho mọi người lui ra ngoài, chỉ để lại bốn người giữ tay trước đó, dù chưa ăn thịt heo nhưng cũng thấy heo chạy á! Nàng vô cùng tin tưởng mình sẽ chỉ đạo họ học khiêu vũ tốt, việc đó có gì khó chứ!

"Phù Dung, Mẫu Đan, Bách Hợp, Thược Dược, các người cứ tùy tiện chọn một bốn cái tên này." Nàng muốn dùng tên hoa để bồi dưỡng các nàng, bốn người châu đầu ghé tai thì thầm, cuối cùng cũng chọn được tên của mình. Chuyện kể tiếp chính là vũ đạo, Quý Tinh đem một số vũ điệu hiện đại dạy cho họ, thấy nàng múa, mấy người kia vừa hiểu kỳ, vừa mừng rỡ.

"Nhược Tịch, cô còn tiền không?"

Lâm Nhược Tịch vừa nghe thế, sắc mặt liền sụp xuống: "Không còn nhiều lắm, thiếu thứ gì sao?" Nàng thấy đã đủ rồi á, nhìn xung quanh, đều là tiền của nàng nha!

"Trang phục đó! À, bản vẽ thì ta đã làm xong, cô cầm đi may đi." Quý Tinh ném cho nàng một xấp giấy, Lâm Nhược Tịch nhìn như thấy tiền đang bay ra khỏi túi.

"Tốt rồi! Ngày mai bảo đảm sẽ cho cô mở rộng tầm mắt!" Quý Tinh vỗ vỗ vai Lâm Nhược Tịch. Lâm Nhược Tịch cúi đầu đi ra ngoài, nói gì cũng là nàng và Quý Tinh cùng nhau hợp tác kinh doanh, kết quả là luôn lấy tiền của nàng nha. Nàng cảm thấy mình sắp học máu chết rồi.

****DP**DP****

"Cô nương, đây là do cô vẽ?"

Lâm Nhược Tịch không nhịn được liếc nhìn lão bản trước mặt, may trang phục thì may trang phục, phí lời như vậy để làm gì chứ! Không biết đây là tiền nàng rất yêu thương há!

"Không phải, mà ông chỉ cần nói bao nhiêu tiền là được rồi."

Lão bản nhìn nàng một cái, liên tục do dự: "Tiền này thì... Ta có thể không thu, nhưng cô nương có thể cho ta gặp người vẽ trang phục này không?" Những bộ y phục này quá đặc biệt rồi, nếu như hắn có thể may những bộ này, thì tiệm của hắn sẽ đông khách nha.

"Thật? Vậy quá tốt rồi, ta sẽ dẫn người đi." Vừa nghe đôi phương không lấy tiền, nàng liền kéo hắn đi. Lão bản kia đỏ mặt, cô nương này sao không chú ý chút gì hết chứ, nam nữ thụ thụ bất thân nha!

Chẳng qua, khi lão bản kia đi tới Âm Hương Các, thì sắc mặt cũng thay đổi, "Cô nương, ta không đi." Nếu bị vợ hắn thấy thì sao đây?!

Lâm Nhược Tịch hồ nghi nhìn hắn, "Người không muốn tìm người vẽ đó sao? Người đó chính là lão bản ở đây!"

Lão bản kia kinh ngạc ngẩng đầu, được rồi, vì buôn bán nhà mình, cũng chỉ có thể đi một lần rồi.

"Hò, Tinh nhi, ta đã trở về, hân... ." Nàng rót ly trà, nghỉ nghĩ một lát, nhưng một câu "Cha người?" của Quý Tinh làm cho nước vừa tới miệng đã trực tiếp phun ra, hướng tới Quý Tinh, hoàn hảo là nàng phản ứng nhanh, tránh sang một bên.

"Khụ khụ! Khụ khụ! Cái gì hả! Hắn là lão bản của hàng trang phục đấy. Hắn muốn tìm cô." Lâm Nhược Tịch tức giận nhìn Quý Tinh, nàng nhún nhún mày nhìn lão bản kia.

"Cô nương, là như vậy, ta rất thương thức những bức vẽ trang phục của cô, không biết..."

Nhìn bộ dạng của hắn, Quý Tinh liếc một cái: "Khụ, thật xin lỗi, cái đó ta không bán."

Lão bản kia vừa nghe, sắc mặt liền đổi, không... không bán? Lâm Nhược Tịch cũng gấp lên, cái này chính là liên quan đến tiền may trang phục nha!

"Chỉ là, ta có thể hợp tác với người, làm lão bản sau lưng. Người xem thế nào?" Lão bản kia cau mày suy tư một lát, cuối cùng vỗ tay thành giao, hơn nữa còn đồng ý làm trang phục miễn phí cho Âm Hương Các, đứng bên cạnh, Lâm Nhược Tịch buồn cười chết đi được.

"Tinh nhi, cô chính là phúc tinh của ta nha!" Tiễn Lão bản kia đi rồi, vừa về đến phòng, Lâm Nhược Tịch liền ôm lấy Quý Tinh, hưng phấn không thôi: "Người thật đúng là phúc tinh của ta!" Đưa đi lão bản kia, Lâm Nhược Tịch trở lại phòng nàng ôm lấy nàng, hưng phấn không thôi.

"Tốt rồi, tốt rồi, về sau sẽ càng tốt hơn. Đúng rồi, cô tìm người đi phát truyền đơn đi." Nói xong Quý Tinh đưa cho nàng một xấp giấy, nhìn giấy chữ, Lâm Nhược Tịch than thở không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Âm Hương Các (3)

Lâm Nhựt Tịch tập hợp mấy gã sai vặt, để bọn họ đi phát truyền đơn. Kết quả, khi Quý Tinh thấy, liền kéo tay nàng, nói: “Có ai mà lại nam nhân đi phát đơn chứ. Đi, đi tìm mấy cô nương xinh đẹp lại đây.” Quý Tinh muốn cho mọi người biết Quy Hảo Quán đã thay đổi, gây sự tò mò của mọi người, nhưng nếu người ta thấy nam nhân phát truyền đơn thì sẽ có hứng thú mà đến sao?

Lâm Nhựt Tịch chỉ có thể làm theo lời Quý Tinh, một lần nữa tìm các cô nương trong quán đi phát, ai biểu nàng thông minh hơn các nàng làm gì! Lần này thì Lâm Nhựt Tịch đã có kinh nghiệm, nên tìm người xong thì cho Quý Tinh nhìn qua một cái, đợi nàng nói được, mới bảo bọn họ đi.

Trải qua một thời gian sửa chữa, người đi lại trên đường cũng rồi rít dừng lại, nên bên cạnh có nữ nhân, thì thấy đa số đều bị những nữ nhân đó nhéo lỗ tai. Âm Hương Các đã thêm một chút ý tưởng của hiện đại, bảng hiệu cũng đã đổi, hiện tại trước cửa có một số mỹ nữ mặc sườn xám mỉm cười đứng đó, mà phần lớn nam nhân đều nhìn chỗ chân bị lộ bởi tà áo xẻ của sườn xám.

"Mỹ nam ca ca, có rảnh thì đến thăm nha." Một cô nương đem truyền đơn đưa vào tay của một nam tử đứng đó, nhân tiện còn tặng có ba thu (?). Mắt nam tử đó tròn trắng, rồi nhìn tờ giấy trong tay.

“TIN TỨC TỐT:

Đầu tiên, Quy Hảo Quán của chúng tôi sẽ đổi lại thành Âm Hương Các.

Muốn trải nghiệm không có ở các kỹ viện khác sao? Muốn thấy các mỹ nữ mỗi người mỗi vẻ sao? Như vậy, mời mọi người hãy đến Âm Hương Các, chúng tôi cam kết các vị sẽ thỏa mãn.

Danh ngạch có hạn, chỉ có năm mươi người có thể vào trong Âm Hương Các thôi.

Lão bản Âm Hương Các thông báo!”

"Tinh nhi, vì sao cô lại hạn chế số người vào chứ?" Lâm Nhựt Tịch khó hiểu nhìn Quý Tinh.

“Như vậy không tốt sao? Cô hãy nghĩ đến, nếu sau khi năm mươi người kia trở ra rồi truyền tin tức cho người khác, vậy giá của danh ngạch lần kế tiếp sẽ không cao hơn sao? Như vậy không phải cô sẽ có nhiều ngân lượng hả?” Quý Tinh trực tiếp lấy ngân lượng ra để nhắc nhở, Lâm Nhựt Tịch liền hiểu ra, gợn ngón tay cái với Quý Tinh.

Một đường truyền đơn, làm cho mọi người chen chúc tại cửa Âm Hương Các, thấy các mỹ nữ thay đổi tư thế đứng, các nam nhân đều chảy nước miếng.

“Các vị, hạn năm mươi người đầu tiên, bây giờ bắt đầu ghi danh. Lấy được mộc bài thì có thể đi vào. Hơn nữa, bên trong còn có nhiều mỹ nữ xinh đẹp hơn các mỹ nữ đang đứng đây nha!”

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người chạy đến chỗ ghi danh, thậm chí còn vung tay tranh đoạt, chỉ là lần này Âm Hương Các không thu bạc vì mừng khai trương, nên người nào có bản lĩnh thì sẽ cướp được danh ngạch cho mình.

Sáng sớm rảnh rỗi, Nam Cung Hi đi ra ngoài phố, lại phát hiện hôm nay không thấy bóng người nào trên đường. Chẳng lẽ bọn họ đều sợ chàng? Nhưng khi đi tới gần Âm Hương Các, thì nơi đó đang diễn ra cảnh người ra chen chúc, lại còn động thủ. Giành cái gì mà lại dữ như vậy chứ? Ồ, còn có đánh nhau kia! À, đó không phải là Quy Hảo Quán sao? Hơn nữa, khi nhìn thấy các cô nương đang đứng trước cửa, mày của chàng khê nhú.

"Ây da! Mỹ nam ca ca, có hứng thú cũng ghi danh nha!"

Nam Cung Hi nhìn tờ giấy trong tay, sờ sờ mặt. Mỹ nam?! Chẳng lẽ ánh mắt của nàng ta có vấn đề? Hơn nữa còn không có sợ chàng nha! Nhưng thật ra, đó là do người ta căn bản không biết chàng đi.

"Tốt lắm, đây là danh ngạch cuối cùng, vậy hai người như thế nào đây?" Hai người nghe nói vậy, trừng mắt với nhau.

“Của ta.”

“Của ta.”

Không ai nhường ai làm cho người ghi danh có chút đau đầu, rồi lại nhìn một hàng người xếp hàng còn đứng, còn nhiều người nha, thật không biết lão bản nghĩ thế nào nữa?

"Đưa ta, tất cả các người đều rút hết cho ta!" Nam Cung Hi bước lên.

Quả nhiên, khi mọi người thấy chàng đều cấp tốc lui xa. Người ghi danh liền cho Nam Cung Hi ánh mắt cảm tạ, nhưng mà, như vậy sẽ không có phiền toái gì chứ?

DPDP**

"Tình nhi, cô nhìn cái gì vậy?" Lâm Nhượng Tịch tò mò nhìn xuống, không có gì đặc biệt cả, chỉ là thấy đám người ghi danh, không khỏi làm cho nàng cảm thấy hơi đau đầu một chút!

Quý Tinh nhìn xuống dưới, là chàng? Chàng cũng dám đến giành danh ngạch hả? Nàng nheo mắt. (*Di Phong: *rùng mình* Hi ca bảo trọng, ta chạy trước a~~~~) "Người kia là Nam Cung Hi." Nàng chỉ chỉ bên ngoài.

Lâm Nhượng Tịch cứng người lại, "Cái gì! Sẽ không tới phá chứ? Cô không biết đâu, hiện tại mọi người đang nghị luận hấn đấy! Phu nhân của hấn chạy đi, tình tình nóng nảy của hấn liền khôi phục lại, ai thấy cũng đều bỏ chạy hết. Trước kia, cái gì gì đó nói muốn làm thiếp hấn, hình như đã bị bán vào kỹ viện rồi. Ài! Cô nói xem, nữ nhân kia sao phải bỏ chạy chứ? Thật không biết thế nào nữa, ta thấy, đến nàng ta còn không chịu nổi, nên mới bỏ đi á."

Lâm Nhượng Tịch nói duyên duyên mà không hề chú ý đến sắc mặt khó coi của Quý Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Âm Hương Các (4)

"Cô cảm thấy nàng như vậy sao ? " Nghe được lời nói của Quý Tinh, Lâm Nhượng Tịch khó hiểu nhìn nàng.

"Cô nói ai vậy ? " Quý Tinh liếc nàng một cái, không phải mới vừa rồi nói rất đồng dạng hùng hồn sao ?

"Phu nhân của Nam Cung Hi đó!" Hai mắt Lâm Nhượng Tịch nhìn nàng, như thế nào nàng lại hỏi như vậy, còn có , tại sao nàng lại biết Nam Cung Hi, chẳng lẽ...

"A! Cô! Cô..." Lâm Nhượng Tịch chỉ tay về phía Quý Tinh cả nửa ngày mà không nói lên lời, nếu Nam Cung Hi mà biết chuyện liệu y có phá hủy chỗ này của mình không ?

"Thế nào ? Sao lại trở thành cả lăm rồi ? " Quý Tinh cười cười nhìn Lâm Nhượng Tịch.

"Cô, chẳng lẽ cô chính là vị phu nhân bỏ trốn của Nam Cung Hi ! " Lâm Nhượng Tịch xông tới Quý Tinh. "Này, cô có phải là người đó không ? "

Quý Tinh ném cho nàng một cái liếc mắt.

"Xong rồi, tên Nam Cung Hi mà biết cô ở đây, có phải hấn sẽ đem nơi này phá hủy không?" Hiện tại, Lâm Nhượng Tịch lo nhất là việc này, dù sao thì đây cũng là nhà của nàng nha.

"Yên tâm đi, hấn sẽ không dám đâu." Quý Tinh đứng dậy vỗ vỗ vai Lâm Nhượng Tịch, Lâm Nhượng Tịch nhìn nàng, hấn không dám... Thật không dám sao ? Nếu Quý Tinh dám khẳng định như vậy, thì là thật rồi.

"Nam Cung thiếu gia, chuyện này... chuyện này..." Hai người kia không sợ chết nhìn Nam Cung Hi, khi nào thì hấn đổi tính thế ?

"Thế nào ? " Hấn nhìn ngược lại, hai người kia ngay lập tức lác lác đầu.

"Không có, không có gì, vậy bọn tiểu nhân đi trước. " Hai người bọn họ nhất trí, nhất định không được chọc giận Nam Cung Hi.

"Nam Cung thiếu gia, van cầu ngài cứu ta." Một cô gái tóc tai rối xù, quần áo trên người rách nát nắm lấy tay áo của hấn, Nam Cung Hi cau mày, sắc mặt trầm xuống, mọi người chung quanh vừa nghe đến hai chữ Nam Cung, đều tự khắc đứng dậy chạy xa một trượng, lúc này sắc mặt của Nam Cung thiếu gia rất khó coi, hơn nữa vết sẹo trên mặt lộ ra vẻ rất dữ tợn.

"Oa! Tình nhi, cô xem, lại có người không sợ chết như thế ư sao?! " Lâm Nhượng Tịch kêu lên, Quý Tinh nhìn xuống dưới, nữ nhân dưới kia nhìn rất quen, nhưng hiện tại nàng vẫn chưa nhớ ra, cho đến khi nghe được một người rống to.

"Nha đầu chết tiết kia ! Lại dám trốn! Vào Lệ Xuân Viện còn giả bộ trinh khiết liệt nữ cái gì ? Chẳng qua người chỉ là loại tiện nữ! Phi phi! Còn muốn Nam Cung thiếu gia lập người làm thiếp ? Tiện nhân người làm cho chính thất nhà người ta tức giận bỏ đi, người nói người..."

Trên đường, mấy đại hấn nghe xong, lại nhìn tình huống trước mắt... Thảm! Chết chắc! Cur nhiên "không mở bình thì ai biết được trong bình chứa cái gì!"

Mà người trên đường phở lại cách cách xa nơi đó thêm một trượng, đám người kia cũng dám đem Nam Cung phu nhân lôi vào, lần này thảm rồi, Nam Cung thiếu gia còn không tức điên lên sao!.

Quý Tinh đứng trên lầu nghe được người phía dưới rống to, thì ra là Liên nhi, chắc chắn, đúng là thảm ! Nhưng nàng lại không có lộ vẻ đồng tình, ngược lại rất hứng thú nhìn xuống bên dưới.

Lâm Nhược Tịch thấy đáng vẻ của nàng, cả người không khỏi run lên, hoàn hảo là nàng vẫn chưa có chọc giận Quý Tinh.

“Nam Cung thiếu gia, van cầu người, Liên nhi không muốn đi tiếp khách, cho dù ngài cho Liên nhi làm nha hoàn cũng được, Liên nhi cũng không oán hận.” Kể từ khi hán nói câu kia, hôm sau, quả nhiên đối phương tới từ hôn nàng ta, còn lấy lại sinh lễ và tiền, phụ thân nàng không có tiền, mà cũng không ai chịu cưới hỏi, nên phụ thân liền đem nàng ta bán vào Lệ Xuân Viện, hôm nay mama bắt nàng ta tiếp khách, nhưng Liên nhi không chịu, nên mới có một màn này.

“Buông tay! “Miệng Nam Cung Hi khắc ra hai chữ, Liên nhi sùng sờ ngẩng đầu, sắc mặt hán thật đáng sợ, hơn nữa cái sẹo kia lại lộ vẻ dữ tợn như vậy.

“Ta nói người buông tay! “Nam Cung Hi lặp lại từng chữ một, thật chậm thật rõ, lúc này Liên nhi mới lấy lại tinh thần, nàng ta nắm chặt áo hán, lắc đầu một cái, không! Liên nhi ta có chết cũng không buông tay, thật sự nàng ta không muốn đi tiếp khách.

“Không thả tay phải không? “Liên nhi gật đầu một cái, cho là hán đã chịu cứu nàng, chỉ là hành động tiếp theo của Nam Cung Hi làm cho mọi người choáng váng, ngay cả Quý Tinh cũng lắc đầu

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Âm Hương Các (5)

"A!" Liên nhi kêu to, mặt đỏ ửng nhìn người trước mắt. Chỉ thấy ở trước mặt mọi người, Nam Cung Hi kéo từng lớp y phục của nàng ta xuống. Người trên phố đã hoàn toàn hóa đá rồi, ngay sau đó, phản ứng của đa phần nam nhân ở đây là mãnh liệt nhìn chăm chăm vào thân thể trần truồng của nàng ta.

"Hai người các ngươi tới đây." Nam Cung Hi chỉ vào hai người dành một bài hồi nãy.

Hai người đó chỉ vào mũi mình, rồi run rẩy đi tới. Nhưng khi họ tới gần, thì một bóng dáng đánh tới chỗ họ, “Đây là thưởng cho các ngươi!”

Thưởng...Thưởng cho bọn họ??? Hai người liếc mắt nhìn nhau, còn có chuyện tốt như thế sao?

"Nam Cung thiếu gia. . . Nàng. . ." Đại hán kia còn chưa nói xong thì một xấp ngân phiếu bay thẳng tới mặt hán.

“Trở về báo cáo.” Nam Cung Hi nhàn nhạt nói.

Đại hán kia thấy nhiều ngân phiếu như vậy, mặt liền cười như nở hoa: “Đúng, đúng, nô tài sẽ về báo cáo ngay!”

Lúc này, Liên Nhi vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hán dám ở trước mặt mọi người cỡi y phục của nàng ta, lại còn trả tiền rồi đem nàng ta thưởng cho kẻ khác. Bên cạnh có không ít người đổ kỵ, sao mình không gặp chuyện tốt như vậy chứ!

“Nam Cung thiếu gia, vậy chúng tôi sẽ mang ả đi liền.” Hai người đứng bên trái và phải Liên Nhi, chuẩn bị rời đi.

"Đội đã, các ngươi không được đi, ở ngay chỗ này ‘làm việc’ cho ta!" (*Di Phong: Hi ca ác thật nha!!! Cơ mà ta thích, hắc hắc)

Nghe chàng nói vậy, tất cả mọi người đều hít một hơi, đồng thời nhìn về Liên Nhi, trong mắt dần dần hiểu ra, coi đi, đây chính là hậu quả làm cho Nam Cung Thiếu phu nhân tức giận bỏ đi.

"Oa! Tinh nhi, sắp có Xuân Cung đồ coi miễn phí rồi!" Mặt Lâm Nhược Tịch đầy hưng phấn, Quý Tinh quái dị nhìn nàng, nàng cũng là nữ nhân đấy, làm gì mà hưng phấn như vậy chứ?! Chỉ là Nam Cung Hi cũng có hơi. . .Ồi, cũng không trách được vì sao mọi người lại sợ chàng như vậy rồi, nàng lắc đầu một cái.

"Cô đấy! Không cho nhìn!" Quý Tinh gõ đầu Lâm Nhược Tịch.

“A! da! Đau mà, Tại sao ta không được coi? Ta rất tò mò nha! Còn nữa, không phải cô cũng đang coi sao?” Mặt Lâm Nhược Tịch uất ức nhìn Quý Tinh.

Quý Tinh trắng mắt nhìn nàng: “Được rồi, nhưng người phải chuẩn bị đấy, coi chừng sẽ đau mất hột nha!”

Thấy Quý Tinh không phản đối, Lâm Nhược Tịch hưng phấn nằm ở trước giường, chỉ kém là không có té xuống. "Này, Tinh nhi, nữ nhân kia cũng kỳ quái quá đi, nam nhân đó chỉ ngồi trên người nàng thôi mà, có cần kêu lớn như vậy không?"

Nghe nàng nói vậy, Quý Tinh xém chút nữa sắc nước miếng mà chết rồi, “Cô nhìn được rồi, sao hỏi nhiều vậy? Nếu cô muốn xem kỹ hơn, buổi tối hãy

tự đi rình cô nương Các mình đi.”

Quý Tinh vừa nói xong, Lâm Nhựt Tịch liền quay đầu lại, “Oa! Sao ta không nghĩ tới nha!”

Chỉ nghe một tiếng “Bùm”, Quý Tinh đã...té xuống, người này đúng là một đóa hoa tình khiết mà.

“Á! Đứng! Đứng!” Liên nhi kêu to, tuy nhiên, nó không có ngăn cản nam nhân trên người, có người nhìn bọn họ to gan như vậy, đầu không khỏi khê nghiêng đi, hai người đàn ông này dùng y phục che lại động tác của bọn họ, hình ảnh kia lại để cho người ta rất nghĩ vào không phải là... Không phải là....

Nam Cung Hi cảm thấy có người đang nhìn chằm, liền ngẩng đầu nhìn xung quanh, không thấy gì kỳ lạ cả, chẳng lẽ chàng lại suy nghĩ quá nhiều sao? Quay đầu lại, nhìn thấy hành động của ba người trước mặt, hử một tiếng rồi đi.

Giờ phút này Lâm Nhựt Tịch thấy tư thế cực kỳ khó coi của người đang nằm trên mặt đất: “Tĩnh nhi, ta nói này, cô có cần phản ứng như vậy không?”

Quý Tinh từ từ bò dậy, thể nhưng đột nhiên Quý Tinh bị Lâm Nhựt Tịch lôi một cái, “Ta thấy cô cũng té xuống nha.” Lâm Nhựt Tịch nhìn nàng (Quý Tinh), nàng còn không biết tại sao mình lại rơi xuống đây! Có Quý, nhất định có quý!

“Ta nói cô có phải nên đi chuẩn bị một chút hay không? Tối nay cô chính là má mĩ đấy, cố lên ~ Cố lên nha ~”

Hai ngón tay Quý Tinh tạo thành chữ V, ra dấu tay với Lâm Nhựt Tịch. Mặt Lâm Nhựt Tịch đen dần, tại sao chuyện tốt lại không tới phiên nàng chứ? Má mĩ? Nàng...Nàng...Được rồi, ai bảo nàng chơi đoán số thua lắm chi. .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Âm Hương Các (6)

Vào buổi tối, nhiều nhà đã đi nghỉ từ sớm, nhưng đây lại là thời gian náo nhiệt nhất ở các kĩ viện, đặc biệt là Âm Hương Các, mặc dù các kĩ viện khác rất oán giận, nhưng các nàng còn có thể làm được gì.

“Tĩnh nhi, mặt ta nhìn khó coi lắm sao ? “Thấy khuôn mặt nén cười của Quý Tinh, Lâm Nhựt Tịch đã có thể tưởng tượng ra hình dáng khuôn mặt của mình ngay lúc này rồi.

“Khụ...Khụ...Khụ, chuyện này, cô nên...Hi hi ! Thật xin lỗi, ta không thể ngừng cười được. “Mặt của Lâm Nhựt Tịch hoá trang thật là... Quá kinh người rồi.

“Tại sao cô lại vẽ mặt thành như vậy ? “Quý Tinh không khỏi tò mò.

“Không phải cô nói đại nương nên tô nhiều son phấn, ăn mặc hoa hòe ? “Lâm Nhựt Tịch nhìn Quý Tinh chăm chăm, Quý Tinh cũng nhìn ngược lại nàng, thì ra đây là mục đích nàng trang điểm thành như vậy

“Khụ... Nhưng cũng không cần làm thành như vậy . “Đem mình ăn mặc thành đại nương ? Không được rồi, nàng lại muốn cười nữa á.

“Không cho cười ! Cười nữa ta liền không đi ra ngoài ! “Lâm Nhựt Tịch bực mình ngồi xuống, Quý Tinh vội vàng ngừng cười.

“Được rồi, ta không cười cô nữa, cô mau đi đi. “Quý Tinh phát phát tay, Lâm Nhựt Tịch nhìn nàng chăm chăm, khẳng định Quý Tinh vẫn đang cười trộm mình đi.

“Tịch tỷ, tỷ còn ở đây mà neho gì nữa ? A ? Tĩnh tỷ, ai đang ở trong phòng vậy ? “Tiểu Đào nhìn vào trong phòng, thì thấy trong đó có một đại nương.

“Phốc, ha ha ... Ha ha ... “Quý Tinh cũng không thể nhịn cười được nữa.

Tiểu Đào gãi gãi đầu của mình, Tĩnh tỷ cười cái gì vậy ?

“Chính là Tịch tỷ của người đang đứng ngay trước mắt của người đấy, người còn không lại đây.” Lâm Nhựt Tịch đứng lên.

“Tịch ... Tịch tỷ ? “Miệng Tiểu Đào há to.

“E hèm ! Đi thôi, đứng rồi còn cô nữa! Không cho phép cười, lần sau để cho cô ra sân! “Nói xong Lâm Nhựt Tịch quay người đi ra ngoài, Tiểu Đào nhìn hai người khó hiểu, Tịch tỷ làm sao lại hoá trang thành đại nương ? Mà Tĩnh tỷ không có đi ra ngoài sao ?

Thấy các nàng đều đã đi ra ngoài, lúc này Quý Tinh mới bước tới trước bàn trang điểm, đem đồ bày ra, chỉ chốc lát sau, một vị công tử văn nhũ đã xuất

hiện trong gương đồng, cô hài lòng gật đầu một cái, rồi mở cửa bước ra ngoài.

“Này, Tiểu Đào, không phải kêu cô đi gọi Tịch tỷ sao? Còn vị đại nương này là ai?” “Tiểu Đào cứng ngắc nhìn bọn họ, lại nhìn mặt Lâm Nhượng Tịch, lắc đầu.

“Vị đại nương này chính là Tịch tỷ đó!” “Tất cả mọi người dùng ánh mắt không dám tin nhìn Lâm Nhượng Tịch, không phải chứ? Tại sao Tịch tỷ lại biến bản thân thành cái bộ dạng này?”

Thấy được bằng hiệu, mọi người đã lục tục kéo đến, vào bên trong, khi bọn họ thấy nội thất đều tròn mắt há mồm. Dĩ nhiên, là Quý Tinh đem đại sảnh trang trí giống quầy bar, còn có mấy người mặc y phục nhân viên đứng nơi đó, hơn nữa hấp dẫn ánh mắt mọi người chính là có các cô nương xinh đẹp đang khiêu vũ trên đài, họ chỉ mặc một cái yếm nhỏ với quần cụt. Ở nơi này, không có một ai dám mặc cái loại y phục như vậy, trong nhất thời, tất cả mọi người đứng xem đều sững sờ nhìn các vũ nữ đang hiển vũ trên đài, có người không chịu được khuôn mặt đỏ bừng bừng.

“Các vị khách quan, mời các vị vào trong ngồi.” “Nghe được lời mời, mọi người quay mặt qua, quét mắt về phía Lâm Nhượng Tịch, sau đó ngay lập tức quay đầu đi. Nhịn, nhịn, ta nhịn. Bực, quá bực đi, lần sau nàng nhất định không nghe theo lời Quý Tinh nữa.

“Này, cô đừng có tức giận, không phải còn có ta đây sao?” “Quý Tinh đi tới kéo Lâm Nhượng Tịch. Lâm Nhượng Tịch há to miệng, kinh ngạc chỉ tay về phía Quý Tinh.

“Cô... Cô...” “Lâm Nhượng Tịch sắp bị chọc giận đến chết rồi, Quý Tinh lại vận một bộ nam trang, mà nàng thì lại... Nàng cúi xem bản thân, sau đó thì im lặng.

Nam Cung Hi là người đến cuối cùng, hẳn cũng bị những gì đang diễn ra trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người, nhưng mà Nam Cung Hi cũng không có giống như những khách nhân khác nhìn chăm chăm về phía vũ đài, mà tất cả chú ý của y là đặt trên người nam tử trẻ tuổi vẫn nhả đang đứng cùng vị đại nương, mà hai người còn đang ôm nhau? Hình ảnh này... Nam Cung Hi lắc đầu, đi vào tìm một chỗ, rồi ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Âm Hương Các (7)

Trong đại sảnh đã đứng đầy người, trên đài, các cô nương nhảy múa không ngừng, cũng bắt đầu lui xuống. Lúc này đám người đó mới bắt đầu ngồi xuống, nhưng chẳng lẽ tất cả mọi người, dù biết hay không biết nhau, đều ngồi chung sao? Thật ra Quý Tinh đã sửa lại có hình thức giống với sân khấu hiện đại, nên trong lúc nhất thời, tất cả nam nhân đều mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

"Các vị, xin yên lặng một chút. Ta là lão bản ở đây! Tới nay xin đa tạ các vị đã quang lâm đến Âm Hương Các của ta. Ta cũng sẽ không nói nhảm nữa, xin các vị hãy hưởng thú tiết mục đầu tiên của chúng tôi: Múa cột!" Nói xong Lâm Nhượng Tịch liền lui xuống, tay vỗ vỗ ngực, hoàn hảo là Quý Tinh không biên soạn bài giới thiệu không dài, nhiều người nhìn nàng như vậy, làm cho tim nàng cũng muốn nhảy ra khỏi ngực luôn.

Ngay sau đó là âm nhạc kỳ quái vang lên, mọi người đều trở mắt nhìn nhau, họ thấy nhiều cô nương phía sau sân khấu bước ra, ánh mắt họ một lần nữa nhìn vào thân thể các cô nương kia, y phục giống hệt những người đã múa lúc này, những những động tác này thật lớn mật nha, nhất là lúc giơ thẳng hai chân, làm không ít người chảy máu mũi.

Lâm Nhượng Tịch đi bên người Quý Tinh, ngồi xuống. Vị trí của hai người là trong góc khuất, nhưng từ đây có thể quan sát rõ phản ứng của tất cả mọi người: "Tĩnh nhi, cô lợi hại!" Lâm Nhượng Tịch không khỏi than thở, sao nàng lại không có đầu óc như vậy chứ?

Quý Tinh chỉ cười cười, không trả lời, buổi tối này rất thành công, nàng vô cùng hài lòng!

Nam Cung Hi khẽ nguyền rủa, đứng dậy rồi đi. Kỹ viện này rất khác các kỹ viện kia, nhưng chàng lại mong nó giống những kỹ viện kia hơn, vì như thế chàng có thể uống rượu hưởng thú. Nhưng bây giờ, nhìn thấy các động tác của cô nương trên sân, chàng cũng là nam nhân đấy, tất nhiên sẽ có phản ứng nha!

"Ai? Tĩnh nhi, cô kéo ta đi làm gì chứ?" Đang yên lành ngồi nhìn mọi người trong sảnh, Lâm Nhượng Tịch bị Quý Tinh kéo đi. Khi hai người chặn được Nam Cung Hi, thì Lâm Nhượng Tịch nhận được ánh mắt của Quý Tinh.

"Nam... Nam Cung thiếu gia, sao ngài lại đi vội vậy? Tiết mục còn chưa hết mà! Hơn nữa, các cô nương ở đây đều sẽ tiếp khách nha!" Lúc này Lâm Nhượng Tịch cũng không khác gì má mị ở các kỹ viện khác, Quý Tinh không khỏi bội phục nhìn nàng, đã nói là nàng đóng giả má mị là hoàn hảo nhất mà, nàng (Quý Tinh) không có nhìn nha!

"Tránh ra!" Chàng rống to, đưa đến chú ý của mọi người gần đó, má mị này cũng quá to gan đi, lại dám đi trêu chọc Nam Cung thiếu gia, dù ai cũng muốn làm vậy, nhưng... bọn họ nhìn nhau, sau đó quay đầu nhìn chăm chăm trên sân khấu.

"Ai nha, ngài không thấy người ta có. . . Nếu không đi tìm vị cô nương tới?" Quý Tinh chỉ chỉ phía dưới của Nam Cung Hi. Bị một nam nhân chỉ như vậy, mặt của Nam Cung Hi đỏ rần, nhưng tại sao chàng lại thấy người này rất quen thuộc nhỉ?!

"Không cần! Cho người, ta đi." Kín đáo đưa cho Lâm Nhựt Tịch một xấp ngân phiếu, thấy ngân phiếu, hai mắt Lâm Nhựt Tịch tỏa sáng. Ôi trời, nhiều như vậy! Nam Cung Hi đúng là hào phóng, thật không biết Tinh nhi nghĩ như thế nào, nàng không để lại dấu vết, liếc Quý Tinh một cái.

Quý chuyện liếc nhìn Nam Cung hi, cũng là cái gì cũng không còn nhiều lời, mà lúc này trên đài vũ điệu đã nhảy xong rồi, khách cũng đều ở la hét, Lâm Nhựt tịch vội vàng đi lên trấn an, Nam Cung hi thấy nàng đi, cũng đi ra ngoài, chỉ là trải qua quý chuyện bên cạnh lúc ngừng một chút, ngay sau đó lác đầu một cái sẽ phải rời khỏi.

"Các vị, yên lặng! Yên lặng! Sau đây chúng tôi sẽ mời ra bốn vị đại mỹ nhân, dĩ nhiên, nếu có người muốn ‘nói chuyện’ với các cô nương khiêu vũ lúc này, thì có thể đi tìm, các nàng có thể tiếp khách!" Cũng là Quý Tinh thông minh, sớm đưa ra nhóm khiêu vũ làm môi, tất cả các nàng đều nguyện ý tiếp khách hết nha. Một vài người nghe vậy thì khẽ gật đầu, trong lòng Lâm Nhựt Tịch lộp bộp, mắt nàng chỉ thấy những chồng ngân phiếu chất cao á.

Có một vài người rời đi tìm nhóm cô nương khiêu vũ, số còn lại đều ngồi tại chỗ, tất nhiên họ đều có nhiều tiền, muốn tìm bông hoa xinh đẹp nhất để có thể sung sướng cả đêm. Lúc này, Lâm Nhựt Tịch bắt đầu mời bốn người Phù Dung, Mẫu Đơn, Bách Hợp, Thục Dược bước ra, toàn trường kinh diễm, ngay cả Nam Cung Hi cũng dừng bước chân lại, Quý Tinh đứng bên cạnh thì nhủ mảy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Âm Hương Các (8)

Bốn người mặc y phục hoa lệ xuất hiện, Phù Dung một thân bạch y phiêu dật, tà áo dài thướt tha, trên ngực áo thêu hoạ tiết tinh xảo. Mẫu Đơn một bộ hồng y được làm theo kiểu cách của sườn xám, có điều hai bên tà được xẻ đôi chút dài hơn. Bách Hợp thì một bộ váy may theo phong cách Tây Âu, váy ngắn trên đầu gối, lộ hơn nửa chân. Thục Dược mặc một cái quần cực ngắn. Các nam nhân nhìn thấy cảnh này mắt mọi người đắm đắm nhìn theo.

"Các vị, ta là lão bản của Gấm Nghê phường, những bộ y phục các vị đã thấy đó là do chúng tôi làm ra, dĩ nhiên là còn rất nhiều kiểu y phục tuyệt đẹp khác nữa, các vị có thể mua làm quà cho phu nhân của mình hoặc là những người mà mình yêu mến, chắc chắn rằng đây sẽ là món quà đặc biệt nhất." Lão bản Mễ Mễ nhìn xuống phía dưới đài mỉm cười, khi các bộ y phục này được chế tác ra thì hẳn cũng kinh ngạc không thua kém gì bọn họ lúc này đâu.

Nam Cung Hi nhìn lên phía trên đài, không thể thừa nhận rằng cửa tiệm này rất biết cách kinh doanh, khi này, lúc thấy cái sườn xám kia y đã muốn mua nó để tặng cho mẹ của mình, chỉ là nhìn người đang mặc những y phục đó ở trên đài biểu diễn, Nam Cung Hi lại nhớ tới Quý Tinh, nếu như Quý Tinh mặc những bộ y phục này khẳng định rằng sẽ rất đẹp, nhưng y nghĩ lại, không được ! Ăn mặc như vậy quá lộ liễu, y không thể để cho người khác nhìn thấy ngoại trừ chính mình.

"Này, mama ! Bốn vị cô nương này có đi tiếp khách không ? "

Một tên nam tử tay to mặt lớn chỉ về bốn vị cô nương trên đài, chỉ là khi nghe được lời này... Lâm Nhựt Tịch cố gắng kiềm chế bản thân, mama? Mama? Ta nhỏ vào ! Đồ đầu heo! Trong lòng mặc dù giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà nàng vẫn bày ra bộ dáng tươi cười với bọn họ.

"Ai nha! Các vị đừng gấp ! Ta chẳng phải đã nói rồi sao ? Bốn người bọn họ, phải đấu giá mới có được, người nào đưa ra mức giá cao nhất sẽ thắng." Nói xong nàng đưa mắt nhìn xuống phía dưới đài.

"Mẫu Đơn, một ngàn lượng. "Phía dưới lập tức có người ra giá.

"Chỉ một ngàn lượng ? Ta ra giá năm ngàn lượng."

Nghe thấy số tiền, Lâm Nhựt Tịch cảm thấy thật buồn cười, nếu không phải đang chủ trì tại đây, nàng đã cười lăn lộn mất rồi.

"Thục Dược, một vạn lượng." Vừa nói dứt lời, rất nhiều người quay sang nhìn người vừa ra giá, Thục Dược tặng cho kẻ vừa ra giá một cái liếc mắt, chưa tính hán đã ở tuổi trung niên, lại còn... mái đầu cũng đã chuyển sang hoa râm, có thể coi như già (ông) của cô rồi nha, nàng vội đưa ánh mắt cầu cứu về phía Quý Tinh, vừa quay qua, nàng liền thấy chỗ đó xuất hiện hai nam tử đẹp trai trẻ tuổi, mà Nam Cung Hi là một trong hai người nam tử đó.

Quý Tinh nhủ mảy, cô cũng nhìn thấy được, nhưng cô không có sự lựa chọn, cái gọi là người trả giá cao nhất sẽ có được người, hơn nữa trước đó nàng cũng đã nói sẽ chia đều 5:5, nên tính ra bọn họ cũng không thiệt thòi quá mức, với lại phải đối phó với một lão già cũng không phải dễ dàng gì.

Lâm Nhựt Tịch nhìn theo hướng ánh mắt của Thục Dược, lập tức đi lại gần phía cô, nói " Cô đang làm gì đấy, người đó là Tinh nhi." Nghe nói như

thế, mặt Thược Dược tối sầm lại, đưa mắt nhìn về phía người đã ra giá một vạn lượng.

“Còn ai ra giá nữa không? Ai ra giá cao hơn một vạn lượng? Nếu không còn ai vậy thì, Thược Dược cô nương thuộc về người ra giá một vạn lượng.” Không ai lên tiếng phản đối, và lại trên đài vẫn còn ba vị cô nương mà không phải sao? Thược Dược dùng sức siết chặt ngón tay, cúi đầu.

“Hai vạn.” “Nghe được tiếng nói này, tất cả mọi người vội quay đầu lại nhìn, khi thấy được rồi thì ai cũng hít một hơi, Nam Cung thiếu gia cũng muốn tranh hoa khôi? Quý Tinh đứng ở bên cạnh nhìn y, Nam Cung Hi nhìn cô gái trên đài lại quay qua nhìn người đang đứng bên cạnh, nếu đã như vậy Nam Cung Hi hẳn sẽ thuận nước dòng thuyền, cái tên mái đầu hoa râm khi nhìn thấy hắn, tức giận liền kiêu xuống, ai chán sống rồi mới cùng Nam Cung thiếu gia giành người.

“Hai vạn! Thừa mọi người, Nam Cung thiếu gia ra giá hai vạn, còn có ai muốn ra giá cao hơn hay không?” Lâm Nhục Tịch xem chút thì thét lên, còn Thược Dược khi nghe đến Nam Cung thiếu gia muốn mình thì ngẩng đầu kinh ngạc, cái gì? Nam Cung thiếu gia? Cô bắt đầu hơi lo lắng.

“Tốt! Vậy Thược Dược cô nương thuộc về Nam Cung thiếu gia.” Lâm Nhục Tịch vừa nói dứt lời, liền bị Nam Cung Hi cắt đứt lời nói.

“Đợi chút đã, ta không có muốn vị cô nương đó, ta là đưa cho vị huynh đệ này.” Quý Tinh sững sờ khi thấy Nam Cung Hi chỉ về phía mình, đưa cho cô? Về mặt Lâm Nhục Tịch như bị ghen, còn Thược Dược thì lại cười, thấy bộ dạng lúc này của Quý Tinh, Nam Cung Hi cảm thấy mình đã đưa ra một quyết định thật đúng đắn.

Khỏe miệng Quý Tinh co quắp, nhìn mấy người xung quanh, thật muốn đi lên đánh cho Nam Cung Hi một trận, y không phải mắc bệnh gì rồi chứ? Bộ trông cô rất giống muốn nữ nhân hả? Hơn nữa nàng lại là lão bản ở đây đây!

“Nam Cung thiếu gia, ngài tự giữ người đi. “Đề lại một câu nói, rồi cô xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Âm Hương Các (9)

Nhìn giống như không có chút gì là cảm kích việc tốt mình vừa làm giúp cả, Nam Cung Hi thấy thật khó hiểu, chẳng lẽ hắn đã hiểu lầm ý? Lâm Nhục Tịch đã sớm mang Thược Dược lui vào trong, hai vạn lượng đồ nha, chỉ một đêm, chỉ có một đêm mà thôi, trong lòng Thược Dược có chút khâm trương lo lắng, dù sao nàng cũng đã nghe được một vài sự tích về vị Nam Cung thiếu gia này.

“Nam Cung thiếu gia, Thược Dược cô nương đành phải giao lại cho ngài rồi.” Lâm Nhục Tịch cười ha hả nhìn y, không thể phủ nhận trong lòng nàng còn có dụng tâm khác, tên Nam Cung Hi này dám ngay trước mặt Tinh nhi tranh hoa khôi? Lá gan của y cũng thật là lớn, chỉ có điều Tinh nhi cũng không phải là người dễ trêu chọc, nhìn thấy bóng người đi xa dần, nàng không khỏi cảm thấy đồ mờ hơi lạnh thay Nam Cung Hi.

Thấy Lâm Nhục Tịch cố gắng đem Thược Dược nhét vào trong tay hắn, Nam Cung Hi cảm thấy bất luận thế nào đi nữa thì nàng ta cũng không phải là có ý tốt gì, nhưng nàng ta có là mama, vậy công việc của mama là phải như vậy? Nhưng là Nam Cung Hi hẳn đã nhìn lầm, Lâm Nhục Tịch chính là không có ý tốt.

“Được rồi, Thược Dược cô nương là hoa đã có chủ rồi, kế tiếp vẫn còn ba vị cô nương, các vị đã chuẩn bị xong hết chưa?” Lâm Nhục Tịch sau khi đi đem Thược Dược trao đến tay Nam Cung Hi xong đã quay trở lại trên đài cao hồ lớn, ngay tại giờ phút này đây lòng nàng cảm thấy thật là tốt.

“Phù Dung, một vạn lượng.” Thấy có người đứng lên, người lại không phải ai khác chính là Phong Lưu đại thiếu gia nổi danh đây sao? Phù Dung cúi đầu, đối phương đáng đáp bề ngoài có thể coi là nữ nam. “Tốt! Phù Dung cô nương thuộc về vị công tử đây.” Lâm Nhục Tịch cười đến nỗi không khép miệng lại được.

“Mẫu Đan, tám ngàn lượng.” Nhìn người vừa đứng lên, người này thiếp phòng cũng đã có mười người rồi, còn chạy tới kỹ viện? Đúng là người nhà có tiền, “Còn có ai ra giá cao hơn nữa hay không?” Lâm Nhục Tịch nhìn về phía dưới đài, không có ai lên tiếng, một hai vạn lượng đã là cao nhất ngưỡng rồi, với số tiền đó bình thường bọn họ có thể chơi gái tới mấy tháng, mà năm ngàn lượng cũng là nhiều, huống chi ở đây ra giá tới tám ngàn lượng.

“Tốt! Mẫu Đan cô nương là của vị công tử đây.” Chỉ còn lại mình Bách Hợp, Lâm Nhục Tịch cầu mong bọn người dưới đài này mau lên đem các cô nương ôm vào trong lòng, nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Trời co dường như đã nghe thấy lời khẩn cầu của nàng. “Bách Hợp, tám ngàn lượng.” Lâm Nhục Tịch nhìn, hôm nay mấy người này thật đúng là hào phóng, vỗ người một cái “Được, Bách Hợp thuộc về công tử.” Nàng cũng không cần bận tâm hỏi han nhiều, dù sao thì tám ngàn lượng là rất lớn.

“Các vị, ai không tới tranh hoa khôi thì có thể tìm các cô nương khác ở đây, mọi người tùy ý lựa chọn.” Nói xong, nàng vội vã chạy xuống đài, không để ý tới mấy người kia nữa, nàng chạy một mạch về hướng phòng của Quý Tinh.

“Tinh nhi, cô có muốn cùng với ta đi nhìn lên không?” Quý Tinh đang thay y phục xoay người lại. “Cô vào phòng mà không gõ cửa! “Đoạ Quý Tinh giật cả mình, Lâm Nhục Tịch le lưỡi cười trừ, “Đúng rồi, bây giờ chúng ta phải đi xem Nam Cung Hi kia “ ăn “ Thược Dược như thế nào?” Nghe thấy lời nói của Lâm Nhục Tịch, Quý Tinh ngừng động tác. “Cô có phải là đang cố ý bày mìn đồ xấu xa gì?” “Nàng nhìn chăm chăm Lâm Nhục Tịch,

Lâm Nhựt Tịch vội vàng lắc đầu.

“Không có, không có, tuyệt đối không có nha.” Mới là lạ á, trong lòng Lâm Nhựt Tịch nghĩ như vậy. “Ta không có hứng thú, muốn thì cô tự mình đi đi.” Nàng đã quyết định rồi đi, thì kể từ lúc đó chuyện giữa hắn và nàng cũng đã chấm hết, Lâm Nhựt Tịch kinh ngạc nhìn nàng, chẳng lẽ Quý Tĩnh cần bản không thích “cái đó” của Nam Cung Hi? Nếu không thì sao lại có phản ứng giống như vậy.

“Này, cô ngay cả một chút ghen cũng không có hả?” Lâm Nhựt Tịch tiến đến gần Quý Tĩnh nhìn nàng một hồi lâu. “Không có, cô đừng mơ nghe được mùi dấm trên người của ta.” Lâm Nhựt Tịch há to miệng. “À, ta hiểu rồi! Tĩnh nhi cô thích Đại Soái Ca, mà Nam Cung Hi kia thì trên mặt lại... Mặt mày giờ lại hốc hác.” Càng nghĩ càng thấy đúng, Lâm Nhựt Tịch gật đầu một cái.

Quý Tĩnh tròn mắt, nếu là như vậy, lúc đầu nàng nhất định đã không gả cho y.” Người không phải là muốn đi nhìn lên hay sao? Còn không mau đi! “Nàng thúc giục Lâm Nhựt Tịch, mà nàng kia vẫn cứ đứng bất động, nàng lại giục hỏi “Thế nào? Không muốn đi nữa?” Lâm Nhựt Tịch nhìn Quý Tĩnh một cái “Một mình ta đi thì còn ý nghĩa gì nữa.” Bùm một tiếng, Quý Tĩnh ngã xuống giờ cõng trắng đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Âm Hương Các (10)

“Chẳng lẽ cô muốn tìm người cùng đi xem việc khuê phòng của người ta?” Quý Tĩnh nhìn Lâm Nhựt Tịch, Lâm Nhựt Tịch gật đầu, Quý Tĩnh cô đây hiểu quá rõ Lâm Nhựt Tịch này rồi, Quý Tĩnh vỗ vỗ cái trán của mình, làm sao lại có người giống như vậy!

“Cô đi đi, dù sao đi nữa tôi cũng không đi cùng với cô.” Muốn cô và nàng đi nghe lên? Ngay cả cửa sổ cũng không có! Sẽ làm cho người xem mắc bệnh thần kinh mất. Lâm Nhựt Tịch bày ra khuôn mặt đáng thương nhìn nàng, Quý Tĩnh tiếp tục mân mê y phục của mình, Lâm Nhựt Tịch thấy nàng không để ý tới mình thì đứng lên, tự mình đi ra ngoài.

“Nam... Nam Cung thiếu gia.” Thục Dược đứng ở phía cửa, nắm chặt nhón tay nhìn về phía nam nhân đang ngồi ở phía kia, khi này nhìn thấy một bên mặt của y thì thấy thật đẹp, thật hoàn hảo, nhưng khi nàng vừa thấy được một nửa khuôn mặt kia, mặc dù vẫn còn hơi sợ, nhưng dù sao thì so với kẻ kia y vẫn là người tốt.

“Tôi nay, người ngủ ở trên bàn, ta ngủ trên giường.” Nghe y nói như thế, Thục Dược nhìn y, y bắt mình ngủ ở trên bàn? Khi nàng ngẩng đầu lên muốn nói, thì thấy Nam Cung Hi đã nằm trên giường, hơn nữa hắn lại quay lưng về phía nàng, lắc đầu một cái, nàng đi tới chỗ cái ghế dựa ngồi xuống, vậy thì hôm nay sẽ ngủ trên bàn.

Lâm Nhựt Tịch đi tới trước cửa thì nghe được tiếng nói chuyện bên trong, không khỏi trầm ngâm trong lòng, Nam Cung thiếu gia lại mạnh mẽ đến như vậy ư! Lâm Nhựt Tịch hiển nhiên là vẫn chưa biết bản thân mình đã đi nghe lên nhầm phòng.

“A! Ừm!” Lâm Nhựt Tịch tò mò đi sát lên về phía cái cửa, đưa mắt vào nhìn, vừa nhìn liền thấy, oa! Hai người kia đang dính lấy nhau kia... Nàng đưa tay lên sờ sờ lỗ mũi, thôi chết, chảy máu mũi rồi, Lâm Nhựt Tịch vội vàng đứng dậy chạy về.

Bùm, đang chuẩn bị đi nghỉ ngơi, Quý Tĩnh xém chút nữa nổi điên, “Cô không chịu gõ cửa... Cô bị làm sao vậy? Sao lại bị thương?” Quý Tĩnh thấy tay nàng dính máu, vội vã chạy lên kiểm tra, Lâm Nhựt Tịch khoát tay “Không có việc gì, chỉ là chảy máu mũi thôi.” Quý Tĩnh nghi hoặc nhìn nàng, đang yên lành tại sao lại chảy máu mũi. “Cô không phải là bị ai đánh đó chứ?” Xác thực khả năng này không thể xảy ra.

“Không phải, ai ui tên Nam Cung Hi kia thật là dũng mãnh, ta nhìn thấy mà chảy máu mũi luôn!”

Nghe được lời của Lâm Nhựt Tịch..., Quý Tĩnh tức giận nhìn nàng “Cô rảnh rồi quá ha.”

Lâm Nhựt Tịch lau sạch máu trên mũi, nhìn Quý Tĩnh “Làm gì mà nhìn ta như vậy?” Quý Tĩnh khó hiểu nhìn Lâm Nhựt Tịch.

“Cô, thật không ăn giấm sao?” Vừa nói lời này ra Lâm Nhựt Tịch nhận được một tràng xem thường từ Quý Tĩnh. “Được rồi, vậy ta hỏi cô, Nam Cung Hi kia thật sự lợi hại lắm sao? Động tác kia... Độ khó cao lắm à!” Lâm Nhựt Tịch ngạc nhiên nhìn nàng, làm sao Quý Tĩnh biết được?

“Lâm Nhựt Tịch!” Quý Tĩnh hét to, Lâm Nhựt Tịch nhìn thấy nàng sắp nổi giận, vội vàng chạy ra phía cửa.

“Ta cũng phải quay về nghỉ ngơi rồi.” Nói xong, giúp Quý Tĩnh đóng cửa lại rồi chạy mất.

Cổ nhân chính là cổ nhân, có thể quang minh chính đại đi chơi gái, còn có thể lấy tam thê tứ thiếp, xem ra nàng đã lựa chọn đúng, bề ngoài cũng có thể gạt người, thờ dài một hồi, nàng dài nằm trên giường.

Lâm Nhựt Tịch đi sai chỗ đã làm hại Nam Cung Hi một phen thâm rồi! Giờ phút này Nam Cung Hi cũng không nên quá mức bình tĩnh nha, Thục Dược nằm ở trên bàn đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, mà Nam Cung Hi nằm giường kia cũng ngáy ngủ thật to.

Ngày hôm sau, quả nhiên có rất nhiều người bàn luận về Âm Hương Các, những món hàng không mua được làm người ta thấy thật ảo não ! Nghĩ thầm hôm nay nhất định phải mua được, mà Gấm Nghê phường buồn bán thật náo nhiệt, có người mua về cho phu nhân của mình mặc, đây chính là một đồn mười, đồn trăm, rất nhiều vị phu nhân cũng tới mua y phục của Gấm Nghê phường

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Gặp lại dịp khác

Edit: Lakshmi (mình là edit mới của bộ truyện nên còn nhiều thiếu sót, mong mọi người góp ý và bỏ qua cho!)

Sau khi Thược Dược tỉnh dậy, chỉ cảm thấy lưng đau và tay chân cứng đờ, rồi nhìn lại người đang nằm trên giường, hình như còn chưa tỉnh ngủ, nàng rón rén đứng lên, bởi vì đêm qua khi ngủ cứ duy trì đúng một tư thế khiến nàng thiếu chút nữa là ngã xuống, nhưng nàng đã giữ vững thăng bằng kịp lúc, di chuyển từng bước từng bước đến cánh cửa, rồi mở cửa đi ra ngoài.

"Khụ khụ, Thược Dược, muội không sao chứ?" Nhìn thấy người ngoài cửa, nàng hơi sững sốt, "Tịch tỷ? Có chuyện gì sao?" Lâm Nhược Tịch lập tức vội vàng lắc đầu, chẳng qua là nàng đang tìm Quý Tinh, vừa vặn đi ngang qua. Nhưng lại nhìn thấy bộ dạng bước đi của Thược Dược, nàng lập tức để lộ ra ánh mắt mập mờ, Thược Dược bị nàng nhìn đến ngượng ngùng.

"Nam Cung thiếu gia còn chưa tỉnh dậy?" Thược Dược gật đầu, Lâm Nhược Tịch tỏ vẻ đã hiểu cũng gật đầu, cũng đứng, dám chắc ngày hôm qua tổn không ít sức lực. "Vậy muội cũng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, tỷ đi tìm Tinh nhi đây." Nàng vỗ vỗ bả vai của Thược Dược, Thược Dược lại gật đầu.

"Tinh nhi, muội dậy rồi à! Tỷ còn tưởng rằng muội vẫn đang ngủ ! A, tỷ vừa mới nhìn thấy Thược Dược, thậm chí ngay cả bước đi muội ấy cũng đi không vững, muội nói . . . " Đến khi nàng nhìn thấy sắc mặt của Quý Tinh, nàng liền bưng kín miệng mình lại, "Được rồi, được rồi, tỷ không nhiều chuyện nữa." Lúc này sắc mặt của Quý Tinh mới chuyển biến tốt hơn, mới sáng sớm nàng cũng không có hứng thú để nghe những loại chuyện như thế.

"Đúng rồi, tối hôm qua kiếm được bao nhiêu?" Nghe thấy lời nói của Quý Tinh..., Lâm Nhược Tịch "đề phòng" nhìn nàng, không phải đã nói toàn bộ đều giao cho nàng ư, chẳng lẽ Quý Tinh lại đổi ý? Quý Tinh còn đang tức giận nhìn nàng, "Muội chỉ thuận miệng hỏi một chút, lời nói trước kia muội vẫn sẽ giữ đúng." Lúc này Lâm Nhược Tịch mới thở phào nhẹ nhõm, nàng lấy ngân phiếu ra bắt đầu đếm.

"Tỷ làm gì mà lại mang theo toàn bộ ngân lượng bên người?" Lâm Nhược Tịch mỉm cười với Quý Tinh, không phải là do nàng quá hưng phấn sao! Một, hai. . . "Ồ! Tám vạn lượng !" Thấy nàng vui vẻ kêu to, Quý Tinh lắc lắc đầu, mới chỉ có tám vạn? Chỉ mới có bấy nhiêu, mà Lâm Nhược đã dễ dàng thoải mái, tiền vốn nàng bỏ ra đều đã thu lại được.

. "Chúng ta đi Gấm Nghê phường xem qua một chút." Dù sao mà nói nàng cũng là chủ nơi đó, cho nên nàng muốn đến xem thử tình hình tiêu thụ hàng hoá ra sao. "Đúng rồi! Nơi ấy cũng có thể kiếm được tiền! Giàu to rồi, giàu to rồi." Lâm Nhược Tịch vui mừng nhét ngân phiếu vào người, Quý Tinh nhìn thấy chỉ biết lắc đầu, nàng ta đã trở thành thần giữ của rồi.

Nam Cung Hi tỉnh dậy, cũng không biết mình đang ở đâu, cho đến khi nhìn thấy người ngoài cửa, hắn mới đứng dậy mặc quần áo cho tử tế, cả đêm không trở về chắc chắn lại bị cha mẹ giáo huấn, Thược Dược đứng ở cửa khăn trương nhìn hắn, Nam Cung Hi tiến đến gần nàng, nàng lại càng khăn trương, "Cho người." Ném cho nàng ngân phiếu, hắn cũng không thêm liếc nhìn nàng một cái, hắn vốn định rời đi ngay, chỉ là khi nhìn thấy người từ trong căn phòng đối diện bước ra thì lập tức ngăn người ngay tại chỗ.

Đối diện, Lâm Nhược Tịch và Quý Tinh hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng, "Tinh nhi, Gấm Nghê phường có chia phần cho ta hay không?" Quý Tinh nhìn nàng, hai con mắt đã nhanh chóng biến thành hình dáng đồng tiền, "Có thể chứ, chỉ cần tỷ về sau ngày ngày chịu diễn vai má mì, vậy muội lập tức chia cho tỷ một phần." Nhưng mà Quý Tinh biết tới nay nhất định Lâm Nhược Tịch sẽ đi làm má mì ngay.

"À? Như vậy ư. . ." Nàng cúi đầu bắt đầu tính toán, cùng lúc Quý Tinh ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy người đối diện đang đứng ngăn người tại chỗ. Không khỏi nhíu mày, thế nào mà Lâm Nhược Tịch lại sắp xếp cho bọn hắn ở đối diện phòng nàng hả ? "Được rồi! Đồng ý! Ah, muội đang nhìn cái gì vậy?" Lâm Nhược Tịch nhìn theo ánh mắt của nàng, người đó không phải là Nam Cung Hi hay sao? A! Nguy rồi!

"Tinh nhi, không phải muội cũng nên đến chào hỏi một chút sao?" Quý Tinh quay đầu lại lờn nàng, Lâm Nhược Tịch gãi gãi đầu của mình, tại sao lại trùng nàng?"Không đi, đi thôi." Nói xong, nàng liền xoay người bước xuống dưới lầu, Nam Cung Hi lập tức lấy lại tinh thần nhanh chóng đuổi theo.

"Tinh nhi, nàng chờ ta một chút!" Giọng nói oang oang của hắn, kéo theo ánh mắt của rất nhiều người nhìn xem, Quý Tinh tối mặt, không phải là hắn đã quên đây là nơi nào rồi chứ ? Chỉ còn lại Thược Dược sững sờ nhìn hắn đuổi theo Quý Tinh, chẳng lẽ nàng chính là Nam Cung phu nhân ư? Nghĩ như vậy, nàng cũng đuổi theo xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 29: Đòi Hưu Thư

"Tĩnh nhi, tại sao nàng lại ở chỗ này?" Nam Cung Hi kéo tay của nàng, Quý Tĩnh nhìn khuôn mặt đã tối đen lại của hắn, trong khi người khác cũng đang tò mò nhìn hai người bọn họ, Nam Cung thiếu gia biết các nàng. Lão bản ư? Một ít nam nhân lại cảm thấy có chút kỳ quái, hình như tối hôm qua không hề nhìn thấy hai nữ nhân kia.

Lúc này Thuộc Dược cũng đã chạy xuống, Lâm Nhược Tịch nhìn người đứng ở phía sau Nam Cung Hi, "Khụ khụ, Nam Cung thiếu gia, người hỏi Tĩnh nhi tại sao lại ở chỗ này, vậy còn người? Thuộc Dược, còn không mau phục vụ Nam Cung thiếu gia tốt một chút!" Không phải nàng cố ý, mà nàng thật sự có ý. . . Muốn xem cuộc vui.

"Không phải, Tĩnh nhi nàng nghe ta giải thích." Hắn trừng mắt nhìn Lâm Nhược tịch, đối phương lại còn liếc hắn một cái, Việc đó! Làm sao hắn thấy Tĩnh nhi lại giống như thỏ con trông thấy cộp vậy?

"Thiếp không có thời gian nghe chàng giải thích, Nhược Tịch, đi thôi!" Nàng xoay người, "À? Ừ." Lâm Nhược Tịch đồng cảm liếc nhìn Nam Cung Hi, rồi cũng lập tức đi theo, thấy thái độ lạnh lùng của nàng, trong lúc nhất thời Nam Cung Hi không biết phải làm thế nào, chỉ có thểđi theo phía sau các nàng.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn lời đồn đại đã nổi lên bốn phía, Nam Cung thiếu gia vừa ý các cô nương ở Âm Hương Các, hơn nữa nhìn điệu bộ còn muốn đem về thành thân, những lời này truyền đến tai Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo, "Lão gia! Người xem thử một chút rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra" Bà tức giận ngồi nặng nề lên ghế, dù sao Nam Cung gia của bọn họ cũng coi như là danh môn vọng tộc, không thể có chuyện chấp nhận cho một kỹ nữ bước vào nhà.

"Thiếp biết phải làm sao đây, cố sự này còn không phải đều tại người hết sao! Trước kia Tĩnh nhi không phải rất tốt ư?" Nói đến đây, Thượng Quan Mân lại ảo não không thôi, lúc ấy bà cũng không cố ý, "Nếu không phải người đi tìm Hi nhi trở về hỏi một chút?" Như vậy cũng không cần ngồi đoán già đoán non, "Vẫn là chờ hắn tự trở về rồi hẵng nói tiếp." Nam Cung Hạo thở dài, bước ra ngoài.

"Này, Tĩnh nhi, người nọ vẫn đi theo phía sau chúng ta" Lâm Nhược Tịch đến gần nàng, lại còn quay đầu nhìn Nam Cung Hi một cái, đột nhiên Quý Tĩnh dừng bước, Nam Cung Hi mừng rỡ tiến lên, "Tĩnh. . ." lời còn chưa kịp nói hết, đã bị cắt ngang.

"Là Nam Cung thiếu gia phải không? Xin người đừng đi theo ta nữa, nếu quả thật lưu tâm lời nói kia như vậy, này lấy ra đi" cả Nam Cung Hi lẫn Lâm Nhược Tịch đều nhìn nàng đầy vẻ khó hiểu, lấy cái gì? Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Quý Tĩnh cũng hết ý kiến, "Đưa hưu thư cho ta, rồi đừng đến làm phiền ta nữa!" Trượng phu của nàng cả đời này chỉ có thể là của một mình nàng, nếu không làm được nàng thà rằng mình không có trượng phu này.

"Bỏ vợ. . . Hưu thư?" Nam Cung Hi nhìn nàng không dám tin, lời giải thích của hắn nàng đều không nghe? Còn Lâm Nhược Tịch lại há to miệng, trời ơi! Nói như vậy hai người bọn họ vẫn còn là vợ chồng? Hắn không bỏ Tĩnh nhi! Nhưng mà không phải tối qua hắn và Thuộc Dược đã.....

"Vì. . . Vì sao?" Hắn nhìn nàng mà hỏi, Quý Tĩnh còn chưa kịp mở miệng, Lâm Nhược Tịch liền cướp lời, "Nếu không thì còn có thể làm cái gì đây, người cũng không phải là người đẹp để gì, còn muốn bắt Tĩnh nhi phải vì người mà treo cổ lên cây ư?" Nàng nhìn người bên cạnh, Quý Tĩnh lại trừng mắt nhìn nàng, nàng nói bậy bạ gì đấy!

"Tĩnh nhi, đi thôi." Lâm Nhược Tịch nói xong liền kéo Quý Tĩnh lời đi, nàng nóng lòng muốn đi xem Gấm Nghê phường buôn bán như thế nào, Quý Tĩnh há miệng, cuối cùng vẫn là không nói gì, rồi đi với Lâm Nhược Tịch, bỏ lại một mình Nam Cung Hi ngơ ngác đứng tại chỗ.

Dễ nhìn sao? Thì ra là nàng cũng để ý đến vết sẹo trên mặt hắn. Hắn sờ mặt mình rồi tự giấu một cái, xoay người lao đảo rồi đi, hắn còn tưởng nàng không giống như những kẻ khác, nhưng sự thật đã chứng minh thì ra nàng cũng không ngoại lệ

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lòng người hoang mang (1)

Nam Cung Hi hồn bay lạc phách trở về phủ, Thượng Quan Mân nhìn thấy hắn liền vội vàng ra nghênh đón, "Hi nhi, con đã đi đâu vậy? Bên ngoài mọi người đều nói con....Con vừa ý một cô nương ở kỹ viện." Nam Cung Hi chỉ ngẩng đầu lên nhìn bà một cái, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, lúc này Thượng Quan Mân mới phát hiện ra có cái gì đó không đúng, "A! Hi nhi! Hi nhi!" Bà ở phía sau gọi to, nhưng Nam Cung Hi cũng không trả lời bà.

Lúc này Nam Cung Hạo cũng vừa đi ra, ông căn Nam Cung Hi lại, "Hi nhi, con làm sao vậy?" Ông bắt được bờ vai của hắn, Nam Cung Hi ngẩng đầu lên nhìn ông, chưa bao giờ hắn cảm hận cha mình cả, nhưng hiện tại hắn lại có thể bắt đầu hận ông. "Đều tại người! Đều là do người cả!" Hắn đẩy ông ra, Nam Cung Hạo sững sờ nhìn theo bóng lưng của hắn, vì sao mới vừa rồi ông lại nhìn thấy hận ý trong mắt Hi nhi?

"Lão gia, Hi nhi thế nào?" Thượng Quan Mân tiến lên hỏi, Nam Cung Hạo lắc đầu một cái, "Mới vừa rồi ta lại có thể nhìn thấy được hận ý dành cho ta

trong ánh mắt của Hi nhi.” Ông thờ dài, Thượng Quan Mân nhìn ông, điều này làm sao có thể chứ? Chẳng lẽ có liên quan đến nữ nhân ở kỹ viện đó? Nhưng bọn họ còn chưa đi tìm người ta mà! Xem ra bà phải đi gặp mới được.

"Lâm Nhược Tịch,vừa rồi tỷ mới nói lung tung gì đấy?" Quý Tinh nhìn nàng, nói như vậy sẽ làm tổn thương đến lòng tự tôn của hắn, nàng nhún vai một cái, “Không phải muội muốn hắn sẽ không làm phiền đến muội nữa sao? Nói như vậy chính là biện pháp hiệu quả nhất.” Lâm Nhược Tịch không cảm thấy rằng mình có lỗi, lại còn....”Chẳng lẽ ban nãy là muội hờn giận sao?” nếu là như vậy thì nàng thật sự sai rồi.

"Không có." Nàng thờ dài, cứ như thế vậy, nàng tiếp tục đi về phía trước, Lâm Nhược Tịch sờ sờ cái mũi của mình rồi đuổi theo , hai người tới trước cửa Gấm Nghê phùng, "Oa! Nơi này buôn bán lại tốt đến vậy ư?" Bên trong chỉ thấy đầy ắp người, hai người phải vát và lăm mới chen vào được, liền nhìn thấy ông chủ Tiền bận rộn đến nỗi đầu đầy mồ hôi.

"Lão bản." Quý Tinh vừa mở miệng, ông chủ Tiền lại đang choáng váng đầu về các khoản thu chi nên không kịp phản ứng, “Nếu cô nương muốn mua quần áo thì xin mời xếp hàng, từ từ từng người một.”. Ông không ngẩng đầu lên mà nói, thấy Lâm Nhược Tịch không làm theo, có phải người này đòi ý hay không?”Này!Cái người này làm sao vậy? Có phải đòi ý rồi hay không?” Nghe được âm thanh này, Tiền lão bản mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt lập tức biến sắc, “Hai vị, mời vào bên trong.” Ông vội vã buông công việc trên tay xuống, giao cho người làm ở bên.

"Này, hai người kia tại sao lại chen ngang." Đột nhiên người kêu lên, Lâm Nhược Tịch tức giận xoay người, "Chen vào cái gì chen! Nàng là bà chủ của nơi này, y phục mà người mua cũng chính là do chính nàng thiết kế!" Gào xong, nàng liền bước vào không thèm quay đầu lại, bên ngoài tất cả đều ngăn người tại chỗ. Cái gì? Là do nàng thiết kế? Mọi người dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía các nàng vừa đi vào.

"Ông chủ Tiền, hình như buôn bán cũng không tệ?" Ông chủ Tiền cười một tiếng rồi cúi người, "Vâng, vâng, đều là nhờ vị cô nương này có bản lĩnh, đây là thu hoạch của một ngày." Nói xong liền lấy sổ sách ra, "Chẳng lẽ ông muốn nuốt riêng ư?" Lời nói của Lâm Nhược Tịch vừa xuất ra khỏi miệng, sắc mặt ông chủ Tiền liền biến đổi, "Không , sẽ không như vậy! Ta không phải hạng người đó." Nói xong lời này thì vội liếc nhìn Quý Tinh, hi vọng nàng đừng nghe Nhược Tịch nói lung tung.

"Ừ, sổ sách đúng không có vấn đề, nhưng sổ tiền này ta không có ý định thu lại, ông đi chỗ bị mở thêm vài cửa hàng chi nhánh đi, tuyển thêm mấy lão bản, ông cũng cắt mấy thứ này đi." Quý Tinh đưa sổ sách cho Tiền lão bản, ông chủ Tiền bội phục nhìn nàng, quả nhiên ông không tin làm người, mà hai mắt Lâm Nhược Tịch lại tỏa sáng, "Tinh nhi, muội nhìn xem tỷ có thích hợp làm lão bản hay không?" Nhìn thấy nét mặt của nàng nổi lên một tia phấn khích, Quý Tinh liền gõ lên đầu nàng một cái.

"Không thích hợp, tỷ chỉ thích hợp làm má mì, muội đã nói sẽ chia một phần cho tỷ, tỷ gấp cái gì!" Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, Tiền lão bản đã lui xuống đi làm việc. "Ai nha! Tại sao lại như vậy chứ!" Nàng quệt mồ, "Tốt lắm! muội cũng sẽ giúp tỷ mở thêm vài chi nhánh cho Âm Hương Các nữa tỷ thấy thế nào?" Quý Tinh nheo cái miệng của nàng, Lâm Nhược Tịch liền nở nụ cười, “Là thật ư? Muội không gạt ta chứ!”

Hai người ở Gấm Nghê phùng ngồi một lúc, rồi cũng đứng dậy ra về, bước qua cửa của Âm Hương Các, họ liền đụng phải một người kỳ lạ, mà Quý Tinh nhìn thấy người nọ đến cũng không tự chủ được mà nhú mày, vì sao nàng lại tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lòng người hoang mang (2)

"Ai! Người là ai ? Lén lút ở chỗ này định làm cái gì?" Lâm Nhược Tịch tiến lên đứng ở trước mặt người ấy, ngăn cản tầm mắt đang dò xét bên trong của bà, Thượng Quan Mân ngẩng đầu lên, chẳng qua là khi bà nhìn thấy người đứng bên cạnh Lâm Nhược Tịch thì lại ngại người ra.

"Tinh . . . Tinh nhi?" Quý Tinh khẽ gật đầu với bà, "Tinh nhi người này không phải là mẹ của muội chứ? Muội còn có thân thích hay sao?" Lâm Nhược Tịch vừa mở miệng, liền bị Quý Tinh gõ một cái thật mạnh lên đầu, nàng đành phải che đầu mình lại rồi nhìn Quý Tinh.

"Bá mẫu, tại sao người lại đến đây?" Nàng chỉ tay vào cửa Âm Hương Các, Thượng Quan Mân nghe được tiếng gọi của nàng, lập tức cả người đều cứng lại, bá. . . Bá mẫu? Quý Tinh thật sự không cần Hi nhi của bọn họ nữa rồi sao?

"Tinh nhi, con sao lại ở nơi này. . ." Thượng Quan Mân không có ý nói chuyện đi xuống, nhưng Lâm Nhược Tịch lại làm quá lên, "Muội ấy à! Là hoa khôi của nơi này, không phải là bà không biết đó chứ?" Vừa mới nói xong nàng đã bị Quý Tinh đánh thêm mấy cái, Thượng Quan Mân nhìn bọn họ, hiện giờ bà đã biết tại sao lại có lời đồn về cách cư xử của Hi nhi, mà nhìn Quý Tinh hành xử như vậy, là bởi vì lời nói của Lâm Nhược Tịch ư, nàng thật sự trở thành hoa khôi sao?

"Được rồi! Là tỷ nói sai, thật ra thì muội ấy chính là bà chủ của nơi đây." Lâm Nhược Tịch không thể không cầu xin Quý Tinh ngừng tay, lúc này Thượng Quan Mân mới lấy lại được tinh thần, bà. . . bà chủ?"Bá mẫu, người không đi vào ngồi một lát ư?" Thượng Quan Mân vội vã lắc đầu, chỉ là khi nhìn thấy Quý Tinh, bà muốn trò chuyện với nàng nhưng lại thôi, cuối cùng cũng là vẫn không còn gì để nói.

"Vây. . . Ta về trước đây." Thượng Quan Mân cười với nàng, Quý Tinh gật đầu một cái, nhìn bà rồi đi."Ai, Tinh nhi, người nọ là ai vậy?" Hình như Nhược Tịch chưa từng nghe Quý Tinh đề cập đến người thân của mình, "Bà ấy là mẫu thân của Nam Cung Hi." Lâm Nhược Tịch nhìn nàng, trong lúc nhất thời không phải nói gì.

"Đại phu, đại phu có ở đó hay không?" Nghe được có tiếng người gọi cửa, đại phu lập tức chạy ra, chẳng qua là khi nhìn thấy người ngoài cửa . . "Nam . . Nam Cung thiếu gia, ngài thấy khó chịu ở chỗ nào sao?" Nam Cung Hi đi vào bên trong rồi ngồi xuống, lần này khác với lần trước, đi theo phía sau hắn còn có mấy người cao to lực lưỡng, hơn nữa bọn họ đều cầm gậy gộc trong tay.

"Không có gì không thoải mái, chỉ là muốn cho người xem thử cái này, có thể xóa đi hay không?" Hắn chỉ vào vết sẹo trên mặt của mình, lúc này đại phu thật sự sợ hãi, đây chính là muốn lấy mạng của hắn thì có, hiện tại muốn xóa đi căn bản là không thể được!" Nam . . Nam Cung thiếu gia, cái này của ngài . . Thời gian đã lâu, sợ rằng . . " Còn chưa nói hết, Nam Cung Hi đã "Oành!" một tiếng rồi đứng lên, "Lang băm! Đập hết cho ta !" Quất xong hắn tức giận rồi đi, đáng thương cho tay đại phu cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn y quán của mình bị người ta đập phá.

Chuyện này một đồn mười, mười đồn trăm, các y quán vội vàng đóng cửa, nhưng vẫn không thể tránh được điều xấu, đập thì vẫn bị đập, nếu đập không được liền bị phóng hỏa, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người vô cùng sầu não, không có y quán người ta làm sao xem bệnh đây?

"Nam Cung lão gia, phu nhân, van cầu hai vị, xin hãy quán thúc Nam Cung thiếu gia lại đi! Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng tôi biết sống thế nào đây!" Có người thật sự là bất đắc dĩ mới tìm đến bọn họ, trong nhà có con cháu ngã bệnh, nhưng lại không có đại phu nào chịu xem bệnh, cho dù có, thì được liệu cũng không có, việc này không phải làm họ lo muốn chết sao!

"Được, được, chúng ta biết rồi." Dỡ người kia dậy, hai người đều quay sang nhìn nhau một cái, đồng thời không khỏi lắc đầu, hôm nay không biết đã là người thứ bao nhiêu đến đây rồi, hiện tại bọn họ cũng còn chưa thấy được con của mình, nhà đã không về thì thôi, lại còn cả ngày cứ như cơn đờ lẩn lộn bên ngoài.

"Được rồi! Xem ra thiết chỉ có thể đi tìm Tinh nhi mà thôi." Thượng Quan Mân thở dài, Nam Cung Hạo nhìn bà, nếu bà đã biết Tinh nhi ở nơi nào? Tại sao lại còn không mang nàng trở về?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thỉnh cầu (1)

Đây là lần thứ hai Thượng Quan Mân đứng ở trước cửa Âm Hương Các, bởi vì bây giờ đang là ban ngày nên cửa lớn đóng chặt, còn chưa hết ngày, Hi nhi đã biến thành như vậy, nếu còn tiếp tục thì thật sự không được nữa rồi! Có phải trước đây Tinh nhi từng nói cái gì hay không? Nếu không làm sao Hi nhi lại biến thành bộ dạng như thế này?

Cốc cốc, nàng hít một hơi sâu, rồi tiến lên gõ cửa, "Thật xin lỗi, chúng tôi còn chưa mở cửa, hơn nữa chúng tôi chỉ chiêu đãi nam nhân." Người nọ nhìn Thượng Quan Mân từ trên xuống dưới, nếu nói bà ta đến bán thân có phải là quá già rồi hay không? Ngược lại nếu làm má thì thì còn có thể.

"Ta đến tìm người, ta tìm Tinh nhi." Bà mở miệng nói, người nọ suy nghĩ một lát, "Tinh nhi? Nơi này của chúng tôi không có người này rồi, bà không lầm đấy chứ?" Thượng Quan Mân ngăn người tại chỗ, chẳng lẽ người nọ đang lừa bà hay sao? "Không phải Quý Tinh ở nơi này với các người sao?" Sau khi nghe được họ tên đầy đủ, người nọ mới có phản ứng, "Thì ra bà tìm lão bản của bọn ta. Lão bản à, bà chờ một chút." Nói xong lần nữa liền đóng cửa lại.

"Tinh tỷ, có người tìm bên ngoài." Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch đang trò chuyện, lại bị tiếng ngoài cửa truyền đến cắt ngang, "Là ai?" Nàng hỏi, hình như người ngoài cửa suy tư một chút, "Là một người phụ nữ trung niên." Nghe đến đây, thế nào thì Quý Tinh cũng không thể nghĩ ra người ấy chính là mẫu thân của Nam Cung Hi, còn có người biết nàng sao? "Này, muội nên đi ra xem thử một chút cũng tốt mà." Lâm Nhược Tịch đẩy nàng.

"Được rồi, muội đi xem một lúc." Người ngoài cửa nghe thấy liền rời đi, hiện tại Âm Hương Các không thể so với trước kia, còn chia làm mấy ca, cho nên ban ngày cũng có người. "Này, Tinh nhi, ở nơi này có phải muội còn có người thân hay không?" Lâm Nhược Tịch tò mò hỏi, nàng lắc đầu một cái, ở thời hiện đại có thể là nàng đã chết.

dù sao thì nàng cũng từ nơi cao như vậy mà té xuống.

"Muội đi ra ngoài một lát, tỷ cứ tùy ý đi." Nàng đứng dậy đi ra ngoài, Lâm Nhược Tịch nâng cằm lên nhìn theo bóng lưng nàng đi xa, hình như nàng có một bí mật, nhưng mà lại không chịu nói cái gì, lắc đầu một cái, Nhược Tịch cũng không muốn biết nhiều.

"Một lát nữa bà chủ của chúng tôi sẽ đếm, bà chờ một chút." Nói xong khép cánh cửa lại lần nữa, cứ như vậy Thượng Quan Mân ngơ ngẩn đứng đợi ở cửa, bà lấy lại tinh thần, vừa thấy Quý Tinh đến, liền vội vàng tiến lên.

"Bá mẫu, tại sao lại là người?" Không phải mới vừa rồi bà đã đi rồi sao? Tại sao lại trở lại? "Tinh . . Tinh nhi, ta có việc muốn tìm con." Thấy đáng về áp a áp ứng của bà, Quý Tinh mở rộng cửa ra, "Vào rồi hãy nói." Thượng Quan Mân do dự một chút, cuối cùng cũng đi vào.

"Tinh nhi, làm sao muội lại lập tức. . ." Lâm Nhược Tịch cho là nàng nhanh như vậy đã trở về, nhưng khi nhìn thấy người sau lưng nàng thì Nhược Tịch ngậm ngay miệng lại, "Này. . . Tỷ còn có việc." Nói xong nàng đứng dậy ra ngoài, nhưng mà nàng đi rất chậm, chứng tỏ suy nghĩ kỳ quái lại đang nổi lên rõ ràng "Được lắm! Đừng diễn nữa, không ai bảo tỷ phải đi." Nghe nói thế, Lâm Nhược Tịch lập tức cười ngọt ngào xoay người ngồi vào ghế.

"Bá mẫu, mời ngồi, người uống chút trà đi." Quý Tinh rót giúp bà một chén nước, còn Lâm Nhược Tịch lại tò mò nhìn hai người. Thượng Quan Nân nhận lấy cái ly uống một hơi, ngay sau đó liền thở dài, Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch đều nhìn nhau một cái.

"Tinh nhi, trước đây có phải con đã nói cái gì châm chọc đến Hi nhi đúng không?" Quý Tinh nhìn bà rồi mới mở miệng, "Ta muốn chàng viết hưu thư cho ta." Thượng Quan Mân ngẩng đầu nhìn nàng, "Chỉ có như vậy thôi à? Không có cái gì khác nữa ư?" Quý Tinh nhìn bà lắc đầu không hiểu, "À? Không biết Hi nhi bị làm sao mà dạo gần đây đều đập phá toàn bộ các y quán?" Nghe nói thế, Quý Tinh lập tức trừng mắt nhìn Lâm Nhược Tịch, nàng đang nghĩ đến, rốt cuộc Nhược Tịch đã nói cái gì.

"Hả? Toàn bộ y quán đều bị đập ư?" Lâm Nhược Tịch kêu to, không phải chứ? Lại nhìn thấy Thượng Quan Mân gật gật đầu, được rồi, nàng không thể không thừa nhận, câu nói kia của nàng đã làm hại đến người khác.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thỉnh cầu (2)

"Việc y quán bị đập thì có liên quan gì đến ta?" Quý Tinh nghi ngờ hỏi, Lâm Nhược Tịch cũng gật đầu theo, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Tinh nhi, Thượng Quan Mân nhìn Lâm Nhược Tịch ngồi ở bên một cái, cuối cùng mở miệng, "Tinh nhi, có phải con không còn thích Hi nhi nhà chúng ta nữa hay không?" Nghe thấy lời của bà..., Quý Tinh nhìn bà, còn Lâm Nhược Tịch thì lại nhìn nàng, nàng ấy cũng rất muốn biết.

"Chưa nói tới việc có thích hay không, dù sao chúng ta cũng không cần biết, hơn nữa còn có một chuyện mà ta không sao tiếp nhận được." Thượng Quan Mân vừa nghe nàng nói như thế, không phải là còn có cơ hội sao? "Là chuyện gì?" Thượng Quan Mân nhìn nàng, Nhược Tịch cũng bày ra bộ dáng tò mò rất đáng yêu.

"Một chồng nhiều vợ." Thượng Quan Mân nhìn nàng, thật đúng là chính mình đem chuyện tốt làm hỏng, mà Lâm Nhược Tịch lại trực tiếp vỗ bàn một cái rồi đứng lên, "Đúng! Ta cũng vậy rất ghét cái điều này!" đối tượng mà nàng đào hôn cũng chính là loại người này, hẳn đã có đến ba cơ thiếp, Quý Tinh nhìn về mặt của nàng, dù có nhìn thế nào thì nàng vẫn thấy được vẻ mặt ấy tràn đầy sự cảm thông là làm sao?

Lúc này Lâm Nhược Tịch mới phát hiện ra mình vô cùng kích động, nàng ngồi xuống, "Ha ha. . . Ta chỉ cảm thấy Tinh nhi nói rất đúng, cưới nhiều phu nhân và thế thiếp như vậy để làm gì." Nàng ngượng ngùng sờ sờ cái mũi của mình.

"Này Tinh nhi, nếu như Hi nhi chỉ có một mình con, con xem. . ." Ý của bà là. . . Nhưng bọn họ thao túng được con trai của mình sao? "Bá mẫu, người vẫn nên trở về đi, chuyện này hãy nói sau." Thấy thái độ của nàng biến thành cự tuyệt, mặt Thượng Quan Mân cũng xụ xuống, bà gật đầu rồi lặng lẽ đứng lên ra ngoài. "Bá mẫu, người đi thông thả, ta chỉ tiễn được đến đây." Thượng Quan Mân nhìn cánh cửa khép lại bà thở dài sau đó trở về nhà.

"Nam Cung thiếu gia, van cầu ngài hãy tha cho con trai của ta đi! Không phải hẳn có ý đầu mà." Trên đường trở về, Thượng Quan Mân lại nghe thấy những lời ấy, vội vàng đi tới, chẳng qua khi bà nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng phải hít khí lạnh, con trai của bà sao lại biến thành như thế này? Không được! Không thể không thể tiếp tục như vậy được!

"Phi! Không phải hẳn tự nhận mình rất tuần tú sao? Ta đánh cho hắn thành đầu heo!" Hắn ra lệnh một tiếng, những tên cầm gậy gộc trong tay lại càng tăng thêm sức lực, "A! Cha, cứu con với!" Người nằm trên mặt đất kêu cứu, tuy nhiên lại không có ai dám tiến lên, bởi vì hôm nay Nam Cung thiếu gia giống như một kẻ điên loạn, người nọ cũng thật xui xẻo, khi không lại đi nói xấu sau lưng Nam Cung Hi về vết sẹo trên mặt hắn thế này thế nọ, tức thì đã trở thành bộ dạng như hiện tại.

Hôm nay rất kỳ quái, bởi vì Ám Hương Các ngay cả một tấm thẻ bài cũng không thể phát ra ngoài được, các nàng cùng xúm nhau nghị luận, sau đó lại đồng loạt nhìn về phía Quý Tinh, không phải Nam Cung phủ sẽ niêm phong nơi này lại chứ? Quý Tinh cũng rất buồn bực, nàng và họ đang có cùng một suy nghĩ.

"Được rồi, vậy tối nay tất cả nghỉ ngơi đi." Cũng chỉ có thể làm vậy, sắc trời cũng đã tối, không có thẻ bài thì sẽ không có người vào, "Không xong rồi! Không xong rồi!" Có tiếng người kêu to rồi chạy đến, Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch đối mặt nhìn nhau, "Có chuyện gì thế? Sao lại ồn ào kêu la!" Lâm Nhược Tịch nhìn người nọ, "Bên ngoài. . . Bên ngoài. . . Các người mau đến xem đi!" Nàng thở hổn hển.

Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch đi ra bên ngoài, một đám cô nương theo sau lưng họ, nhưng khi nhìn thấy tình huống trước cửa thì tất cả đều ngây người, đây là chuyện gì? Tại sao nam nữ già trẻ lại cùng nhau tụ tập trước cửa của các nàng? Mặt khác lại nói bây giờ kỹ viện không mở cửa, dù có mở thì cũng chẳng có người nào vào, vậy rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Lúc này có một người run rẩy đi đến trước mặt Quý Tinh, quỳ phịch xuống, "Nam Cung phu nhân xin hãy cứu lấy chúng tôi!" Người nọ vron tay, đột ngột chìa ra một tờ giấy, chuyện này làm Quý Tinh chẳng hiểu ra sao, "Xin Nam Cung phu nhân cứu lấy chúng tôi!" Mọi người đều quỳ theo, việc này khiến cho Quý Tinh bị dọa sợ, nàng vốn không phải là thần tiên, làm sao cứu giúp cái gì được?

Lâm Nhược Tịch đã sớm cầm lấy tờ giấy trong tay người kia, nhìn qua một chút, nàng cũng cau mày, đây người bên cạnh mình một cái một cái, đưa tờ giấy cho nàng, Quý Tinh cúi đầu xem xét, đột nhiên "Tội trạng" trong một ngày của Nam Cung Hi lọt vào tầm mắt nàng.

Chương 34: Thu phục yêu nghiệt (1)

Quý Tinh đọc xong cũng phải cau chân mày lại thành một đường, hẳn bị quỷ nhập vào người sao? Làm sao lại có thể khiến nhiều người như vậy giận sôi máu? Mà Nam Cung Hạo và Thượng Quan Mân cũng cùng đứng chung với đám người này, "Mân Mân, kế hoạch này của nàng liệu có thành công không?" Guồng mặt Nam Cung Hạo trở nên rối rắm, may nhờ có bà nghĩ ra chủ ý này, "Nếu không thì phải làm sao đây? Ngày nào cũng bị nhiều người như vậy khóc kè, sớm muộn gì cũng bị chết chìm." Nói đến đây, Nam Cung Hạo liền nhức đầu.

"Này, Tinh nhi, muội nói xem phải làm thế nào đây?" Lâm Nhược Tịch bấu môi với nàng, để cho nàng nhìn thấy cảnh người ta quỳ đầy dưới đất, khó trách hôm nay họ buồn bán không được, thì ra là do tên Nam Cung Hi kia quậy phá.

Quý Tinh cũng rất nhức đầu, còn có thể xảy ra những chuyện này "Chuyện đó. . . muội. . ." Nàng vừa mới mở miệng, mọi người hình như sợ nàng không đồng ý lại vội vã dập đầu mãnh liệt. "Ngừng!" Nàng hét to, thật là, nàng là người phạm chứ không phải thần thánh, "Ta đồng ý với các người, có thể đi về rồi chứ?" Nghe được lời của nàng..., những người đó đứng lên hoan hô, "Bây giờ, Nam Cung Hi đang ở đâu?" Người cầm đầu lắc đầu một cái.

"Được rồi, ngày mai bắt đầu mở lại y quán." Người nọ ngẩng đầu nhìn nàng, ý của nàng là muốn dụ Nam Cung thiếu gia tới ư? "Thế nào? Không được à?" Nàng còn không thấy được hẳn thì làm sao cứu được bọn họ? "Được! Được!" Người nọ gật mạnh đầu, sau đó rời đi.

Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo đối mặt nhìn nhau, bọn họ có thể yên tâm về đứa con này rồi, lặng lẽ theo đám người rời đi. "Này, ngày mai muội tính làm thế nào?" Lâm Nhược Tịch tò mò nhìn nàng. "Muội?" Nàng chỉ vào chính mình, ngay sau đó lại cười một tiếng, "Đi thu phục yêu nghiệt."

Nàng xác thực đã bị bộ dạng của mấy người kia dọa sợ, làm nàng cảm thấy mình giống như Tôn Ngộ Không, nghĩ đến liền buồn cười. Thấy nàng cười, Lâm Nhược Tịch lại không khỏi run người, Nam Cung Hi, tốt nhất người nên tự cầu nhiều phúc cho bản thân đi! Nàng đi vào trong, dù sao hôm nay cũng sẽ không làm ăn được gì.

Hôm sau, quả nhiên có nhà run rẩy mở cửa y quán, cũng là bất đắc dĩ vì mọi người đã yêu cầu, chỉ hy vọng Nam Cung phu nhân có thể đến sớm một chút. Y quán vừa mở cửa, rất nhiều con bệnh vọt vào trong, đại phu xem bệnh bận chết đi được, cho đến khi....

"Nam. . . Nam Cung thiếu gia?" Đại phu nuốt một ngụm nước bọt xuống, xung quanh đã sớm không còn người, "Người lại còn dám dám mở y quán à? Xem ra đã có bản lãnh trị mặt cho ta rồi, đến đây chữa cho ta." Hắn chạm lên mặt của mình, đại phu đã sợ đến nỗi run rẩy hai chân, "Ta. . . Ta. . . Không thể trị hết."

Nam Cung Hi neho mắt lại, "Vậy mà người còn dám mở? Để ta đập lần nữa à, đốt." Lúc này đại phu đã quỳ xuống, "Nam Cung thiếu gia, van cầu ngài, không thể đốt!" Nơi này chính là nhà của lão, đốt rồi thì lão biết ở đâu chứ?

Bên kia đã có người chạy đi gõ cửa Âm Hương Các, "Đừng gõ nữa, chết người sao!" Người mở cửa nóng tính nhìn người vừa tới, "Nam Cung phu nhân còn chưa dậy nữa sao? Thật sự muốn chết người đấy." Nhìn người nọ trung ra bộ mặt khóc lóc, lúc này người mở cửa mới nhớ ra chuyện ngày hôm qua, tức thì muốn chạy đi thông báo, "Tinh tỷ, tỷ đến rồi à?" Quý Tinh đã đứng sau lưng từ lúc nào.

"Đi thôi." Nàng nói với người ngoài cửa, người kia lập tức đi trước dẫn đường, "Tinh nhi, muội chờ tỷ một chút! Tỷ cũng đi." Lâm Nhược Tịch quần áo xốc xếch vội vã chạy xuống, được xem kịch hay hà cớ gì nàng phải bỏ qua. "Khụ khụ, tỷ mặc lại y phục đã, người không biết còn hiểu lầm đấy." Lúc này Lâm Nhược mới đỏ mặt sửa sang lại y phục của mình, đều do nàng ngủ quên.

"Van cầu các người đừng đập!" Tất cả được liệu nơi này đều là do các nhà thuốc khác đưa tới, chỉ còn lại một chút thuốc này thôi, bọn họ cho là Nam Cung phu nhân sẽ đến sớm, nhưng đến khi nhìn thấy thuốc rơi vãi trên đất thì lão đã khóc không ra nước mắt.

Chương 35: Thu phục yêu nghiệt (2)

Trong lúc đại phu đang cầm lá thuốc quỳ trên mặt đất thì lão lại nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp ngoài cửa, vì Nam Cung Hi quay lưng về phía cửa nên hẳn không nhìn thấy được người mới tới, đại phu vội vàng lau nước mắt cuối cùng thì Nam Cung phu nhân cũng đã đến.

Quý Tinh đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong, ngay cả cầm của Lâm Nhược Tịch cũng muốn rớt xuống, Thật sự Nam Cung Hi làm vậy. . . Không biết nên nói làm sao. Quý Tinh tiến vào động tay chân một chút tức thì nẩy tên đại hán cứ như thế mà bị nàng hất văng ra ngoài, nhìn nàng thoải mái xử lý

đám còn đồ cầm gậy gộc trong tay ngay cả đại phu và Nhục Tịch cũng đều sùng sốt.

Vị Nam Cung phu nhân này đúng là rất khỏe. . . Thật lợi hại! Lâm Nhục Tịch còn dụi dụi con mắt, không phải chứ? Quý Tinh lại có thể hát văng một người đàn ông ra ngoài ư? Nàng nhìn người nằm dưới đất, chẳng qua động tác tiếp theo của Quý Tinh lại càng làm cho bọn họ thêm sợ hãi choáng váng.

"A! Là ai đánh ta? Không muốn sống nữa rồi phải không?" Nam Cung Hi hét to, "Thật vậy sao? Mấy ngày không gặp chàng là bị ngứa da hay cứng xương đây? Có muốn thiếp giúp chàng nói lỏng xương và xoa da một chút không hả?" Nghe thấy giọng nói này, Nam Cung Hi hơi sùng sốt nhưng ngay sau đó lại nhìn nàng, "Nàng có tư cách gì quản chuyện của ta!" Quý Tinh nghe lời hần nói đến mắt cũng dần nheo lại.

"Chàng không quên là chàng còn chưa đưa hưu thư cho ta chứ? Vậy ra giờ chàng muốn đưa phải không?" Nam Cung Hi chợt dạ không dám nhìn nàng, Quý Tinh ngừng lời tiến lên cầm lấy giấy bút trên bàn đưa qua để trước mặt hần, "Đây, cho chàng, mau viết hưu thư đi!" Nghe thấy lời nàng nói, đại phu ở một bên thật sự rất muốn xông lên cướp lấy tờ giấy, như vậy sao được chứ!

"Nàng. . . Nàng đừng cho là ta không dám viết." Quý Tinh còn đang nhủ mảy mìn hần đặt đồ trên tay xuống, Nam Cung Hi đã đoạt lấy để lên bàn, đang lúc mọi người thầm hồ trong lòng không xong rồi thì lại nhìn thấy hần vẫn chậm chạp không chịu hạ bút viết.

"Thế nào? Chàng không biết viết? Có cần thiếp viết giúp chàng một tay hay không?" Nói xong, Quý Tinh làm như sắp đoạt lấy cây bút trong tay của hần nhưng Nam Cung Hi đã nhanh hơn nàng một bước bẻ gãy cây bút rồi vo viên mảnh giấy trên bàn lại, căn bản là hần không muốn viết hưu thư mỗi lần đầu với nàng hần luôn là kẻ thua cuộc.

"Được rồi, nếu đã như vậy, thiếp vẫn còn là phu nhân của chàng, chàng mau cùng ta về nhà phải ngoan ngoãn nghe theo thiếp." Nói xong tiến lên nắm lấy cổ tay của hần mà kéo ra ngoài. "Này, này, đau!" Nam Cung Hi gào lên nhưng cũng không dám phản đối hành động của nàng, chẳng qua khi hần nhìn thấy có rất nhiều người trên đường lén lút nhìn bọn họ thì sắc mặt của hần trở nên rất khó coi, thanh danh cả đời này của hần coi như bị hủy trong tay của nàng rồi.

(Lakshmi: Anh còn có thanh danh để mà mất à ? :3333333)

Nhìn Nam Cung Hi bị nhéo cổ tay kéo đi lúc này mọi người mới dám đi ra, Lâm Nhục Tịch nhìn theo Quý Tinh mà lòng phục sát đất, đợi lát nữa trở về nhất định phải bắt Quý Tinh dạy cho nàng vài chiêu mới được, thật lợi hại! Nhục Tịch mau chóng lấy lại tinh thần ban đầu giúp đỡ lão đại phu sửa chữa y quán bị đập, thu gom lại dược liệu.

"Tinh. . . Tinh nhi, nàng mau buông ta ra! Thế này thật sự rất khó coi !" Nếu nói bị nữ nhân nắm cổ tay kéo đi thì đây chính là lần đầu tiên trong cuộc đời hần, "Chàng cũng biết rất khó coi sao? Thế diện đã bị chàng sớm vứt đi đâu rồi hả?" Nàng không buông hần ra ngay cả khi nhìn thấy lão gia và lão phu nhân nàng vẫn nhất mực không chịu buông tay.

"Cha, mẹ." Nam Cung Hi nhìn hai người cầu cứu, hai người bọn họ lại coi hần như không khí, "Tinh nhi, xem như con đã trở về, Hi nhi khi để con phải không? Cũng nên bị dạy dỗ." Bà liếc con trai mình một cái, "Đứng , đứng." Nam Cung Hạo đứng ở một bên cũng gật đầu phụ họa. Nam Cung Hi nín lặng rồi cuộc thì hần có còn là con trai của bọn họ nữa hay không? Chẳng qua không đợi hần suy nghĩ xong đã bị Quý Tinh lập tức lôi vào phủ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Thu phục yêu nghiệt (3)

Quý Tinh không thèm giữ hình tượng thực nữ nhấc chân đạp về phía cánh cửa, cửa vừa mở ra nàng đã kéo luôn hần vào, "Chàng nói đi, mấy ngày qua chàng đã đi đến những đâu hả?" Nam Cung Hi chợt dạ nhìn xung quanh không hề có ý muốn trả lời câu hỏi của nàng, nhưng sự thật là do hần không biết phải trả lời nàng thế nào, mấy ngày qua hần đã làm không ít việc xấu.

"Chàng có nói hay không?" Nàng ngồi xuống ghé mím cười nhìn hần, Nam Cung Hi lại nghĩ đã về đến nhà của mình tại sao lại có thể để nàng tiếp tục đề đầu còi cổ như vậy? Hần ngẩng đầu lên đang muốn ra oai trượng phu thì lại bất gặp vẻ mặt của Quý Tinh, hần đành xụ mặt xuống vẫn là nên chờ thêm một chút nữa vậy.

"Còn không phải do những tể đại phu kia lại không thể trị bệnh cho tốt sao . . . Vết sẹo trên mặt ta." Năm chữ phía sau hần nói rất nhỏ, Quý Tinh đứng dậy đi đến trước mặt hần rồi đưa tay ra. . . "Này, đau!" Nam Cung Hi nhìn người đang nắm cái sẹo trên mặt hần.

"Tại cái này à? Chàng rất để ý đến nó nhì? Hay là nói. . . Đúng rồi, Thục Dược cũng không tệ. . ." Nghe được lời của nàng..., Nam Cung Hi khẳng định là nàng đang hiểu lầm, "Không! Không phải như vậy! Ta và nàng ta. . ." Còn chưa nói hết câu lập tức bị câu nói tiếp theo của Quý Tinh làm cho ngây người.

"Nếu không thì chàng đi giúp nàng ta chuộc thân đi? Lấy về làm phu nhân cũng không tồi, mà thiếp đây. . . Đúng rồi, lúc nào thì đưa hưu thư cho thiếp?" Nam Cung Hi lập tức xoay người chạy ra ngoài bỏ lại Quý Tinh nhìn theo bóng lưng của hần khoe miệng của nàng đã giương lên thành một đường cong, Thục Dược sớm đã giải thích với nàng vậy thì hần lại còn chạy đi đâu chứ? Đi viết hưu thư à? Cũng phải, mới vừa bị một cô gái dạy dỗ cho thông suốt hần không ghét nàng mới là lạ.

"Này, Hi nhi con đi đâu vậy?" Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo đang muốn đi vào liền nhìn thấy con trai của mình lại vội vã chạy ra ngoài, đã xảy ra chuyện gì? Hai người họ đối mặt nhìn nhau sau đó lại tiếp tục bước vào.

"Tĩnh nhi, Hi nhi đi đâu vậy?" Bà chỉ ra bên ngoài, Quý Tĩnh lắc đầu ngay cả nàng cũng còn không biết, "Việc này. . . Cha, mẹ, hai người ngồi đi." Nhìn thấy nàng sửa cách gọi, Thượng Quan Mân lập tức mỉm cười một cái, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống được.

Lâm Nhục Tịch giúp đỡ sửa sang được liệu xong, mới vừa trở lại Âm Hương Các, muốn đi nghỉ ngơi một chút, ngoài cửa liền truyền đến âm thanh thỉnh thỉnh trông bộ dạng cứ như muốn phá luôn cái cửa. Nàng nổi giận mở cửa ra, "Muốn chết à! Cửa đều bị người gõ muốn. . . ." khi nhìn thấy được người mới đến chữ hử còn chưa kịp thốt ra thì đã vội nuốt xuống.

"Nam . . Nam Cung thiếu gia, lúc này trời còn chưa tối, kỹ viện không mở cửa bây giờ." Nam Cung Hi nhủ mầy, ngay cả Nhục Tịch cũng hiểu lầm ư?"Ta đến tìm Thuộc Dược." Nói xong liền tự mình vọt vào, "Ai! Nam Cung thiếu gia! Các cô nương ở đây đều đang nghỉ ngơi mà!" Nàng vội vã đuổi theo sau lưng hắn sau.

"A, Nam . . Nam Cung thiếu gia." Thuộc Dược từ trên giường bị kéo xuống đồ bưng cả khuôn mặt, mà căn bản Nam Cung Hi cũng không để ý nhiều như vậy hắn cứ kéo theo nàng đi ra ngoài, Lâm Nhục Tịch thật sự rất tức giận nàng trực tiếp xông ra chắn trước mặt hắn.

"Nam Cung thiếu gia, nếu như ngài nghĩ đến việc chuộc thân cho Thuộc Dược thì lấy tiền ra đây! Còn nữa bây giờ không phải lúc tiếp khách, người ta cũng còn đang mặc áo ngủ!" Nam Cung Hi quay đầu liếc mắt nhìn Thuộc Dược thì đúng là nàng đang mặc áo ngủ, hắn buông nàng ra, "Đi mặc quần áo cho tử tế." Thuộc Dược run rẩy đi vào trong phòng.

"Không phải ta chuộc thân cho nàng ta, mà có việc muốn mượn nàng ta một chút ." Hắn giải thích với Lâm Nhục Tịch lại thấy vẻ mặt đối phương không tin tưởng mà nhìn hắn, hắn cũng lười đối co. "Xong chưa!" Hắn hét to một tiếng thì lúc này Thuộc Dược mới từ từ bước ra, Nam Cung Hi bước lại nắm tay nàng kéo ra ngoài.

"A! Làm sao như vậy được chứ? Người lại có thể đến cướp người của kỹ viện?". Lâm Nhục Tịch đuổi theo thế là một đuổi một chạy, lời đồn mới lại nổi lên bốn phía, Nam Cung thiếu gia ngang nhiên cướp kỹ nữ mang về nhà không biết là muốn lập làm chính thất hay làm ti thiếp đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thu phục “yêu nghiệt” (4)

Bên kia Quý Tĩnh đang bưng nước rót trà cho hai người ngồi trước mặt, tự bản thân nàng cũng rót cho mình một chén, hắn viết hưu thư có cần lâu như vậy không? Nàng đưa cái ly lại gần khoe miệng khẽ nhấp một ngụm, trà vừa mới uống vào trong miệng lại bị hai người mới đến xông vào làm cho kinh ngạc mà phun ra ngoài.

“Khụ khụ. . . khụ khụ. . .” nàng vỗ vỗ lồng ngực mình, hắn lại có thể trực tiếp kéo Thuộc Dược đến tận đây ư? Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo cũng không hiểu gì cả, con trai nhà mình sao lại lôi kéo một cô nương khác ?

“Ai nha! Nam cung thiếu gia, sao người lại có thể cướp cô nương của kỹ viện nhà chúng tôi đi được" Lâm Nhục Tịch thờ hồn hèn đuổi theo nói ra lời này, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo mới vừa uống trà xong cũng đều phun toàn bộ ra ngoài, kỹ . . . kỹ viện? Vậy Tĩnh nhi phải làm thế nào? Hai người quay đầu nhìn nàng còn Quý Tĩnh thì lại không có phản ứng gì đặc biệt.

“Chàng.... Chàng đã thay Thuộc Dược chuộc thân rồi sao?” Quý Tĩnh thuận miệng hỏi về mặt kinh ngạc nhìn hắn, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo thiếu chút nữa là té từ trên ghế xuống. . . chuộc thân? Hắn đang nghĩ cái gì vậy?

"Cô, nói nhanh lên đêm hôm đó chúng ta không có gì đúng không?" Hắn đẩy Thuộc Dược đến trước mặt Quý Tĩnh, nghe hắn nói như vậy Quý Tĩnh suốt nửa bị sặc bởi chính nước miếng của mình, “Khụ khụ. . . Khụ khụ. . .” Thuộc Dược nhìn nàng kỳ quái không phải là nàng đã sớm giải thích qua rồi sao? Thế nào mà Nam Cung thiếu gia lại bắt nàng giải thích lần nữa?

"Đêm hôm đó?" Thượng Quan Mân thét lên chói tai, "Hi nhi chẳng lẽ con đi. . . Đi chơi gái ư?" Nói xong lời này, bà liền phát hiện mình nói sai rồi, vội vàng ngậm miệng lại, Nam Cung Hi đã tức đến xạm mặt lại, mẹ của hắn còn gắn thêm tội danh cho hắn nữa là thế nào?

"Oa! Tĩnh nhi muội cũng ở đây à, muội xem một chút, là hắn đoạt Thuộc Dược đi còn chưa đưa tiền ! Hơn nữa ta cũng đã nói còn chưa đến lúc để tiếp khác.” Lâm Nhục Tịch nói xong làm tất cả mọi người đều quay sang nhìn Nam Cung Hi, nữ nhân kia! Hắn thật sự rất muốn tiến lên bóp chết nàng ta!

"Người. . . Người. . ." nàng không ngừng bắn ánh mắt khiêu khích đến hắn, Nam Cung Hi giận đến nghiến răng, chỉ là người nọ núp ở sau lưng Quý Tĩnh, "Ngày hôm ấy. . . Ngày đó chuyện gì cũng không có xảy ra! Chúng ta chỉ ngủ chung một giường thôi mà !" Nam Cung Hi rống to.

"Ta có thể hỏi một chút không, các người ai ngủ trên giường? Người nào ngủ hả?" Lâm Nhục Tịch lộ ra cái đầu nhỏ tò mò hỏi, Nam Cung Hi nắm hai tay lại thật chặt kêu vài tiếng rắc rắc vang dội, “Khụ . . . Coi như ta chưa hỏi.” Nàng tiếp tục lùi ra sau lưng Quý Tĩnh.

"Nam . . Nam Cung thiếu gia, chuyện này Tình tỷ cũng đã biết." lúc này Thuộc Dược mới yếu ớt mở miệng nói, Nam Cung Hi nhìn Quý Tinh không dám tin nhưng thấy đối phương gật đầu một cái, trong lúc nhất thời hấn hoá đá, nằng... nằng biết?

Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo vỗ vỗ lồng ngực của mình, còn may, còn may, chỉ là một phen sợ bóng sợ gió mà thôi. Nhi tử của bọn họ không phải loại người như vậy.

"Nằng biết? Vậy sao nằng còn phải. . ." Hai chữ thư từ hôn hấn không nói ra, chỉ nhìn cha mẹ hấn một cái, "Khụ! Chúng ta chợt nhớ ra có việc, đi trước đây." Thượng Quan Mân kéo Nam Cung Hi còn chưa hiểu rõ tình huống đi ra ngoài, nhìn thấy bọn họ đã ra ngoài, Thuộc Dược và Nhuộc Tịch nhìn nhau một cái, "Thuộc Dược, chúng ta trở về luyện tập nào." Nói xong nhảy từ sau lưng Quý Tinh ra ngoài rồi kéo Thuộc Dược chạy mất.

"Hư thư viết xong chưa?" Quý Tinh nhìn hấn, Nam Cung Hi lắc đầu, hấn không thể không thừa nhận, bắt đầu từ lần đầu hấn nhìn thấy nằng thì hấn chỉ thích có mình nằng mà thôi, nếu không làm sao có thể tùy ý nghe theo nằng mọi chuyện!

"Vậy thì thiếp đi viết." Nói xong liền đi ra ngoài, Nam Cung Hi thấy nằng muốn đi lập tức tiến lên ôm lấy nằng vào lòng

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thu phục yêu nghiệt (5)

Editor : Lakshmi (Bắt đầu từ tuần này hiệu suất 1-2 chương một ngày nha mọi người. ngày nào tâm trạng tốt thì hên xui "3!!)

Nam Cung Hi ôm lấy Quý Tinh từ phía sau, "Nằng đừng viết hư thư có được hay không? Nằng ra khỏi cửa ta sẽ đi theo, mệnh lệnh của nằng ta sẽ phục tùng, khi nằng trang điểm ta sẽ giúp nằng, nếu nằng nói sai ta cũng sẽ hờ dờ theo nằng, lúc nằng muốn tiêu tiền ta sẽ không do dự đưa hà bao cho nằng, khi nằng tức giận ta sẽ là nơi để nằng trút giận, tất cả những gì của nằng ta đều sẽ nhớ kỹ, nói tóm lại nằng là thê tử duy nhất của ta, như vậy nằng có thể ở lại được không?"

Quý Tinh đẩy hai tay của hấn thì nằng chợt phát hiện hấn ôm nằng rất chặt, nằng đành bỏ xuống, "Ta nghe chàng nói thì rất cảm động nhưng mà trọng phu của ta chỉ có thể có mình ta là thê tử của hấn." Nam Cung Hi vui đầu vào bờ vai của nằng, "Được! Nam Cung Hi ta cả đời này chỉ có mình nằng là thê tử." Thì ra là vậy sao? Đối với hấn mà nói hấn cũng không loại người có ham muốn như thế.

"Chàng có thể buông thiếp ra được chưa? Thiếp sắp không thở nổi." Nam Cung Hi buông lỏng tay của mình ra, chỉ cần nằng không viết hư thư, không đi đâu cả, cái gì hấn cũng nghe lời nằng. "Đúng rồi, còn nữa! Nhớ lời của chàng nói hôm nay, nếu như sau này thiếp phát hiện ra chàng và nữ nhân nào muốn làm việc mờ ám. Trong lời nói có ý che giấu. . ." Quý Tinh còn chưa nói hết đã bị Nam Cung Hi cắt ngang, "Tuyệt đối không!" Nhìn thấy bộ dạng hấn thề son sắt Quý Tinh mới gật đầu một cái.

"Còn nữa, những thứ của người ta bị chàng đập bể, nhà cửa lại còn bị thiêu cháy có phải chàng đã làm sai rồi đúng không?" Nói đến đây Nam Cung Hi liền chột dạ, thì ra nằng đều biết à? "Được! Ta sẽ đi." Hình như hấn sợ nằng đổi ý ngay lập tức vội vã chạy ra ngoài.

"Oa! Tình nhi muội thật là lợi hại! Thực sự rất lẳng mạn! Chỉ có duy nhất một thê tử !" Đột nhiên nhìn thấy một người đi tới, Quý Tinh tức đến nổi đen mặt lại, không phải đã nói đi rồi sao? Thê nào lại còn xuất hiện?"Được lắm! Tình nhi, muội thật dự có bản lĩnh!" Lại nhìn thấy cha mẹ chồng của nằng xuất hiện từ phía bên kia, nằng hoàn toàn nín lặng, "Thì ra mọi người đều ở đây à?" Nằng mỉm cười nhìn bọn họ.

"Ặc, Ta thật sự mới nhớ ra là đang muốn đi có chút việc." Nói xong Thượng Quan Mân kéo Nam Cung Hi vội vàng bỏ chạy, mà Lâm Nhuộc Tịch cũng đã nhìn ra, "Cái đó. . . Cái đó. . . Thuộc Dược đều là tại muội đi quá chậm! Lần này đi nhanh lên một chút cho ta!" Nói xong liền lôi người đi bỏ chạy mất, khuôn mặt của Thuộc Dược đầy vẻ vô tội, tại sao Tịch tỷ lại có thể trách nằng được chứ? Nhìn thấy ai cũng chạy mất dạng, khóe miệng Quý Tinh hơi co quắp.

Trên đường đi, tất cả mọi người đều rời rít tránh né, nhìn Nam Cung Hi mang theo một đám người đi đến các y quán, không phải chứ? Chẳng lẽ ngay cả khi Nam Cung phu nhân đã ra tay mà cũng không được nữa sao? Mà y quán gần hấn nhất liền vội vàng đóng cửa nhưng lại bị Nam Cung Hi chặn ngang.

"Nam Cung thiếu gia, van xin ngài! Y quán này cũng là nhà của ta, hãy bỏ qua cho ta đi mà!" Người nọ quỳ trên mặt đất không ngừng cầu khẩn, Nam Cung Hi nhú chân mây, hấn không tính làm gì mà, "Các người đi, làm tốt một chút cho ta." Hấn nói với người ở phía sau, đại phu nghe đến đó, mặt xám như tro ngồi bất động trên mặt đất.

"Cho người, đây là tiền bồi thường tiền của người, nơi này ta cũng đã giúp người sửa xong." Rất lâu sau đó đại phu mới lấy lại được tinh thần, sững sờ nhìn tờ ngân phía trước mắt, sau đó hấn lại nhìn khắp bốn phía, thì ra mới vừa rồi những người kia đã giúp hấn sửa sang nhà cửa, chuyện này. . . Chuyện này. . . Hấn sững sờ nhìn người trước mắt.

"Cầm lấy, đi, đi tới nhà khác." Nhét ngân phiếu vào trong tay người kia, hấn lại mang theo đám người kia đi ra ngoài, lúc này trên đường mọi người tò mò rời rít vây lại, kỳ tích! Nam Cung thiếu gia giúp y quán khôi phục lại dáng vẻ trước kia, xem ra sau này có chuyện gì thì cứ đi tìm Nam Cung phu nhân là được rồi.

Nam Cung Hi tổn hết một ngày dẫn theo người đi sửa chữa những thứ của y quán bị hấn đập phá, nếu bị thiêu cháy thì đã giúp người ta mua lại một căn nhà, trong lúc nhất thời mọi người đều thêm tán thưởng hấn, có điều khi Nam Cung Hi trở lại phủ đã không thấy Quý Tinh đâu, hấn ngơ ngác đứng trước cửa phòng, ngón ngang trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Phụ xướng phụ tuyền (1)

Nhìn gian phòng trống rỗng, không phải nàng đã nói không viết hưu thư nữa sao? Chẳng lẽ nàng đổi ý? Hấn lùi hai bước về phía sau, "Ai nha! Hi nhi, con làm cái gì vậy?" Thượng Quan Mân đẩy hấn một cái, mới vừa rồi thiếu chút nữa là hấn đã đâm phải bà.

"Mẹ, Tinh nhi đi rồi?" Nói đến đây, Thượng Quan Mân suy nghĩ, "Ai nha! Nàng nào có đi đâu! Con trai à! Có phải con giả vờ không biết đó chứ? Nàng là lão bản của Ám Hương Các, con nói còn có thể đi đâu? Còn nữa bây giờ đang là buổi tối. . . Này! Này!" Chạy nhanh như vậy để làm cái gì? Bà còn chưa nói hết câu! Thật là, bà lắc lắc đầu, xem ra đứa con này cũng đã thông suốt rồi, nghĩ đến đây bà liền mỉm cười.

"Tinh nhi, có phải muội đang trả thù ta hay không?" Lâm Nhược Tịch nhìn nàng về mặt đau khổ, "Không có! Tỷ xem muội có tốt không, tự tay trang điểm cho tỷ, tỷ còn không cảm kích ta?" Quả thật là nàng cố ý một chút, ai bảo Nhược Tịch lại thích nghe lén như vậy, cha mẹ chồng thì nàng không thể làm gì cả nhưng ngược lại chính Nhược Tịch thì nàng lại có thể

"Lông mày sao lại vẽ lớn như vậy? Đôi môi tô đỏ như vậy làm gì? Muội xá định là đang trang điểm giúp tỷ à?" Lâm Nhược Tịch chỉ vào chính mình trong gương kêu to, được rồi! Quả thật là nàng không, nhưng những lời này nàng sẽ không nói ra đâu, "Khụ, khụ! Muội đang làm mà! Hơn nữa với bộ dạng như vậy sẽ không có kẻ nào dòm ngó đến sắc đẹp của tỷ, nếu không bị kẻ nào đó trong lúc chọn cô nương lại kéo tỷ đi mất thì có thể làm được gì?" nàng nghiêm túc nói, động tác trong tay không hề dừng lại

"Muội nói. . . Cũng đúng! Ngươi quốc sắc thiên hương giống như ta, nhất định sẽ khiến người khác hiểu lầm, tỷ cũng không muốn tranh đoạt danh hiệu đứng đầu bảng với cô nương nhà mình" Đột nhiên Quý Tinh đưa tay kéo, nữ nhân này. . . "A! Đau, Tinh nhi, muội đừng kéo tóc ta mà!" Cả chân mày lẫn con mắt của Lâm Nhược Tịch cũng phải nhăn lại thành một chỗ, Quý Tinh vội vàng buông tay mình ra, việc này cũng không nên trách nàng ai bảo nàng ấy nói chuyện lại không biết điều như vậy.

"A! Cái người này sao ngươi lại chạy đến phòng của lão bản chúng ta chứ?" Một nữ nhân đuổi theo Nam Cung Hi, cô ta cũng không nhận ra hấn, nam Cung Hi cũng không thêm để ý đến cô, trực tiếp đi tới phòng của Quý Tinh, hấn sợ nàng lại chạy mất lần nữa.

Ầm một tiếng, Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch cùng đồng loạt nhìn ra ngoài cửa, "Tinh tỷ, thật xin lỗi, hấn. . ." Nữ nhân kia không biết nên nói cái gì cho phải, "Muội lui xuống đi, không có việc gì." Quý Tinh phát tay, lúc đi nữ nhân kia còn quay đầu lại liếc nhìn Nhược Tịch một cái, không biết người ấy là ai, còn Tịch tỷ đi đâu rồi?

"Cái người này hấp tấp làm cái gì vậy?" Nam Cung Hi nhìn thấy nàng liền thở phào nhẹ nhõm, "Không có. . . Không có gì." Hấn sẽ không nói ra là hấn sợ nàng chạy mất đâu, "Ha ha! Tinh nhi, ta xem ra hấn cho là muội chạy mất." Lâm Nhược Tịch đứng lên nói, lúc này Nam Cung Hi mới chú ý tới còn có người khác trong phòng, chẳng qua người trước mắt hấn là ai?

"Đồ xấu xí, ngươi là ai?" Lời nói của Nam Cung Hi vừa ra khỏi miệng, Lâm Nhược Tịch lập tức thay đổi sắc mặt, "Ngươi nói người nào xấu xí? Ngươi thì đẹp trai ở chỗ nào?" Nàng tức giận thở phì phò hét lên với hấn, nhắc đến hai chữ đẹp trai kia, Nam Cung Hi thật sự nổi giận, hấn đã quên nhưng mà lại có người cố tình muốn nhắc đến nó.

"Đồ xấu xí là nói ngươi! Có tin ta đập chết ngươi hay không đập !" Nhìn hai người trước mặt giương cung bạt kiếm, Quý Tinh nhúc nhích đầu, hai người này. . . Khắc tinh à?" Tốt lắm! Tất cả im miệng cho ta!" Quý Tinh vừa hét lên, hai người đều hừ một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác.

"Tinh tỷ, Tịch tỷ đâu? Ah? Cái người xấu xí này ở đâu ra vậy?" Lần thứ hai tiểu Đào tới gọi người, nhưng tại sao lần sau so với lần trước càng thêm kỳ quái? Hơn nữa tại sao người xấu xí lại cứ nhìn nàng chằm chằm? Bị nàng ta nhìn có chút sợ hãi.

Nam Cung Hi ở một bên lại không chút khách khí bật cười lớn tiếng, lại là không chút khách khí bật cười lớn, "Ha ha. . . Ha ha. . ." Lại có thể có người cũng khó nhìn giống hấn, chỉ là bị Quý Tinh liếc mắt trừng một cái, hấn lập tức thu nụ cười lại.

"Tiểu Đào, lần sau muội còn như vậy ta liền để cho muội đi tiếp khách!" Người xấu xí lên tiếng, tiểu Đào ngẩng người tại chỗ, "Tịch. . . Tịch tỷ?" Nàng tròn to hai mắt, còn Lâm Nhược Tịch lại tiến lên, một tay lôi tiểu Đào rời đi, nàng cũng không muốn lại bị người phía sau chế giễu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 40: Phụ xứng phu tùy. (2)

"Chàng tới đây muốn làm gì?" Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Nam Cung Hi im lặng nửa ngày, cuối cùng lắc đầu một cái, ngay sau đó lại ngẩng đầu lên, "Ta không phải đến tìm Thước Dực." Hắn cần phải giải thích rõ việc này, vì hắn sợ nàng sẽ hiểu lầm.

"Trước tiên chàng hãy đi ra ngoài đã." Quý Tinh nói với hắn, Nam Cung Hi vẫn cứng đờ tại chỗ, Quý Tinh bắt đầu dẫm mặt tròn lên tức giận, "Ta phải thay y phục." Lúc này Nam Cung Hi mới có phản ứng, a một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài, nhưng hắn đứng ở trước cang suy nghĩ hắn lại cang thấy không đúng, bọn họ không phải vợ chồng sao? Tại sao khi nàng thay quần áo hắn phải đứng ở ngoài cửa?

Nghĩ như vậy hắn liền xoay người đi vào, lại đụng phải một người, ngẩng đầu nhìn lên, "Ah, tại sao lại là ngươi?" Hắn chỉ vào nàng mà nói, Quý Tinh hoàn toàn hết ý kiến, người này. . . Nam Cung Hi nghĩ lại, không đúng, đây rõ ràng là phòng của Tinh nhi, hơn nữa mới vừa rồi hắn cũng không trông thấy có nam nhân nào khác ở bên trong.

"Tinh. . . Tinh nhi?" Hắn không khỏi to gan suy đoán, "È hèm!" Quả nhiên là nàng! Hắn ngơ ngác nhìn nàng, ngày trước gặp nhau. . . Nghĩ đến chuyện kia, hắn không khỏi thầm mắng mình ngu xuẩn.

"Đi thôi, chúng ta xuống dưới xem một chút." Nàng vỗ vai của hắn, xem chừng động tác của nàng, Nam Cung Hi đen mặt lại, nàng coi hắn như huynh đệ sao? Nhưng hắn cũng không dám tức giận, nếu không chính hắn lại không có quả ngon để ăn, nghĩ như vậy, hắn vội vã đuổi theo bước chân của nàng.

"Hoan nghênh các vị quan khách ghé thăm, Âm Hương Các sẽ cho các vị thấy sự khác biệt của mình và nơi khác bất đồng như thế nào vào đêm nay." Lâm Nhựt Tịch đứng ở trên đài nói những điều Quý Tinh dạy nàng, chỉ là người phía dưới đều có dáng vẻ không thích thú lắm, nguyên nhân. . .

"Ở đâu ra đồ xấu xí này vậy! Đừng nói nhảm! Mau đi xuống." Nghe nói như thế, trên trán Lâm Nhựt Tịch nổi đầy gân xanh, nàng nhin! Nhin! Hơn nữa hôm nay đặc biệt nhiều người, nguyên nhân là họ đã hủy bỏ danh sách giới hạn, cho nên có rất nhiều người khác nhau đến đây khiến các kỹ viện khác chỉ còn biết tức giận dậm chân, nhưng bây giờ họ cũng không dám làm gì các nàng, nguyên nhân còn không phải nhờ Nam Cung Hi sao, ai lại dám liều mạng đi trêu chọc hắn.

"Các vị, ta là má mì, hơn nữa nếu muốn ta đi xuống thì trò chơi này biết làm sao đây, không phải ai cũng biết cách chơi như thế nào phải không?" Nàng cũng chỉ có thể cười nói với bọn họ mà thôi, quả nhiên rất nhiều người đã không còn mở miệng đuổi nàng xuống đài, mà Nam Cung Hi ở một bên lại bật cười lần nữa, lần này Quý Tinh không ngăn cản hắn bởi vì nàng cũng cười, mới vừa rồi không cảm thấy nhưng khi Lâm Nhựt Tịch vừa đứng dưới ánh đèn, quả thật là một dung nhan đặc sắc khó trách người ta đều muốn đuổi nàng xuống.

"Ta nói. . . Khụ. . . Tinh nhi, có phải nàng cố ý chính nàng ta hay không?" Quý Tinh nhìn hắn, ngược lại cảm thấy hắn rất thông minh, như vậy mà cũng bị hắn nhìn ra, "Câm miệng!" Quả nhiên Nam Cung Hi ngoan ngoãn im miệng, điều bí mật này hắn sẽ không nói ra đâu.

Có vài người nhận ra Nam Cung Hi cũng cách hắn ra khá xa một chút, ấy vậy mà Âm Hương Các lại không có người nào dám chuyển động, lão bản của nơi này là Nam Cung phu nhân lại nhìn thấy Nam Cung thiếu gia ở đây thế còn phu nhân của hắn đang ở đâu.

"Chúng ta sẽ cho mời tiểu Diệp ở phía dưới lên đây, như vậy đi, ta hỏi một cái vấn đề nếu các vị đáp đúng, thì cô nương tiểu Diệp liền cời một thứ mặc trên người, nếu như những đề mục kia đều đáp đúng, như vậy. . ." Lâm Nhựt Tịch không nói tiếp, nhưng người ở dưới đã nhao nhao lên đòi thử, loại trò chơi này vẫn là lần đầu tiên nghe qua, lại nghĩ đến cảnh sắp xảy ra đã đủ làm người khác phấn khích không thôi.

"Khụ khụ. . . Cái đó, Tinh nhi, ta về nhà trước đây, nàng cũng đừng trở về nhà quá muộn đấy, ở nơi này lâu cũng không tốt." Trước mặt nàng hắn không có can đảm nhìn nữ nhân khác cời quần áo, không ai ngờ Quý Tinh lại kéo hắn lại, "Đợi một chút, trò này rất hay, chàng cũng chơi đùa một chút đi, thiếp đảm bảo sẽ không tức giận." Xem thấy vẻ mặt của nàng, Nam Cung Hi lại cảm thấy không đáng tin chút nào nhưng hắn lại không dám nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nam tử mặc áo trắng.

"Các vị, xin hãy nghe đề mục thứ nhất, đông qua, dưa chuột, dưa hấu, bí đỏ đều có thể ăn, dưa gì không thể ăn?" Lâm Nhựt Tịch nói xong nhìn xuống phía dưới, người ở phía dưới bắt đầu chụm đầu lại ghé tai nhau, chẳng qua đã nửa ngày rồi cũng không người nào có thể trả lời.

"Đưa ngón?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người cùng nhìn về người vừa nói, Nam Cung thiếu gia? Ngay sau đó lại sợ đến nỗi nhảy dựng cả lên, hình như Nam Cung phu là lão bản của nơi này, chỉ là hắn mới trả lời được câu hỏi, có phải hắn cũng muốn hay không. . .

"Vị công tử này đáp đúng." Lâm Nhựt Tịch cười giảo hoạt nhìn về phía hắn, đột nhiên Nam Cung Hi cảm thấy lạnh buốt, mới vừa rồi hắn chỉ là hỏi thử, không nghĩ là sẽ đúng, hắn lại đang liếc nhìn người ở bên cạnh mình nên hắn không thể thấy được nét mặt của mới vừa rồi ở trên đài.

"Cối, cối, cối." Người ở dưới đài cùng kêu la, "Được, được, Tiểu Điệp, , cối đi! Vị công tử kia trả lời đúng nên ngài nhất định phải mở to hai mắt mà nhìn kỹ!" Đứng ở bên cạnh Tinh nhi mà còn dám tham gia vào việc này? Nàng cũng sẽ không để hấn yên thân.

"Tinh. . . Tinh nhi. . ." Nam Cung Hi mang bộ mặt như đã làm việc sai trái, Quý Tinh lại làm như không có chuyện gì nói một câu, "Vóc dáng của tiểu Điệp rất khá" mặt Nam Cung Hi liền biến sắc, không dám nhìn lên khán đài. Trên đài Tiểu Điệp đã cối áo khoác, để lộ ra áo yếm đỏ thắm bên trong, nhìn đám người đó tròn tròn mắt, chỉ thiếu mỗi việc chảy nước miếng mà thôi.

"Hả?" Nam Cung Hi hạ ánh mắt từ trên đài xuống, ngay sau đó xoay đầu, "Tinh nhi, việc này. . . Ta vẫn nên đi về trước." Nói xong vọt thẳng đi ra ngoài, Quý Tinh cũng không kịp kéo hấn, kỳ quái? Nàng lại không như thế , hơn nữa nhìn cũng không phải rất bình thường sao? Bởi vì mới vừa rồi bất gặp nét mặt đó của Lâm Nhượng Tịch, xem ra nàng ấy rất ưa thích việc coi "kịch hay".

"Các vị, xin hãy nghe cho kỹ đề tiếp theo, bằng tốc độ nhanh nhất người có thể biến băng thành nước sao?" Lâm Nhượng Tịch đưa mắt quét một vòng nhìn phía dưới, cuối cùng dừng lại ở nơi Quý Tinh đứng, ah? Nam Cung Hi đâu rồi? Không phải là hấn chạy rồi chứ? Nghĩ đến đây nàng không khỏi bật cười vui vẻ, nàng có thể đấu không lại Quý Tinh nhưng tuyệt đối có thể đối phó được hấn.

"Đề mục này quá khó!" Phía dưới có người mở miệng kêu la, "Thật sao?" Đề mục lần này đúng là làm khó đầu óc người ta, Quý Tinh đã nói dựa vào đầu óc của bọn họ làm sao có thể nghĩ ra.

"Đề băng tan trong vòng hai giờ sau đó thu được chính là nước." (khúc này chưa beta lại, mai mình sẽ chỉnh sau nhé!) Nghe thấy câu trả lời mọi người đều nhìn ra cửa, chỉ thấy một công tử áo trắng tay cầm bạch phiến chậm rãi đi tới, gương mặt của bạch y công tử lộ ra những cạnh mạnh mẽ, tuấn lãng, đôi mắt đen nhánh thâm trầm, phong thái toát lên cao quý nho nhã.

"Xin hỏi tại hạ đáp đúng không?" Lâm Nhượng Tịch đứng ở trên đài sừng sờ gật đầu một cái, mà nam tử kia cũng đang nhìn nàng trong mắt lóe lên ý cười, nếu như không nhìn kỹ là không nhìn ra, Nhượng Tịch, xem ra là đến tìm đến nàng rồi.

"Cối, cối, cối." Người phía dưới cùng nhau la lớn, Lâm Nhượng Tịch liếc nhìn Quý Tinh, nam tử mặc áo trắng nhìn theo tầm mắt của nàng, nguy hiểm nheo mắt lại, nam nhân kia là ai ? Tại sao Nhượng Tịch lại nhìn hấn? Mà Quý Tinh cũng vừa quay đầu, đối diện tầm mắt của hấn, hấn. . . Ghen tức? Nàng có nhìn lầm hay không? Người này sẽ không phải vì Nhượng Tịch mà tới chứ? Nghĩ như vậy, nàng ngẩng đầu ném cho Lâm Nhượng Tịch ánh mắt "tràn đầy tình yêu" .

Đường Tinh Thiên nhìn hai người bọn họ trao đổi ánh mắt, không khỏi nắm chặt ngón tay đến trắng bệch, nàng đào hôn là bởi vì tên kia sao? Vậy còn hấn thì sao? Không phải nàng đã quên? Hay ăn bản cũng chưa từng nhớ đến hấn? Quý Tinh cảm thấy ánh mắt đối phương nhìn mình càng ngày càng sắc bén, nàng bèn quay đầu lại gật đầu với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Vị hôn phu của Lâm Nhượng Tịch

Lâm Nhượng Tịch có ý bảo tiểu Điệp cối quần áo, nhưng nàng lại nhìn hấn chăm chăm, làm thế nào mà một kẻ vừa đi đến kẻ khác lại đến như vậy? Đường Tinh Thiên bị nàng nhìn chăm chăm, thôi được rồi, chỉ cần hấn không mở miệng nói nữa là được chứ gì.

"Oa!" "Oa!" Khung cảnh dưới đài rối loạn, nguyên nhân chính là đã thấy được bên trong y phục của tiểu Điệp, bọn họ đều cho rằng phía dưới cái yếm không có gì cả, ai ngờ được lại thấy hai mảnh vải đen chắn trước ngực, mà thứ ấy gọi là áo lót ở thời hiện đại, so với việc không mặc gì cái này còn hấp dẫn ánh mắt người khác hơn, có vài người không chịu nổi đã đi gọi kỹ nữ.

Quý Tinh nhìn thấy hết cảnh này, không ngờ hiệu quả còn tốt hơn dự đoán của nàng rất nhiều, thật sự phải cảm tạ hai người đã giải câu đố, Đường Tinh Thiên ngăn cả người, hấn chưa bao giờ nhìn thấy vật ấy cả, chẳng qua để vật kia trước ngực thật đúng là đáng chết. . . Thật mê người.

Thấy dáng vẻ của Đường Tinh Thiên, Lâm Nhượng Tịch xì mũi coi thường, nam nhân đều cùng một dạng, đúng rồi, ngoại trừ Nam Cung Hi ra, hấn hả! Thật sự đã bị Tinh nhi quán gât gao rồi.

Đột nhiên cảm thấy ánh mắt không thân thiện nhìn mình, Đường Tinh Thiên đối mặt nhìn Lâm Nhượng Tịch một cái, thấy được sự giễu cợt của nàng thì hấn chợt phát hiện ra hấn đã quên thu hồi ánh mắt trên người nữ nhân kia.

"Được rồi, hôm nay tiết mục đến đây là chấm dứt, mọi người đều có thể tùy ý, dĩ nhiên, tiểu Điệp sẽ tiếp khách ." Nói xong nàng đẩy tiểu Điệp ra, rất nhiều người ủa lên, từng người một ra giá tiền về phía nàng.

Lâm Nhượng Tịch đã sớm chạy xuống dưới, đi đến bên cạnh Quý Tinh, "Tinh nhi, hôm nay ta thấy mình rất có lỗi. . ." Nói xong mà vẫn không thấy nàng phản ứng, "A, muội. . ." Còn chưa kịp hỏi, Quý Tinh đã quay lại nhìn nàng rồi chép miệng, nàng quay đầu lại, thật sự bị dọa sợ!

"Vị công tử này có chuyện gì sao? Vẫn còn cần chúng ta giúp người giới thiệu cô nương à?" Lâm Nhượng Tịch thay bộ nghề nghiệp tươi cười nói, Đường Tinh Thiên tối mặt nhìn nàng. "Vi sao phải đào hôn?" Lời vừa ra khỏi miệng làm Lâm Nhượng Tịch lập tức kinh sợ.

"Trốn. . . Đào hôn? Ta?" Nàng chỉ vào mình, người kia là ai?"Đúng, chính là nàng Lâm Nhượng Tịch!" Nàng như vậy mà cũng có người nhận ra nàng sao? Chỉ là người kia là ai? Nàng rơi vào trầm tư.

"Có phải bởi vì hấn hay không?" Đường Tinh Thiên chỉ vào Quý Tinh, Quý Tinh nhìn hấn rồi cau mày. Lâm Nhượng Tịch nhìn theo hướng hấn chỉ, hấn đang nói đến Tinh nhi?"Người tốt cuộc là ai hả? Tại sao lại tìm đến tận đây?" Nghe được lời của nàng..., Đường Tinh Thiên càng thêm tức giận, nàng như thể lại có thể hỏi hấn là ai ư? Tức chết hấn!

"Ta là Đường Tinh Thiên!" Hấn rống to, Lâm Nhượng Tịch xoa xoa lỗ tai của mình, Đường Tinh Thiên? Ai vậy? Đường. . . Không phải chứ? Oa Chết rồi!"Tinh nhi, cứu ta!" Nàng lập tức trốn sau lưng Quý Tinh, Đường Tinh Thiên thiếu chút nữa là xông lên đánh người.

"Tinh nhi, hấn chính là người có mấy tiểu thiệp mà vẫn còn đòi phải lấy ta." Nàng núp ở sau lưng chỉ vào người ở trước mắt đã giận đến tối mặt, "Nàng. . . Nàng. . . Ta không phải đã sớm đuổi họ đi rồi sao?" Không phải nàng cố ý? Mang bội dạng như vậy chạy khắp nơi lại còn nói hấn?

"Đuổi đi thì liền chứng minh người chưa từng có hay sao?" Có Quý Tinh "che chở" lá gan của nàng cũng lớn ra, Quý Tinh nhìn hai người trước mặt, xem ra cũng không như lời Nhượng Tịch đã nói, hình như nam tử này thích nàng, chỉ là nàng ấy lại chú tâm vào điều vụn vặt?

"Vị công tử này, có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói, Nhượng Tịch, chúng ta đi nghỉ ngơi." Nói xong xoay người lời Lâm Nhượng Tịch kéo đi, Đường Tinh Thiên nghe được mấy chữ chúng ta đi nghỉ ngơi, lửa giận liền một phát vụt lên tận trời.

"Tiểu tử! Người đứng lại đó cho ta!" Hấn đánh về phía ngực của Quý Tinh, trong nháy mắt hấn đụng phải bộ ngực, tất cả đều hóa đá, Quý Tinh không ngờ người này lại hành động như vậy, xem ra là người học võ, chỉ là. . .

"Ồ ồ ồ, họ Đường kia người thâm rồi!" Lâm Nhượng Tịch hả hê nhìn hấn, Đường Tinh Thiên nhìn tay của mình mới vừa rồi hấn chạm phải. . . Chẳng lẽ hấn là. . . Nữ Nhân?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nam Cung Hi nổi đóa (1)

"Người là nữ nhân?" Đường Tinh Thiên ngờ ngác nhìn nàng. "Vị công tử này, ta từ đầu tới cuối ta cũng không có nói mình là nam nhân." Quý Tinh kéo lại y phục của mình, "Họ Đường kia, nói cho người biết, người nhất định phải chết!" Lâm Nhượng Tịch nói lại lần nữa, bởi vì nàng sẽ đi nói cho Nam Cung Hi biết tốt nhất là đánh cho hấn phải trở về.

Đường Tinh Thiên không hiểu vì sao Nhượng Tịch lại hai lần nói hấn chết thảm, chết chắc à, vậy thì tại sao? Quý Tinh nghe lời nàng nói cũng hiểu đại khái nàng muốn làm gì nhưng Quý Tinh cũng không muốn ngăn cản, nàng cũng muốn xem thử rốt cuộc tầm quan trọng của nàng đối với Nam Cung Hi là ở đâu.

"Ai nha! Có người vô lễ với Nam Cung phu nhân!" Lâm Nhượng Tịch đột nhiên kêu to, sau đó có rất nhiều người nhìn các nàng, thì ra người mặc nam trang này chính là Nam Cung phu nhân, chỉ là vừa mới rồi giống như nam nhân kia chạm vào nàng, hoàn. . . Nghĩ như vậy, mặt mọi người liền biến sắc, Lâm Nhượng Tịch còn cười hả hê nhìn hấn, tin chắc không bao lâu nữa, Nam Cung Hi sẽ biết ngay.

Hôm nay Đường Tinh Thiên mới tới nơi này, thấy náo nhiệt khác thường mới bước vào xem, không ngờ người đứng trên đài lại chính là người hấn muốn tìm nên lúc ấy hấn mới đi vào, còn chuyện về Nam Cung Hi kia là cái gì? Sao hấn lại có dự cảm xấu thế này?

"Tinh nhi, chúng ta đi." Lâm Nhượng Tịch tiến lên kéo Quý Tinh đi, lần này Đường Tinh Thiên không ngăn các nàng nữa, dù sao cả hai đều là nữ, hấn cũng không có gì đáng phải lo lắng, chỉ là chuyện gì xảy ra với những người kia? Sao vẫn cứ nhìn chằm chằm vào hấn? Hấn cũng không phải là cô nương của nơi này, thật sự là tạt xấu! Nghĩ như vậy hấn liền xoay người rồi đi.

Hôm sau, Nam Cung hi tỉnh lại nhìn thấy gian phòng trống không, nàng còn chưa trở về, hấn nhớ hình như là nàng rất thích ăn sữa đậu nành và bánh tiêu, cho nên mới sáng sớm hấn đã thức dậy.

"Hi nhi? Sớm như vậy con định đi đâu?" Thượng Quan Nân hỏi hấn, hôm nay sao hấn lại thức dậy sớm như vậy?"Con đi mua cho Tinh nhi một ít điểm tâm." Nói xong hấn liền đi ra ngoài, Thượng Quan Mân không hiểu, điểm tâm trong phủ có mà, đang lúc bà muốn gọi hấn thì lại phát hiện hấn đã đi xa rồi, bà thở dài rồi lắc đầu một cái.

"Chường quý, cho ta hai phần sữa đậu nành và bánh tiêu." Hấn đứng trước quầy khách sạn, chường quý thấy hấn vội vàng đi ra, "Nam Cung thiếu gia, người ngồi ở bên kia chờ một chút, một lát nữa đồ sẽ mang đến ngay." Nam Cung Hi gật đầu một cái, "Đúng rồi, ta muốn mang đi." Lão bản gật đầu ngay sau đó đi thúc giục người làm.

"A, ngươi có biết gì hay không, tối hôm qua ở Âm Hương Các lại có người có thể chọc ghẹo Nam Cung phu nhân, còn sờ soạng nàng. . ." Một chữ cuối cùng người nọ phải xé gần bên tai người khác để nói, nhìn hai người kia Nam Cung Hi cau mày, Nam Cung phu nhân trong miệng bọn họ ý là chỉ Tinh nhi sao?

"Cái gì? Lại có thể sờ nơi này ư? Đây Nam Cung thiếu gia có biết hay không?" Một người khác kêu to chỉ vào ngực của mình, sau đó lại nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng hơn, lần này Nam Cung Hi nổi nóng thật rồi, Nam Cung thiếu gia rõ ràng là muốn chỉ hắn.

"Hai người các ngươi, nói cái gì?" Chẳng lẽ tối hôm qua sau khi hắn đi đã xảy ra chuyện gì? Hắn nhìn hai người kia đang run rẩy đối mặt nhìn nhau, "Còn không mau nói! Có phải muốn ta đánh các ngươi hay không?" Hắn uy hiếp, hai người chỉ có thể kể lại chuyện tối ngày hôm qua, trong đó lại có chỗ thêm đường đậm muối.

"Bây giờ hắn đang ở đâu?" Sắc mặt hắn xanh mét tay nắm chặt thành quyền, hắn chưa từng sờ qua nơi đó của Tinh nhi, người kia. . . Là muốn tìm cái chết phải không? Hai người nhìn bộ dáng của hắn, không khỏi lo lắng cho nam nhân kia.

"Quán trọ Cùng Phúc." Biết được địa điểm, Nam Cung Hi lập tức đi ra ngoài, người kia, Nam Cung Hi không đánh cho rằng hắn rơi đầy đất thì không thể tha thứ. "Ai! Nam Cung thiếu gia, sữa đậu nành và bánh tiêu của ngài." Chương quỹ cầm đồ đuổi tới, nhưng đã sớm không còn thấy bóng dáng của Nam Cung Hi

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Nam Cung Hi nổi đóa (2)

"Chương quây, tối hôm qua có bao nhiêu người tới đây tìm nơi ngủ trọ?" Nam Cung Hi đứng trước quây, dọa cho chương quây giật mình, "Nam. . . Nam Cung thiếu gia?" Nam Cung Hi nhìn hắn, hắn cũng sẽ không ăn thịt ông ta chỉ là vừa mới tới đã vọt thẳng vào, quên chào mà hỏi luôn tung tích của người kia.

"Cái đó, đợi ta xem một chút." Chương quây lật sổ sách trên bàn, "Có hai người." Chương quây run rẩy trả lời, Nam Cung Hi cau mày, hai người ư? Sẽ là người nào đây?

"Hai người này là nam hay nữ?" Chương quây nhìn hắn một cái ngay sau đó cúi đầu nhìn sổ sách một chút, "Có một người là nữ." Chẳng lẽ Nam Cung phu nhân lại chạy đi à? Nhưng tối hôm qua nữ nhân kia là một phụ nữ trung niên mà, nhìn thế nào cũng không giống Nam Cung phu nhân.

"Người nam kia ở gian phòng nào?" Chương quây ngẩng đầu, không phải hỏi nữ sao? Sao lại là hỏi nam chứ?"Nhìn cái gì vậy!" Chương quây lập tức cúi đầu, "Thiên Tự phòng số 2." Mới vừa nói xong, người ở trước mắt đã biến mất tựa như một trận gió.

Đường Tinh Thiên vừa mới ngủ dậy sửa soạn cho tử tế rồi chuẩn bị đến Âm Hương Các một chuyến, có một số việc hắn cần làm cho rõ ràng, chẳng qua khi hắn mới vừa bước ra cửa, liền nhìn thấy một nam tử có sẹo trên mặt đang tức giận quát trời đi về phía hắn, hình như hắn không phải là biết Tinh Thiên chứ?

"Ngày hôm qua không phải ngươi đã đến Âm Hương Các đấy chứ?" Tình cảnh này, vấn đề này, Đường Tinh Thiên có chỗ không hiểu, hắn là nam nhân mà tên kia cũng thế, thế nhưng tình hình này sao lại giống như bắt gian. Đúng, không sai!

"Cái đó, đúng, xin hỏi. . ." Còn chưa nói hết, hắn không chút đề phòng liền bị đối phương đánh cho một quyền rồi ngã trên mặt đất, "Ngươi thật to gan! Lại dám đùa bỡn phu nhân của ta!" Nói xong liền giẫm loạn một hồi trên người hắn.

"A! Vị hảo hán này, có phải ngươi lầm rồi hay không? Ta không có đùa giỡn phu nhân của ngươi." Hắn vừa nói như thế, Nam Cung hi ngừng lại, chẳng lẽ hắn lầm? Đường Tinh Thiên thừa dịp này kéo dài khoảng cách rồi bò dậy, nói đến đây cũng thật là xấu hổ, hắn là người luyện võ lại có thể bị Nam Cung Hi đánh ngã. .

"Tối ngày hôm qua ngươi ở trong Âm Hương Các có sờ một cô nương hay không. . . Ngực?" Do dự nửa ngày, Nam Cung Hi mới nói ra được chữ cuối cùng, Đường Tinh Thiên nhìn hắn, sờ. . . Ngực? Hình như là có chuyện đó, chẳng qua lúc ấy hắn cho rằng nàng ta là nam mà thôi."Ngươi họ Nam Cung?" Hắn không xác định cho lắm mở miệng hỏi, Nam Cung Hi vừa nghe hắn hỏi như thế.

"Tốt! Thì ra đúng là ngươi! Tốt lắm. Còn giả bộ với ta à!" Vừa nói vừa xông tới nhưng lần này Đường Tinh Thiên có chuẩn bị nên tránh thoát khỏi tập kích của hắn, "Hảo hán, ngươi hãy nghe ta nói đã đó chỉ là ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn!" Mặc dù hắn nỗ lực muốn giải thích, nhưng thế nào thì người trước mắt hắn cũng không nghe, hắn không khỏi kêu rên, rốt cuộc nữ nhân kia được gả cho người như thế này à!

"Hảo hán, ngươi không bình tĩnh được một chút à?" Nói xong hắn chạy về phía cửa sổ, Nam Cung Hi đuổi theo, chỉ là người nọ lại có thể đột nhiên nhảy xuống, hắn nhô người ra cửa khẽ nguyền rủa một tiếng, đối phương sao lại có thể biết võ công nhưng mà hắn ta hình như đã quên nơi này là địa bàn của ai rồi.

"Phía dưới nghe kỹ cho ta, ngăn người mặc y phục trắng lại cho ta, không ngăn được tự gánh lấy hậu quả!" Giọng nói hùng hồn của hắn vừa cất lên liền có rất nhiều người tiến lên vây lấy Đường Tĩnh Thiên, lúc này hắn đã tức đến xạm mặt lại xem ra người mới vừa rồi ở chỗ này rất có thể lực, nhìn đám người dần dần tiến tới gần người của hắn, càng kỳ quái hơn chính là cả đám ra sức chộp lấy người hắn điều này làm cho hắn không thể không co quắp khóe miệng.

Hắn nhìn chung quanh một chút, đã như vậy, như vậy hắn liền. . . Chỉ là đáng chết, đám người kia sao lại đuổi tới đây? Nhìn mình bị bao phủ bởi lưới cá, Đường Tĩnh Thiên tức đến nổi sắp học cả máu, mà người bắt hắn lại còn đã kích, "Nam Cung thiếu gia, ta bắt được người rồi." Người nọ hưng phấn tranh công, càng làm cho Đường Tĩnh Thiên tức đến mức miệng sùi cả bọt mép.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ngày xui xẻo của Đường Tĩnh Thiên.

Nam Cung Hi thấy người đó đã bị bắt, hắn lập tức đi từ trên lầu của quán trọ xuống, mọi người xung quanh đều tránh ra một con đường, "Làm không tệ, thưởng cho người." Nói xong hắn ném tờ ngân phiếu cho người nọ, người nọ nhận lấy tờ ngân phiếu, vừa nhìn thấy con số ghi ở phía trên thì đã cười đến nỗi không khép miệng lại được, "Cám ơn Nam Cung thiếu gia!" Ngay sau đó hắn nhét ngân phiếu vào trong túi.

Đường Tĩnh Thiên thấy một màn như vậy cũng chỉ biết nín lặng, "Hảo hán, mới vừa rồi ta đã nói ta thật sự không đùa giỡn phu nhân của người." Một lần nữa hắn cố gắng giải thích, chẳng qua là có người hình như không hề có ý muốn hắn giải thích.

"A! Hắn chính là người đùa giỡn Nam Cung phu nhân tối hôm qua, lại còn sờ soạng Nam Cung phu nhân. . ." Người nọ không nói tiếp nhưng người trên đường phố đều nghe thấy, tất cả đều tức giận nhìn hắn, cũng sẽ không nghĩ ra loại chuyện tốt đẹp nào.

"A Phi! Nhìn bộ dạng của hắn hóa ra lại là một tên sắc quỷ! Hơn nữa lại còn dám đùa giỡn Nam Cung phu nhân ư? Người ăn tim gấu hay gan báo vậy?" Có người khinh miệt xì hắn một tiếng, Đường Tĩnh Thiên quyết định không nói nữa, từ hồi sinh ra cho đến nay đây là lần đầu tiên hắn xui xẻo như vậy, có phải ông trời không muốn nhìn thấy cuộc sống của hắn dễ dàng thuận lợi hay không?

"Tốt lắm, tất cả mọi người đều tránh ra, còn người siết thật chặt cái này cho ta." Nam Cung Hi ra lệnh, mặt của Đường Tĩnh Thiên xanh lại, hắn không phải là cá, "Nam Cung thiếu gia, yên tâm đi! Cái lưới này không dễ rách được đâu." Người nọ tự hào nói, Nam Cung Hi gật đầu một cái.

"Kéo hắn đi đến cửa Âm Hương Các cho ta." Nam Cung Hi vừa mới nói xong, Đường Tĩnh Thiên không cam tâm mà nói, "Này, này, hảo hán, chúng ta có thể thương lượng hay không? Các người buông ta ra để cho ta tự đi có được hay không?" Vậy mà Nam Cung Hi chỉ liếc nhìn hắn một cái, không thèm để ý đến hắn.

"Tốt! Đi thôi!" Người cầm lưới cá vẫn bắt đầu kéo lưới cá đi thật, phải biết là Nam Cung thiếu gia cho hắn đến những hai ngàn lượng đó, tiền thu được từ một ngày đánh cá cũng không được nhiều như vậy, thật may là hắn lạnh tay lẹ mắt đã chú ý tới hành động của người kia, người nọ mang tâm tình rất tốt kéo Đường Tĩnh Thiên đi.

Đường Tĩnh Thiên có cảm giác cổ mình rất đau rát, may mắn là hắn chọn quán trọ cách Âm Hương Các cũng không xa, bằng không hắn khẳng định cổ của hắn chắc chắn sẽ nở hoa*. Những người này có cần cần phải đến như vậy không? Sao lại có thể ném đồ đạc về phía hắn như vậy, có người còn trực tiếp tiến lên đá hắn mấy cái.

*nở hoa: ý chỉ có sẹo.

Thình thịch, Nam Cung Hi tiến lên gõ cửa Âm Hương Các, người mở cửa nhìn thấy hắn ngay lập tức quay về phía sau hô to, "Tĩnh tỷ, Nam Cung thiếu gia tới." Sau đó mở cửa, tiếp tục trở về chỗ ngủ của nàng.

Chẳng qua người chạy ra ngoài trước không phải Quý Tĩnh mà lại là Lâm Nhượng Tịch, "Nam Cung thiếu gia, sao lại đến sớm như vậy?" Nam Cung Hi nhíu mày lại sau đó hắn nhìn thấy Quý Tĩnh đi ra lập tức tiến lên nghênh đón, "Tĩnh nhi, đã ăn điểm tâm ăn chưa? Ta mua rồi. . ." Lúc này hắn mới phát hiện ra mình lại cứ như vậy mà quên cảm theo, hắn gãi gãi đầu.

"Nam . . . Nam Cung thiếu gia, đồ của ngài." Hắn quay đầu lại, nhìn thấy rõ ràng đó chính là chuông quẩy quán trọ, mà đồ ông ta đang cầm trong tay đúng là đồ hắn đã mua, "Chuông quẩy, cảm ơn người." Hắn móc ra một thỏi bạc con cho ông ta, "Không cần trả lại." Chuông quẩy thấy thỏi bạc, đứng là lần này không chạy phi công.

"Tĩnh nhi, , nàng thích ăn nhất sữa đậu nành và bánh tiêu." Nhìn nam nhân trước mắt mình đến Quý Tĩnh cũng phải cảm động dù sao nàng cũng chỉ là người thường, ở chỗ này không ngờ còn có thể tìm được "cực phẩm như vậy.

"Woa! Có đến hai phần, vậy ta cũng muốn ăn." Nói xong Lâm Nhượng Tịch đoạt lấy một phần, sắc mặt Nam Cung Hi không tốt nhìn nàng, "Được rồi, cứ để tỷ ấy tùy ý đi, đứng rồi, sao chàng mua đồ mà lại quên cảm?" Nói đến chuyện này, mặt Nam Cung Hi liền trầm xuống.

"Các người đang nói cái gì vậy?" Lâm Nhượng Tịch đang ăn đồ ăn trong tay cũng tò mò tiến lên, Quý Tinh cũng cầm bánh tiêu lên cắn một cái, "Đi ra xem một chút sẽ biết." Nam Cung Hi chỉ nói một câu làm cho Quý Tinh và Lâm Nhượng Tịch đều tò mò đi ra ngoài, chẳng qua là khi hai người bọn họ thấy Đường Tinh Thiên, Lâm Nhượng Tịch đang uống sữa đậu nành lập tức phun ra ngoài, còn Quý Tinh lại bị bánh tiêu làm cho suýt chết nghẹn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Động phòng muộn (1)

"Khụ khụ. . . Khụ khụ. . ." Quý Tinh cố gắng vượt lồng ngực của mình, Nam Cung Hi nhìn thấy nàng bị nghẹn, hần lập tức hoảng sợ vội vàng giúp nàng vỗ lưng, "Tinh nhi, thế nào rồi? Có sao không?" Nói xong hần cầm sữa đậu nành trong tay đưa cho nàng, Quý Tinh vội vã nhận lấy uống vào miệng.

"Hô. . . Nam Cung Hi!" Nàng kêu to, "Ta ở đây, có chuyện gì vậy Tinh nhi?" Quý Tinh thiếu chút nữa là trợn trắng cả mắt lên, "Chàng mang theo hần như vậy định làm cái gì?" Lúc này Lâm Nhượng Tịch ở một bên cũng đã lau miệng, nàng thật sự rất tò mò, chẳng qua việc này so với dự đoán của nàng. . . Thái quá.

Đường Tinh Thiên nhìn hành động của nam nhân mới vừa rồi bất hần, đầu đầy hắc tuyến, đây không phải là làm cho nam nhân bọn hần "mất mặt" sao? Lại có thể sợ phu nhân của mình? Nếu là hần, hần nhất định không làm vậy!

"Việc đó. . . Ta nghe nói hần đùa giỡn nàng, cho nên. . ." Hần liếc nàng một cái không dám nhìn thẳng vào nàng, còn Lâm Nhượng Tịch lại phì một tiếng rồi bật cười, "Ha ha. . . Ha ha. . ." Tin tức này quả nhiên truyền rất nhanh, chỉ là không ngờ lại được trông thấy bộ dạng của Đường Tinh Thiên bị mắc trong lưới cá, cái này. . . Không được, chỉ cần nàng nghĩ đến đều phải bật cười.

"Lâm Nhượng Tịch! Nàng khắc chế bản thân một chút cho ta, thân là vị hôn thê của ta, còn không mau giúp ta giải thích một chút?" Đường Tinh Thiên thấy dáng điệu vui vẻ của nàng hần lại càng thêm căm tức, "Hần là vị hôn phu của cô à?" Nam Cung Hi nhìn Lâm Nhượng Tịch, chẳng lẽ có hiểu lầm gì chăng?

"Phi! Ai là vị hôn thê của người! Nam Cung thiếu gia, ta không phải vị hôn thê của hần, mà quả thật chính hần đùa giỡn Tinh nhi, . . . Người nên biết." Nghe được lời của nàng..., người bên trong lưới cá thiếu chút nữa là đã ngất đi, "Lâm Nhượng Tịch, nàng. . . Nàng. . ."

Từ lời nói của Lâm Nhượng Tịch đã chứng thực được mọi chuyện, sắc mặt Nam Cung Hi đặc biệt rất khó coi, chỉ là Tinh nhi không nói gì, hần cũng không dám làm gì, "Tinh. . . Tinh nhi, ta giao hần cho nàng xử lý thế nào mới tốt?" Nam Cung Hi nhìn nàng.

"Thả hần." Quý Tinh vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn nàng, "Khụ! Để cho hần làm lao công cho ta, ở trong Âm Hương Các đợi một năm." Muốn xem kịch hay à? Nàng cũng nghĩ vậy.

"Cái gì? Tinh nhi, tại sao có thể như vậy?" Lâm Nhượng Tịch kêu lên, sớm biết thế này nàng đã không đến xem kịch vui rồi. Đường Tinh Thiên không phản đối với đề nghị của nàng, "Được! Ta đồng ý, có thể buông ta ra chứ?" Nói lời này xong hần nhìn sang Lâm Nhượng Tịch, người này đang còn bận cần răng nghiêng lợi nhìn hần, hần không đánh chết được hần.

Nam Cung Hi cũng không ưa thích gì quyết định của Quý Tinh, để người kia ở lại chỗ này rất nguy hiểm, hơn nữa đáng dấp tên kia yêu nghiệt như vậy, ngộ nhờ Tinh nhi xem trọng hần thì phải làm thế nào? Chẳng qua dù hần nghĩ thế nào cũng không dám nói ra lời phản bác, chỉ cho người buông Đường Tinh Thiên ra.

Quý Tinh nhìn nét mặt Nam Cung Hi nàng liền biết ngay hần đang lo lắng cái gì, được rồi, vì để hần an tâm, chỉ có thể làm như vậy. . . "Nhượng Tịch, tối nay một mình tỷ chủ trì, muội sẽ không tới." Lâm Nhượng Tịch nhìn nàng, không phải chứ? Hơn nữa tên kia cũng đang ở đây mà!

"Không được ah...! Tại sao muội có thể như vậy?" Nói xong nàng nhìn người đã được thả từ trong lưới cá ra, Đường Tinh Thiên phì phì y phục của mình rồi đi tới, "Không có việc gì, Nhượng Tịch, ta sẽ đi theo nàng." Nghe nói như thế, Lâm Nhượng Tịch tái xanh cả mặt, "Ai muốn người đi theo hả! Cút cho ta! Cút càng xa càng tốt!" Nàng tức giận quát.

"A! Cái này là không thể được rồi, nàng ta nói để cho ta ở đây làm khổ sai, làm sao ta có thể đi được?" Đường Tinh Thiên chỉ vào Quý Tinh, còn Nam Cung Hi lại chắn ngang tầm mắt của hai người bọn họ, nói gì thì cũng không thể để bọn họ gặp mặt nhau nữa, nghĩ đến sự việc kia, hần đã rất buồn nôn.

"Người. . ." Lâm Nhượng Tịch chỉ vào hần, nàng không thêm nói nữa, Quý Tinh đẩy Nam Cung Hi, lúc này hần mới sờ mũi rồi tránh ra. "Các người cứ tùy ý, ta và phu quân đi dạo phố đây." Nói xong đôi tay vòng ra kéo một bên người, Nam Cung Hi sửng sốt, trong lòng mừng như điên.

"Hả? Tỷ cũng muốn. . ." Chờ đi Lâm Nhượng tịch còn chưa kịp nói ra, đã bị Nam Cung Hi nhìn chăm chăm, được rồi, nàng không phá nữa. "Ta đi ngủ tiếp đây." Nói xong nàng xoay người bỏ đi, Đường Tinh Thiên gật đầu với Quý Tinh một cái, ngay sau đó cũng lác mình đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Động phòng muộn (2)

Editor: Lakshmi(không có thịt đầu mọi người oioooooooooiiiiii chỉ có mỡ à :3a)

"Chàng không muốn đi sao? Hay là chàng còn muốn đi vào?" Nhìn người đứng sững ở chỗ đó, Quý Tinh không hiểu, "Hả? Không có, không có! Đi thôi." Chẳng qua hắn còn không dám tin Tinh nhi lại có thể chủ động kéo tay của hắn.

"Phu quân à, thiếp tới nơi này đã lâu vậy mà còn chưa hiểu rõ về nó, chàng nói một chút về nơi này cho thiếp nghe đi?" Được nghe nàng gọi hắn, Nam Cung Hi cảm thấy lâng lâng trong người, phu quân, nàng gọi hắn là phu quân đó!

"Nơi này à, là thành Đô cách hoàng cung còn rất xa, chỉ là nếu so sánh với các toà thành khác thì nơi này cũng tương đối giàu có." Hắn giải thích, Quý Tinh gật đầu một cái, đột nhiên nàng kéo theo hắn cùng chạy, người trên đường phố nhìn thấy màn "ân ái" này của hai người, liền cảm thấy cuộc sống sau này của họ có thể dễ thở hơn rồi.

"Ông chủ, cho ta hai xâu mít quả." Thì ra là nàng chạy tới nơi bán mít quả, đã bao lâu nàng chưa được ăn rồi nhỉ? Sau khi lớn lên, món ăn này cũng hết duyên với nàng.

"Được rồi, Nam Cung phu nhân ngài cứ cầm đi, ta không thu tiền của người đâu." Ông chủ kia nhìn một cái liền nhận ra nàng, "Vậy làm sao được ta không thể mặt dày như vậy, phu quân, còn không mau trả tiền." Người ta vốn chỉ là buồn bán nhỏ, mà nàng cũng không phải người không có tiền, Nam Cung Hi ngoan ngoãn móc bạc ra đưa cho ông ta, "Cám ơn Nam Cung phu nhân, đi thông thả." Ông nhận lấy bạc rồi nói cám ơn.

"Cái này cho chàng." Nhìn thấy mít quả đưa tới trước mắt hắn, hắn chưa bao giờ ăn cái này chỉ là cái này là do Tinh nhi cho hắn, nếu đã như vậy thì hắn nếm thử một chút có gì là không tốt, nhận lấy mít quả, hắn bỏ vào trong miệng.

"Ừm, cái này ngọt quá!" Mới vừa ăn một cái hắn đã cảm thấy vị ngọt đến phát ngáy, Quý Tinh nhìn về mặt của hắn, "Chàng phải trực tiếp cắn chứ, đừng ngâm." Nam Cung Hi làm theo lời nàng nói, ah, kế tiếp lại là ê ăm? Hắn nhai vài lần, chua chua ngọt ngọt, so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

"Như thế nào? Có dễ ăn hay không?" Quý Tinh nhìn hắn hỏi, Nam Cung Hi gật đầu một cái, chỉ cần là nàng đưa cho hắn, hắn đều sẽ ăn, hai người bọn họ mỗi người cầm trên tay một xâu mít quả đi lại trên đường cái, trên đường cũng có rất nhiều người rồi rít nhìn xem, đây là Nam Cung thiếu gia mấy ngày trước còn hung dữ sao? Đoàn người tròn hai mắt nhìn nhau.

Hai người đi dạo đến gần tối, lúc này mới trở về, "Ai nha! Thiếp ăn quá no đi không nổi nữa rồi." Quý Tinh than thở, suốt một đường nàng cứ ăn liên tục cũng không có thèm dừng lại, Nam Cung Hi cũng thế, thấy nàng mua nhiều đồ như vậy liền nổi lên tham ăn, chỉ là nhìn nàng đi có vẻ mệt mỏi.

"Lên đây đi, ta cũng nánh trở về." Hắn ngồi chồm hổm xuống, Quý Tinh ngăn người, ngay sau đó không chút khách khí leo lên trên, dù sao thì cũng là do hắn nói muốn cồng nàng, nàng không có ép buộc hắn.

Quý Tinh vui vẻ ôm cổ hắn thật chặt, Nam Cung Hi không nói gì, cồng nàng một mạch về phủ, bên cạnh có người nhìn thấy rồi rít dừng việc mình đang làm cũng phải cảm thán, thì ra là này Nam Cung thiếu gia thương phu nhân như vậy, nếu như ban đầu sớm biết trước đã gả con gái mình cho hắn thì tốt rồi.

"Lão gia, lão gia, thiếu gia công phu nhân trở về." Một gia đình vội chạy vào báo cáo, hai người đang đợi Nam Cung Hi về ăn cơm tối vừa nghe thấy đã lập tức đứng lên, Hi nhi công Tinh nhi trở lại? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

"Hi nhi, Tinh nhi sao thế này? Có phải bị té hay không?" Thượng Quan Mân thấy hai người bước vào cửa hai người, vội vàng nghênh đón quan tâm hỏi."Àc, mẹ, con không sao, chỉ là ăn no quá không nhích được." Người trên lưng vội vàng giải thích, nàng cũng không muốn bị người khác trách móc.

"Như vậy à, tối nay các con có ăn cơm hay không?" Lần này Nam Cung Hi cũng lắc đầu đi theo, ăn nhiều như vậy, nếu ăn luôn cả bữa tối thì bọn họ khác nào giống heo?

"À? Vậy cũng tốt, trước hết các con cũng nên sớm nghỉ ngơi đi." Xem ra chỉ có hai người bọn họ ăn cơm tối rồi, bà quay đầu liếc mắt nhìn Nam Cung Hạo."Mẹ, vậy chúng con đi về phòng." Thượng Quan Mân gật đầu một cái, Nam Cung Hi công Quý Tinh đi về phía gian phòng.

"Tinh nhi, nàng nghỉ ngơi đi." Nói xong hắn bắt đầu cuốn chăn nệm trên giường. "Chàng đang làm cái gì vậy?" Quý Tinh không hiểu hỏi hắn, "Àc, cái đó, ta ngủ trên đất." Nói xong hắn định cầm chăn đi qua một bên."Tối nay không cần, chúng ta ngủ chung." Nghe nói như vậy Nam Cung Hi ôm chăn ngơ ngác đứng sững tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đông phòng muộn (3)

Editor: Lakshmi (Dịch chương này chắc mất máu chết quá! :3)

"Phu quân. . . Còn không qua đây?" Nghe được giọng nói của Quý Tinh, Nam Cung Hi xoay người, chỉ là vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đột nhiên có cái gì đó từ trong lỗ mũi của hắn chảy ra, nàng. . . Nàng lại có thể cởi quần áo chỉ để lại cái yếm thôi.

"Hả! Làm sao chàng lại bị chảy máu mũi vậy?" Nàng lập tức vọt tới trước mặt hắn, muốn giúp hắn lau đi, "Cái đó, Tinh nhi, ta tự mình được ." Nói xong hắn dùng tay áo lau mũi của mình.

"Tinh. . . Tinh nhi, nàng có lạnh hay không? Đúng rồi, trước hết nàng quần cái này lại đi." Nói xong đưa cái chăn cầm trong tay chặn phủ lên trên cơ thể nàng, Quý Tinh im lặng nhìn hắn, "Không có! Thiếp không lạnh, chàng nhìn bản thân một chút xem đang toát mồ hôi đây này, có phải quá nóng hay không? Nếu vậy chàng cũng cởi điểm y phục ra đi." Nói xong đưa tay phải qua kéo đai lưng bên hông hắn.

"Hả! Đừng, đừng kéo, Tinh nhi, nàng đừng đùa nữa có được hay không?" Nhìn hắn giống như đang cầu khẩn nàng, Quý Tinh thật sự muốn bỏ đầu hắn ra để xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì, thế nào lại trở thành bộ dạng như thế này.

"Chàng cởi hay không cởi?" Nhìn người trước mắt đổi sắc mặt, Nam Cung Hi buông lỏng tay đang kéo đai lưng hắn, Lúc này Quý Tinh mới thoả mãn gật đầu, hoàn toàn không để ý tới người nọ đầu đã đầy mồ hôi, trực tiếp kéo đai lưng của hắn ra, tiến lên thô lỗ cởi y phục của hắn.

"Tinh. . . Tinh nhi." Nam Cung Hi ngượng ngùng che lồng ngực của mình, trên người hắn trống trơn, "Đi thôi, đi ngủ." Quý Tinh ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, Nam Cung Hi run người, cứng đờ tại chỗ.

Quý Tinh lôi hắn đi tới bên giường, đẩy hắn lên, rồi tự mình cũng ngồi lên theo, "Phu quân, chàng làm sao vậy?" Người này lại có thể ngượng ngùng với , nàng là một nữ nhân còn chưa ngượng ngùng, hắn đỏ bừng cả mặt !

"Không có. . . Không có gì." Nàng tinh ý nhận ra đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thân thể nữ nhân, trước kia hắn giữ mình rất trong sạch ."A." Quý Tinh trả lời một tiếng, bàn tay đưa ra sau lưng, cởi cái yếm xuống, sau đó kéo tay Nam Cung Hi qua.

"Tinh. . ." Nam Cung Hi quay người lại, nhìn thấy cơ thể trần trụi của nàng, lại nhìn tay của mình lại có thể đang . . . Lúc này mũi của hắn lại lần nữa không chịu nổi mà chảy máu, Quý Tinh nghĩ mãi, lại chảy máu mũi?

"Chàng mau nằm xuống, đầu nâng lên." Ngay sau đó nàng rút ra một cái khăn tay giúp hắn lau đi, chỉ là. . . Nàng càng lau lại càng nhiều là làm sao? Nhìn khăn bị nhuộm đỏ máu, nàng bị dọa sợ. Thật ra thì nàng làm cho Nam Cung Hi phải ngẩng đầu, hắn lại nhìn thấy thân thể của nàng thế là máu lập tức chảy không ngừng.

"Này, chàng đừng làm ta sợ, máu sao lại chảy không ngừng thế này?" Nàng lại vội vã đổi một tấm khăn khác suy tính có nên đi tìm đại phu hay không, cái này nói ra còn không phải khiến mọi người cười rơi răng hay sao, động phòng mà thôi lại có thể làm cho nam nhân như hắn chảy máu không ngừng.

"Cái đó, ta tự mình làm được rồi." Nam Cung Hi nhận lấy khăn trong tay nàng, hơi nghiêng mặt đi, chỉ cần không nhìn nàng máu cũng sẽ không chảy."Chàng đã khá hơn hay chưa?" Quý Tinh nhô đầu ra hỏi hắn, Nam Cung Hi gật đầu một cái, máu đã dừng lại.

"Thiếp nói chàng chỉ có động phòng thì mới có thể. . ." Quý Tinh không nói tiếp, nhưng là Nam Cung Hi hiểu rất rõ, động phòng? Đúng vậy! Trước đây bọn họ vẫn chưa động phòng cho nên không thể tính là vợ chồng thật sự, mà bây giờ nàng lại có thể. . .

"Thôi, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi." Nói xong nàng nằm xuống, kéo chăn qua, Nam Cung Hi vừa nghe thấy lời ấy, không được, thật vất vả nàng mới chủ động một lần như vậy, lần sau không biết phải đợi đến lúc nào.

"Úm, làm sao chàng. . ." Quý Tinh còn chưa nói xong miệng đã bị ngăn lại, "A, đau, rốt cuộc chàng có thể hay không hả?" Nghe lời đầy vẻ oán trách, Nam Cung Hi càng thêm 'ra sức', "Ồi! Đau, chàng nhẹ một chút, đừng di chuyển, chờ một chút." Quả nhiên nam nhân ở trên người nàng dừng lại bất động một hồi lâu, "Nàng vẫn nghĩ như vậy ư?" Mới vừa nói xong, Quý Tinh liền hỏi hắn.

"A! Chàng dừng lại đi, thiếp rất mệt." Kết quả là nam nhân kia không nghe thấy lời của nàng..., chỉ nghe được trong gian phòng của bọn họ tiếng giường kêu kệt và lời oán trách vang lên suốt cả đêm. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Phụ xướng phụ tùy (3)

Sáng hôm sau, Nam Cung Hi vừa mở mắt liền quay đầu nhìn sang bên cạnh, cũng may nàng vẫn còn ở đây, giúp nàng kéo chăn che lấy cơ thể, hẳn cứ như vậy nhìn nàng, sau chuyện ngày hôm qua, bọn họ đã chân chính trở thành vợ chồng, nghĩ đến đây tâm tình của hắn trở nên rất tốt.

Quý Tinh cũng mới thức dậy nàng dựa con mắt, sau khi mở ra liền nhìn thấy người trước mắt nàng đang cười khúc khích, không khỏi khiến mắt nàng tròn trũng, cổ nhân chính là cổ nhân. "Này, hoàn hồn đi." Nàng vươn tay ra quơ quơ trước mặt hắn, lúc này Nam Cung Hi mới lấy lại tinh thần.

"Tinh nhi, nàng đã tỉnh rồi à, có khó chịu chỗ nào hay không?" Nghe hắn hỏi như vậy, trên trán Quý Tinh hiện lên toàn vạch đen, "Không có." Nàng tức giận trả lời, Nam Cung Hi gật đầu, hẳn đã nói gì sai sao? Thế nào mà nàng mang bộ mặt mất hứng như vậy?

"Mau giúp thiếp đi lấy y phục!" Dưới chân nàng đẩy người bên cạnh một cái làm Nam Cung Hi cứng đờ, sau đó nhìn nàng vẫn không nhúc nhích, Quý Tinh bất tri bất giác thâm nẵng mình, nhìn đáng vẻ của hắn. . .

"Hiện tại đang là ban ngày, chàng đừng ngại cho ta." Tối hôm qua eo của nàng còn chưa hết đau, hẳn đúng là người mấy trăm năm chưa từng chạm qua nữ nhân mà!" Tinh. . . Tinh nhi, chuyện ấy, chúng ta có thể làm hay không. . ." Ai ngờ được Quý Tinh vội vàng rụt người vào giữa giường, "Không thể! Mau dậy đi á!" Nàng lại muốn đẩy ra hắn, chỉ là mới vừa có ý định như thế.

"Lần này ta bảo đảm sẽ dịu dàng hơn mà." Nam Cung Hi nhích lại gần nàng, Quý Tinh tròn tròn hai mắt, "Thiếp nói. . . Ừm. . ." Vừa muốn mở miệng, ai biết được nàng đã bị nam nhân trước mắt ôm lấy mà "gặm".

"Ừm. . . Chàng. . . Buông thiếp ra!" Bị hắn đè ép, Quý Tinh đẩy thế nào cũng đẩy không ra, cộng thêm trên người hắn không có y phục, căn bản không có cái gì để nắm lấy, tức chết nàng. Nghĩ tới việc có nên đạp hắn rớt xuống giường hay không, nhưng ngộ nhờ đạp phải thứ không nên đạp, nàng còn chưa muốn làm quả phụ.

"Yên tâm, lần này ta sẽ rất dịu dàng." Nói xong hắn liền chuẩn bị tiến vào, lại không ngờ lúc này cửa bị mở ra. . . Ầm một tiếng, "Tinh nhi, con đã dậy rồi à, có người bên ngoài. . ." Lúc này Thượng Quan Mân vô tri vô giác mới nhìn thấy hai người trên giường, bọn họ đây là. . .

"Á! Ta không có thấy cái gì, các con cứ tiếp tục, cứ tiếp tục." Nói lời này xong bà liền che mắt rồi chạy ra khỏi cửa, Haizz! Sao bà lại có thể cắt đứt chuyện tốt của con trai như thế chứ, Nam Cung Hi nhìn về phía dưới của mình ngay cả mặt cũng đen thui lù, trong lúc nhất thời Quý Tinh không biết nên khóc hay là nên cười nữa.

"Được rồi, chàng có thể đứng dậy rồi chứ?" Quý Tinh buồn cười nhưng mà nàng ráng nhìn, Nam Cung Hi bất đắc dĩ lật người xuống, mẹ hắn cũng thiệt là lúc đi vào đều không gõ cửa, làm hại hắn. . . Hắn đưa mắt nhìn người bên cạnh.

"Buồn cười thì cười đi." Hắn"ảo não" nhìn nàng, Quý Tinh vội vàng khoát tay, "Thiếp. . . Thiếp không có cười." Nói thì nói như d☆đ☆L☆Q☆Đ vậy, nhưng vẻ mặt của nàng không phải đang cười đó sao.

"Mân Mân nàng không gọi được sao?" Nam Cung Hạo nhìn người đang đến, không phải bà uống lộn thuốc đấy chứ? Làm gì mà cười như thế. . . "Haizz! Vị lão bản này chắc là phải quay về rồi, đôi vợ chồng trẻ người ta còn đang bận đây." Ông chủ Tiền ngồi đó nghe xong cũng lập tức hiểu được.

"Khụ khụ, Mân Mân, làm sao nàng có thể nói chuyện này ở trước mặt người chứ." Nam Cung Hạo tuy không biểu lộ ra ngoài nhưng ông thật sự vui mừng tận đáy lòng. "Nam Cung lão gia, phu nhân, ngày mai ta sẽ trở lại vậy." Nói xong ông đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Tiền lão bản, sao các người lại tới đây?" Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Quý Tinh, ba người cùng nhau nhìn nàng, thiếu chút nữa là Quý Tinh ngửa mặt lên trời hét to, nàng chắc là bà ấy. . . Để cho nàng phải nói cái gì đây, chỉ là. . .

"Mẹ à! Lần sau trước khi vào phòng nhớ gõ cửa!" Vừa theo sau tiến vào Nam Cung Hi đã trực tiếp oán trách Thượng Quan Mân, Quý Tinh thật sự rất muốn đánh bay hắn, không phải là hắn muốn người cả thành cùng biết đó chứ!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Phụ xướng phu tùy (4)

"Được, được, ta biết rồi." Thượng Quan Mân gật đầu cười, Quý Tinh quyết định không nhìn bọn họ, "Tiền lão bản, có chuyện gì không?" Nàng đi vào, Tiền Nhất lập tức ra nghênh đón, "Đại lão bản, chuyện chi nhánh đã xử lý hoàn tất, chỉ là việc chọn chương quỹ ở nơi đó thì cần người phải đích thân đi nhìn." Quý Tinh nhìn hắn, gật đầu một cái, quả nhiên không nhìn lầm người.

"Được, ta đã hiểu, người dự tuyển đã có rồi à?" Tiền Nhất gật đầu, hẳn tới đây là muốn nàng đi chọn. "Vậy đi thôi." Nam Cung Hi nghe thấy nàng muốn đi ngay, hẳn lại vội vàng ngăn trước mặt nàng.

"Tinh nhi, tối nay hãy đi, giờ này nàng cũng đói bụng rồi, vậy nàng có muốn ăn sữa đậu nành và bánh tiêu không?" Quý Tinh nhìn hắn, không thể không chờ dài, "Không cần, chàng mang theo một ít đồ ăn trong nhà cho thiếp đi, thiếp đến Gấm Nghệ phường trước chàng mang đến đây cho thiếp sau đi." Nói xong, mang theo Tiền lão bản rồi rời đi.

"Hi nhi, lúc nào thì cha mẹ có thể bỏ cháu rồi hả?" Thượng Quan Mân mới vừa hỏi xong, Nam Cung Hạo cũng gật đầu phụ họa, "Haizz! Mẹ, người nhanh đi làm cho người ta ít đồ đi, lát sau ta mới đi đến đó thì Tinh nhi sẽ đói mất." Hồi một đằng hắt trả lời một nẻo, hơn nữa mới có một lần, làm sao nói có là có ngay được.

"Được được, xem con vội chưa kìa." Thượng Quan Mân nói xong liền kêu người làm tới dọn đồ mấy câu, người nọ lui xuống rồi làm ngay. "Được rồi, Hi nhi, người cũng chịu khó ăn một chút, ăn xong rồi đưa đi cũng không muộn." Bà kêu hắt ngồi xuống, vậy mà Nam Cung Hi không nghe lời của bà.

"Thôi, con mang thêm một phần, ăn với Tinh nhi." Nhìn con mình trái một câu Tinh nhi, phải một câu Tinh nhi, đầu của bà cũng loạn cả lên rồi, cái này không phải là yêu thế tử quá mức rồi chứ?

"Mân Mân, để nó đi đi." Nhi tử vui mừng thì cái gì cũng đều tốt cả, hắt vỗ bả vai Thượng Quan Mân, "Nhưng..." Nam Cung Hạo lắc đầu một cái, Thượng Quan Mân cũng chỉ có thể thở dài mà thôi.

"Đại lão bản, những người đó đều là tới ứng tuyển." Tiền lão bản chỉ hàng người đứng trước cửa Gấm Nghê phường, Quý Tinh ngẩng đầu nhìn lên thật sự rất nhiều, "Đúng rồi, lần này mở mấy chi nhánh?" Tiền lão bản nhìn nàng, đúng rồi, mới vừa này quên nói cho nàng nghe "Hai nhà." Mới có hai nhà? Nhưng người đến ứng tuyển lại có đến mười mấy người? Thế nào mà ai cũng muốn làm chương quỹ vậy?

"Các người mau lui xuống, đại lão bản tới." Những người đó quay đầu lại, người biết Quý Tinh thì không khỏi bội phục nhìn nàng, mà người không biết nàng lại cau mày, đại lão bản này sao lại là một nữ nhân? Mà trong đám người có một người như hạc đứng trong bầy gà, ý nghĩ gì hắt cũng không có, hắt chỉ nhàn nhạt liếc nhìn người ngoài cửa, Quý Tinh nhìn lướt qua, nàng cũng chú ý tới hắt.

"Được rồi, đầu tiên, tên họ là gì?" Trong đám người có một người đi ra, "Trương Tam." Quý Tinh trực tiếp lắc đầu, Đệ Nhất Danh chữ không có tiêu chuẩn, chủ yếu nhất vẫn là bộ dáng trước tiên.

"Được, tiếp theo." Tiền Nhất ở bên gọi tên một người, còn Quý Tinh lại hỏi một vài vấn đề, cho đến khi người nàng chú ý tới xuất hiện. "Tên gọi là gì?" Nàng quan sát người trước mắt một chút, chỉ thấy người nọ trẻ tuổi tuấn mỹ, khuôn mặt tựa như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, góc cạnh mạnh mẽ. Mới vừa rồi do cách khá xa nên nhìn không ra.

"Hách Liên Viên." Nàng nghe được tên của hắt, Quý Tinh hơi nhíu lông mày lại, cái tên này... Rất đặc biệt. "Năm nay bao nhiêu tuổi? Tại sao lại nộp đơn ứng tuyển chương quỹ?" Quý Tinh lại hỏi hai vấn đề.

"Vừa mới 29, trong nhà còn có hai người phải nuôi, cho nên mới tới nộp đơn." Quý Tinh ngẩng đầu nhìn hắt, khí chất đó, thấy thế nào cũng không giống người có thể chịu thiệt để làm một chương quỹ nhỏ.

Nàng còn muốn hỏi thêm thì có một giọng nói truyền tới, nhất thời làm mặt nàng tối đi một nửa, "Tinh nhi, ăn trước ít đồ đi đã, đói bụng lắm rồi đúng không?" Nhìn người đó giống như là "ngu" tiểu tử như vừa mới biết yêu, nàng thật sự muốn bóp nát cái trán.

Nam Cung Hi tiến lên, liền nhìn thấy nam nhân một nam nhân, hắt cũng tới nộp đơn làm chương quỹ? Nhìn hắt rồi lại nhìn Tinh nhi, không được! Không thể để cho người này ở lại... .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hắt bị thế tử quản rất nghiêm (1)

Nam Cung Hi một tay đẩy người kia ra, "Tinh nhi, những thứ này đều là mẹ ta đặc biệt sai người trong phủ làm." Hắt đặt đồ trước mặt nàng, Quý Tinh cũng hết ý kiến, người này... Khi biết người này là Nam Cung Hi mọi người đều phải trợn mắt hốc mồm, quả nhiên Nam Cung phu nhân lợi hại.

"Được rồi, vậy Hách Liên Viên và Dương Thành Văn ở lại, những người khác có thể đi được rồi." Nàng nói xong, Tiền Nhất vội vã đưa người đi, còn Quý Tinh lại là đẩy người ngốc nghếch kia một cái, "Ặc, Tinh nhi, thoát nhìn qua hắt ta không giống như người chỉ chịu thiệt một chương quỹ, nàng nghĩ thử xem hắt có mục đích gì?" Quý Tinh ho kiềm nén, sao hắt lại có thể hỏi lên ý tưởng của nàng chứ.

"Ta không có mục đích gì khác chỉ muốn nuôi sống gia đình mà thôi." Hách Liên Viên mặt không biểu cảm trả lời, nhìn nam nhân ở trước mắt hắt không khỏi cau mày, hắt không phải hắt bị thế tử quản rất nghiêm đấy chứ?

"Quý mới tin người! Tinh nhi, nàng dừng..." Khi hắt thấy được khuôn mặt của Quý Tinh còn hai chữ chưa nói ra cũng phải nuốt xuống, "Nam Cung Hi, không phải chàng nói đưa đồ ăn đến cho ta sao? Nhưng mà bây giờ chàng cứ cầm túi đồ trong tay như thế thì ta ăn như thế nào." Quý Tinh đói bụng tức giận rồi kìa, lúc này Nam Cung Hi mới "uất ức" buông tay ra, vội vàng lấy đồ ăn ra.

Chẳng qua Hách Liên Viên đứng ở đó càng nhíu chân mày sâu hơn, mà Dương Thành Văn ở một bên lại cố gắng nín cười đến phát nghẹn, là người của Đô thành bấy lâu nay nhưng bộ dạng này của Nam Cung thiếu gia vẫn là lần đầu tiên hắt nhìn thấy.

"Ừ, cái này ăn ngon thật, đúng rồi, chàng đã ăn chưa?" Quý Tinh không giữ hình tượng khi ăn, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó rồi nhìn hấn, "Cái đó, còn chưa ăn, nằng cứ ăn trước cho xong, ta không. . ." Chữ đôi còn chưa ra khỏi miệng bụng của hấn đã kêu lên, mắt Quý Tinh tròn tròn.

"Mở miệng ra." Nam Cung Hi ngoan ngoãn há mồm, ngay sau đó một miếng bánh được nhét vào trong miệng hấn, Tinh nhi lại có thể nuốt cho hấn ăn, đến ánh mắt của hấn cũng híp cả lại vì cao hứng, sắc mặt của Hách Liên Viên đã thật sự không thể đẹp nữa rồi, nam nhân này. . . Thật sự muốn tiến lên đánh hấn.

"Đại lão bản, hai người bọn họ. . ." Tiền Nhất vừa lên tiếng, lúc này Quý Tinh mới phát hiện ra còn có hai người đứng ở trước mắt, lập tức nuốt vội đồ ăn trong miệng xuống, vỗ vỗ ngực, "Các người đi theo Tiền chường quý mà học tập, Tiền Nhất ông mau dẫn bọn họ theo đi." Nói xong nằng lại tiếp tục ăn đồ của nằng, còn không quên nhét thêm đồ ăn vào miệng nam nhân bên cạnh, coi hai người kia như đồ vật không có tri giác, nhưng bọn họ cũng có cảm nhận riêng đó.

"Hai người các người đều là người Đô thành sao?" Tiền Nhất vừa đi vừa hỏi, Dương Thành Văn gật đầu một cái, "Ta không phải." Hách Liên Viên mở miệng, Tiền Nhất liền dừng lại nhìn hấn, "Không phải? Vậy cũng tốt, ta muốn nói một chút, Nam Cung thiếu gia mới vừa rồi ngàn vạn đừng đi trêu chọc, nhất là không thể dòm ngó Nam Cung phu nhân, nếu không người xui xẻo không phải đơn giản chỉ có một mình người như vậy, mà cả Đô thành này đều gặp phải tai ương, có biết hay không?" Ông dùng ngữ điệu nghiêm trọng nhấn mạnh, Dương Thành Văn ở một bên gật đầu.

Dòm ngó Nam Cung phu nhân? Hấn cần phải dòm sao? Hơn nữa hấn nghe nói, hình như nam nhân kia là một ác bá? Mà nữ nhân này lại còn khắc chế được hấn? Là thế này phải không? Hấn xoay người lần nữa nhìn hai người đang ăn cũng không phải là nói quá, không nghĩ tới có một ngày hấn thật sự vẫn sẽ dòm ngó Nam Cung phu nhân, cũng chính là Quý Tinh.

"Tinh nhi, mẹ bảo chúng ta nhanh chóng sinh con cho bà có cháu, ta cảm thấy. . ." Hấn dùng bả vai cọ xát lên người Quý Tinh làm nằng phát ghen, "Khụ khụ. . . Khụ khụ. . . Nam Cung Hi! Có phải chàng ngứa da hay không?" Thấy nằng bị ghen Nam Cung hi vội vàng chạy đi rót chén nước cho nằng, còn giúp nằng vỗ lưng.

"Khụ, đi thôi." Tiền Nhất lên tiếng, hai người đang xem náo nhiệt vội lấy lại tinh thần, đi theo ông ra ngoài. . . lúc đi Hách Liên Viên lại nhìn Quý Tinh nhiều hơn hai con mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hấn bị thê tử quản rất nghiêm (2)

Editor: Lakshmi (thi mới về! Một ngày tẹt 3!)

Ăn xong đồ, Quý Tinh nghĩ tới việc nằng cũng nên về Âm Hương Các xem một chuyến, ngày hôm qua nằng kho có mặt ở đó không biết có xảy ra sai sót gì không, "Thiếp đi đến Âm Hương Các, chàng trở về trước đi." Nằng đứng lên, Nam Cung Hi cũng đứng lên theo, "Ta cũng đi, dù sao ta cũng không có chuyện gì để làm." Quý Tinh nhìn thoáng qua hấn, cũng đứng, hấn lại không có công việc, chẳng qua nhà hấn từ đâu mà có nhiều tiền như vậy?

"Vậy đi thôi." Những chuyện kia với nằng cũng không có liên quan nhiều, nằng cũng sẽ không hỏi nếu không hấn còn tưởng rằng nằng coi trọng gia tài nhà hấn. "Ừ, tốt." Hấn gật đầu một cái, hai người đi đến Âm Hương Các.

"Đường Tinh Thiên! Ta phải giết chết người!" lúc này bên trong Âm Hương Các, Lâm Nhược Tịch đang cầm dao làm bếp đuổi theo người đằng trước, "Nhược Tịch, nằng mau dừng lại, mau mau bỏ con dao xuống." Đường Tinh Thiên kinh hãi run rẩy nhìn nằng, không phải hấn sợ nằng làm tổn thương đến hấn mà sợ nằng tự làm chính mình bị thương.

"Đừng vậy, Tịch tỷ, tỷ mau bỏ dao xuống đi." Đi theo tiếng động huyền não ra bên ngoài ngay cả tiểu Đào cũng sợ hết hồn hết vía nhìn nằng, không hiểu được ngày hôm qua còn rất tốt như thế nào mà mới sáng sớm lại lập tức thay đổi đến vậy?

Lâm Nhược Tịch cũng không muốn như vậy, ai bảo sáng sớm khi nằng vừa tỉnh dậy lại lập tức phát hiện ra bên cạnh mình có thêm một người nữa là nam nhân, ghê tởm hơn chính là hấn còn ôm nằng đến khi nằng nhìn thấy khuôn mặt của hấn, nằng tức muốn bẻ phôi cho nên mới có một màn như thế này.

"Nằng đừng đuổi nữa, ta sẽ chịu trách nhiệm, sẽ lấy nằng." Hấn vừa nói ra lời này, lại càng làm cho Lâm Nhược Tịch giận đến phát run, đây không phải là hấn tỏ rõ làm cho mọi người hiểu lầm sao? Mà câu nói kia của hấn xác thực là có hiệu quả, tiểu Đào cũng sợ nhìn hai người bọn họ, chẳng lẽ tới hôm qua. . .

"Đường Tinh Thiên, người không biết xấu hổ!" Nằng tức giận ném con dao đang cầm trong tay ra, mà ngay lúc này Quý Tinh lại ở phía trước đẩy cửa đi vào, chỉ là vừa đi vào nằng lập tức nhìn thấy con dao đang bay đến, trong lúc nằng còn sững sờ thì đột nhiên lại có người chắn ngay trước mặt nằng.

Nam Cung Hi nhanh chóng chắn trước mặt của nằng, vung tay lên, đánh rơi con dao kia, nhưng chính hấn cũng bị thương, nhìn thấy máu trên tay mình, hấn đau đến nhú cả chân mày, Lâm Nhược Tịch nhìn thấy bản thân mình đã gây họa nằng vội vã chạy đến.

"Tinh nhi, các người làm sao tới đây? Nam Cung hi người không sao chứ?" Quý Tinh lườm nằng một cái, mới có một buổi tối mà hai người này lại có thể

coi nhau như kẻ thù ngay cả dao làm bếp cũng cần phải động đến rồi hả? Lâm Nhược Tịch uất ức mím môi.

"Như thế nào rồi cho thiệp xem." Quý Tinh kéo tay của Nam Cung Hi qua kiểm tra, nếu mới vừa rồi nếu không có hấn đoán chừng thì chính nàng sẽ phải hóc hác mặt mày rồi. "Không có gì, bị thương một chút, cũng không sâu." Thấy nàng lo lắng cho hấn thì chút thương thế này có là gì.

Quý Tinh xem xét một chút, cũng may là vết thương không sâu, đang muốn dẫn hấn đi khám đại phu thì Đường Tĩnh Thiên đi đến, "Cho cô, đây là kim sang dược thượng hạng, mau đắp lên cho hấn." Quý Tinh nhận lấy thuốc, không chút thương tình mà đổ hết lên tay Nam Cung Hi, Đường Tĩnh Thiên nhìn mà đau lòng, thuốc này chỉ dùng một ít cũng đã có công hiệu rất tốt, sao nàng lại có thể trút hết được như thế chứ? Nhưng họa này do Lâm Nhược Tịch gây ra, hấn cũng không thể nói cái gì.

"Hí. . ." Thuốc đụng phải vết thương làm Nam Cung Hi đau đến nỗi hít một hơi, "Đau lắm hả?" Quý Tinh kéo tay của hấn thối thối, "Không, không đau." Hấn cười khúc khích nhìn nàng, Đường Tĩnh Thiên ở một bên tròn tròn mắt, có cần phải khoa trương như vậy hay không hả?

"Ta hỏi hai người các người đã xảy ra chuyện gì? Mới qua một đêm các người đã lập tức động đến cả dao làm bếp rồi hả?" giúp Nam Cung Hi băng bó xong, nàng xoay người nhìn hai người kia, Nhược Tịch xoắn ngón tay lại, mới vừa rồi nàng cũng rất sợ hãi đều là tại cái tên họ Đường ấy kích động nàng nên nàng mới ném con dao dao ra.

"Là hấn đó! Tối hôm qua. . . Tối hôm qua rõ ràng là hấn sờ ngực ta!" Lâm Nhược Tịch đỏ mặt tố cáo chỉ vào Đường Tĩnh Thiên, Quý Tinh và Nam Cung Hi đều nhìn Đường Tĩnh Thiên, không nghĩ đến tốc độ của hấn cũng rất nhanh, Nam Cung Hi thật sự bội phục hấn, hấn ta còn chưa thành thân đã. . . Mà hấn đã thành thân lâu như vậy, đến ngày hôm qua mới đụng được đến người Quý Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Hấn bị thê tử quản rất nghiêm (3)

Editor: Lakshmi

"Huynh đệ, không ngờ người cũng rất lợi hại!" Nam Cung Hi tiến lên dùng cánh tay không bị thương mà vỗ bờ vai của hấn, mặt của Lâm Nhược Tịch đã đen cả lại, không phải bọn họ đều hiểu lắm chứ? Mà Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi lại nhàu mày.

"Có phải chàng rất muốn học tập theo hấn hay không?" Lúc này Nam Cung Hi mới nhớ ra Tĩnh nhi vẫn còn ở bên cạnh, hấn lập tức trở mặt, "Không có, không có, tên kia vừa nhìn đã biết hấn là người không đứng đắn, làm sao ta có thể học theo hấn đây." Nghe hấn nói lại, Đường Tĩnh Thiên thiếu chút nữa là học máu, quả thật là nam nhân kia. . . Bị thê tử quản rất nghiêm? Cũng quá kém cỏi rồi!

"Vậy chàng vẫn xưng huynh gọi đệ với hấn sao?" Quý Tinh nhìn hấn, còn Nam Cung Hi lại xoay người đi tới trước mặt Đường Tĩnh Thiên, "Này, lời ta nói mới vừa rồi xem như bỏ đi! Người như người không phải là huynh đệ." Nói xong lại trở về bên cạnh Quý Tinh.

Đường Tĩnh Thiên nhìn hấn, khoe miệng co giật hết mức, hấn có cần phải ngây thơ như vậy không hả? Đường đường là một đấng mày râu lại có thể như một đứa con nít, người ta không biết còn tưởng hấn là kẻ ngu đấy.

"Này, các người đừng hiểu lầm! Chỉ là buổi sáng khi ra vừa tỉnh lại đã phát hiện ra hấn không mặc y phục và ôm ta mà thôi." Mới vừa nói xong Nhược Tịch liền ngậm miệng lại, nàng trừng trừng nhìn quý gì mà còn đi nói ra.

"Cô xác định chỉ có ôm, không có chuyện gì khác?" bộ dạng Nam Cung Hi hăng hái khác thường làm Lâm Nhược Tịch tức muốn thổ huyết, tên kia đang cố ý xem kịch vui đúng không?

Mất thấy hai người lại sắp cãi và, Quý Tinh vỗ bả vai Nam Cung Hi, sau đó đưa tay về phía sau vẫy vẫy hấn, Nam Cung Hi lập tức ngoan ngoãn không nói nữa đứng ở phía sau nàng, Đường Tĩnh Thiên nhìn thấy không khỏi than thở trong lòng, thật mất thể diện! Ném mặt mũi nam nhân bọn họ đi rồi mà.

"Dù là như vậy cũng đừng nên náo loạn, lần sau chú ý một chút, loại dao này là thứ có thể tùy ý ném loạn sao?" Nói xong nàng nhìn Nhược Tịch, Nhược Tịch cúi thấp đầu, nàng sai rồi còn không được sao!

"Đúng rồi, còn người nữa, người ta là một đại cô nương chưa chồng, người có thể tùy tiện ôm sao? Cho dù người có là vị hôn phu nhưng cũng còn hai chữ chưa cưới phía trước?" Lời nói của nàng xoay chuyển nhìn hấn, Đường Tĩnh Thiên chỉ vào mình, được rồi thật ra nàng nói không sai, hấn và Nhược Tịch còn chưa thành thân.

"Được rồi, Nhược Tịch, nàng gả cho ta đi!" Hấn nói với người trước mắt, Lâm Nhược Tịch hừ một tiếng rồi quay đầu, "Muốn ta gả cho người? Được thôi! Trừ phi. . . Người, vẫn, còn, là, xử, nam." Nàng nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Nàng mới vừa nói xong, Nam Cung Hi Hòa và Đường Tĩnh Thiên cùng nhau đỏ mặt, Nam Cung Hi lại còn len lén liếc mắt nhìn người phía trước, Quý Tinh rất là bội phục nàng, lời này nàng cũng có thể nói ra, Quý Tinh muốn giải thích một chút lời này nàng chưa từng dạy cho Nhược Tịch.

"Nàng. . ." Đường Tĩnh Thiên chỉ tay về phía nàng, Nam Cung Hi lại nhảy ra, "Này, người không phải là xử nam?" Nói xong nhìn xuống hạ thân của đối phương, mặt của Đường Tĩnh Thiên từ hồng biến thành đen.

"Vây xin hỏi người có phải hay không đây?" Hắn mặt đen hỏi ngược lại, Nam Cung Hi đỏ mặt nhìn Quý Tĩnh, lúc này mới hắng giọng, "Cái đó. . . Trước kia là vậy, nhưng sau ngày hôm qua thì đã không phải." Đường Tĩnh Thiên quay đầu nhìn hắn, người này. . . Để cho sét đến đánh chết hắn đi!

Quý Tĩnh cũng tối mặt, đây là hắn muốn lấy ra để khoe khoang?"Nam Cung Hi, xương của chàng có phải quá cứng hay không? Có muốn thiếp nói lòng hay không đây?" Nàng tươi cười nhìn hắn, Nam Cung Hi lập tức thay đổi sắc mặt lắc đầu ngay.

"Tĩnh. . . Tĩnh nhi, nàng đừng nóng giận sẽ rất mau già." Hắn lập tức đi tới bên người Quý Tĩnh chân cún lấy lòng nàng, lúc này sắc mặt Quý Tĩnh mới khôi phục lại, chỉ có mặt của Đường Tĩnh Thiên thì không khôi phục được nhanh như vậy.

Lâm Nhượng Tịch nhìn hắn thách thức, Đường Tĩnh Thiên hừ một tiếng, theo lối vào mà đi ra ngoài, đánh chết hắn hắn cũng sẽ không thừa nhận với nàng thật ra hắn rõ ràng là một xử nam, như vậy quả mất mặt, mà Lâm Nhượng Tịch lại cho rằng hắn chột dạ, tốt lắm, hi vọng từ nay về sau hắn đừng đến làm phiền nàng nữa là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hắn bị thê tử quản rất nghiêm (4)

Editor: Lakshmi

"Nam Cung Hi chàng theo ta trở về nhà, chàng đang bị thương thì nghỉ ngơi thật tốt cho ta." Nói xong nàng kéo hắn ra bên ngoài, Lâm Nhượng Tịch còn muốn thỉnh giáo nàng kia mà, nhưng nhìn dáng vẻ Quý Tĩnh như thế, đoán chừng Nam Cung Hi gặp xui xẻo rồi, nghĩ như vậy vai nàng chợt run lên vẫn nên đi ăn cái gì thì hơn.

"Tĩnh. . . Tĩnh nhi. . ." Hắn khổ sở nhìn người trước mặt, "Im miệng!" Nghe thấy nàng hét to, hắn cũng chỉ có thể đi theo nàng mà thôi, chẳng qua. . . Hắn thật sự rất đau, nhìn vài băng đã nhuộm đỏ, hắn thở dài.

"Chàng than cái gì. . ." Nàng đang tức giận lại nhìn thấy máu trên tay hắn liền cứng cổ họng, "Chàng thật ngốc mà! Đã như vậy còn không lên tiếng?" Nàng buông tay ra mà trên tay nàng cũng có dính một vết máu, sau đó nàng lập tức lấy ra kim sang được mà Đường Tĩnh Thiên mới vừa đưa cho nàng lúc nãy bôi cho hắn lần nữa.

"Tĩnh nhi, nàng còn giận ta sao?" Hắn nhìn người giúp hắn bôi thuốc, còn Quý Tĩnh không ngừng đầu nói, "Đã sớm không giận nữa." Lúc này Nam Cung Hi mới thở phào nhẹ nhõm, "Được rồi." Lần nữa thay vài băng mới, Nam Cung Hi nhìn một lượt khắp tay của mình, "Tĩnh nhi, có muốn hay không. . ." Lời còn chưa nói hết lại bất gặp ánh mắt của nàng lập tức nuốt xuống.

Không phải nói không tức giận sao? Làm sao lại băng bó tay của hắn thành ra nghiêm trọng thế này? Nhìn lại một chút cánh tay được khéo léo băng bó không lộ một tác da, khẳng định là nàng đang tức giận, chỉ là nàng đang giận cái gì đây? Mới vừa rồi hình như trừ bỏ việc cùng nam nhân kia xưng huynh gọi đệ ra thì hắn không có nói gì khác?

"A! Hi nhi, tay của con đã xảy ra chuyện gì?" Thượng Quan Mân vừa ra khỏi cửa lập tức đụng phải hai người bọn họ, kinh hãi nhất chính là tay của con trai mình, chẳng lẽ lại cùng người khác đánh nhau?

"Mẹ, đừng dọa người ta có được hay không? Tay của con không có việc gì." Voi rừ vừa rồi nàng nhìn thấy ngược lại còn bị dọa cho sợ hết hồn, "Có thật không?" Thượng Quan Mân tiến lên sờ thử băng bó dày thế này mà còn nói không có việc gì? "Hi nhi, con mau thành thật nói cho mẹ biết, có phải con đi đánh nhau hay không?" Ngữ điệu của bà nghiêm trọng nhìn hắn, Nam Cung Hi nín lặng mắt tròn.

"Mẹ, phu quân con không có việc gì, mới vừa rồi là chàng đã cứu ta, nếu không người đã trông thấy bộ dạng này của con rồi." Quý Tĩnh đứng ra giải thích, lúc này Thượng Quan Mân mới gật đầu một cái, thì ra là có chuyện như vậy, khoe mi Nam Cung Hi co quắp, rốt cuộc đây có phải là mẹ của hắn không vậy?

"Các con đi vào trước đã, ta có việc đi ra ngoài một chút." Nói xong lập tức đi qua bên cạnh bọn họ, Quý Tĩnh kéo Nam Cung Hi lùi vào phòng, "Tốt nhất chàng nên nghỉ ngơi có biết hay không?" Nàng nói xong đã giúp hắn tháo băng gạc ra, còn nữa nên lau qua một lần rồi mới băng bó thì tốt hơn, nàng nhìn quanh phòng một chút, có rồi, trong phòng có nước.

"Tĩnh nhi, nàng muốn làm cái gì vậy?" Nhìn nàng bưng nước vào rồi ngồi trước mặt hắn, hắn không hiểu, "Thay băng gạc lần nữa, hay chàng thích để thế này?" Quý Tĩnh vừa nói xong Nam Cung Hi lập tức lắc đầu, bị băng thành cái dạng này muốn cử động cũng khó khăn.

"Ahhh, Tĩnh nhi nàng nhẹ tay một chút." Nam Cung Hi đau đớn kêu khẽ, "Ban nãy trước mặt người ta sao không thấy chàng la hét thế này?" Quý Tĩnh

tức giận nhìn hấn, Nam Cung Hi "uất ức" bủi môi, ban nãy ở trước mặt nhiều người như vậy hấn có thể là sao?

"Được rồi, chú ý một chút, nghỉ ngơi đi." nàng bung nước đê trên kệ, dù sao nha hoàn sẽ tới thu lại, Nam Cung Hi nhìn bóng lưng nàng chăm chăm không nhúc nhích, chỉ xuống nuốt một ngụm nước miếng.

Quý Tinh loay hoay cất đồ rồi xoay người, "Không phải bảo chàng đi nghỉ ngơi? Nhìn thiếp làm cái gì?" Nói xong lập tức chuẩn bị tiến lên kéo hấn nằm xuống, tay mới vừa đụng vào hấn liền bị hấn kéo xuống ôm cả người vào lòng, "Này, rốt cuộc chàng muốn làm gì?" Nàng vỗ hấn một cái.

"Cái đó... Ta... Ta..." Hấn ngượng ngùng mở miệng chỉ có thể trực tiếp sử dụng hành động để bày tỏ, hấn lập tức chặn miệng của nàng, mà tay cũng không còn nhàn rỗi, nắm vạt áo của nàng kéo ra, Quý Tinh cuối cùng cũng biết hấn muốn làm gì.

"Ừ... Ừm... Ban ngày, không được mà!" Nàng đề tay của hấn lại, chỉ là Nam Cung bị khơi lên dục vọng lại không có ý định dừng lại, "Tĩnh nhi, cho ta có được hay không?" Hấn làm bộ đáng thương nhìn nàng, quý chuyện mất trọn trắng, "Này, tay của chàng cần thận một chút." Nàng cũng không muốn nhìn thấy hấn chảy máu lần nữa.

"Yên tâm, ta sẽ cẩn thận." Chẳng qua đến cuối cùng hấn cũng không cần thận, bởi vì hấn ôm Quý Tinh từ chỗ ngồi mang lên giường... .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Có người sinh lòng ghen tỵ (1)

Editor: Lakshmi

"Nam Cung Hi, chàng đã làm đủ chưa vậy?" Quý Tinh mơ màng hỏi, đây là hấn uống phải thuốc kích thích ư hay sao mà vẫn còn có thể? "Ừ, một lần cuối cùng nhé Tĩnh nhi." Cuối cùng khi Quý Tinh ngủ mê man thì Nam Cung Hi mới dừng tay lại, nhìn lại cánh tay mình một chút thấy băng gạc đã nhuộm đỏ, hấn thờ dãi đứng dậy mặc quần áo cho từ từ.

"Hô" một tiếng thì ra bên trong cửa xuất hiện một người, "Sư phụ? Người đã trở lại?" Nam Cung Hi vui vẻ tiến lại, Diệp Thiên nhìn đồ đệ trước mắt gật đầu, ngay sau đó lại thấy được tay của hấn, "Con bị thương?" Lúc này Nam Cung Hi mới nhớ đến việc mình muốn đi xử lý vết thương.

"Sư phụ, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, Tĩnh nhi còn đang ngủ đây." Nhắc đến Tĩnh nhi, khuôn mặt tràn đầy gió xuân của hấn làm sao qua được con mắt của Diệp Thiên, nữ nhân? Hấn đi lướt đến bên giường thì bị Nam Cung Hi ngăn lại, Tĩnh nhi hiện giờ không mặc y phục, mặc dù có đắp chăn nhưng hấn vẫn không yên lòng, nhìn thấy động tác của hấn con người của Diệp Thiên lóe sáng chẳng biết hiện tại hấn đang nghĩ cái gì.

"Được rồi." Hấn gật đầu một cái, nếu như có người nhìn thấy dung nhan của hấn cũng sẽ phải kinh hãi, bởi vì khuôn mặt của hấn cũng giống như Nam Cung Hi, chẳng qua so với hấn thì còn nghiêm trọng hơn, có thể nói là nửa gương mặt kia đã hoàn toàn biến dạng.

Hai người đi ra bên ngoài, Nam Cung Hi còn chưa kịp mở miệng, Diệp Thiên đã nói trước, "Con thành than rồi?" Nam Cung Hi đang muốn nói chuyện này thì sư phụ lại có thể đoán được, hấn gật đầu một cái, trong mắt của Diệp Thiên lóe lên một tia sáng rồi rất nhanh biến mất.

"Nàng không chê người... ." Hấn không nói tiếp, Nam Cung Hi đã biết Diệp Thiên muốn nói cái gì, hấn gật đầu: "Đúng vậy, sư phụ nàng coi con như người bình thường." Nói đến đây lòng hấn tràn ngập nỗi vui mừng, chỉ là loại mừng rỡ này lại làm người khác nhúc nhích.

"Vậy thì tốt... Vậy tốt rồi..." Nam Cung Hi không phát hiện ra sự khác thường của hấn, chỉ có Diệp Thiên nắm chặt tay thành quyền, ngay sau đó lại liếc nhìn người trước mắt như đang tắm rửa gió xuân, nếu như đổi lại là hấn, nàng còn có thể như vậy không? Hay là hấn đi gặp nữ nhân kia một chút?

Quý Tinh chỉ ngủ một giấc rồi tỉnh lại, chẳng qua nam nhân trên giường đã đi đâu? Trên giường còn có một vết máu, hấn ngứa da à? Đã bảo hấn cẩn thận tay một chút vậy mà, nghĩ đến đây, nàng lập tức đứng dậy mặc quần áo xong xuôi kéo cánh cửa ra.

"Tĩnh... Tĩnh nhi?" Nam Cung Hi không ngờ nàng sẽ tỉnh lại mau như vậy, hi vọng nàng đừng nhìn đến sư phụ hấn là tốt rồi, hấn nhìn vào mắt Diệp Thiên cũng không phát hiện ra ý tứ hấn muốn rời đi.

"Nam Cung Hi! Mới vừa rồi thiếp đã nói mấy lần, tay của chàng có phải lại chảy máu nữa hay không?" Nam Cung Hi thấy nàng nổi giận lại muốn phủ nhận ngay, nhưng vừa rồi vội vàng trò chuyện với sư phụ cho nên hấn đã quên đổi băng gạc, hiện tại băng gạc trên tay hấn bị nhuộm đỏ chính là bằng chứng.

"Ta... Ta sẽ đi đổi." Nhìn thấy bản thân đồ đệ sợ nữ nhân trước mặt như vậy Diệp Thiên nhìn không vừa mắt, "Làm nữ nhân thì phải biết tam tòng tứ đức người không biết sao?" Lúc này Quý Tinh mới phát hiện ra bên cạnh còn có một người, đoán chừng khoảng bốn mươi tuổi cặp mắt kia nhìn sao cũng giống với hồ ly, làm nàng không có cảm tình chút nào, còn có... .

"Cái mặt nạ này người mua ở đâu vậy?" Nàng đi đến trước mặt Diệp Thiên, tay đưa lên định chạm vào nửa mặt biến dạng hoàn toàn của hấn nhưng Diệp Thiên đã lùi lại, "Ồ kia! Tĩnh nhi, đừng... đối với sư phụ của ta là bất kính." Quý Tinh quay đầu nhìn hấn, sư phụ? Thế nào mà nàng lại không hề biết hấn

còn có sự phụ?

"Mặt của ta đây không phải là mặt nạ mà là bị lửa đốt." Nói xong, hắn chờ nàng thét lên tiếng kêu chói tai, nhưng nàng lại làm hắn kinh ngạc, chẳng những nàng không hét lên mà còn nhìn hắn với khuôn mặt đầy tiếc hận, "Hả? Là như vậy à? Thật là đáng tiếc, ta cũng muốn có cái mặt nạ như vậy." Buổi tối đi ra ngoài có thể dọa nhiều người một chút cũng tốt

"Tình nhi, nàng tính làm cái gì?" Nam Cung Hi không hiểu nhìn nàng, "Hừ chết người!" Nàng tức giận nhìn hắn, Diệp Thiên nhìn hai người trước mắt, người kia nhìn thấy mặt của hắn mà không khóc thét lên, tại sao chuyện tốt như vậy lại xảy đến với Nam Cung Hi mà không phải là hắn chứ? Không được! Hắn cũng phải giống Diệp Thiên không có được ai yêu thương, nghĩ đến đây ánh mắt Diệp Thiên nhìn hai người bọn họ lập tức trở nên quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Có người sinh lòng ghen tỵ (2)

"Khụ khụ." Diệp Thiên lên tiếng, lúc này mới cất ngang được hai người trước mắt đang "liếc mắt đưa tình", "Ặc, sự phụ, người vẫn còn ở đây à." Nam Cung Hi thỉnh thoảng nói một câu như vậy, Diệp Thiên lại nhìn hắn, còn Quý Tinh thì chú ý đến người kia, cảm giác của nàng không sai, người nọ thật sự có vấn đề, rất có vấn đề.

"Vậy ta đi trước." Diệp Thiên nói xong vèo một cái đã không thấy người đâu, Quý Tinh nhìn người trước mắt mình thoáng một cái đã không thấy tăm hơi đâu, việc này làm nàng ngạc nhiên, "Ồ! Sự phụ của chàng biết làm ảo thuật sao?" Nam Cung Hi gãi gãi đầu, cái gì được gọi là làm ảo thuật vậy?

"Sự phụ võ công rất cao, nhưng đến bây giờ người vẫn chưa chịu dạy ta." Quý Tinh nhìn hắn, đó đúng là... Võ công?" Thiếp thấy ông ta hẳn là cảm thấy chàng không có thiên phú mà thôi." Nói xong nàng xoay người vào phòng, Nam Cung Hi lập tức đi theo.

"Thiếu phu nhân, chúng nô tỳ đã gặp qua người." Quý Tinh nhìn hai người ngoài cửa, nhất thời nhớ không ra các nàng là người nào, "Tiểu Lục." "Tiểu Duyệt." Hai người chỉ vào chính mình, tuy nói thiếu phu nhân đã sớm trở lại, nhưng mà họ vẫn chưa gặp được mặt nàng.

"Chàng nạp thiếp?" Nàng quay đầu hỏi Nam Cung Hi, hắn đang đối bằng gạc trực tiếp hít một hơi, thì ra câu hỏi của Quý Tinh làm tay Nam Cung Hi run lên một cái, trực tiếp đụng phải vết thương. Hắn hận thù nhìn chằm chằm hai người ở cửa, cử chỉ này bị Quý Tinh xem là hắn đã xác nhận.

"Nam Cung hi!" Nàng hét to, "Thiếu phu nhân, không đúng, không đúng! Chúng nô tỳ là nha hoàn của người." Tiểu Duyệt vội vàng giải thích, nếu không thiếu gia có thể gặp xui xẻo, vừa muốn huấn hắn lại nàng nghe nói như thế, Quý Tinh nguôi giận một nửa, nhớ đến đúng là có hai người như vậy nhưng nàng lại không thích dùng nha hoàn.

"Nha hoàn đúng không? Mang nước bên kia đi đổi đi." Nàng chỉ vào trong chậu nước, "Thiếu phu nhân, người bị thương sao?" Nam Cung Hi ở một bên mắt tròn mắt dẹt, hai người này thật là, Nam Cung phủ uống công nuôi họ lâu như vậy, tay của hắn đang chảy máu đầm đìa ở trước mắt các nàng, lại còn cho rằng Tình nhi bị thương.

"Không phải là của ta, là thiếu gia nhà các người, được rồi, nhanh đi đổi chậu nước sạch đến đây." Đợi sau khi hai nha hoàn rời đi, lúc này Quý Tinh mới ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Hi, "Có phải chàng muốn phá đi hay không?" Nào có người phá hỏng bằng gạc cũng làm cho máu đầm đìa? Nam Cung Hi nhìn nàng, nếu không phải tại nàng nói lời kia, hắn có ra nông nổi này không? Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng hắn cũng sẽ không nói ra.

"Tay của ta không có Tình nhi khéo léo giúp nên như vậy chứ sao." Hắn nhìn người trước mắt giúp hắn tháo đi băng gạc trên người, mỗi một lần nhìn hắn lại cảm thấy càng thích nàng hơn, không thể tưởng tượng đến ngày nếu không có nàng sẽ là như thế nào.

"Chàng thu hồi ánh mắt háo sắc của chàng lại cho thiếp, nếu không, nếu không thiếp sẽ hủy nó." Quý Tinh không ngần ngại lên nói, sắc mặt Nam Cung Hi cứng đờ, háo sắc? Nói là ánh mắt tràn đầy tình yêu có được hay không!

"Thiếu phu nhân, nước đây." Tiểu Lục bưng chậu nước rửa mặt trong tay, Tiểu Duyệt cầm ít thuốc đặt lên bàn. "Ừ, để đi, có thể lui đi." Nàng gạt đầu một cái, băng gạc cũng đã hoàn toàn dỡ sạch. "Dạ, đúng rồi, thiếu phu nhân, lão gia và lão phu nhân đang đợi các vị ra ăn cơm tối." Tiểu Duyệt mở miệng, Quý Tinh gạt đầu lần nữa coi như đã biết.

Nam Cung Hi lại nhìn chằm chằm hai người kia, thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, chuyện gì cũng gọi thiếu phu nhân, hắn ở đâu đây? Có phải quên mất rồi hay không?" Hi!" Hắn lấy lại tinh thần, "Tình nhi, đau mà?" Quý Tinh lườm hắn, "Đau? Cuối cùng chàng cũng biết? Thiếp còn tưởng rằng chàng ngắm giai nhân lập tức hết đau đấy." Hai nha hoàn đều đã đi rồi, hắn vẫn còn nhìn chằm chằm bóng lưng của người ta.

"Tình nhi, nàng đừng hiểu lầm, không phải như nàng nghĩ... Á!" Trong phòng truyền ra tiếng kêu như giết heo, dù đã đi xa Tiểu Lục và Tiểu Duyệt không tự chủ được mà rúm lại, cái đó hình như là tiếng của thiếu gia... .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Có người sinh lòng ghen tị (3)

Quý Tinh và Nam Cung Hi đi tới tiền sảnh chuẩn bị ăn cơm tối, người đi ở phía trước tâm tình rất tốt ngâm nga khẽ hát, còn khuôn mặt của người đi phía sau lại vô cùng yếu ớt, "Tinh nhi, mau đến đây, chúng ta đang chờ các con." Thượng Quan Mân vẫy nàng, nàng đi nhanh tới rồi ngồi xuống.

Khi nàng nhìn thấy người lúc này không tự chủ được mà nhú mồm, thế sao hẳn lại không đi?"Khu, Tinh nhi, giới thiệu với con một chút, đây là Diệp Thiên, sư phụ của Hi nhi, thời gian này sẽ ở lại trong phủ dạy bảo cho Hi nhi." Thượng Quan Mân mở miệng, chẳng qua Quý Tinh nhìn Diệp Thiên xong cũng không lên tiếng, rốt cuộc hẳn ta có mục đích gì?

"Sư phụ, thì ra là người không đi." Người phía sau vừa đi đến đã lên tiếng, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo giật nảy mình, "Hi nhi, bộ dạng con thế này là con ngã bệnh rồi sao?" Nam Cung Hi lắc đầu một cái, còn không phải khi này Tinh nhi giày vò vết thương của hắn, hại hắn đau đến nỗi không còn chút sức lực, lần sau có đánh chết hắn cũng không thêm nhìn nữ nhân khác lấy một cái.

"Đúng vậy, sư phụ quyết định lưu lại dạy võ công cho con, con thấy thế nào?" Sao Diệp Thiên lại có thể nhìn không ra, nữ nhân kia đã ăn sạch sành sanh Nam Cung Hi, hẳn không thể để cho chuyện này tiếp tục xảy ra thêm nữa, chỉ cần Nam Cung Hi có võ công. . . Hắn kín đáo liếc Quý Tinh.

Quý Tinh vừa ngồi xuống, Thượng Quan Mân ở bên cạnh đã sớm giúp nàng gấp thức ăn rồi, nhưng mắt nàng luôn một đường nhìn thẳng thức ăn, đối với ánh mắt lén lút của Diệp Thiên, không phải là nàng không biết, nàng cũng muốn xem thử mục đích hẳn ở lại để làm gì.

"Ồ kia! Phu quân, chàng cũng ăn đi." Nàng gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của Nam Cung Hi, Nam Cung Hi trở nên kích động, mới vừa rồi sắc mặt còn tái nhợt cũng đã khá lên rất nhiều, "Đa tạ Tinh nhi, nàng cũng mau ăn đi." Thấy hai người gấp thức ăn cho nhau, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo hài lòng gật đầu, xem ra bọn họ không cần phải lo lắng nữa rồi.

"Ta ăn no rồi, các vị cứ ăn đi." Diệp Thiên đề đưa xuống rồi đứng dậy rời đi, "Hả, Diệp sư phụ. . ." Nam Cung Hạo lên tiếng nhưng Diệp Thiên đã đi xa, Quý Tinh nhìn người đã đi xa, hóa ra lại như vậy à. . . Khóe miệng của nàng nâng lên thành một đường cong.

Bốn người hòa thuận vui vẻ ăn bữa cơm tối, dưới sự thúc giục của Thượng Quan Mân, Nam Cung Hi và Quý Tinh đi về phòng, tâm tư đó của Thượng Quan Mân vừa nhìn qua là đã hiểu ngay, Quý Tinh cũng không biết nên nói cái gì.

"Ồ? Sư phụ, có chuyện gì không?" Thấy Diệp Thiên đứng ở trước cửa, Quý Tinh tiến lên khoác lấy tay Nam Cung Hi, "Đúng rồi, Diệp sư phụ có chuyện sao?" Nàng cũng phụ họa hỏi. Diệp Thiên nhìn hai người trước mắt, hít sâu một hơi, từ từ thả lỏng nắm tay thành quyền ra.

"Hi nhi à, sư phụ nghĩ sẽ dạy võ công cho con, con xem, tối hôm nay luyện là tốt nhất." Nhìn bộ dạng hiền lành của hắn khi nói, Quý Tinh lại không cho là như vậy, Nam Cung Hi còn chưa kịp mở miệng thì nàng đã nói, "Phu quân à, tay của chàng còn chưa khỏi hẳn mà, đợi khi nào tốt lên mới đi luyện không được sao?" Nói xong chớp mắt mấy cái nhìn hắn, Nam Cung Hi ở bên kia bị nàng phóng điện qua.

"Đúng vậy, sư phụ, chờ khi nào tay của con tốt hơn mới luyện có được hay không?" Nhìn tay của hắn, Diệp Thiên cũng chỉ có thể gật đầu, còn Quý Tinh lại kéo hắn vào phòng, khi lướt qua Diệp Thiên bên cạnh thì nàng có dừng một chút, ngay sau đó lại đi ngay vào gian phòng.

Diệp Thiên nhìn hai người đang đi vào cửa, mới vừa rồi động tác của Quý Tinh rất nhỏ nhưng không qua được ánh mắt của hắn, không ngờ nữ nhân này lại thông minh đến vậy, không hề đơn giản. Hắn muốn suy nghĩ cho thật kỹ, thì bỗng bên trong truyền ra âm thanh cắt ngang suy nghĩ của hắn.

"Ồ kia! Chàng nhẹ một chút á! Này này, tay của chàng, coi chừng, á!" Chỉ chốc lát bên trong đã truyền ra tiếng thờ dốc của nam nhân và tiếng thờ gấp của nữ nhân, Nam Cung Gi không biết vì sao lần này Tinh nhi lại chịu phối hợp như vậy, nhưng mà hắn rất thích.

Đêm khuya, một bóng đen cạy cửa phòng Nam Cung Hi ra, rúc vào bên trong một chút bột, sau đó đi đến trước giường, vén một bên chăn của Nam Cung Hi lên, lại tìm trong ngăn kéo một cái chăn con, khẽ quấn lấy hắn rồi gánh lên vai, mở cửa biến mất trong bóng đêm. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Khích bác ly gián (1)

Hôm sau, Quý Tinh từ từ tỉnh lại, chỉ là làm sao đầu của nàng lại nặng như vậy? Nàng quay đầu muốn hỏi Nam Cung Hi, lại phát hiện ra bên cạnh trống không, nàng lấy tay sờ vào chăn, lạnh? Chẳng lẽ hắn đã đi từ sớm rồi sao?

"Thiếu phu nhân, không xong!" Tiểu Lục chạy vào, Quý Tinh vội vàng dùng chân đạp lên cơ thể mình, "Cái gì không xong? Không phải ta đang rất tốt sao?" Nghe được lời nàng nói..., tiểu Lục không có tâm trạng để nói đùa với nàng.

"Không phải đâu! Thiếu phu nhân, nô tỳ mới từ trên đường trở về, bên ngoài mọi người đang sôi nổi nghị luận, nói là. . . Nói là. . ." Tiểu Lục nhìn nàng, còn Quý Tinh lại nhìn tiểu Lục, "Người mau nói ra!." Nàng thúc giục, cứ thấp thòm như vậy nàng cũng rất khổ sở.

"Bọn họ đều nói thiếu gia đang ở Lệ Xuân Viên!" Nàng nói xong, Quý Tinh lập tức nhíu mày lại, cái tên này không phải là kỹ viện chứ? Chỉ là ngày hôm qua rõ ràng là hắn ở cùng một chỗ với nàng, thế nào lại đột nhiên trốn đến kỹ viện vậy? Chắc không phải là. . . Nàng vội vã đứng dậy, không để ý cơ thể mình đã bị tiểu Lục xem hết tron mặc quần áo vào, ban đầu tiểu Lục hơi sững sốt sau đó giúp nàng trang điểm một tay.

"Thiếu phu nhân?" Tiểu Lục không hiểu nhìn người vừa đi tới cửa thì lập tức dừng lại, Quý Tinh liếc mắt nhìn giường đệm, "Đi, cầm theo một bộ y phục cho thiếu gia." Mặc dù tiểu Lục không hiểu, nhưng vẫn lấy từ trong ngăn tủ ra một bộ y phục đi theo phía sau nàng.

"Ồ kia! Tinh nhi, con muốn đi. . . Cái đó. . ." Thượng Quan Mân không biết làm sao để nói rõ, nhĩ từ này, mới sáng sớm đã để bà bay mất hồn vía khi phải nghe chuyện thế kia, rất tốt! Hắn chạy thế nào đã chạy đến kỹ viện rồi hả? Hơn nữa nhìn bộ dạng của Tinh nhi, chẳng lẽ con trai của bà xảy ra việc gì?

"Thế nào? Xảy ra chuyện gì?" Diệp Thiên đi tới, "Hi nhi đâu? Ta tới tìm hắn để luyện võ." Quý Tinh nhìn hắn không nói lời nào, đi ngang qua hắn tiểu Lục vội vàng đi theo, Thượng Quan Mân cũng lo lắng nhìn theo bóng lưng của Quý Tinh, không có ai chú ý đến vẻ mặt của Diệp Thiên.

Lệ Xuân Viên, sau khi Nam Cung Hi tỉnh lại phát hiện ra người ngủ bên cạnh là nữ nhân nào đó không quen biết, lửa giận bùng lên chắc hẳn không phải người nào cũng có thể khống chế, này thì nổ bùng. Nữ nhân sợ hãi núp ở trong góc phòng mà má mị ở ngoài cửa cũng lo lắng Nam Cung Hi sẽ đập bẻ nơi này của bà tới nơi, chẳng qua đợi mãi vẫn không thấy người nào lao ra, chẳng lẽ. . .

Nam Cung Hi không đi ra ngoài bởi vì trên người hắn căn bản không có y phục, hắn quán chân quanh thân, hận thù nhìn chằm chằm nữ nhân trong góc, không phải là hắn ở cùng một chỗ với Tinh nhi ư? Tại sao không lý do lại đi tới kỹ viện được, hay là tới hôm qua hắn lập tức. . . Không! Không thể nào! Nghĩ đến việc có thể hắn. . . hắn lập tức rùng mình.

Quý Tinh mang theo tiểu Lục tức giận dùng dùng đi tới Lệ Xuân Viên, trên đường người ta đều nhao nhao né tránh, làm sao Nam Cung thiếu gia lại đi dạo kỹ viện chứ? Bọn họ không nghĩ ra, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Nam Cung phu nhân, cũng phải thay Nam Cung thiếu gia đồ mồ hôi lạnh.

"Cô nương, nơi này của chúng ta không tiếp đãi khách nữ." Quý Tinh vừa tới cửa lập tức bị người ta ngăn cản, "Ta tìm Nam Cung Hi." Nói xong lại muốn đi vào, nhưng người giữ cửa tiếp tục ngăn cản nàng, Quý Tinh nhìn họ, "Các người nhất định phải cản ta đứng không?" Nàng dùng ánh mắt bén nhọn nhìn lướt qua mấy nữ nhân kia, làm bọn họ không tự chủ được mà rụt người lại.

Thấy các nàng đã nhường bước, Quý Tinh đi vào ngay, đến khi họ có phản ứng lại thì vội vàng hô to, "Nam Cung phu nhân, người không thể xông vào." Giọng nói này rất lớn đến nỗi cả Lệ Xuân Viên ai cũng có thể nghe được, huống chi là Nam Cung Hi đang ở trong phòng.

Cái gì? Vì sao Tinh nhi lại tới đây? Lần này làm sao có thể giải thích được? Vội vã xoay người một vòng, không thêm chú ý đến hành động của nữ nhân bên cạnh. Quý Tinh đi tới một cánh cửa đang đóng chặt, bởi vì mỗi gian phòng đều có người tò mò thò đầu ra nhìn, chỉ có phòng ở giữa vẫn đang đóng, nàng đi tới trước cửa.

"Nam Cung thiếu gia, chàng thật lợi hại." Bên trong truyền ra giọng nói không thể chịu nổi, tiểu Lục đỏ mặt đi theo sau lưng Quý Tinh, còn vẻ mặt Quý Tinh lại không tỏ vẻ gì giờ chân lên, "Ầm" một tiếng, cửa bị đập ra. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Khích bác ly gián (2)

Bên trong gian phòng, quả nhiên có một nữ nhân đang giạng chân ngồi trên người Nam Cung Hi mà đung đưa không ngừng, Nam Cung Hi từ từ tỉnh lại, làm sao hắn lại ngất đi thế này? Khi nhìn thấy người ngồi trên cơ thể mình thì lập tức đẩy nàng ta xuống, "Người làm gì đây?" Nữ nhân vừa té xuống đất nâng khuôn mặt uất ức lên nhìn hắn.

"Thiếp cũng muốn hỏi chàng làm gì ở đây?" Nghe được giọng nói ấy lúc này Nam Cung Hi mới nhìn đến người ngoài cửa, "Tinh. . . Tinh nhi? Nàng phải nghe ta giải thích!" Nói xong hắn định đứng dậy, đến khi nhìn thấy bóng dáng tiểu Lục đi tới đứng sau lưng Quý Tinh, hắn không có y phục, mặt của tiểu Lục không thể nào đỏ hơn được nữa, lại có thể trắng trợn nhìn thấy nửa người trên của thiếu gia.

"Tiểu Lục, đưa đồ cho ta." Nói xong, một bộ y phục được đưa đến tay của nàng, Quý Tinh ném cho người đang ở trên giường "Mặc xong rồi giải thích." Còn nàng thì lại đi vào trong gian phòng, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, tiểu Lục vẫn đứng ở bên ngoài chưa chịu tiến vào.

"Tinh nhi, không phải như nàng đã thấy đâu." Hắn mặc quần áo từ té xong thì đứng trước mặt của nàng, nữ nhân ngã trên đất cũng đứng lên cầm lấy y phục của mình mà mặc vào. "Hả? Có câu nói mắt thấy mới là thật, chỉ là mới sáng sớm nàng ta đã chạy đến đây để tìm người rồi sao?" Hừ! Người nọ

nghỉ nàng ngu ngốc sao? Cũng không tìm thời cơ tốt một chút.

"Không có! Ta không có! Tình nhi nàng phải tin tưởng ta." Bộ dạng của hắn như sắp khóc lên tới nơi, đây rốt cuộc là người nào đang chinh hấn vậy?"Này, chàng làm gì mà phải chạy nhanh như thế?" Nàng gọi cái người đang muốn chạy đuổi theo nữ nhân kia lại.

"Cái đó... Ta... Ta..." Nam Cung Hi vẫn nhìn nàng ta chăm chăm, nhìn đến nỗi như muốn xuyên thủng một lỗ trên người của nàng ta, "Khụ khụ, chàng làm gì mà liếc mắt đưa tình nhìn nàng ta? Vẫn còn muốn ở lại chỗ này à? Công phu trên giường của nàng ta có phải rất tốt hay không?" Quý Tinh tiến lại gần hắn, Nam Cung Hi vội vàng quay đầu lại.

"Không có! Không có!" Hắn không đụng vào nữ nhân kia có được hay không, chẳng qua tình huống bây giờ đúng là làm hắn khóc không ra nước mắt mà."Thiếp đi đây, cũng sẽ giúp chàng hoàn thành ước vọng, hôm nay chàng ở lại chỗ này theo nàng ta đi, thiếp chỉ muốn đến trước xem nàng ta một chút rồi mới đến cửa hàng." Nói xong nàng đứng lên lập tức đi ra bên ngoài, Nam Cung Hi vội vàng đi theo.

"Chàng ở lại chỗ này, không cho phép chàng đi theo thiếp!" Quý Tinh xoay người chỉ vào hắn đang đi theo sau lưng, vẻ mặt của Nam Cung Hi đầy uất ức, Tình nhi không tin hắn? Nhìn nàng đi ra khỏi Lệ Xuân Viện, mới vừa rồi bản tính thô bạo được hắn kiềm nén nay bộc phát toàn bộ.

Vừa ra ngoài cửa Quý Tinh đã nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh rối loạn, chói tai, khóe miệng nàng giương lên thành một đường cong, có khả năng giúp kẻ khác làm việc xấu, vậy thì tự gánh chịu hậu quả đi. Tú bà của Lệ Xuân Viện nhìn bàn ghế trước mắt bị đập nát nát, nếu sớm biết như vậy bà đã không nhận mỗi lần ăn này của người ta rồi, chẳng qua đến buổi sáng bà mới biết đây là Nam Cung thiếu gia, làm bà chỉ có thể tiếp tục nhắm mắt phóng theo lao.

"Tiểu Lục, người trở về trước đi." Tiểu Lục nhìn nàng, không lẽ thiếu phu nhân lại tính chạy lần nữa à?"Yên tâm, ta không sao." Nghe thấy nàng nói như vậy, lúc này tiểu Lục mới chậm rãi trở về, vừa đi vừa quay đầu lại, cho đến khi thấy nàng đi vào Gấm Nghê phòng, nghe nói nơi đó là do thiếu phu nhân mở, nghĩ như vậy nàng cũng an tâm.

"Đại lão bản người đã đến rồi, mời ngồi." Tiền lão bản vội vàng tiến lên nghênh đón, Quý Tinh ngồi trên ghế, "Đúng rồi, Tiền chương quỹ, ta muốn hỏi một chuyện, ông đã từng nghe qua tên Hách Liên ở đâu chưa?" Nghe nàng đột nhiên nhắc đến chuyện này, ông nghĩ đến tin này tính chính xác rất ít, "Cái này... Thật giống với một người trong võ lâm trước đây, đúng rồi, ba năm trước đây Võ Lâm Minh Chủ chính là cái tên này."

Võ Lâm Minh Chủ? Quý Tinh hí mắt lại, "Được, ta biết rồi, đúng rồi, gọi Hách Liên Viên tới gặp ta." Tiền Nhất cảm thấy tò mò, chẳng lẽ Hách Liên và Hách Liên Viên có liên quan đến nhau sao? Nhưng nhìn hai người không hề giống nhau mà, lắc đầu một cái, ông xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Tương kế tựu kế (1)

"Đại lão bản, người tìm ta?" Hách Liên Viên đứng ngoài cửa trước mặt Quý Tinh, "Tiền Nhất, ông đi xuống trước đi." Tiền Nhất đưa mắt nhìn bọn họ sau đó rồi đi ngay, "Ta có việc muốn nhờ anh giúp một tay." Hơn nữa chuyện này ngoại trừ hắn ra không còn ai có thể giúp nàng, Đường Tinh Thiên cũng không trông cậy được.

"Chuyện gì?" Hắn nghi hoặc nhìn nàng, Quý Tinh ngoắc ngón tay gọi hắn, hắn đưa lỗ tai đến, Quý Tinh ghé vào lỗ tai của hắn mà thì thầm, "Như vậy sao được? Ta không đồng ý." Quý Tinh nhìn hắn, "Thật sao? Thì ra đây là lá gan của con trai Võ Lâm Minh Chủ sao?" Hách Liên Viên cũng nhìn nàng, làm sao nàng biết được? Thật ra thì Quý Tinh cũng chỉ là suy đoán, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nàng biết mình đã đoán đúng.

"Được, ta giúp cô." Nhìn hắn không cam lòng tình nguyện muốn làm, Quý Tinh thờ dài, "Nếu như anh có chuyện gì cần ta giúp thì cứ nói, bao gồm cả việc tìm ra người đã hãm hại gia đình của anh." Đây là võ lâm mà, không phải đều như vậy ư, Hách Liên Viên nhìn nàng, nàng cũng biết sao? Chỉ tại trước kia Quý Tinh đã từng xem qua không ít phim võ hiệp.

"Tốt!" Lần này hắn không có một chút bất đắc dĩ nào, "Này, có phải cô biết võ công hay không?" Quý Tinh nháy mắt với hắn, Hách Liên Viên gật đầu một cái, đôi bên cùng có lợi, nàng nheo mắt lại nhìn ra bên ngoài, Hách Liên Viên nhìn theo tầm mắt của nàng, bên ngoài chẳng có cái gì cả, chỉ có người qua lại trên đường.

"Vậy làm như đã định đi, chỗ của anh việc thu chi cứ giao cho Tiền chương quỹ giúp đỡ một chút, hiện tại chúng ta ra ngoài gây náo loạn thôi." Nói xong nàng đứng dậy kéo cánh tay của hắn, Hách Liên Viên cũng người lại đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc nữ nhân, cho nên hắn chưa thể nào thích ứng kịp.

"Thả lỏng, coi ta như bằng hữu là được." Nói xong lập tức lôi hắn kéo ra ngoài, người trên đường trông thấy Quý Tinh xuất hiện còn kéo theo một nam tử anh tuấn, mọi người đều sợ đến ngây người, vậy là đã xảy ra chuyện gì? Một người thì đi dạo kỹ viện, một người lại có thể kéo... Trò vui mới à?

Không bao lâu sau, chuyện Quý Tinh kéo tay nam tử đi dạo phố truyền đến tai Nam Cung Hi, hắn còn cho là có người cố ý bịa chuyện, làm sao Quý Tinh có thể kéo... Khi hắn chạy đến nơi người khác đồn thổi, một màn ở đó làm hắn bị đá kích, Tình nhi lại có thể ăn kẹo hồ lô với một người đàn ông khác ư? Đây không phải là thứ bọn họ cùng ăn trong lần đi dạo phố đầu tiên sao?

"Cô tạm thời cố chịu một chút, loại kẹo này ngọt như vậy, sẽ bị sâu răng mất." Hách Liên Viên nhắc nhở nàng, mút quả kia ăn ngon lắm sao? Hắn nhìn xung quanh hắn một lượt, cho đến thấy Nam Cung Hi hắn dùng tay đẩy người bên cạnh một cái, "Nè, Nam Cung Hi ở đằng kia đang nhìn cô đấy." Người đang ăn lập tức bị nghẹn, Hách Liên Viên bắt đầu đỡ đỡ trọn mất giúp nàng vỗ lưng.

Nam Cung Hi thấy mặt của người kia, lại là hắn? Hắn đã sớm biết người nọ rất nguy hiểm, chỉ là không ngờ. . . Hắn vọt tới trước tung một quyền về phía Hách Liên Viên, Hách Liên Viên đã kịp nhảy lên, Nam Cung Hi neho mắt lại, hắn biết võ công?

"Này, chàng làm gì đấy? Viên, người không sao chứ?" Quý Tinh đi tới bên cạnh hắn nhìn một lượt, Nam Cung Hi tức giận đến gân xanh cũng phải giật liên hồi, phu nhân của hắn lại có thể quan tâm đến người đàn ông khác ngay trước mặt hắn sao?

"Quý Tinh! Nàng cũng không giải thích một chút sao?" Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng đầy đủ, Quý Tinh nhìn hắn, "Thiếp đã thành toàn cho chàng. . có phải chàng cũng nên thành toàn cho ta? Viên, chúng ta đi thôi!." Nói xong nàng kéo Hách Liên Viên lui đi.

Nam Cung Hi nhìn hai người vừa rồi đi, hắn cố gắng đè nén mình, võ công, võ công, cũng là võ công, được, hắn cũng đi học! Đến lúc đó hắn đuổi tất cả những kẻ dòm ngó nàng chạy mất.

Hắn giận đùng đùng trở về phủ, tìm được Diệp Thiên, "Su phụ, ta muốn học võ công." Diệp Thiên nhìn hắn, chuyện ngày hôm nay hắn đều biết, không ngờ nữ nhân kia cũng là loại đàn bà lẳng lơ như vậy, "Hi nhi, tay của người. . ." Nam Cung Hi trực tiếp kéo băng gạc xuống, "Ta không sao." Nhìn thấy bộ dạng của hắn thế kia, cuối cùng trong lòng Diệp Thiên cũng thư thái hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: tương kế tựu kế (2)

Diệp Thiên lấy ra một quyển bí tịch võ công đưa cho Nam Cung Hi xem, chẳng qua Nam Cung Hi lại không nhìn thấy được tia sáng lóe lên trong mắt hắn lóe lên ánh sáng, hắn nhìn chăm chú cuốn bí tịch võ công cầm trên tay, chỉ cần hắn học xong cái này, như vậy. . . Trước đây trì hoãn mãi vẫn không cho Nam Cung Hi luyện tập bởi vì Diệp Thiên cảm thấy không cần thiết, nhưng hiện tại. . . Hắn không có được, Nam Cung Hi cũng đừng hòng có được!

"Này, Tinh nhi, hôm nay bên ngoài đều đang đồn. . ." Lâm Nhượng Tịch liếc nhìn người bên cạnh nàng, được rồi, nàng thừa nhận người này anh tuấn hơn so với Nam Cung Hi, nhưng mà không biết làm sao nàng đã cảm thấy giữa hai người này không phải loại quan hệ đó.

"Hiện giờ muội muốn ở lại nơi này." Lâm Nhượng Tịch nhìn nàng, không phải chứ? Nàng không trở về sao?"Việc này, tỷ cảm thấy chuyện tình Nam Cung Hi đi dạo kỹ viện kia ắt hẳn là có hiểu lầm bên trong phải không?" Không chỉ có nàng, ngay cả Hách Liên Viên cũng cảm thấy như vậy, khi mới bắt đầu nàng cũng không nói với hắn lý do nàng làm như vậy bởi vì Nam Cung Hi đi kỹ viện.

Quả thật hắn cảm thấy không thể tin được chuyện này, trước đây rõ ràng nhìn thấy nam nhân kia rất sợ nữ nhân trước mắt, làm sao chỉ chớp mắt một cái lại có thể chạy ngay đến kỹ viện? Trong chuyện này rốt cuộc có uẩn khuất gì? Mà thật ra thì nàng còn biết cái gì?

"Tỷ đó! Đừng quan tâm cho muội, hay là quan tâm chính mình trước đi, nói xem, lúc nào thì tỷ thành thân đây?" Nghe nàng hỏi chuyện này, Lâm Nhượng Tịch trầm mặc tiêu Dao lắm mồm."Không muốn trở thành thân." Nàng lắc đầu, "Ngộ nhờ có thi sao?" Quý Tinh nhìn bụng của nàng một chút, Lâm Nhượng Tịch thấy nàng nói chuyện này ngay trước mặt Hách Liên Viên thì thoáng một cái mặt đỏ bừng.

"Tinh nhi!" Nàng dậm chân, "Được rồi, muội không nói nữa." Quý Tinh giờ hai tay lên, "Tôi nay người ở lại chỗ này đi, thuận tiện xem chúng ta biểu diễn ở đây thế nào." Quý Tinh nói với Hách Liên Viên, Lâm Nhượng Tịch há to miệng nhìn nàng.

"Chuyện này. . . Cái này không được đâu?" Còn Quý Tinh lại gõ lên đầu của nàng một cái, "Cái gì không được! Nơi này của chúng ta vốn chính là kỹ viện." Nàng nói cũng đúng, Lâm Nhượng Tịch gật gật đầu, Hách Liên Viên vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Quý Tinh, hắn lại phải nuốt lời cự tuyệt xuống bụng.

"Mỹ nam, tôi nay khẳng định lúc gặp lại thì người đang chảy máu mũi rùng rùng." Lâm Nhượng Tịch vỗ vỗ bờ vai của hắn, khoe miệng của Hách Liên Viên co giật một chút, cái gì thế này ví dụ được không?"Lâm Nhượng Tịch!" Người ở ngoài cửa đen mặt nhìn nàng.

"Đường Tinh Thiên, làm gì mà người lại gọi cả tên lẫn họ của ta thế!" Nàng nhìn người ở cửa, Đường Tinh Thiên hất rơi tay của nàng, "Lần sau không cho phép đụng nam nhân khác!" Quý Tinh tròn tròn mắt, nam nhân này. . .

"Ta lập tức muốn đụng thì thế nào?" Nói xong ôm cổ của Hách Liên Viên, Đường Tinh Thiên càng thêm nổi giận lôi đình, đánh một chưởng về phía Hách Liên Viên, Hách Liên Viên mang theo cả Lâm Nhượng Tịch đã kịp nhảy lên tránh công kích của hắn, hai nữ nhân này muốn đùa giỡn hắn đến chết sao?

"Ồ! Thì ra là còn là người luyện võ? Không tệ!" Nói xong liếc mắt nhìn Lâm Nhượng Tịch, không nói tiếng nào rồi rời đi."Khụ khụ, Nhượng Tịch, không phải tỷ nên đi an ủi người ta một chút sao? Không phải vậy. . ." Quý Tinh còn chưa nói hết câu, Lâm Nhượng Tịch đã buông cổ Hách Liên Viên ra rồi đuổi theo Đường Tinh Thiên.

"Hai người này vẫn luôn như vậy phải không?" Hách Liên Viên phui phui y phục của mình, Quý Tinh thấy hắn nói không sai lập tức gật đầu phụ họa, đây chính là chuyện tình oan gia rồi. Hách Liên Viên nhìn nàng, nói thật, ban đầu nàng và hắn cũng thấy không vừa ý nhau.

"Sư phụ, bí tịch võ công này sao lạ vậy? Giống như cảm thấy muốn mất đi cái gì đấy ở trong đầu." Nam Cung Hi lắc đầu, nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, xem ra đã có chút hiệu quả, đợi một thời gian nữa, như vậy hắn sẽ. . . Nghĩ đến ngày đó tâm tình của hắn lập tức không kiềm được mà hưng phấn. "Không có việc gì, đây là hiện tượng bình thường, luyện cho tốt, biết không?" Nam Cung Hi gật đầu, chưa hề nghĩ tới rằng sư phụ có thể sẽ làm hại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tương kế tựu kế (3)

"Sư phụ, không được rồi, con đau đầu quá, con nghĩ muốn. . ." Còn chưa nói hết câu gục xuống, Diệp Thiên nhìn người vừa té xỉu, tiến lên đỡ hắn dậy, diu hắn vào phòng. "Đồ đệ, con cứ ngoan ngoãn mà ngủ đi, không lâu sau nữa, con sẽ không vì chuyện tình cảm mà phiền não nữa." Giúp hắn đắp mền kín, Diệp Thiên xoa xoa người rồi đi.

"Ta không đi, không muốn xem." Hách Liên Viên nắm lấy khung cửa lồi theo, đánh chết hắn cũng không đi xem, mới vừa rồi hắn chỉ liếc mắt có một cái đã lập tức đỏ mặt, khó trách được Lâm Nhược Tịch nói sẽ để cho hắn phải cháy cả máu mũi, hoá ra là như vậy, nhìn người chỉ mặc áo bọc ngực và quần ngắn, không được, không thể còn muốn rồi.

"Này, cái người này làm sao người lại dễ dàng xấu hổ như vậy hả, người không phải nam nhân sao, còn nữa, nam nhân không phải đều thích xem thiếu nữ mặc vậy sao?" Lâm Nhược Tịch lồi hẳn đi, làm gì mà hắn lại sổng chết giữ lấy khung cửa, nếu còn kéo nữa, không khéo cả cánh cửa cũng rơi xuống mất.

"Hách Liên Viên, buông tay cho ta! Có phải người muốn làm hỏng cửa ở đây phải không?" Quý Tinh đi tới, người này rốt cuộc là thật sự thuần khiết hay là giả thuần khiết đây? Lúc này Hách Liên Viên mới bắt đầu thả tay xuống, "Oa! Tinh nhi, vẫn là muội lợi hại!" Lâm Nhược Tịch giờ ngón tay cái lên với nàng, tiếp tục kéo Hách Liên Viên xuống.

"Eo ôi! Người nào đi đường không có mắt. . ." Đến khi Nhược Tịch trông thấy khuôn mặt tái xanh của hắn thì lập tức nuốt lời muốn nói xuống, "Nàng. . . Nàng. . ." Đường Tinh Thiên ngay thơ không thể đứng ở chỗ này được, lúc này hắn mới phát hiện ra bộ dạng của Hách Liên Viên cũng không thua gì hắn: "Ta cái gì mà ta? Người mau tránh ra!" Lâm Nhược Tịch đẩy hắn một cái, nhưng hắn lại không chịu động dậy.

"Nàng thích hắn?" Hắn chỉ vào người nàng đang kéo đi, Lâm Nhược Tịch nhìn Hách Liên Viên, "Đúng vậy! Người như người thật sự khiến ta quá chán ghét! Tránh ra đi!" Nàng dùng sức đẩy, lần này Đường Tinh Thiên tránh ra ngay, Lâm Nhược Tịch thuận lợi kéo Hách Liên Viên xuống.

Quý Tinh từ đầu tới cuối đều không lên tiếng nhìn bọn họ, Đường Tinh Thiên thấy nàng ở đây, hắn đi lên phía trước, "Giao kèo một năm khổ sai, có thể dùng tiền giải quyết triệt để hay không?" Nhìn thất bộ dạng của hắn, Quý Tinh gật đầu một cái, xem ra hắn đã mệt mỏi, đúng là Lâm Nhược Tịch. . . Ở đây có mười vạn lượng." Đường Tinh Thiên đưa cho nàng một xấp ngân phiếu, hắn biết nơi này cũng do Lâm Nhược Tịch mở.

"Chuyện này. . ." Quý Tinh vừa định nói không cần nhiều như vậy, chỉ là đợi nàng ngẩng đầu lên thì đã thấy bóng lưng tiêu điều của Đường Tinh Thiên, Nhược Tịch à Nhược Tịch! Hi vọng tỷ đừng hối hận mới đúng.

"Này, người mau mở mắt, trên khán đài nữ nhân uốn éo hấp dẫn hơn." Mặc dù Lâm Nhược Tịch uốn ba tấc lưỡi để nói, nhưng Hách Liên Viên vẫn quyết tâm nhắm mắt lại, hắn chưa bao giờ vào kỹ viện, Lâm Nhược Tịch nổi giận nhìn hắn, mà ở nơi xa kia Đường Tinh Thiên nhìn hai người bọn họ, bước chân dừng lại một chút, ngay sau đó cũng không quay đầu đi ra khỏi Âm Hương Các.

Quý Tinh nhìn xuống phía dưới, yên lặng lắc đầu một cái, chuyện tình cảm của người khác nàng không giúp được, nhìn nam nam nữ nữ ở phía dưới, nàng thờ dãi trở lại phòng mình.

Sau khi Nam Cung Hi tỉnh lại, phát hiện ra mình ngủ trên giường, mà sư phụ của hắn không biết đã đi đâu, hắn ngồi dậy, "Úm. . ." Thế nào mà đầu còn có cảm giác muốn ngất đi vậy? Hắn lắc lắc đầu, cảm giác tốt một chút rồi mới xuống giường, đi tới bên cạnh bàn, hắn rót cho mình một chén nước.

Nhìn sắc trời đã tối, xem ra Tinh nhi chắc là sẽ không trở lại, mặc dù chuyện lần này hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà một màn bị nữ nhân cười trên người kia thì chính xác là hắn sai rồi, nàng cứ không để ý đến hắn như vậy, hắn rất khó chịu.

Hôm sau, Nam Cung hi lại thức dậy từ sớm, "Hi nhi, thức dậy sớm như vậy ư?" Diệp Thiên kinh ngạc nhìn hắn, "Vâng, sư phụ, con đi mua điểm tâm cho Tinh nhi ăn, nàng thích ăn nhất đồ của nhà kia." Nói xong liền đi ra ngoài, Diệp Thiên nhìn theo bóng lưng của hắn, tay nắm thành quyền, sắc mặt rất là khó coi, trẻ con khó dạy dỗ mà!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tương kế tựu kế (4)

"Thình thịch" Mới sáng sớm cửa chính của Âm Hương Các lập tức bị gõ đến rung trời, Lâm Nhượng Tịch bị đánh thức tự mình chạy xuống, hiện tại nàng rất bức bối, "Cái người nào! Mới sáng sớm đã quấy rầy giấc ngủ của người khác! Ngươi . . ." Khi nàng nhìn thấy Nam Cung Hi lập tức bị sắc nước miếng, "Khụ khụ. . . Khụ khụ. . ." Nàng chỉ vào hắn, Nam Cung Hi hoàn toàn không thèm để ý đến bộ dạng nhục mạ của nàng, mà trực tiếp đi nhanh vào trong.

"Tĩnh nhi, ta đã mua giúp nàng đồ ăn nàng thích nhất đây." Nam Cung Hi vừa nói dứt lời lập tức đẩy cửa ra, ở bên trong Hách Liên Viên đang ngồi ở mép giường đỡ Quý Tĩnh dậy, chẳng qua từ góc độ của Nam Cung Hi nhìn sang chỉ biết hai người ở đó đang ôm nhau.

"Rầm." Nghe thấy tiếng động hai người lập tức nhìn về phía cửa, đồ ăn trong tay Nam Cung Hi rơi trên mặt đất, hắn không dám tin nhìn về phía hai người trên giường, "Nàng. . . Các ngươi. . ." Hắn run rẩy chỉ tay vào bọn họ, Quý Tĩnh nhũn mày, mới vừa rồi nàng đứng dậy thì đột nhiên bị choáng váng, đứng lúc Hách Liên Viên gõ cửa lập tức đi vào đỡ lấy nàng.

"Chàng đi vào không biết gõ cửa sao?" Nam Cung Hi vốn định nghe nàng giải thích, lại nghe được những lời này, trong lúc nhất thời sắc mặt của hắn xám ngắt. "Ta. . . Ta. . ." Không biết phải nói gì, hắn xoay người xông ra ngoài, đều nghe người ta nói nam nhân đứng núi này trông núi nọ, nhưng nữ nhân cũng sẽ không như vậy sao? Nếu không phải người kia so với hắn đẹp mắt hơn một chút, nếu như hắn không có vết sẹo kia hắn cũng sẽ rất đẹp trai.

"Này, hình như hắn đang hiểu lầm, có phải cô nên đuổi theo giải thích hay không?" Hách Liên Viên nhìn người đang bất động ở trên giường, Quý Tĩnh liếc mắt nhìn hắn, "Không cần đâu." Như vậy vừa đúng lúc, nhưng Hách Liên Viên lại lo lắng nhìn theo hướng Nam Cung Hi chạy ra ngoài.

Nam Cung Hi chạy thẳng một đường trở về, người trên đường rồi rít né tránh, tò mò xem Nam Cung thiếu gia bị làm sao, chỉ là không ai dám tiến lên hỏi, "Ai ôi! Hắn? Hi nhi? Hi nhi!" Thượng Quan Mân bị chính nhĩ từ của mình đụng ngã, nha hoàn bên cạnh lập tức vội vàng tiến lên đỡ lấy bà, bà không hiểu nhìn theo bóng dáng của Nam Cung Hi, đã xảy ra chuyện gì?

"Rầm" một tiếng, Nam Cung Hi trực tiếp đá văng cửa phòng của Diệp Thiên, người trong phòng cũng nghe thấy tiếng động, lập tức nhét đồ trong tay vào ống tay áo, "Ah? Hi nhi, thế nào rồi?" Thế nào mà hắn lại có bộ dạng tức giận lôi đình như vậy? Diệp Thiên thật sự không hiểu.

"Sự phụ, vết sẹo trên mặt con thật sự không xóa hết được sao?" Nghe lời này của hắn, ánh mắt của Diệp Thiên lóe sáng, "Ai! Con làm sao thế? Sao lại đột nhiên quan tâm tới cái này?" Từ trước đến nay không phải hắn chưa bao giờ hỏi đến cái này sao?

"Con. . . Con. . . Sự phụ người mau nói cho con biết đi!" Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Diệp Thiên lập tức sáng tỏ chắc là vì Quý Tĩnh đây, con người của hắn đảo lòng vòng, "Cũng không phải là bỏ không hết, chỉ là trước tiên con cứ học cho tốt võ công, đến lúc đó. . ." Lời còn chưa dứt, lập tức bị Nam Cung Hi kích động nắm lấy tay, "Có phải chỉ cần học võ công là có thể xóa đi hay không?" Trong ấn tượng của hắn võ công của sự phụ hình như rất lợi hại.

"Ặc. . . Phải" hắn gật đầu một cái, Nam Cung Hi lập tức buông hắn ra rồi chạy về phòng mình, hắn muốn nhanh một chút học được võ công, đến lúc đó vết sẹo trên mặt sẽ bị xóa đi, để xem còn người nào có thể giành Tĩnh nhi với hắn, Diệp Thiên nhìn theo bóng lưng của hắn chạy ra ngoài, khóe miệng giương lên một đường cong.

"Tĩnh nhi, muội thật sự không có chuyện gì chứ?" Lâm Nhượng Tịch nhìn sắc mặt nàng không tốt lập tức hỏi, Quý Tĩnh gật đầu một cái, tại sao lại đột nhiên bụng đau như vậy? "Đúng rồi, Tĩnh nhi, muội có thấy hay không. . . Thấy. . . Đường Tĩnh Thiên?" Do dự một hồi lâu, Lâm Nhượng Tịch hỏi ra vấn đề của nàng, chỉ là chân chừ mãi vẫn không thấy nàng quay đầu trả lời.

"Hà! Tĩnh nhi? Tĩnh nhi? Người đâu mau tới đây, đi mời đại phu!" Lâm Nhượng Tịch hét to ra ngoài, đang tốt đẹp sao lại có thể hôn mê bất tỉnh như vậy? Nghe được giọng nói của nàng mọi người đều chạy tới, khi biết Quý Tĩnh té xỉu thì lập tức đi tìm đại phu tới, bụng nước vắt khăn lông, nhất thời bên trong hò hét loạn cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Biến khéo thành vụng (1)

"Đại phu, ông nhanh lên một chút đi!" Tiểu Đào thúc giục, đại phu mang hòm thuốc thờ hồn hển theo ở phía sau, ông đã gắng hết sức mà chạy rồi, cũng

phải thông cảm cho tuổi của ông chứ.

"Làm sao đại phu còn chưa tới?" Trong phòng, Lâm Nhựt Tịch sốt ruột đi tới đi lui, chuyện muốn hỏi mới vừa rồi đã bị ném lên chín tầng mây, Hách Liên Viên cau mày ngồi ở một chỗ, đang tốt đẹp tự dưng té xỉu?

"Tịch tỷ, đại phu tới." Tiểu Đào vừa mới hô lên, đại phu bên cạnh đã không còn bóng dáng, "Đại phu, mau nhìn xem muội ấy thế nào? Đang tốt sao lại hôn mê bất tỉnh." Đáng thương cho đại phu không kịp thờ, đã phải lập tức bắt mạch cho người trên giường.

"Như thế nào? Như thế nào rồi?" Lâm Nhựt Tịch ở bên cạnh thúc giục, "Ta nói cô để đại phu an tĩnh bắt mạch có được hay không?" Hách Liên Viên mở miệng, Lâm Nhựt Tịch trừng mắt liếc hần, nàng gấp có được hay không.

Đại phu bắt mạch xong sau đó lộ ra nụ cười, "Này, ông cười cái gì mà cười!" Lâm Nhựt Tịch tức giận nhìn ông ta, đại phu ngăn người, "Nam Cung phu nhân không có việc gì, chúc mừng! Phu nhân có hi." Lần này đổi lại Lâm Nhựt Tịch ngây ngẩn cả người, có tin mừng? Có đứa trẻ rồi hả? Sắc mặt nàng cổ quái nhìn người trên giường một chút.

"Tốt lắm, đại phu, làm phiền ông." Hách Liên Viên đưa bạc cho lão, rồi kêu người ta đưa ông đi ra ngoài, thấy Quý Tĩnh không có chuyện gì, một nhóm người lúc này mới chịu đi ra, chỉ còn sót lại Lâm Nhựt Tịch và Hách Liên Viên ở bên trong.

"Này, cô còn đang ngăn người sao? Có phải nên đi nói cho tên Nam Cung Hi một tiếng hay không?" Lúc này Lâm Nhựt Tịch mới lấy lại tinh thần, "Hay là chờ Tĩnh nhi tỉnh lại rồi mới quyết định đi." Nói xong nàng đi tới bên giường.

"Ừm. . . Nhựt Tịch? Muội thế nào rồi?" Thấy nàng tỉnh lại, Lâm Nhựt Tịch nghiêng người dịu dàng ngồi dậy, "Muội đó! Có thai mà không chú ý." Quý Tĩnh nhìn nàng, cái gì có thai sao? Thấy bộ dạng không hiểu của nàng, Lâm Nhựt Tịch mắt tròn, "Nơi này của muội đã có đứa trẻ rồi." Nàng chỉ vào bụng của Quý Tĩnh, Quý Tĩnh sửng sốt, hình như nàng chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

"Này, muội nghĩ muốn giữ hay không muốn giữ?" Lời của nàng làm Hách Liên Viên ở một bên nghe không nổi nữa, hần tiến lên một tay kéo nàng ra, "Cô toàn nói những điều lộn xộn lung tung!" Lâm Nhựt Tịch hất tay của hần ra, "Ta cảm thấy Nam Cung Hi không xứng với Tĩnh nhi không được sao?" Quý Tĩnh ngồi trên giường không có phản ứng gì, chỉ là nàng không biết vì sao sao Nhựt Tịch lại nghĩ như vậy.

"Muội sẽ sinh hạ đứa bé, chỉ là trước tiên đừng ai tiết lộ chuyện này, biết không?" Lâm Nhựt Tịch và Hách Liên Viên đồng loạt chau mày, nàng muốn làm cái gì đây?"Cô xác định không muốn nói?". Hách Liên Viên hỏi nàng, Quý Tĩnh gật đầu một cái: "Được rồi chúng ta sẽ giữ bí mật thay cô." Nhưng mà đại phu mới vừa rồi đi đâu không ai hay biết.

Trên thực tế, đại phu đi ra ngoài không bao lâu lập tức gặp được một người, ở đó người này hỏi thăm một chút, đại phu kể chi tiết mọi chuyện, nhưng không ngờ lại gánh lấy họa sát thân, đối phương đã trực tiếp giết người diệt khẩu, rồi sau đó nhìn về phía Âm Hương Các.

Nam Cung phủ, Nam Cung Hạo và Thượng Quan Mân sốt ruột không biết làm sao cho phải, hai cái tiểu tử này có phải lại cãi nhau hay không? Một người không trở về nhà, một người cả ngày nhốt mình trong phòng không ăn uống, coi mình là thần tiên chắc?

"Lão gia, vậy phải làm sao bây giờ? Hi nhi đã một ngày không ăn cái gì." Thượng Quan Mân lo lắng đi tới đi lui, "Nàng đừng quá lo lắng, Diệp sư phụ không phải cũng ở đây sao? Cũng sẽ không gặp chuyện không may." Nói là nói như vậy, nhưng Thượng Quan Mân không dám nói thật, bà nhìn thấy vẻ mặt xấu bụng của Diệp Thiên trước mắt, chuyện nàng bà cũng chưa nói với ai.

"Thiếp còn phải đi tìm Tĩnh nhi, chàng coi sóc Hi nhi có biết hay không?" Liên tục dặn dò, lúc này Thượng Quan Mân mới đi ra ngoài, Nam Cung Hạo lắc đầu, bà nói như thể sư phụ của Hi nhi sẽ hại hần.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Biến khéo thành vụng (2)

"Tĩnh tỷ, Nam Cung lão phu nhân tới." Tiểu Đào ở ngoài gõ cửa, "Vào đi." Thượng Quan Mân đi theo tiểu Đào vào trong, thấy bên trong còn có hai người, mà Quý Tĩnh thì đang nằm ở trên giường.

"Tĩnh nhi, con làm sao vậy?" Bà lo lắng đi tới, Hi nhi cũng thiệt là, Tĩnh nhi ngã bệnh cũng không tới thăm, "Mẹ, con không sao." Nàng cười trả lời, Hách Liên Viên nháy mắt về phía Lâm Nhựt Tịch, hai người không tiếng động lặng yên lui ra ngoài.

"Mẹ, người tới có chuyện gì không?" Nghe được lời nàng nói..., Thượng Quan Mân nhìn một lượt khắp gian phòng, hai người mới vừa rồi đã sớm không còn ở đây, "À, Tĩnh nhi, có phải con và Hi nhi cãi nhau hay không?" Bà cẩn thận hỏi, mặc dù bà biết là vì cái gì, nhưng là đối với với nhi tử của mình, bà vẫn có lòng tin.

"Không có." Thật sự thì bọn họ không có gây gỗ, "Hả? Vậy sao Hi nhi vẫn tự giam mình ở trong phòng, còn có Diệp sư phụ. . . Con. . . Ai!" Bà không biết phải nói thế nào, nhìn mặt mà bắt hình dong căn bản không chứng minh được cái gì.

Nhìn bà muốn nói lại thôi, chẳng lẽ bà cũng nhìn ra người nọ có vấn đề? Chỉ là hấn bắt Nam Cung Hi nhốt mình ở trong phòng để làm cái gì?" Mẹ, người đừng lo lắng, con với người trở về xem một chút." Có những lời này của nàng, lúc này chân mày của Thượng Quan Mân mới giãn ra được.

"Được, được, con cứ đi từ từ, nếu thân thể không thoải mái thì cũng đừng miễn cưỡng." Mặc dù vui mừng, nhưng nếu như thân thể nàng thật sự không tốt thì nghỉ ngơi vẫn quan trọng hơn, "Mẹ, con không sao." Nói xong nàng đứng dậy.

"Sur phụ, đây là cái gì?" Nam Cung Hi tò mò nhìn vật trong tay Diệp Thiên, Diệp Thiên cũng chỉ cười không nói, hấn đã học xong bí tịch, đúng lúc cho hấn cái này, mà cái đó. . . Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Không phải con vẫn muốn xóa vết sẹo trên mặt đi ư? Cái này là sur phụ cố ý đi ra ngoài vì con mà tìm, muốn thử không?" Nghe thấy có thể xóa sẹo đi, Nam Cung Hi thật sự vui mừng, chỉ là. . .

"Sur phụ, vậy thì người hãy dùng đi." Những lời này khiến cho Diệp Thiên hơi cảm động, chẳng qua vật đối với hấn cũng không có tác dụng "Sur phụ đã già, mà con thì còn trẻ, cho nên con dùng đi." Lời hấn nói được phần chân tình giả tạo, Nam Cung Hi lại càng thêm cảm kích hấn.

"Tốt lắm, ta thoa lên giúp con." Nói xong mở cái bình đó ra, một mùi thơm ngào ngạt xông đến tận mũi, "Sur phụ, thật là thơm." Nam Cung Hi ngửi một cái, Diệp Thiên không nói gì, quẹt một chút kem bôi rồi thoa lên mặt hấn.

"Tốt lắm, chờ hai ngày nó sẽ mất đi." Nam Cung Hi không kịp chờ đợi chạy đến trước gương đồng, nhìn chung quanh, chỉ là không phát hiện có thay đổi gì, nhưng sur phụ sẽ không lừa hấn, hấn sẽ chờ hai ngày, hai ngày này hấn không đi gặp Tinh nhi, chờ hai ngày sau hấn muốn cho nàng một kinh hi, hấn nghĩ như vậy.

"Cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên, "Hi nhi, mở cửa nhanh, Tinh nhi trở lại." Thượng Quan Mân cố ý nói như vậy, tiểu tử kia nhất định sẽ lập tức lao ra, nhưng điều làm bà thấy kỳ quái, là cửa mở ra lại thấy Diệp Thiên đi ra ngoài.

"Diệp sur phụ, Hi nhi không có ở đây sao?" Thượng Quan Mân hỏi hấn, Diệp Thiên quét mắt nhìn Quý Tinh, Quý Tinh nhìn về mặt của hấn, chuyện này chẳng lẽ lại biến khéo thành vụng ư?" Hấn có ở đây nhưng mà hấn hình như không có tâm tình, không muốn gặp cho dù bất luận kẻ đấy là ai." Hấn cố ý tăng thêm mấy chữ bất luận kẻ đấy là ai.

"Hả? Nhưng Tinh nhi đã trở lại." Quý Tinh ở một bên nghe không ra ý tứ của hấn, như vậy nếu, "Mẹ, thôi đi, con còn phải trở về Âm Hương Các." Nói xong xoay người rời đi, Thượng Quan Mân gấp đến nổi a một tiếng, thế nào lại biến thành như vậy? Diệp Thiên nhìn hai người vừa mới rời đi, nhìn lại trong phòng một chút rồi cũng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 66: Tính tình biến đổi lớn (1)

"Hả! Tinh nhi, làm sao con lại đi? Mới vừa rồi chỉ là lời nói của Diệp sur phụ mà thôi có lẽ không phải ý của Hi nhi đâu?" Quý Tinh dừng lại, mẹ chồng nàng cũng phát hiện ra sao? Chẳng qua bây giờ nàng đang muốn đi tìm Hách Liên Viên để hỏi thăm chút chuyện trên giang hồ.

"Mẹ, không có việc gì đâu, chỗ của con vừa đúng có chuyện, con đi trước." Nói xong nàng ra khỏi cửa, trong lúc nhất thời Thượng Quan Mân không biết nên nói cái gì, chỉ có thể sững sờ nhìn theo bóng lưng của nàng đi xa.

"Tinh nhi, muội có thấy tên khốn khiếp Đường Tinh Thiên hay không?" Quý Tinh vừa vào cửa, Lâm Nhược Tịch đã lập tức lại gần hỏi thăm, Quý Tinh nhìn thẳng vào mắt nàng, "Hấn đi rồi, Hách Liên Viên anh xuống đây." Nàng nói với người từ bên trong bước ra, Hách Liên Viên tạm thờ dừng lại, Lâm Nhược Tịch gãi đầu, đi rồi?

"Hả! Tinh nhi. . ." Nàng lấy lại tinh thần, Quý Tinh và Hách Liên Viên cùng đi vào phòng, nàng tiến lên đẩy cửa vào, lại phát hiện cửa đã khóa lại." Này! Hai người các ngươi! Rõ là. . ." Lắc đầu một cái, nàng nên đi hỏi người khác thì hơn, nghĩ như vậy, nàng xoay người rời đi.

"Tìm ta có chuyện gì?" Hách Liên Viên đứng ở sau lưng nàng mở miệng hỏi, "Anh có biết một người tên Diệp Thiên hay không?" Nghe thấy hai chữ này, Hách Liên Viên nhú mày lại, "Đã từng nghe qua, cô biết Vô Tinh minh chủ?" Theo lý thuyết làm sao nàng biết được? Vô Tinh minh chủ?

"Cứ xem như thế đi, anh cảm thấy người kia như thế nào?" Hách Liên Viên suy tư một chút, "Tạm được, chỉ là hình như hấn bị hỏa hoạn làm phỏng, vị hôn thê ban đầu của hấn cũng vì vậy mà lấy người khác, hấn thì trở nên như vậy, còn về phần biến thành cái dạng gì thì cái này ta không rõ lắm." Dù sao người nọ cũng chưa từng hại hấn.

"Ý của anh là vị hôn thê của Diệp Thiên vì ghét bỏ diện mạo của hấn mà đổi thành gả cho người khác?" Quý Tinh nhìn hấn, Hách Liên Viên gãi đầu, hấn nghe thấy đại khái chính là như vậy, cụ thể hơn thì bọn họ đều là người ngoài đường nhiên không thể hiểu hết rõ ràng.

"Thì ra là thế ta biết rồi." Hóa ra thuần túy chính là người nợ ghen tỵ, đâu thể trách được ai, chỉ có thể trách vị hôn thê kia của hắn trông mặt mà bắt hình dong. "Làm sao đột nhiên cô lại hỏi chuyện này?" Hách Liên Viên tò mò, "À, không có gì, bây giờ người ấy đang ở Nam Cung phủ mà thôi." Nàng không nói Diệp Thiên là sư phụ của Nam Cung Hi.

"Hả? Vậy cô cẩn thận một chút, ta nghe nói hiện tại hắn ta đã thay đổi có chút tà môn." Hắn ý tốt nhắc nhở, Quý Tinh cũng nhìn hắn, hắn không nói nàng cũng đã nhìn ra, "Ta hiểu rõ, dù sao không quá thường xuyên gặp mặt hắn." Hách Liên Viên gật đầu.

"Trước hết anh trở về cửa hàng đi." Hôm nay Diệp Thiên rất khác thường, mà nàng đoán chừng Nam Cung Hi cũng sẽ không tìm đến nàng, Hách Liên Viên gật đầu một cái, "Vậy ta đi trước đây." Hắn nhìn nàng một cái, rồi xoay người rời đi.

Hách Liên Viên mới vừa đi, Lâm Nhược Tịch đã lập tức tiến vào, nguyên nhân là nàng đã hỏi thăm mọi người, không ai biết Đường Tinh Thiên đi đâu, hiện tại tất cả hi vọng đều đang ở người Quý Tinh. "Tinh nhi, Đường Tinh Thiên đi đâu?" Nàng vừa vào cửa đã vội nhắm đầu vào hỏi.

"Nhược tịch, tới đây ngồi." Nàng chỉ cái ghế bên cạnh, Lâm Nhược Tịch nghe lời nàng ngồi xuống, làm cái gig mà nàng ấy lại kỳ quái như? Hại nàng trong lòng giờ loạn như chớp bóng. "Tinh nhi, muội uốn nói gì?" Nàng mỉm cười.

"Có phải tỷ thật sự không thích Đường Tinh Thiên hay không? Hắn rất đáng ghét à?" Lâm Nhược Tịch nhìn nàng, thế nào đột nhiên nàng lại hỏi cái này? Nếu như thực sự mà nói, hình như nàng cũng không chán ghét hắn như vậy, trước kia vẫn cứ bám lấy nàng khiến nàng cảm thấy rất phiền, nhưng hôm nay lại an tĩnh thế này, nàng có chút không quen được.

"Hắn vốn rất đáng ghét mà!" Lâm Nhược Tịch nói những lời này, Quý Tinh nhìn nàng rồi lắc đầu một cái, "Vậy tỷ cũng đừng tìm hắn nữa, hắn đã rời đi rồi, về phần đi đâu, chỉ có thể đi về nhà thôi." Lâm Nhược Tịch ngăn người tại chỗ, đi về?

"Hắn thật sự về nhà rồi?" Nhìn Quý Tinh gật đầu, Lâm Nhược Tịch không dám tin, người nợ hôm trước còn nói, người nhà của hắn bắt hắn phải cưới đại tiểu thư của son trang nào đó, là việc vui mừng nhưng hắn lại không chịu, lúc này mà chạy về, vậy hắn trở về có phải đồng ý. . . Cưới đối phương hay không? Nam nhân thật không thể tin!

Lâm Nhược Tịch xoay người vọt ra khỏi phòng, Quý Tinh quan sát không sót nét mặt nào của nàng, xem ra là có chuyện gì rồi. Chỉ là bây giờ nàng vẫn nên xử lý chuyện của mình cho tốt, về phần Nhược Tịch, nàng ấy cũng không còn là trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: CHƯƠNG 67: TÍNH TÌNH ĐẠI BIẾN 2

Quý Tinh tính từng ngày, thì ra nàng đã đến nơi này được bốn tháng, lúc nàng đang than thở nghĩ đến những chuyện quá khứ lần hiện tại, lại có người hốt hoảng chạy vào, "Tinh tỷ, không xong rồi!" Nhìn thấy người vừa đến, nàng chau mày, "Thược Dược, tại sao lại là muội? Chuyện gì không xong? Thậm chí ngay cả cửa cũng quên gõ?" Nói đến chuyện này, ngay cả Thược Dược cũng phải thay đổi sắc mặt.

"Cái đó, Tinh tỷ, ta vừa mới nhìn thấy Nam Cung thiếu gia đi đến Lệ Xuân viện, cũng không đúng! Ai nha!" Lời nói của nàng không mạch lạc, Quý Tinh nghe cũng không rõ ràng, "Muội từ từ nói." Thược Dược hít một hơi sâu, "Ta vừa mới nhìn thấy Nam Cung thiếu gia, nhưng trên mặt người kia lại không có vết sẹo, người đó đi đến Lệ Xuân viện." Quý Tinh cau mày, chẳng lẽ ý của Thược Dược là xuất hiện một người mmang dáng dấp giống với Nam Cung Hi, chỉ có điều khuôn mặt của đối phương vẫn hoàn hảo?

‘Oành’ Quý Tinh và Thược Dược cùng nhau nhìn về phía cửa, "Nhược Tịch, sao tỷ lại xô cửa? Cái cửa có thù oán gì với tỷ sao?" Thấy Quý Tinh còn nói đùa với nàng, Lâm Nhược Tịch lại không thể cười nổi chút nào, "Tinh nhi, người mà Thược Dược nhắc đến chính là Nam Cung Hi, bây giờ bên ngoài đều đang đồn hắn muốn bỏ rơi muội!" Rốt cuộc là người nào nhảm chán như vậy? Nàng chỉ xông ra phát tiết, liền nghe thấy những chuyện thái quá như thế.

"À" Thấy người trong cuộc chỉ nói một chữ như thế, hai người bên cạnh lại gấp, "Này, Tinh nhi, muội cũng nên đi đến Lệ Xuân viện xem thế nào." Lâm Nhược Tịch đề nghị, chỉ là lần này nàng không muốn đi xem cuộc vui, mà muốn đi dạy dỗ người đó, như thế này không phải đi một lần thành nghiện hay sao?

"Không, kỹ viện đều giống nhau, có cái gì tốt đáng để đi?" Nàng không yên lòng trả lời, việc này Lâm Nhược Tịch lại gấp, hiện tại nhắc đến Tinh nhi không phải chỉ có một người, trong bụng còn có đứa trẻ, Nam Cung Hi này. . . Tức chết nàng!

"Muội không đi thật sao?" Quý Tinh lắc đầu một cái, "Được, muội không đi, ta đi!" Nói xong nàng lại xông ra ngoài, Thược Dược vội vàng đuổi theo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Tịch tỷ? Làm sao nàng ấy lại kích động như vậy? Cũng không bình tĩnh như mọi ngày.

Quý Tinh vẫn ngồi ở chỗ cũ, có một số việc vốn không ngăn cản được, trước đây nàng đã từng mắc sai lầm, hành xử như vậy khác nào làm đúng theo ý

nguyện của hắn, hiện tại hắn đang chiếm thế thượng phong, nằng đỡ trán của mình, xem ra tối nay nàng phải trở về coi một chút, giữa thanh thiên bạch nhật lại đến Lệ Xuân viện, không phải hắn quá mức hên hoang chứ?

Lâm Nhựt Tịch hấp tấp chạy đến Lệ Xuân viện, theo lý mà nói bây giờ đang là ban ngày, họ lại có thể tiếp khách, xem ra buôn bán đã bị họ đoạt hết, "Này, người chạy vào làm gì" Một phụ nữ tiến lên muốn ngăn cản, lại bị nàng đẩy ra, nàng chạy lên lầu, rất nhanh lần theo âm thanh đi tới một căn phòng, chỉ là cảnh tượng bên trong lại càng khiến cho nàng nổi trận lôi đình.

"Ai! Ta nói người. . ." Nữ nhân đuổi theo còn chưa kịp nói xong, Lâm Nhựt Tịch đã tiến vào, cầm lấy ly rượu trên bàn mà hất về phía cái người đang trái ôm phải ấp kia. "Này, người làm cái gì vậy? Nam Cung thiếu gia, người không sao chứ?" Một cô gái lập tức tiến lên dùng khăn lụa lau mặt cho Nam Cung Hi.

"Người là ai? Dám đến phá hư chuyện tốt của ta?" Lâm Nhựt Tịch đang tức giận không nghe ra lời nói của hắn có vấn đề, trên thực tế Nam Cung Hi phải biết nàng là ai mới đúng. "Người hỏi ta là ai? Vậy ta hỏi người, người đã thành thân, ban ngày ban mặt còn chạy tới chỗ này?" Nam Cung Hi cau mày, chẳng lẽ đây chính là phu nhân của hắn sao? Quả nhiên. . . Đúng như lời sư phụ đã nói.

"Từ xưa đến nay nam nhân tam thê tứ thiếp, thành thân có là cái gì? Ta lập tức có thể bỏ nàng." Nói xong lại tiếp tục ôm người bên cạnh, nữ nhân bên cạnh còn dùng miệng bòn rượu, Lâm Nhựt Tịch nhìn thấy thiếu chút nữa là tức điên, tại sao có thể như vậy! "Người! Người!" Lâm Nhựt Tịch tức đến nỗi không biết nói sao cho phải.

"Chàng nhất định muốn bỏ phu nhân của mình ư?" Nhìn thấy người ngoài cửa, lúc này Lâm Nhựt Tịch mới ít nhiều bình tĩnh lại, Tĩnh nhi vẫn phải đến đây, Nam Cung Hi nhìn nữ nhân ngoài cửa, Quý Tĩnh không thay đổi sắc mặt nhìn hắn, chẳng biết thế nào, Nam Cung Hi run lên một cái, theo bản năng đẩy nữ nhân bên cạnh cách xa một chút.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: CHƯƠNG 68: Tính tình đại biến (3).

"Các người thật kỳ quái, ta bỏ hay không bỏ phu nhân thì có quan hệ gì đến các người?" Nam Cung Hi cười một tiếng, chỉ có điều lần này hắn không ôm lấy người bên cạnh, "Người mới là kỳ quái, nàng ấy chính là phu nhân của người." Lâm Nhựt Tịch đi đến bên cạnh Quý Tĩnh, nhìn người đang ngồi ở giữa một đám nữ nhân.

"Oành" một tiếng, Nam Cung Hy bất ngờ ngã lún trên mặt đất. Cái gì? Người này mới chính là phu nhân của hắn à? Vậy mới vừa rồi nàng kia sao lại mang bộ dạng muốn tự tử? Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Lâm Nhựt Tịch đành che miệng mình, nàng chỉ sợ nàng sẽ bật cười mất.

"Nam Cung thiếu gia, người không sao chứ?" Mấy người nữ nhân ba chân bốn cẳng đỡ hắn đứng lên, "Tất cả các người đều tránh ra hết cho ta!" Hắn tránh khỏi bàn tay của các nàng, tự mình bò dậy, lại phải đi bụi trên quần áo, rồi cười hi hi đi đến chỗ Quý Tĩnh.

"Nuông tử, ta và họ vốn không có gì cả, ta và nàng cùng nhau trở về." Hắn vừa mới mở miệng nói, Quý Tĩnh liền cau lại, nhìn thấy hắn không hề động, trên mặt đúng là không có vết sẹo, nhưng hắn chính là Nam Cung Hi, chỉ là tính cách này....

"Nuông tử, đi nào, đừng nhìn nữa, vì phu cũng tự biết mình rất tuấn tú." Lâm Nhựt Tịch đứng ở một bên ném một cái nhìn xem thường về phía hắn, Quý Tĩnh không nói câu nào để cho hắn đỡ đi ra ngoài, khi Nam Cung Hi cẩn thận đỡ Quý Tĩnh đi ra từ Lệ Xuân viện đã bị rất nhiều người nhìn thấy, lúc này một vòng lời đồn mới lại nổi lên bốn phía.

Không chỉ có Quý Tĩnh, cả Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo cũng phát hiện ra tính tình của nhi tử đã thay đổi, có lúc lại có thể không nhớ ra hai người bọn họ, điều này làm cho bọn họ có nghĩ thế nào cũng không thông suốt được, chỉ là từ sau khi mặt của hắn trở nên tốt, hắn thay đổi cõi mở hơn rất nhiều, hai người họ cũng không so đo nhiều nữa.

Lâm Nhựt Tịch vốn đi theo phía sau bọn họ, về sau lại thật sự chịu không nổi Nam Cung Hi, nàng trực tiếp trở về Âm Hương Các, "Nuông tử, nàng đi chậm một chút, cẩn thận hòn đá nhỏ dưới chân." Có lúc Quý Tĩnh thật sự rất muốn đánh người, không phải chỉ là hòn đá nhỏ thôi sao? Còn có thể đạp ngã nàng ư? Có phải là hắn kinh hãi quá mức mà kỳ quái không hả?

"A! Nuông tử, nàng đừng cử động, trên vai nàng có con sâu." Nói xong hắn tiến lên ném con sâu xuống đất, rồi lại dùng chân ra sức đạp lên, "Để cho mi ăn đậu hũ của nuông tử ta." Vừa đáp hắn vừa nói, Quý Tĩnh im lặng phẫn nộ nhìn trời, trong lúc Nam Cung Hi cúi đầu đạp con sâu, Quý Tĩnh lại không phát hiện ra một tia khác thường trong mắt hắn.

Người bên ngoài nhìn vào cử chỉ của bọn họ lại cho rằng họ đang cực kỳ ân ái, nhưng chỉ có Quý Tĩnh mới biết rõ, điều này thật không bình thường, những hành động này của hắn đều không xuất phát từ nội tâm, nàng nhìn hắn, hi vọng hắn đừng làm ra những chuyện khiến nàng thất vọng, nếu không....

"Cha, mẹ, con và nuông tử đã trở về." Vừa vào phủ Nam Cung Hi đã gọi vọng vào phía trong, bên trong hai người bước ra, nhìn thấy họ không có việc

gì, lúc này Thượng Quan Mân mới tạm thả lỏng xuống.

“Hi nì, trở lại rồi à?” Nghe được giọng nói này, Quý Tinh nhìn người trước mắt, suy tư điều gì đó, thoát nhìn qua hình như tâm tình của Diệp Thiên rất tốt, “Đúng vậy, sư phụ.” Hai người Nam Cung Hi dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

“Mọi người đều đã đủ, vậy cùng nhau ăn cơm tối thôi.” Nam Cung Hạo mở miệng nói, mọi người cùng nhau gật đầu, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo rất vui mừng. Trên bàn cơm, mạnh ai người ấy lạng lẽ mà ăn, Thượng Quan Mân nhìn Nam Cung Hạo ngồi đối diện một cái, tại sao lại có thể như vậy? Nam Cung Hạo làm như không nghe không thấy lắc đầu một cái, cuối cùng Thượng Quan Mân cũng không nói gì.

“Cha, mẹ, con ăn đủ rồi, con về phòng trước đây.” Quý Tinh buống chén đũa xuống rồi đứng dậy rồi đi, “Cha, mẹ, con cũng ăn xong rồi.” Nam Cung Hi cũng đứng dậy, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo đều cho rằng hắn đuổi theo Quý Tinh, “Lão gia, lão phu nhân, hai vị dùng bữa thông thả.” Diệp Thiên cũng buống chén đũa xuống rồi đi ra ngoài.

Nam Cung Hi đi đến vườn hoa, không bao lâu sau Diệp Thiên cũng xuất hiện ở vườn hoa, Quý Tinh vốn định trở về phòng không biết nghĩ thế nào lại đi chuyển bước chân, hay là đi dạo hoa viên một chút cũng tốt, nhớ đến không khí ở nơi đó không tệ, nàng cũng không muốn trở về phòng nhanh như vậy.

“Hi nì, người có phải đã quên lời ta đã nói với người rồi? Thế nào lại đối xử tốt với nàng như vậy?” mới vừa rồi hai người còn ôm nhau tiến vào, “Sư phụ, con không thể để cho nàng ta sinh nghi được, huống chi người cũng đã nói, nàng dùng thủ đoạn hèn hạ để gả cho con như thế....con nhất định sẽ không để nàng sống tốt.”

Diệp Thiên gật đầu một cái, hắn nói cũng có đạo lý.

“Ừ, người nhớ là tốt rồi, hai ngày nữa ta sẽ để cho người gặp mặt nàng ấy.” Nghe thấy hắn nói thế, Nam Cung Hi mừng rỡ gật đầu, sư phụ đã nói cho hắn biết thật ra trong lòng hắn đã có đối tượng, cho nên hắn vẫn đang mong đợi được ở chung một chỗ với nàng.

“Tạ ơn sư phụ.” Diệp Thiên gật đầu, “Đi về trước đi, tránh cho nàng sinh nghi.” Nam Cung Hi cũng gật đầu, rồi xoay người rời đi, Diệp Thiên nhìn khắp một lượt, sau đó rời đi ngay.

Trong hai người cũng không một ai phát hiện ra trong bụi cỏ có người, Quý Tinh làm rơi đồ trên mặt đất, nàng khom lưng xuống nhặt, lại không ngờ nàng nghe được cuộc đối thoại này, nhất định Nam Cung lại làm nàng thất vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 69: Đoạn Tình (1)

Khi Quý Tinh trở về phòng, thì Nam Cung Hi đã nằm trên giường rồi, “Nương tử, nàng đã đi đâu vậy? Thế nào mà bây giờ mới trở về?” Quý Tinh nhìn hắn một lượt, “Bụng ăn quá no, đi khắp nơi một chút.” Bọn họ đã đánh giá nàng quá thấp, xem ra nàng cũng phải có một kế hoạch.

“Nương tử, đừng ngây người nữa, mau ngủ thôi.” Nam Cung Hi nghiêng người vỗ xuống bên cạnh mình, Quý Tinh đi tới, mặc nguyên quần áo trực tiếp nằm xuống, Nam Cung Hi nhủ mảy, nàng đúng là dày da mặt, hắn chỉ tùy tiện nói như vậy, chẳng qua cũng đúng, da mặt không dày làm sao gả cho hắn đây?

Nửa đêm, Quý Tinh bị đánh thức, nhìn người bên cạnh trên trán không ngừng đổ mồ hôi, trong miệng không ngừng lẩm bẩm ruyệt vọng, xem ra hắn gặp ác mộng, “Này, chàng mau tỉnh.” Nàng lắc hắn, hình như Nam Cung Hi vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

“Đừng! Đừng! Đừng đi mà! Van cầu nàng!” Hắn vẫn không ngừng lặp lại những lời này, Quý Tinh cau mày, càng tăng thêm sức lực mà lay hắn, “Nam Cung Hi, tỉnh lại cho thiếp!.” Nàng hét to.

“Đừng!” Người vốn đang nhắm mắt lại đột nhiên mở ra, lập tức ngồi dậy, “Chàng không sao chứ?” Quý Tinh vỗ vỗ bờ vai của hắn, Nam Cung Hi ngẩng đầu nhìn nàng, đột nhiên chán ghét hất tay nàng ra, đều là tại nàng, nếu không hắn cũng sẽ không mơ giấc mộng này rồi, trong mộng nàng tuyệt tình bỏ hắn đi, mặc cho hắn giữ lại thế nào đều vô ích.

Tay của Quý Tinh cứ lơ lửng giữa không trung như vậy, Nam Cung Hi hít sâu vài hơi, sau đó phát hiện ra mình có chút quá khích, “Nương tử, ta không sao, chỉ là gặp con ác mộng mà thôi.” Nói xong hắn xích lại ôm lấy vai của nàng, Quý Tinh không nói gì, cứ như vậy nhìn hắn, Nam Cung Hi nhìn thấy ánh mắt của nàng, đáy lòng của hắn rơi bịch một tiếng, ánh mắt này, tại sao lại giống y hệt trong mộng như vậy?

Sẽ không! Sẽ không! Hắn lắc đầu, “A, này ngủ đi.” Quý Tinh nằm xuống, đưa lưng về phía hắn, Nam Cung Hi nhìn bóng lưng nàng chằm chằm, vì cái gì mà hắn lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng? Nhưng sư phụ sẽ không lừa hắn, đúng! Không thể bị nàng che mắt được.

Nghe tiếng hít thở đều đặn truyền đến từ sau lưng, Quý Tinh hít một hơi thật sâu, nàng thừa nhận mình đã thích hắn, chỉ có điều là một phụ nữ hiện đại, nếu có người phản bội nàng, nàng tình nguyện không cần người như vậy chứ không cam chịu chấp nhận.

Hôm sau, khi Quý Tinh tỉnh lại, bên cạnh đã sồn không còn bóng dáng của Nam Cung Hi, cũng đúng, chỉ là nàng vẫn không nghĩ ra Diệp Thiên làm thế nào, lại có thể để cho hắn bắt đầu chán ghét nàng.

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, nàng mở cửa, đứng ở ngoài cửa vận lung một cái, chỉ là mới làm động tác được một nửa thì đã thấy Nam Cung Hi đầu đầy mồ hôi chạy tới, "Tinh nhi, nàng đã tỉnh rồi à?, đây là đồ nàng thích ăn đây." Nói xong đưa đồ ăn đến trước mặt nàng giống như hiến vật gì quý giá, Quý Tinh vẫn không nhúc nhích, im lặng nhìn hắn.

"Sao vậy? Ta có chỗ nào không đúng ư?" Nam Cung Hi nhìn y phục của mình một lượt, không có vấn đề mà, sao nàng lại nhìn hắn thế kia?"Không có việc gì, cảm ơn " Nàng nhận lấy đồ ăn, thế nào mà sau khi tỉnh dậy lại biến thành người khác thế này?

"Vậy thì tốt, nhận lúc còn nóng nàng mau ăn." Nhìn hắn thúc giục nàng, Quý Tinh quay về phòng bỏ đồ ăn lên bàn, Nam Cung Hi ngồi đối diện nàng, còn hắn lại chống cằm nhìn nàng ăn.

"Chàng không ăn sao?" Quý Tinh chỉ vào ly sữa đậu nành, Nam Cung Hi lắc đầu một cái, "Ta thích nhìn nàng ăn hơn ." Quý Tinh tròn tròn hai mắt nhìn hắn, đây không phải lại trở về là hắn của sao?

"Hi nhi, sao con không tới luyện công?" Diệp Thiên thấy cửa mở liền đi vào, ngay sau đó lại nhíu chân mày, nguy rồi, sao lại như vậy, hắn phải mong muốn mau sớm học xong mới đúng.

"Hả? A, Tinh nhi nàng từ từ ăn, ta theo sư phụ đi luyện công." Nói xong cũng không cho Quý Tinh thời gian lên tiếng, đã kéo luôn Diệp Thiên ra ngoài. Hai người đến một chỗ không người, Diệp Thiên phui phui tay áo, "Hi nhi, con. . ." Còn chưa nói xong đã bị Nam Cung Hi cắt ngang.

"Hừ, sư phụ, con chưa từng quên, hiện tại con đã sớm có ý đi hỏi mẹ con, con và nàng trước đây đối xử với nhau như thế nào, cho nên mới. . ." Hắn nháy mắt, Diệp Thiên thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng võ công kia xảy ra sự cố gì chứ.

Trong phòng Quý Tinh đã ăn xong, nàng lập tức rời đi, có một số việc cần đến sự hỗ trợ của bọn họ, trước tiên nàng đi đến Gấm Nghệ phường dặn dò Tiền Nhất đi làm thế Hách Liên Viên, đề hắn đến Ám Hương Các, còn mình thì trở về nơi đó, kéo Nhược Tịch còn đang ngủ đến gần phòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đoạn Tình (2)

"Hả, Tinh nhi, muội làm gì mà mới sáng sớm đã kêu tỷ ra ngoài thế hả? Rõ còn muốn ngủ mà." Nói xong nàng lại nằm xuống giường của Quý Tinh tiếp tục ngày to, lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên, "Vào đi." Nàng vừa dứt lời, Hách Liên Viên đã xuất hiện ở trong phòng, hắn thật là nhanh nhẹn.

"Lâm Nhược Tịch, đứng lên cho muội! Muội có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với hai người." Nàng hét lên với người nằm trên giường, "Nói chuyện gì hả? Tỷ rất buồn ngủ, còn nữa ở đâu ra. . . Á! Làm sao hắn lại ở đây." Nàng mở mắt ra chỉ về phía Hách Liên Viên, sau đó nhìn lại chính mình một lượt, còn đang mặc áo ngủ, vội vàng kéo chăn đắp lên mình.

"Cô nghĩ rằng ta tàng hình là được." Cũng không phải là không mặc y phục, lần trước bị nàng kéo đi nhìn nữ nhân kia, hiện tại nhìn thấy nàng như vậy cũng không cảm thấy khiếp sợ nữa rồi. "Người. . . Người. . ." Nàng chỉ tay vào hắn.

"Được rồi, muội thật sự có việc quan trọng." Quý Tinh nghiêm túc nhìn hai người bọn họ, lần này Lâm Nhược Tịch cũng phải ngồi thẳng người lên, chỉ là núp trong chăn không ra mà thôi. "Anh có còn nhớ người tên Diệp Thiên hay không?" Hách Liên Viên gật đầu, còn Lâm Nhược Tịch lại không hiểu ra sao? Diệp Thiên? Là ai vậy.

"Thế nào rồi?" Hách Liên Viên hỏi, thế nào mà nàng lại mang bộ dạng nghiêm túc đến vậy?"Hắn là sư phụ của Nam Cung Hi, hơn nữa hiện tại cũng không biết Nam Cung Hi bị cái gì, bây giờ hai người bọn họ lại muốn đối phó ta." Mặc dù Lâm Nhược Tịch không biết Diệp Thiên là ai, nhưng nghe nói có người muốn hại Tinh Nhi, vậy thì nhất định không được.

"Cái gì? Nam Cung Hi muốn hại cô?" Làm sao có thể được? Không chỉ nàng, mà tất cả mọi người đều cho là không thể nào, nhưng chuyện này cũng sự thật không thể chối."Ừ, cho nên muội muốn hỏi xem hai người thấy thế nào ?" Nói xong nàng nhìn sang Hách Liên Viên.

Hách Liên Viên cau mày, hiện tại tên Diệp Thiên kia đã thay đổi rất hiểm độc, chỉ là. . . Hắn nhìn Quý Tinh, "Có phải anh đã suy nghĩ ra cái gì hay không?" Quý Tinh tán thưởng nhìn hắn, hắn gật đầu một cái, "Ý tưởng gì vậy?" Lâm Nhược Tịch cũng tiến lên hỏi.

"Lấy được hươu thư, rời khỏi thành đô." Những lời này vừa ra, Hách Liên Viên và Lâm Nhược Tịch đồng loạt nhìn về phía bụng của nàng, "Cô chắc chắn chứ?" Hách Liên Viên hỏi, Lâm Nhược Tịch cũng gật đầu, "Ừ." Nàng gật đầu một cái, biết ý nghĩ của bọn họ, cho nên nói nơi này thật đợi không được.

"Đưa bé kia làm thế nào?" Lâm Nhược Tịch hoa chân múa tay, "Tái giá." Quý Tinh nói nửa đùa nửa thật, nhưng cũng làm Lâm Nhược Tịch phải há to

miệng, trước đây nàng vẫn cảm thấy Quý Tinh là một loại người khác thường, không ngờ đến cái này cũng không ngoại lệ.

"Được, nếu như không có người nào thích hợp, còn có ta." Lần này Lâm Nhược Tịch trực tiếp ngã lăn trên đất, cái gì Hách Liên Viên không phải chứ? Đúng là hắn đã sớm dòm ngó Tinh nhi rồi sao?"Cảm tạ huynh!.", Quý Tinh tựa vào bờ vai của hắn, mặt của hắn trở nên đỏ bừng, cảm của Lâm Nhược Tịch lại rớt xuống thêm lần nữa, tên kia lại có thể đỏ mặt à?

"Hai người các ngươi, có phải nên nói là đi nơi nào thì được hay không? Còn nữa Nhược Tịch đây vốn là tâm huyết của tỷ, nếu tỷ không muốn đi, vậy muội đi một mình cũng tốt." Lâm Nhược Tịch nhìn nàng, lúc đầu nếu không phải vì nàng nơi này đã chẳng mở cửa, hơn nữa cũng đã mở lâu như vậy, tiền vốn cũng đã sớm thu hồi đủ.

"Không, ta muốn đi cùng với muội, chúng ta không phải là hảo tỷ muội hay sao?." Nói xong nàng tiến lên ôm lấy Quý Tinh, bị chính phu quân của mình đối xử như vậy nàng nhất định rất đau lòng, chỉ là nàng sẽ không nói ra mà thôi, nàng đi đâu thì Nhược Tịch theo đến đó, Hách Liên Viên và nàng có cùng ý tưởng.

"Được, chúng ta đi trước dọn đường, nơi đó ta có phòng trống bỏ không đã lâu, có thể thu dọn để ở." Lâm Nhược Tịch và Quý Tinh cùng quay đầu lại nhìn hắn, gật đầu một cái, hắn cũng không đến nỗi đáng ghét, Nhược Tịch phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

"Ừ, tỷ sẽ chuẩn bị tốt nơi này." Nàng sẽ tìm một người tin cậy tiếp tục coi sóc, dù sao nơi này cũng là tâm huyết của các nàng, còn Gấm Nghê phường, hiện tại Quý Tinh không vẽ đồ nữa thì cũng đủ rồi, cùng lắm đến chỗ ở mới họ lại mở, dù sao nàng cũng có tiền.

"Ta cũng đi chuẩn bị bên kia, chính cô phải cẩn thận một chút." Lời này Hách Liên Viên nói với Quý Tinh; nàng gật đầu, vì tương lai của chính mình, nàng nhất định, huống chi không có nam nhân nàng cũng sẽ không chết, coi như mình đã lãnh đủ bài học rồi.

"Nếu không, Tinh nhi vậy muội đừng về nữa." Lâm Nhược Tịch lo lắng nhìn nàng, vừa nghĩ tới người bên gối muốn hại nàng, nàng liền rợn cả tóc gáy, "Nhược tịch, đừng lo lắng, muội sẽ không có chuyện gì đâu." Nói là nói như vậy, nhưng nàng thật sự không yên lòng, Hách Liên Viên nhìn thấu bản khoản nơi đáy mắt của nàng, xem ra hắn phải giúp nàng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đoạn tình (3)

Editor : Mai Tuyết Vân

Cuối cùng ba người Quý Tinh cũng bàn xong những chuyện tính toán sau này cho Âm Hương Các, nhìn theo bóng dáng của Quý Tinh ra ngoài, Lâm Nhược Tịch rất lo lắng, “Này tiểu tử kia, Quý Tinh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Hách Liên Viên nhìn nàng một cái, không so đo sự bất kính của nàng, bởi vì nàng nói không hề sai.

"Không đâu." Bởi vì hắn sẽ âm thầm bảo vệ nàng, thân là người kế thừa chức vị võ lâm minh chủ, thực lực đương nhiên hắn phải có, “Ta có thể tin tưởng người không?” Lâm Nhược Tịch quay đầu lại nhìn hắn, Hách Liên Viên gật đầu, không nói thêm cái gì rồi đi ra ngoài.

"Hi nhi, ta mang Tuyết nhi đến rồi." Diệp Thiên nghiêng mình, sau lưng của hắn xuất hiện một cô gái thanh tú, nàng run rẩy nhìn Nam Cung Hi, “Tuyệt nhi?” Nam Cung Hi kích động tiến lên, gọi Tuyết nhi làm cô gái lùi về phía sau một bước, ánh mắt của Diệp Thiên nhìn sang có ý bảo nàng hãy dừng bước

"Tuyệt nhi, nàng yên tâm, không bao lâu nữa chúng ta đã có thể ở cùng một chỗ." Hắn tiến lên ôm lấy nàng, thân thể cô gái cứng đờ, Nam Cung Hi cũng không để ý đến, chỉ coi là nàng không quen mà thôi.

"Khụ khụ, Hi nhi, con hãy đưa Tuyết nhi ra ngoài đi dạo." Diệp Thiên lên tiếng, Nam Cung Hi gật đầu một cái, lập tức mang theo Tuyết Nhi đi ra ngoài, Diệp Thiên nhìn theo bóng hai người rồi đi, khóe miệng càng cong sâu hơn.

Quý Tinh đứng ở cửa của Âm Hương Các cửa ngắm bầu trời, hít thở một chút, phải nói thật nàng đến đây lâu như vậy, gặp được nhiều người tốt như vậy, nàng thật là may mắn, nghĩ tới việc phải lập tức rời đi, nàng muốn đi dạo trên đường một chút, sẵn tiện mua cái gì đó để làm quà biệt ly cho bố mẹ chồng của nàng, nghĩ như vậy, nàng bước xuống đường ngay.

Nam Cung Hi ôm Tuyết nhi xuất hiện gây ra sự xôn xao không hề nhỏ, làm người trên phố rồi rút nhìn xem, chẳng lẽ lời đồn trước đây là thật sao? Xem ra kể từ sau khi mặt của Nam Cung Thiếu gia trở nên tốt lập tức tự tin hơn hẳn, nhìn nữ nhân bên cạnh hắn một chút, bộ dáng cũng rất thanh tú đấy, nhưng bọn họ đều nhất trí rằng vẫn không đẹp bằng Quý Tinh.

"Nhìn cái gì vậy! Nhìn nữa ta móc mắt các ngươi!" Hắn cũng không thích người khác dòm ngó Tuyết nhi của hắn, hắn vừa hô như vậy, tất cả mọi người đều cúi thấp đầu xuống. “Tuyệt nhi, đi thôi, ta đưa nàng đi mua ít đồ” nói xong, hắn ôm nàng bước vào một tiệm bán đồ ngọc.

"Lão bản, lấy cái này cho ta xem." Quý Tinh chỉ vào vòng ngọc trong quầy, "Được rồi, của Nam Cung phu nhân đây." Quý Tinh nhận lấy vòng ngọc kia

nhìn khắp một lượt, mặc dù nàng không hiểu cái này, nhưng nhìn một cái cũng biết đây là mặt hàng tốt.

"Tuyệt nhi nàng sao thế?" Nam Cung Hi nhìn người đứng ở cửa, theo tầm mắt của nàng, Nam Cung Hi thấy nàng đang nhìn vòng ngọc trên tay cô gái kia, Tuyệt nhi nắm chặt tay, lúc ấy bất đắc dĩ coi nó như rồi, thế nào chỉ mới chớp mắt lập tức xuất hiện ở chỗ này, thì ra là hiệu cầm đồ cũng có mảnh khốe.

"Lão bản, cái vòng tay này ta muốn có." Nam Cung Hi tiến lên rút vòng ngọc trong tay Quý Tinh đi, lão bản sững sờ, còn Quý Tinh lại nghiêng mặt nhìn sang, lúc này Nam Cung Hi mới phát hiện ra nàng, không biết thế nào, hần lại cảm thấy tâm tư của mình có phần xấu đi, cảm giác như bị bắt gian.

"Hi, thôi, vị cô nương này mua trước mà." Nàng thấy đối phương đã chuẩn bị trả tiền rồi, Quý Tinh nhú mày nhìn cô gái kia, sau đó nhìn Nam Cung Hi một lượt, lập tức rõ ràng mọi chuyện.

Nghe được giọng nói này, Nam Cung Hi thầm mắng mình, thế nào lại quên mất Tuyệt nhi, hần và Tuyệt Nhi vốn chính là một đôi, bởi vì nàng dùng thủ đoạn chia rẽ bọn họ, nghĩ như vậy, hần lập tức thay đổi thái độ.

"Lão bản, cái này ta đã lấy rồi, ra giá đi." Nghĩ đến việc cũng không có người nào dám chống đối hần, chẳng qua thấy lão bản kia nhìn Quý Tinh, dường như đang đợi nàng mở miệng. . . , cảnh này khiến Nam Cung Hi cau mày, lời hần nói không có uy nghiêm như thế sao?

"Nam Cung phu nhân, chuyện này. . ." Lão bản vừa mở miệng, Tuyệt nhi bên cạnh ngăn cả người, Nam Cung phu nhân? Đó không phải là phu nhân của hần sao? Mà nàng cũng đã nghe qua không ít lời đồn đãi về Quý Tinh, nàng lùi lại sau lưng Nam Cung Hi rồi núp sau đó, Nam Cung Hi còn cho là bởi vì nàng sợ Quý Tinh hại nàng lần nữa, cho nên đứng chắn tầm mắt của Quý Tinh nhìn nàng.

"Nhường cho bọn họ đi, ta không cần." Nói xong nàng đi ra ngoài, Nam Cung Hi nhìn thoáng qua nàng, từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra vẻ tức giận. "Nam Cung thiếu gia, đây." Lão bản đem đồ vật gói kỹ lại rồi đưa cho hần, cầm vật trong tay, tại sao tim của hần lại nặng trĩu đến thế?

"Nam Cung thiếu gia? Nam Cung thiếu gia?" Lúc này Nam Cung Hi mới lấy lại tinh thần, mới vừa rồi hần làm sao thế?"Cho nàng cái vòng tay này." Hần nhận lấy vòng tay, đưa cho nàng, ", Tuyệt Nhi cho nàng." Tuyệt nhi tâm tình kích động nhận lấy đồ, xoay một vòng, còn trở lại trong tay nàng.

"Đi thôi, ta dẫn nàng đi ăn cái gì đấy." Nam Cung Hi ôm nàng đi ra ngoài, lão bản ở phía sau nhìn hai người kia, thờ dài, lắc đầu một cái, đúng là lòng người. . . Quả nhiên khó dò.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Đoạn tình (4)

Editor : Mai Tuyết Vân

Tâm tình tốt đẹp của Quý Tinh bị cắt ngang, không ngờ chưa được bao lâu, hần lập tức mang thú vui mới đến trước mặt nàng thị uy? Nhưng hần đúng là quá coi thường nàng rồi, cuối cùng nàng không mua gì cả, trở về Nam Cung phủ.

"Tinh nhi, con đã trở về?" Thượng Quan Mân tiến lên thân thiết kéo laasy tay nàng, có một số việc bà cũng có nghe nói đến, uất ức cho Tinh nhi rồi. "Mẹ, người làm sao vậy?" Quý Tinh mỉm cười nhìn nàng, Thượng Quan Mân há miệng, cuối cùng cũng không nói ra.

"Không có việc gì, chẳng qua con cứ một mực sống ở Ám Hương Các, cũng không có thời gian nói chuyện nhiều với ta." Nghe đến đây, Quý Tinh gạt đầu, "Được rồi, hôm nay con cũng rảnh rồi, con nói chuyện với người có được hay không?" Nghe nàng nói như vậy, Thượng Quan Mân vui vẻ ưng thuận.

"Được rồi, tốt lắm" Nói xong kéo nàng đi đến vườn hoa, hai người vào trong lương đình rồi ngồi xuống, lúc này Thượng Quan Mân mới phát hiện ra không biết nên nói cái gì cho phải, ngược lại Quý Tinh đã nói nhưng bà vẫn khoog dám mở miệng.

"Mẹ, thời gian này chuyện của Nam Cung Hi con đều biết." nàng thờ dài, Thượng Quan Mân sững sờ, không biết nên nói cái gì để an ủi nàng, nói cho đến cùng thì đều tại nhi từ cửa bà không biết đã ăn trúng phải gió gì.

"Tinh nhi, có thể hần nhất thời hồ đồ, con đừng so đo đi tìm hần." Thượng Quan Mân giải thích, Quý Tinh cũng nhìn bà, "Mẹ, trước đây con đã từng nói, phu quân của con chỉ có thể có duy nhất một mình con, nếu như không làm được, con sẽ rời đi." Thượng Quan Mân cứng người tại chỗ, ý tứ của Tinh nhi là muốn rời đi sao?

"Tinh nhi, có lẽ mọi chuyện cũng không như con nhìn thấy. . ." Những lời nói này của bà cũng không nắm chắc, bởi vì bà nhìn thấy Nam Cung Hi ôm một nữ nhân đang nói cười đi tới nơi này.

"Mẹ, người cũng không thể nắm chắc đúng không?" Bà nhìn thấy, làm sao Quý Tinh có thể không nhìn thấy được đây, từ xa Nam Cung Hi lập tức nhìn thấy hai người trong lương đình, thế nào đây, hần nghĩ cách làm mẹ vui lòng?

“Tuyệt nhi, đến bái kiến mẹ ta” Hấn mang người tiến lên, “Tuyệt nhi gặp qua lão phu nhân.” Thượng Quan Mân không cho nàng sắc mặt tốt cũng không biết nữ nhân này từ chỗ nào chui ra.

"Hừ." Thấy thái độ của Thượng Quan Mân Nam Cung Hi lại xem như hoàn toàn là do Quý Tinh nói cái gì đó. “Mẹ, người đừng nghe người khác nói bậy, con còn đang định cưới Trữ Tuyết.” Nghe hấn nói như vậy, nếu trong tay Thượng Quan Mân có gậy gộc đã lập tức đánh trực tiếp lên người hấn rồi.

"Người nói cái gì? Cưới nàng? Còn Tinh nhi phải làm thế nào?" Nghe được cái này, Nam Cung Hi nhú mày, còn nàng ư?"Nàng? Làm thiếp, ta muốn Tuyệt nhi kiều ngạo." Mới vừa nói xong, Thượng Quan Mân vỗ bàn một cái đứng lên, "Người có biết mình đang nói cái gì hay không?" Mắt thấy hai người muốn cãi vã, Quý Tinh mở miệng.

"Mẹ, ta con muốn một mình nói chuyện với chàng một chút." Chỉ thấy nàng bình tĩnh mở miệng, giống như chuyện mới vừa rồi không có quan hệ gì đến nàng. Thượng Quan Mân nhìn nàng một chút, "Người, đi với ta." Nói xong kéo Trữ Tuyết đi, lại bị Nam Cung Hi ngăn cản.

"Người đừng nghĩ lại dùng thủ đoạn chia rẽ chúng ta, có lời gì nói ở trước mặt chúng ta là được rồi." Hấn bày ra dáng vẻ che chở Trữ Tuyết, Thượng Quan Mân đã sớm tức giận đến phát run, làm sao hấn lại biến thành cái bộ dạng này?

"Ta chia rẽ các người?" Quý Tinh giống như là đang được nghe chuyện cười, Nam Cung Hi nhìn nàng chăm chăm, đã cười đủ chưa? Cười một hồi, Quý Tinh dừng lại, đứng lên đi đến chỗ bọn họ.

"Yên tâm, ta sẽ thành toàn cho các người, lấy hưu thư ra đây, ta không có hứng thú chơi trò chung chồng với người, ta nghĩ nàng ta cũng vậy." Nam Cung Hi nhìn nàng, suy tư về độ chân thật trong lời nàng nói.

"Cho ta hưu thư, ta lập tức đi ngay." Hình như hấn rất khẩn khoản, quý chuyện mở miệng "Không được! Không thể bỏ!" Thượng Quan Mân vội vàng ngăn cản."Tốt! Ta sẽ đi viết." Nói xong Nam Cung Hi xoay người chạy về phía thư phòng, Thượng Quan Mân vội vàng đuổi theo, để lại Quý Tinh và Trữ Tuyết ở trong đình nghỉ mát.

"Người nọ cho người bao nhiêu thứ tốt?" Quý Tinh nhìn nàng mở miệng, Trữ Tuyết ánh mắt lập lòe, "Ta không hiểu người nói cái gì, ta và Hi vốn chính là lưỡng tình tương duyệt, là người phá hủ chúng ta."

Quý Tinh nhìn cô ta từ từ đến gần, Trữ Tuyết nuốt nước miếng một cái, từ từ bước lui về phía sau, "Người đang muốn làm gì?" Cô ta hoảng sợ nhìn nàng, "Yên tâm, ta sẽ không đối xử với người như vậy."

Trong thư phòng, Nam Cung Hi lập tức mài mực, cầm giấy lên muốn viết, Thượng Quan Mân tiến lên giành lấy, đoạt mấy lần, Nam Cung Hi thật sự không chịu nổi bà nữa, Quý Tinh có gì tốt, cho nên dứt khoát điểm huyết đạo mẹ mình.

"Hi nhi, người mau thả ta ra, người người sẽ phải hối hận." Mắt thấy con trai mình đã viết xong hưu thư, bà càng thêm gấp gáp đến nỗi lời nói không mạch lạc, "Mẹ, người yên tâm, Trữ Tuyết rất tốt." Nói xong, hấn đã viết hưu thư xong, cầm giấy lên, hấn thối thối, lập tức chạy vội đi ra ngoài.

"Nam Cung Hi! Người trở lại cho ta trở lại!" Thượng Quan Mân hô to, nhưng người chạy ra ngoài căn bản không có để ý tới bà, bên kia, Hách Liên Viên hết bận chuyện liền lập tức chạy tới Nam Cung phủ, hi vọng nàng không có việc gì.

"Người đừng tới nữa rồi." Sau lưng Trữ Tuyết chính là bậc thang, Quý Tinh trong lòng không khó chịu chỉ muốn dọa nàng một chút mà thôi, đang lúc nàng muốn lui về phía sau, Trữ Tuyết lại có thể lăn xuống bậc thang, "A!" Nàng ngã trên mặt đất cũng không nhúc nhích, Quý Tinh vội vàng chạy xuống đi kiểm tra, nhưng có người còn nhanh hơn nàng.

"Tuyệt Nhi, người làm sao vậy? Đừng dọa ta." Nam Cung Hi đỡ người bẻ đầu chảy máu dẫy, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Quý Tinh, "Tại sao người lại hận nàng đến vậy? Vậy thì người cần bản muốn nàng chết?" Ánh mắt hấn lo lắng nhìn cô ta.

"Không có, ta không có hại nàng!" Đó là ngoài ý muốn, nàng bị người ta ghét oan uổng, nhưng Nam Cung Hi lại nghe không vào được, "Hưu thư cho người, về sau đừng xuất hiện trước mặt chúng ta." Một trang giấy quăng lên mặt nàng, Quý Tinh bắt được tờ giấy, chỉ là nàng không muốn bị hiểu lầm, "Cái đó. . ." Tay nàng mới vừa đụng phải y phục của hấn, liền bị văng ra ngoài.

"Này! Cứu ta!" Sắc mặt Quý Tinh tái nhợt ôm bụng, Nam Cung Hi cũng run rẩy ôm lấy Trữ Tuyết trên đất, "Tuyệt Nhi, đều tại ta không tốt." Hấn tự trách, sau đó tức giận quay đầu muốn giáo huấn Quý Tinh, chỉ là một màn trước mắt để cho hấn ngây ngẩn cả người.

"Người đừng đồng kích!" Hấn rống to, tại sao dưới người nàng lại có một mảnh máu đỏ? Hấn không dám nghĩ tới, diễn trò? Quý Tinh tự giễu, "Đúng vậy, ta là đang diễn trò. . . Nam Cung hi, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, Quý Tinh ta thề với trời, sẽ không bao giờ nữa cần người!" Đứa bé, mẹ thực xin lỗi con.

"Ta đi để cho người." Nói qua ôm Trữ Tuyết rồi đi, để cho người? Nàng chẳng lẽ cứ như vậy mà chết sao?"Nàng không sao chứ?" Quý Tinh trong lúc mơ màng thấy một người quen, chỉ là nàng không có hơi sức trả lời, trước mắt khoảng không gian đen kịt. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 73: Không thể chấp nhận sự thật

"Tĩnh nhi? Tĩnh nhi sao vậy? Hách Liên Viên, đã xảy ra chuyện gì?" Nhìn Hách Liên viên ôm người đang hôn mê đi tới Âm Hương Các, Lâm Nhược Tịch nóng nảy, "Há! Máu. . . Máu. . ." Nàng chỉ vào nửa người dưới của Quý Tĩnh, Hách Liên Viên liếc mắt, "Còn không mau đi mời đại phu." Lúc này Lâm Nhược Tịch mới có phản ứng, "A, ta lập tức đi ngay." Nói xong lao vội ra bên ngoài.

Hách Liên viên đặt nàng lên giường, hẳn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua khi hắn chạy đến đã nhìn đến nàng ngã trong vũng máu, người nọ cũng quá ngoan độc, coi như không biết nàng có thai, nhưng cũng không nên đối xử như vậy với một nữ nhân.

Lâm Nhược Tịch cũng sợ đến nỗi sắp khóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đứng ở trước y quán, tại sao tất cả đại phu đều không có ở đây? Đến nhà ai khám bệnh? Nhà ai mà đông như vậy, lại có thể lập tức kêu đại phu khắp thành đi.

"Mà, này Nam Cung thiếu gia cũng thật ghê gớm, vì một nữ nhân lại có thể đi kêu đại phu khắp thành." Lâm Nhược Tịch thính tai nghe thấy, lập tức cắt ngang lời của hai người họ.

"Hai người các ngươi nói cái gì?" Thấy có người sắc mặt không tốt nhìn bọn hắn, hai người co rúm lại một chút, "Không có, chúng ta không nói gì." Hai người vội vàng phủ nhận, nhưng Lâm Nhược Tịch không bỏ qua cho bọn họ, "Nói hay không?" Thấy bộ dạng hung dữ của nàng, hai người nuốt một ngụm nước bọt.

"Cô nương, là như vậy, hai ngày trước Nam Cung thiếu gia dẫn theo một nữ nhân ra ngoài đi dạo phố, bây giờ không biết thế nào cô ta giống như bị thương rất nghiêm trọng, cái này không, đại phu khắp thành cũng được gọi đến chữa bệnh giúp nàng ta." Hai người nói xong, sắc mặt Lâm Nhược Tịch xanh mét.

"Chúng ta có thể đi được chưa?" Lâm Nhược Tịch tránh ra để cho bọn họ đi, Nam Cung Hi. . . Ngươi thật không phải là người! Nàng vội vã chạy về Âm Hương Các, nếu như tính không giữ được đứa trẻ cho Quý Tĩnh, nàng nhất định sẽ hận hắn thấu xương.

Khi Nam Cung Hi trở lại đình nghỉ mát, nhưng không thấy Quý Tĩnh, trên đất có một vệt máu lớn làm nhói đau mắt của hắn, hắn không thể nói ra cảm giác của mình, chỉ thấy mình rất khó thở, tại sao lại như vậy? nàng đã đi đâu rồi hả? Bất tri bất giác hắn đi ra ngoài.

Trong thư phòng, huyết đạo của Thượng Quan Mân tự động được giải, mà bà đứng đây cũng đã lâu, đứa con trai này, lại có thể không tới giúp nàng giải huyết, nói đến đây, đứng rồi, Tĩnh nhi, bà vội vã chạy ra ngoài đình nghỉ mát.

"A!" Bà kêu to, tại sao lại nhiều máu đến vậy? Là máu của ai? Bà vội vã chạy ra phía ngoài, lập tức nhìn thấy rất nhiều đại phu đứng chen chúc một chỗ, chẳng lẽ là Tĩnh nhi? Nghĩ như vậy, bà vội vã len người vào.

"Tĩnh nhi, Tĩnh nhi làm sao?" Bà vọt tới bên giường, chỉ là lúc thấy người nọ thì ngây ngẩn cả người, không phải Tĩnh nhi, là Trữ Tuyết. Xảy ra chuyện gì? Tĩnh nhi đâu?

"Nam Cung thiếu gia." Nam Cung Hi ngắt đầu, tại sao lại có nhiều đại phu như vậy?"Các ngươi. . ." Không đợi hắn hỏi, đã có người thay hắn giải đáp rồi, "Nam Cung thiếu gia phân đại phu khắp thành chúng ta tới chữa trị Trữ Tuyết cô nương." Cái gì? Khắp thành? Nàng kia. . .

"Tất cả các ngươi đều lui về y quán cho ta, lưu lại hai người là được." Hắn không đi gọi quá nhiều đại phu, tại sao đại phu khắp thành đều nói là hắn gọi?"Hi nhi, Tuyết Nhi không sao chứ? May mà ta tìm đại phu khắp thành đến, ngươi cũng đừng quá khổ sở, nhất định sẽ chữa khỏi nàng." Nam Cung Hi ngắt đầu nhìn người vừa lên tiếng, cái gì? Lại là sư phụ?

"Sư phụ, không cần nhiều người như vậy, ngộ nhỡ người khác muốn xem bệnh thì làm thế nào?" Diệp Thiên nhìn hắn, người khác? Chẳng lẽ hắn đang lo lắng người kia ư? Chẳng qua cũng may mà hắn thông minh.

"Không có việc gì, một lúc thôi mà, ngươi ngồi xuống, ta đi hỏi bọn họ kết quả một chút." Nói xong không cho Nam Cung Hi cơ hội nói chuyện, Diệp Thiên vội vàng gọi những đại phu kia vào thảo luận tình huống của Trữ Tuyết.

"Hi nhi, Tĩnh nhi đâu? Có phải con đuổi nàng đi rồi không hả?" Tĩnh nhi, Tĩnh nhi, mới vừa rồi cha hắn cũng nhắc đến Tĩnh nhi, rốt cuộc nàng có chỗ nào tốt! "Đừng vậy! Con đuổi nàng ta đi rồi! Về sau đừng nhắc đến nàng ta nữa!" Thấy ánh mắt chán ghét của nhi tử, Thượng Quan Mân không nói gì nữa, một mình kéo bước chân ra ngoài, dù sao đến lúc đó có hối hận cũng là tự bản thân hắn.

Lâm Nhược Tịch chạy về Âm Hương Các, âm một tiếng, Hách Liên Viên nhíu mày, "Thật ghê tởm Nam Cung Hi! Sao lại có thể gọi đại phu của cả thành này để đi xem nữ nhân khác." Nàng bực tức ngồi xuống ghế.

"Có ý gì đây?" Hách Liên Viên nhìn nàng, "Cả thành này đều không còn đại phu, tất cả đều ở Nam Cung phủ, chúng ta làm sao đây?" Lâm Nhược Tịch lo lắng nhìn người trên giường.

"Nàng ấy không thể đợi được, chúng ta lập tức rời khỏi thành." Hách Liên Viên nở miệng nói, Lâm Nhược Tịch gật đầu, hiện tại chỉ có ra khỏi thành mới tìm được đại phu, hi vọng Tĩnh nhi sẽ không xảy ra chuyện gì, "Ta lập tức đi chuẩn bị." Vừa nói vừa chạy ra ngoài.

"Tĩnh nhi, muội nhất định không thể có việc gì, này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lâm Nhựt Tịch nhìn Hách Liên Viên, hần lắc đầu một cái, chuyện này chỉ có chính nàng biết, lúc này ba người đã ở trên xe ngựa, xe ngựa dần dần rời Đô thành.

"Hi nhi, đầu của Tuyết nhi bị đụng phải, có thể tối nay sẽ tỉnh lại." Diệp Thiên đi tới nhìn hần, hần ra tay hơi nặng một chút, "Ừ." Nam Cung Hi gạt đầu một cái, ngay sau đó lại tiếp tục trầm tư, Diệp Thiên nhìn hần một chút, đứng dậy rồi đi, hần phát hiện tự bản thân mình sau khi làm xong chuyện cũng không mấy vui vẻ, tại sao vậy chứ? Hần quay đầu ngoác ngoác ở chỗ đó.

Cho dù Nam Cung Hi có làm gì vẫn không thể xua đi hình ảnh Quý Tĩnh ngã trong vũng máu kia, mỗi lần nghĩ đến, tim của hần lại không khống chế được mà lập tức co thắt liên tục, hô hấp cũng vì thế mà khó khăn, ngược lại với Trữ Tuyết, lúc ấy khi thấy nàng té xuống đất hần chỉ thấy khản trương và tức giận, ngoài ra không có cảm xúc nào khác, nếu như hần thật sự thích Tuyết nhi thà rằng đừng nên nghĩ như thế này chứ.

"Tiểu Lục, ta đi xem Lý bà bà một chút." Tiểu Duyệt ở ngoài cửa gọi tiểu Lục lại, 'Sao thế?' Nhắc đến chuyện này, tiểu Duyệt thờ dài, "Haizz, không phải tại con trai của Lý bà bà ra tay quá nặng hay sao, kết quả vợ của hần, một xác hai mạng, hiện tại con trai của bà đã bị nha dịch bắt đi, chỉ còn lại bà rất đáng thương." Tiểu Lục nghe xong cũng tròn tròn hai mắt.

"Không phải chứ? Đã man như vậy sao?" Tiểu Lục sợ hãi kêu, lập tức bị tiểu Duyệt bịt miệng, nàng gạt đầu một cái, hiện tại họ bị phải tới chăm sóc Ninh cô nương gì đó, chỉ là họ cũng không thích nàng, sao lại có thể đuổi thiếu phu nhân đi chứ. "Được rồi, chúng ta đi thôi." Hai người cầm đồ trong tay đi về phía gian phòng, nhưng bên trong lại có người lao ra nên đụng phải họ, 'Eo ôi.' 'Eo ôi.' Hai tiếng, hai người nhìn theo bóng lưng kẻ vừa xông ra, thiếu gia?

Nam Cung Hi ngồi ở bên trong nghe hai nha hoàn ngoài cửa nói chuyện, bốn chữ một xác hai mạng kích thích hần, làm hần nghĩ đến một màn ngoài đình hồi này, cho nên hần mới xông ra ngoài.

"Mân Mân, nàng nói xem tại sao Hi nhi lại biến thành như vậy?" Nam Cung Hạo thờ dài, Thượng Quan Mân do dự hồi lâu, "Lão gia, không phải là thiếp muốn nói sự phụ của Hi nhi không tốt, mà thiếp phát hiện ra hần ta rất kỳ quái." Thượng Quan Mân nói cho Nam Cung Hạo nghe những điều mình nhìn thấy.

"Nghe nàng nói như thế, chẳng lẽ Diệp sư phụ thật sự có vấn đề?" Nam Cung Hạo mới vừa nói xong, cửa lập tức kêu ầm. . . một tiếng rồi mở ra, Thượng Quan Mân nhìn về phía cửa, "Hi nhi?" làm sao hần lại đến nơi này? Nam Cung Hi nhìn bọn họ, vốn hần đang muốn hỏi chuyện có liên quan đến Quý Tĩnh, không ngờ được lại nghe họ nhắc đến sư phụ của hần không tốt.

"Đuổi đi một người tên Quý Tĩnh, không phải hai người lại muốn đuổi sư phụ của ta chứ?" Hần vừa mới mở miệng, hai người trong phòng đều trầm nghĩ hòng rồi, thế nào lại bị hần nghe thấy vậy? "Không phải vậy, Hi nhi, con nghe chúng ta giải thích." Thượng Quan Mân lập tức mở miệng, nhưng có làm gì thì Nam Cung Hi cũng đã quay đầu chạy ra ngoài

. "Tiểu tử nguoi, khi nào thành hôn?" Hách Liên Viên ngượng ngừng cười cười, còn Lâm Nhựt Tịch lại tròn tròn mắt ở một bên, cái tên này đúng là co bệnh, sao lại nói Tĩnh nhi là phu nhân của hần kia chứ, còn nam nhân trung niên trước mặt đây, ông ta có thể giữ đứa nhỏ trong bụng của Tĩnh nhi hay sao?

Khi ba người bọn họ đến chỗ ở mới, sau khi Hách Liên Viên an bài xong xuôi, cũng không biết hần đã đi đâu, chẳng qua khi hần quay trở lại thì mang theo một người đàn ông trung niên, "Vị này là Quý y Vương Thụy". Nàng nhớ đến lúc ấy hần đã nói như vậy, nhưng nàng nhìn một lượt, đó chỉ là một nông phu bình thường, hần còn vỗ ngực nói, "Viên, yên tâm, ta sẽ giữ được đứa bé giúp nguoi."

Lúc ấy Lâm Nhựt Tịch nghe xong thiếu chút nữa bất tỉnh, rốt cuộc Hách Liên Viên nguoi đã nói cái gì? 'Quý thúc thúc, nàng không sao chứ? Đã lâu như vậy tại sao vẫn chưa tỉnh dậy?' thấy dáng vẻ lo lắng của Hách Liên Viên, Vương Thụy cười mập mờ với hần, "Yên tâm đi, nguoi còn không tin ta sao? Cô ấy có dấu hiệu đẻ non, may mà nguoi tìm được ta kịp thời, cô ấy vẫn chưa tỉnh, có thể là do bị chuyện trước kia đã kích nặng nề."

Nghe lời của hần, Lâm Nhựt Tịch và Hách Liên Viên đối mặt nhìn nhau một cái, "Ta đã châm cứu cho cô ấy, bảo vệ đứa bé, nhưng vẫn cần điều dưỡng cho tốt." Hách Liên Viên gạt đầu, Nhựt Tịch ở bên cạnh cũng gạt đầu nhẹ nhẹ, nhưng trong lòng thầm mắng Nam Cung Hi.

"Quý thúc thúc, cảm ơn nguoi, chờ Tĩnh nhi tỉnh lại, chúng ta sẽ tìm thời gian mời nguoi ăn cơm." Lời nói của Hách Liên viên khiến cho một người vui mừng còn người kia lại xì mũi coi thường, người vui mừng đương nhiên là Vương Thụy rồi, một người xì mũi coi thường, vui mừng đương nhiên là Vương Thụy rồi, "Được, được, Quý thúc thúc sẽ chờ nguoi mời khách." Ông vỗ vỗ bờ vai của hần, "Nơi này có chút thuốc, có thể sắc cho nàng..., không đủ thì hỏi lại ta muốn." Hai người vừa nói vừa cười đi ra ngoài, Lâm Nhựt tịch đi tới bên giường, "Tĩnh nhi, muội mau tỉnh dậy đi."

"Không ngờ đại tiểu thư của Lâm gia lại không hề có dáng vẻ của sự nuông chiều." Hách Liên Viên đi tới, đây là lời mà Quý thúc thúc mới vừa nói với hần, "Vậy thì đã thế nào? Còn nữa đừng nhắc đến Lâm gia với ta nữa." Lời này của ông làm cho nàng nhớ đến việc cha nàng ép gả nàng cho Đường Tĩnh Thiên kia.

"Đúng rồi, tại sao nguoi lại nói Tĩnh nhi là phu nhân của nguoi?" Nàng hỏi xong, Hách Liên Viên lập tức ho hai tiếng, "Khụ khụ, nếu ta không nói như vậy, Quý thúc thúc sẽ không chịu trị bệnh cho cô ấy." Lâm Nhựt Tịch nhìn hần, lời nói này dùng để lừa vậy? Cái gì mà không được.

"Có thể tìm đại phu khác." Hách Liên Viên nhìn nàng, "Cô có thể bảo đảm bọn họ có thể giữ được đứa bé của nàng?" Lâm Nhựt Tịch lắc đầu một cái, hần nói cũng đúng, haizz, thôi đi!

Bên kia, Trữ Tuyết đã tỉnh đi qua, nàng tựa vào vai Nam Cung Hi, kể lại tình huống lúc đó, bây giờ nàng đã nghĩ thông suốt, không có gì quan trọng hơn việc gả cho người trong sạch trước mặt nàng, hơn nữa người này còn đối tốt với nàng như vậy. . Nam Cung Hi cũng không biết mình cũng có ngày phải "bỏ chạy" như thế, "Hi, lúc nào chúng ta thành thân?" Trữ Tuyết nhìn hần, mấy ngày nay Nam Cung Hi vẫn bị ám ảnh bởi cảnh đó, con ác mộng mỗi đêm

lại càng làm cho hắn không biết mình nên làm gì, "Chuyện này, nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt, ta tìm cha mẹ bàn bạc một chút." Nghe được hắn nói tìm cha mẹ bàn bạc, Trữ Tuyết cũng phần nào yên tâm.

Căn bản Nam Cung Hi không đi tìm cha mẹ của hắn, mà một thân một mình dạo bước chậm rãi trong phủ, bắt tri bắt giác hắn lại đi tới chỗ Quý Tĩnh ngã, lúc này nơi ấy đã sạch sẽ như ban đầu, mấy ngày nay mỗi ngày đều lặp lại cùng một giấc mộng, chẳng lẽ nàng đã. . . Không thể nào, nhất định nàng đã được người khác cứu chữa. Vừa nghĩ đến việc có thể nàng gặp chuyện không may, hắn đã cảm thấy khó thở.

Đi tới đi lui, đột nhiên hắn dẫm phải đồ dưới chân, nhấc chân ra, là một cây trâm cài tóc, của ai đã đánh rơi ở đây vậy? Hắn khom người xuống nhặt, đúng lúc hắn đang muốn đứng dậy thì trong vườn hoa truyền đến hai giọng nói quen thuộc, mà đoạn đối thoại này làm cho hắn như bị sét đánh giữa trời quang ngay người không thể cử động

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiểu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Không thể chấp nhận sự thật (2)

Editor : Mai Tuyết Vân

"Người đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể đi được rồi." Diệp Thiên nói với Trữ Tuyết, "Mà ta lại không muốn đi, suy nghĩ một chút ta thấy gả cho Nam Cung Hi cũng không tồi, không phải sao? Hình như hắn rất yêu thích ta đấy." Nghe xong câu nói của cô ta, . . Trong mắt Diệp Thiên xuất hiện một tia khát máu.

"Chắc người cũng hiểu chuyện này không phải sự thật." Diệp Thiên nhắc nhở, nhưng Trữ Tuyết lại không cho đó là đúng, "Ta có thể biến nó thành sự thật không phải là được hay sao? Đúng rồi, người đừng tưởng ta không biết, may mà tính mạng của ta lớn, bất quá không phải người xuống tay chỉ có mình ta chứ?" Nàng nói ra lòng dạ của Diệp Thiên.

"Người đã biết rất nhiều chuyện, đúng là ta không nên để người lại." Trữ Tuyết nhún vai, "Ta rất ngạc nhiên, tại sao người lại dùng trăm phương ngàn kế muốn tách bọn họ ra?" Cô ta vừa hỏi xong, Diệp Thiên đã lập tức bóp cổ cô.

"Không nên hỏi thì đừng hỏi, nếu không ta thật sự sẽ giết chết người." Hắn buông lỏng tay ra, Trữ Tuyết vuốt cổ của mình không ngừng ho khan, "Khụ khụ. . . Khụ khụ. . ." Mới vừa rồi nàng thật sự nghĩ rằng hắn sẽ giết nàng.

"Tìm cơ hội rời khỏi hắn, nếu không ta sẽ lập tức giết chết người." Bỏ lại những lời này, Diệp Thiên rời đi, Trữ Tuyết nhìn theo bóng dáng đã đi xa của hắn, "Người nói đi là ta sẽ lập tức rời đi ư? Ta cứ không đi!" Nói xong nàng cũng rời đi. Mặc kệ hết thảy, nhất định phải gả đi.

Đội hai người rời đi, lúc này Nam Cung Hi mới đứng thẳng người lên, cây trâm tay đã bị hắn bẻ gãy, hắn vẫn luôn tin tưởng sự phụ, sao người lại có thể đối xử với hắn như vậy? Thì ra từ đầu đến cuối hắn đều bị người khác lừa dối, nghĩ đến những lời nói trước khi đi của Quý Tĩnh, hắn lại cảm thấy khó thở.

Kể từ lúc trên mặt Nam Cung Hi không còn sẹo, người ở Đô thành đều không sợ hắn nữa rồi, bởi vì không còn lý do gì nữa rồi, hơn nữa mặt mũi của hắn tốt lên, thì số đào hoa cũng kéo theo, hắn lại muốn thành thân, đây mới là chuyện đề bọn họ say sưa nói chuyện.

"Hi nhi, con thật sự muốn kết hôn với cô gái tên Trữ Tuyết đó?" Nam Cung Hi gật đầu, "Mân Mân, chúng ta đi, hôn lễ này đừng có mà hy vọng chúng ta tham gia." Nam Cung Hạo lòi Thượng Quan Mân kéo đi.

"Hi nhi, chúc mừng con!" Diệp Thiên ngoài mặt nói ra những lời chúc mừng đó, kỳ thực lại đang rửa thềm, nữ nhân kia lại có thể không nghe lời của hắn, xem ra nàng chán sống rồi. "Ta ơn sự phụ." Hắn cung kính nói với ông ta, Diệp Thiên hài lòng gật đầu.

Bên kia Quý Tĩnh cũng đã tỉnh lại, người vui mừng nhất chính là Lâm Nhượng Tịch rồi, "Tĩnh nhi, lúc thuốc còn đang nóng hãy uống đi." Nàng vừa tỉnh lại đã lập tức thấy Nhượng Tịch bung thuốc đến trước mặt nàng, "Nhượng Tịch, đây là thuốc gì vậy?" Nàng cau mày nhìn thứ thuốc đen ngòm trong chén, cái này có thể uống sao?

"Thuốc dưỡng thai." Mặc dù màu sắc của cái này rất khó coi, nhưng lại nghe Hách Liên Viên nói y thuật của quý y gì kia rất tốt. "Thuốc an thai?" Lúc này nàng mới nhớ ra lần trước hình như Nam Cung Hi đã hát nàng vắng ra ngoài, sau đó. . . Sao lại có thể không mất đi cơ chứ?

"Đúng vậy, Hách Liên Viên tìm cái gì mà quý y đến chữa trị cho muội." Nói đến đây, Quý Tĩnh nhìn gian phòng một chút, "Đây là nơi nào?" Nói đến đây, Lâm Nhượng Tịch lập tức bắt đầu thao thao bất tuyệt.

"Còn không phải tại cái tên Nam Cung Hi đó mang đại phu khắp thành đến để xem cho cái nữ nhân vô danh kia ư, tỷ và Hách Liên Viên hết cách, chúng ta đã không còn ở thành Đô nữa rồi." Nói xong nàng giật mình vì đã nói chuyện không nên nhắc đến, lập tức đưa tay che miệng. Nhưng nàng nhìn thấy Quý Tĩnh không có phản ứng gì, lúc này mới thở phào vỗ ngực.

"Đưa thuốc cho muội." Lâm Nhượng Tịch đưa thuốc đến cho nàng, nàng nhận lấy thuốc rồi lập tức uống ngay. . ., "Đúng rồi, Tĩnh nhi, tên Hách Liên

Viên nói với quý y muội là phu nhân của hần, sau đó người nọ còn nói chờ các người mời hần ăn cơm.” Lâm Nhựt Tịch vừa nói xong, Quý Tinh lập tức bị sặc, “Khụ khụ. . . Khụ khụ. . .” Nhựt Tịch vội vàng đón lấy chén thuốc.

"Muội làm sao vậy? Đến uống thuốc cũng bị sặc, có cần tỳ gọi quý y kia đến xem cho muội một chút hay không?" Nàng vừa giúp Quý Tinh vỗ lưng vừa nói thầm, Quý Tinh tròn tròn mắt, còn không phải tại những lời của nàng nên Quý Tinh mới bị sặc hay sao, thật là.

"Hách Liên Viên đâu?" Từ khi nàng tỉnh lại nàng không muốn nói đến những chuyện trước kia, mà đối với lời nói của Lâm Nhựt Tịch, nàng cũng làm như không nghe thấy. "Hần? Không biết, khi tỳ đi sắc thuốc đã không thấy hần đâu, có thể đã ra ngoài rồi." Nói xong nàng cầm chén để lên bàn, giúp Quý Tinh rót một chén nước.

"Uống miếng nước đi, vừa rồi uống thuốc đắng lắm phải không?" Quý Tinh nhận lấy cái ly, uống một hớp, Lâm Nhựt Tịch lập tức tiến lên cầm lấy cái ly cất đi, "Này, Nhựt Tịch. . . Tỳ. . ." Lâm Nhựt Tịch nhìn lại mình một lượt, có chỗ nào không ổn sao? "Không phải, ý muội muốn nói là, sao tỳ lại như nha hoàn vậy?" Nghe xong hình dung của nàng về mình, Lâm Nhựt Tịch tức giận nhìn nàng.

"Sao muội lại có thể hình dung ta như một nha hoàn, thật là làm tổn thương lòng tỳ." Nàng nói xong ngược khuôn mặt uất ức nhìn Quý Tinh, "Hi hi, tỳ đừng khô hời hợt." Thấy nàng mỉm cười, lúc này đáy lòng cứ thấp thỏm của Lâm Nhựt Tịch mới đặt xuống được.

"Hách Liên Viên không chuẩn bị nha hoàn cho chúng ta, cho nên. . . Haizz. . ." Nàng thở dài, mới nhắc đến tào tháo, tào tháo lập tức đếm "Cô lại đang nói xấu gì ta?" Hách Liên Viên vừa vào cửa lập tức nghe thấy Lâm Nhựt Tịch nhắc tới tên của hần.

"Không có, là ta đang khen người mà thôi, cái gì mà nói xấu người kia chứ!" nói những lời này xong nàng còn bắt chọt nháy mắt với Quý Tinh một cái, "Khụ, khụ, tỳ ấy chưa nói xấu người." Quý Tinh mở miệng nói, "Xem đi, Tinh nhi có thể làm chứng đó." Bộ dạng của nàng hả hê.

"Nàng không sao chứ?" Lời này của Hách Liên Viên là nói với Quý Tinh, nàng gật đầu một cái, "Cảm ơn người." Nàng vừa mới nói lời đa tạ, Lâm Nhựt Tịch đã không vui lòng rồi, "Cảm ơn cái gì kia chứ? Hần tự xưng là phu quân của muội, chuyện này hần nên làm mà, sao hả?" Mấy chữ cuối cùng nàng nhìn Hách Liên Viên mà nói.

"Khụ, việc này, ta cam thấy trong hoàn cảnh của nàng nói như vậy là tốt nhất." Hần giải thích, su đó lại trừng mắt nhìn Nhựt Tịch, Quý Tinh cũng không phản đối, "Ừ, đã gây phiền toái cho người, chỉ cần đừng. . . tạo nên sự ảnh hưởng đến người trong lòng người là được."

Nói đến đây, Hách Liên Viên đỏ mặt, hần còn chưa có người trong lòng mà. "Đúng rồi, Nhựt Tịch. . . Đường Tinh Thiên muốn thành thân rồi." Chuyện này là do Quý thúc thúc nói với hần, bởi vì hần sẽ tham dự, vốn hần không muốn nói cho nàng biết, nhưng sớm muộn gì nàng không phải cũng biết sao?

"Tinh nhi muội có đói bụng không? Ta đi lấy thức ăn giúp muội." Nói xong giống như bỏ chạy ra ngoài, Quý Tinh và Hách Liên Viên nhìn theo bóng lưng của nàng, "Người nói Đường Tinh Thiên sẽ thành thân sao?" Hách Liên Viên thu hồi tầm mắt gật đầu một cái, "Ừ, ta nghĩ sớm muộn nàng cũng sẽ biết, cho nên. . ." Quý Tinh hiểu chứ, chỉ là không biết Nhựt Tịch có chịu nổi hay không.

Lâm Nhựt Tịch chạy đến phòng bếp, bận rộn cả buổi, chỉ là nàng không phát hiện ra, gạo chưa vo đã cho vào nồi, mà dưới lò lại chưa đốt lửa, nàng thì lại cảm muốn khuấy tới khuấy lui ở chỗ nào đó, hần muốn thành thân? Tên lửa gạt này! Nói cái gì mà thích nàng, kết quả là đây, không phải đã chạy về thành thân với người khác rồi sao, Lâm Nhựt Tịch nàng mới không cần loại người như vậy, nhưng tại sao nàng lại muốn khóc vậy?

Nàng hít một hơi, sau đó dụi mắt, mức thứ trong nồi cháo thả vào trog chén, lập tức bùng đến cho Quý Tinh ăn, từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra chỗ nào có vấn đề, dừng lại trước cửa nàng sửa sang bản thân lần nữa.

"Tinh nhi, ta nấu cháo, ăn đi khi còn nóng này." Nàng đi tới bên giường, chỉ là khi Quý Tinh nhận lấy cháo lại ngậy ngậy cả người, "Tỳ xác định cái này là cho muội ăn sao?" Nghe thấy lời nàng nói. . ., Hách Liên Viên đi đến nhìn một chút, sau đó quái dị nhìn Lâm Nhựt Tịch.

"Đúng vậy mà, thế nào?" Lâm Nhựt Tịch không hiểu hỏi, Quý Tinh cầm lấy cái bát đưa cho nàng, Lâm Nhựt Tịch tiến lại gần nhìn, "Hà! Ta đi làm lại." Hình như thế đã quên nổi lửa, nói xong nàng muốn đi ngay, lại bị Quý Tinh kéo lại, "Đừng đi, Hách Liên Viên, phiền người đi mua một chút đồ rồi trở lại sau vậy." Tâm trạng của nàng ấy lúc này nàng không dám để cho nàng ấy nổi lửa, vạn nhất đốt luôn chính mình thì làm thế nào đây?

"Được, hai cô cứ đợi, ta sẽ trở lại rất mau." Nói xong hần xoay người đi ra ngoài, để lại hai người Quý Tinh và Lâm Nhựt Tịch ở trong phòng. "Nhựt Tịch, nếu tỳ muốn khóc hãy khóc đi, muội sẽ không cười tỳ đâu." Quý Tinh kéo tay của nàng, Lâm Nhựt Tịch ngẩng đầu nhìn nàng, nước mắt uất ức từ từ chảy xuống, "Tinh nhi, trước kia tỳ thật sự vô cùng ghét hần, nhưng bây giờ hần muốn thành thân, tỳ lại thấy thật khổ sở." Nàng ôm lấy Quý Tinh vui đầu khóc rống, Quý Tinh vỗ lưng của nàng, "Tỳ lập tức thừa nhận mình thích hần đi, thật ra thì hần đối với tỳ cũng rất tốt, chỉ là tỳ không cảm thấy mà thôi."

Lâm Nhựt Tịch hít hà cái mũi một cái rồi ngẩng đầu nhìn nàng, "Vậy ta nên làm cái gì?" Quý Tinh suy tư một chút, có, "Cướp hôn." Hai chữ này vừa nói ra, Lâm Nhựt Tịch há to miệng nhìn nàng, nàng không nghe lầm chứ? Cướp. . . Cướp hôn?

"Tinh nhi, cái này không phải quá kinh thế hãi tục sao? Ta là nữ tử mà!" Hiện tại nàng đã sớm quên cả khóc, thảo luận vấn đề này với Quý Tinh, "Nếu không thì sao đây? Muội cảm thấy như vậy là tốt nhất rồi, có thể nhìn ra cho đến cùng thì hần có thật sự thích tỳ hay không?" Quý Tinh trừng mắt nhìn nàng, Lâm Nhựt Tịch gật đầu một cái, nhưng cũng không đúng, cũng đâu phải do Quý Tinh làm, nàng ấy nói thì rất đơn giản. "Tỳ vẫn cảm thấy không được ổn." Lâm Nhựt Tịch lắc đầu, "Vậy thì tùy tỳ, đợi người ta kết hôn xong rồi, đến lúc đó tỳ chỉ có thể là thiếp mà thôi. " Không phải nàng hù dọa cô ấy, quả thật đúng như thế. "Ta mới không cần làm thiếp!" Lâm Nhựt Tịch gồng quai hàm lên, suy nghĩ rồi rầm hết cả ngày.

"Được rồi, Tinh nhi, muội sẽ giúp tỳ chứ?" Quý Tinh gật đầu một cái, nàng đương nhiên có thể giúp. "Nhưng chúng ta không có thư mời." Muốn vào

Thiên Lan son trang phải có thư mời mới được, "Tỷ thật ngốc, tỷ suy nghĩ một chút đi mới vừa rồi Hách Liên Viên cũng biết chuyện này, khẳng định sẽ có cách cho tỷ đi." Nghe nàng vừa nói như thế, Lâm Nhựt Tịch vỗ hai tay, thật sự nàng không nghĩ ra!

"Các người lại đang nói ta cái gì vậy?" Mới vừa vào cửa Hách Liên Viên lại một lần nữa nghe thấy tên của mình, mà hai người ngồi trên giường đồng thời nhìn hần, xem hần như con mồi đang đến, trong lòng hần sợ hãi, mà Lâm Nhựt Tịch lại trực tiếp tiến lên kéo hần đến cạnh giường, ba người bắt đầu thương lượng "Đại kế" của bọn họ.

Ở Nam Cung phủ, Trữ Tuyết tựa vào trước ngực của Nam Cung Hi, qua hai ngày nữa bọn họ sẽ thành hôn, trong lòng nàng không cần nói cũng có rất nhiều nỗi vui mừng, "Hi, chàng thật tốt."

Nam Cung Hi vuốt mái tóc của nàng, "Thật sao?" Cảnh tượng ân ái này cũng không làm giảm đi sự lạnh lẽo trong tâm mắt của Nam Cung Hi.. "Đúng vậy." Nàng ngẩng đầu, Nam Cung Hi dịu dàng nhìn nàng, người trước mắt nàng chính là nam tử đẹp mắt nhất, "Hi, thiếp rất thích chàng." Nói xong nhón chân lên muốn hôn hần, Nam Cung Hi nhìn ra ý đồ của nàng, hần quay mặt đi, nụ hôn rơi xuống trên mặt hần, Trữ Tuyết chỉ coi là hần đang xấu hổ.

"Hi nhi, chuẩn bị hôn lễ không có gì, chỉ là cha mẹ người bên kia. . ." Diệp Thiên đi tới, cha mẹ Nam Cung Hi mặc kệ chuyện này, vừa đứng để cho hần có thể sai khiến sự phụ của hần chuẩn bị, có lẽ hiện tại ông ta đang rất không vừa lòng.

"Không có việc gì, tiếp tục hôn lễ, nàng nói phải không, Tuyết nhi." Hần cúi đầu yêu thương say đắm nhìn người trong ngực, Trữ Tuyết ngượng ngùng đập một cái lồng ngực của hần, Diệp Thiên cũng dùng ánh mắt lo lắng nhìn Trữ Tuyết, tay nắm thành quyền.

"Vậy ta trước hết đi chuẩn bị một chút." Nói xong, Diệp Thiên liếc mắt nhìn người trong ngực Nam Cung Hi, sau đó rời đi, Nam Cung Hi nhìn người đã đi xa, rồi lại nhìn người trong ngực mình một chút, khóe miệng khẽ nâng lên thành một nụ cười quý dị.

"Người đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể đi được rồi." Diệp Thiên nói với Trữ Tuyết, "Mà ta lại không muốn đi, suy nghĩ một chút ta thấy gả cho Nam Cung Hi cũng không tồi, không phải sao? Hình như hần rất yêu thích ta đấy." Nghe xong câu nói của cô ta, . . Trong mắt Diệp Thiên xuất hiện một tia khát máu.

"Chắc người cũng hiểu chuyện này không phải sự thật." Diệp Thiên nhắc nhở, nhưng Trữ Tuyết lại không cho đó là đúng, "Ta có thể biến nó thành sự thật không phải là được hay sao? Đúng rồi, người đừng tưởng ta không biết, may mà tính mạng của ta lớn, bất quá không phải người xuống tay chỉ có mình ta chứ?" Nàng nói ra lòng dạ của Diệp Thiên.

"Người đã biết rất nhiều chuyện, đúng là ta không nên để người lại." Trữ Tuyết nhún vai, "Ta rất ngạc nhiên, tại sao người lại dùng trăm phương ngàn kế muốn tách bọn họ ra?" Cô ta vừa hỏi xong, Diệp Thiên đã lập tức bóp cổ cô.

"Không nên hỏi thì đừng hỏi, nếu không ta thật sự sẽ giết chết người." Hần buông lỏng tay ra, Trữ Tuyết vuốt cổ của mình không ngừng ho khan, "Khụ khụ. . . Khụ khụ. . ." Mới vừa rồi nàng thật sự nghĩ rằng hần sẽ giết nàng.

"Tìm cơ hội rời khỏi hần, nếu không ta sẽ lập tức giết chết người." Bỏ lại những lời này, Diệp Thiên rời đi, Trữ Tuyết nhìn theo bóng dáng đã đi xa của hần, "Người nói đi là ta sẽ lập tức rời đi ư? Ta cứ không đi!" Nói xong nàng cũng rời đi. Mặc kệ hết thảy, nhất định phải gả đi.

Đội hai người rời đi, lúc này Nam Cung Hi mới đứng thẳng người lên, cây trâm tay đã bị hần bẻ gãy, hần vẫn luôn tin tưởng sự phụ, sao người lại có thể đối xử với hần như vậy? Thì ra từ đầu đến cuối hần đều bị người khác lừa dối, nghĩ đến những lời nói trước khi đi của Quý Tĩnh, hần lại cảm thấy khó thở.

Kể từ lúc trên mặt Nam Cung Hi không còn sẹo, người ở Đô thành đều không sợ hần nữa rồi, bởi vì không còn lý do gì nữa rồi, hơn nữa mặt mũi của hần tốt lên, thì số đào hoa cũng kéo theo, hần lại muốn thành thân, đây mới là chuyện để bọn họ say sưa nói chuyện.

"Hi nhi, con thật sự muốn kết hôn với cô gái tên Trữ Tuyết đó?" Nam Cung Hi gật đầu, "Mân Mân, chúng ta đi, hôn lễ này đừng có mà hy vọng chúng ta tham gia." Nam Cung Hạo lời Thượng Quan Mân kéo đi.

"Hi nhi, chúc mừng con!" Diệp Thiên ngoài mặt nói ra những lời chúc mừng đó, kỳ thực lại đang rửa thềm, nữ nhân kia lại có thể không nghe lời của hần, xem ra nàng chán sống rồi. "Tạ ơn sự phụ." Hần cung kính nói với ông ta, Diệp Thiên hài lòng gật đầu.

Bên kia Quý Tĩnh cũng đã tỉnh lại, người vui mừng nhất chính là Lâm Nhựt Tịch rồi, "Tĩnh nhi, lúc thuốc còn đang nóng hãy uống đi." Nàng vừa tỉnh lại đã lập tức thấy Nhựt Tịch bung thuốc đến trước mặt nàng, "Nhựt Tịch, đây là thuốc gì vậy?" Nàng cau mày nhìn thứ thuốc đen ngòm trong chén, cái này có thể uống sao?

"Thuốc dưỡng thai." Mặc dù màu sắc của cái này rất khó coi, nhưng lại nghe Hách Liên Viên nói y thuật của quý y gì kia rất tốt. "Thuốc an thai?" Lúc này nàng mới nhớ ra lần trước hình như Nam Cung Hi đã hát nàng vắng ra ngoài, sau đó. . . Sao lại có thể không mất đi cơ chứ?

"Đúng vậy, Hách Liên Viên tìm cái gì mà quý y đến chữa trị cho muội." Nói đến đây, Quý Tĩnh nhìn gian phòng một chút, "Đây là nơi nào?" Nói đến đây, Lâm Nhựt Tịch lập tức bắt đầu thao thao bất tuyệt.

"Còn không phải tại cái tên Nam Cung Hi đó mang đại phu khắp thành đến để xem cho cái nữ nhân vô danh kia ư, tỷ và Hách Liên Viên hết cách, chúng ta đã không còn ở thành Đô nữa rồi." Nói xong nàng giật mình vì đã nói chuyện không nên nhắc đến, lập tức đưa tay che miệng. Nhưng nàng nhìn thấy Quý Tĩnh không có phản ứng gì, lúc này mới thở phào vỗ ngực.

"Đưa thuốc cho muội." Lâm Nhựt Tịch đưa thuốc đến cho nàng, nàng nhận lấy thuốc rồi lập tức uống ngay. . ., "Đúng rồi, Tĩnh nhi, tên Hách Liên

Viên nói với quý y muội là phu nhân của hần, sau đó người nọ còn nói chờ các người mời hần ăn cơm.” Lâm Nhựt Tịch vừa nói xong, Quý Tinh lập tức bị sặc, “Khụ khụ. . . Khụ khụ. . .” Nhựt Tịch vội vàng đón lấy chén thuốc.

"Muội làm sao vậy? Đến uống thuốc cũng bị sặc, có cần tỷ gọi quý y kia đến xem cho muội một chút hay không?" Nàng vừa giúp Quý Tinh vỗ lưng vừa nói thầm, Quý Tinh tròn tròn mắt, còn không phải tại những lời của nàng nên Quý Tinh mới bị sặc hay sao, thật là.

"Hách Liên Viên đâu?" Từ khi nàng tỉnh lại nàng không muốn nói đến những chuyện trước kia, mà đối với lời nói của Lâm Nhựt Tịch, nàng cũng làm như không nghe thấy. "Hần? Không biết, khi tù đi sắc thuốc đã không thấy hần đâu, có thể đã ra ngoài rồi." Nói xong nàng cầm chén để lên bàn, giúp Quý Tinh rót một chén nước.

"Uống miếng nước đi, vừa rồi uống thuốc đắng lắm phải không?" Quý Tinh nhận lấy cái ly, uống một hớp, Lâm Nhựt Tịch lập tức tiến lên cầm lấy cái ly cất đi, "Này, Nhựt Tịch. . . Tỷ. . ." Lâm Nhựt Tịch nhìn lại mình một lượt, có chỗ nào không ổn sao? "Không phải, ý muội muốn nói là, sao tỷ lại như nha hoàn vậy?" Nghe xong hình dung của nàng về mình, Lâm Nhựt Tịch tức giận nhìn nàng.

"Sao muội lại có thể hình dung ta như một nha hoàn, thật là làm tổn thương lòng tỷ." Nàng nói xong ngược khuôn mặt uất ức nhìn Quý Tinh, "Hi hi, tỷ đừng khôì hài nữa." Thấy nàng mỉm cười, lúc này đáy lòng cứ thấp thỏm của Lâm Nhựt Tịch mới đặt xuống được.

"Hách Liên Viên không chuẩn bị nha hoàn cho chúng ta, cho nên. . . Haizz. . ." Nàng thở dài, mới nhắc đến tào tháo, tào tháo lập tức đếm "Cô lại đang nói xấu gì ta?" Hách Liên Viên vừa vào cửa lập tức nghe Không có, là ta đang khen người mà thôi, cái gì mà nói xấu người kia chứ!" nói những lời này xong nàng còn bắt chột nháy mắt với Quý Tinh một cái, "Khụ, khụ, tỷ ấy chưa nói xấu người." Quý Tinh mở miệng nói, "Xem đi, Tinh nhi có thể làm chứng đó." Bộ dạng của nàng ha hề.

"Nàng không sao chứ?" Lời này của Hách Liên Viên là nói với Quý Tinh, nàng gật đầu một cái, "Cảm ơn người." Nàng vừa mới nói lời đa tạ, Lâm Nhựt Tịch đã không vui lòng rồi, "Cảm ơn cái gì kia chứ? Hần tự xưng là phu quân của muội, chuyện này hần nên làm mà, sao hả?" Mấy chữ cuối cùng nàng nhìn Hách Liên Viên mà nói.

"Khụ, việc này, ta cam thấy trong hoàn cảnh của nàng nói như vậy là tốt nhất." Hần giải thích, su đó lại trừng mắt nhìn Nhựt Tịch, Quý Tinh cũng không phản đối, "Ừ, đã gây phiền toái cho người, chỉ cần đừng. . . tạo nên sự ảnh hưởng đến người trong lòng người là được."

Nói đến đây, Hách Liên Viên đỏ mặt, hần còn chưa có người trong lòng mà. "Đúng rồi, Nhựt Tịch. . . Đường Tinh Thiên muốn thành thân rồi." Chuyện này là do Quý thúc thúc nói với hần, bởi vì hần sẽ tham dự, vốn hần không muốn nói cho nàng biết, nhưng sớm muộn gì nàng không phải cũng biết sao?

"Tinh nhi muội có đói bụng không? Ta đi lấy thức ăn giúp muội." Nói xong giống như bỏ chạy ra ngoài, Quý Tinh và Hách Liên Viên nhìn theo bóng lưng của nàng, "Người nói Đường Tinh Thiên sẽ thành thân sao?" Hách Liên Viên thu hồi tầm mắt gật đầu một cái, "Ừ, ta nghĩ sớm muộn nàng cũng sẽ biết, cho nên. . ." Quý Tinh hiểu chứ, chỉ là không biết Nhựt Tịch có chịu nổi hay không.

Lâm Nhựt Tịch chạy đến phòng bếp, bận rộn cả buổi, chỉ là nàng không phát hiện ra, gạo chưa vo đã cho vào nồi, mà dưới lò lại chưa đốt lửa, nàng thì lại cầm muỗng khuấy tới khuấy lui ở chỗ nào đó, hần muốn thành thân? Tên lửa gạt này! Nói cái gì mà thích nàng, kết quả là đây, không phải đã chạy về thành thân với người khác rồi sao, Lâm Nhựt Tịch nàng mới không cần loại người như vậy, nhưng tại sao nàng lại muốn khóc vậy?

Nàng hít một hơi, sau đó dụi mắt, mức thứ trong nồi cháo thả vào trog chén, lập tức bung đến cho Quý Tinh ăn, từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra chỗ nào có vấn đề, dừng lại trước cửa nàng sửa sang bản thân lần nữa.

"Tinh nhi, ta nấu cháo, ăn đi khi còn nóng này." Nàng đi tới bên giường, chỉ là khi Quý Tinh nhận lấy cháo lại ngậy ngậy cả người, "Tỷ xác định cái này là cho muội ăn sao?" Nghe thấy lời nàng nói. . ., Hách Liên Viên đi đến nhìn một chút, sau đó quai dị nhìn Lâm Nhựt Tịch.

"Đúng vậy mà, thế nào?" Lâm Nhựt Tịch không hiểu hỏi, Quý Tinh cầm lấy cái bát đưa cho nàng, Lâm Nhựt Tịch tiến lại gần nhìn, "Hả! Ta đi làm lại." Hình như nàng đã quên nổi lửa, nói xong nàng muốn đi ngay, lại bị Quý Tinh kéo lại, "Đừng đi, Hách Liên Viên, phiền người đi mua một chút đồ rồi trở lại sau vậy." Tâm trạng của nàng ấy lúc này nàng không dám để cho nàng ấy nổi lửa, vạn nhất đốt luôn chính mình thì làm thế nào đây?

"Được, hai cô cứ đợi, ta sẽ trở lại rất mau." Nói xong hần xoay người đi ra ngoài, để lại hai người Quý Tinh và Lâm Nhựt Tịch ở trong phòng. "Nhựt Tịch, nếu tỷ muốn khóc hãy khóc đi, muội sẽ không cười tỷ đâu." Quý Tinh kéo tay của nàng, Lâm Nhựt Tịch ngẩng đầu nhìn nàng, nước mắt uất ức từ từ chảy xuống, "Tinh nhi, trước kia tỷ thật sự vô cùng ghét hần, nhưng bây giờ hần muốn thành thân, tỷ lại thấy thật khổ sở." Nàng ôm lấy Quý Tinh vùi đầu khóc rống, Quý Tinh vỗ lưng của nàng, "Tỷ lập tức thừa nhận mình thích hần đi, thật ra thì hần đối với tỷ cũng rất tốt, chỉ là tỷ không cảm thấy mà thôi."

Lâm Nhựt Tịch hít hà cái mũi một cái rồi ngẩng đầu nhìn nàng, "Vậy ta nên làm cái gì?" Quý Tinh suy tư một chút, có, "Cướp hôn." Hai chữ này vừa nói ra, Lâm Nhựt Tịch há to miệng nhìn nàng, nàng không nghe lầm chứ? Cướp. . . Cướp hôn?

"Tinh nhi, cái này không phải quá kinh thế hãi tục sao? Ta là nữ tử mà!" Hiện tại nàng đã sớm quên cả khóc, thảo luận vấn đề này với Quý Tinh, "Nếu không thì sao đây? Muội cảm thấy như vậy là tốt nhất rồi, có thể nhìn ra cho đến cùng thì hần có thật sự thích tỷ hay không?" Quý Tinh trừng mắt nhìn nàng, Lâm Nhựt Tịch gật đầu một cái, nhưng cũng không đúng, cũng đâu phải do Quý Tinh làm, nàng ấy nói thì rất đơn giản. "Tỷ vẫn cảm thấy không được ổn." Lâm Nhựt Tịch lắc đầu, "Vậy thì tùy tỷ, đợi người ta kết hôn xong rồi, đến lúc đó tỷ chỉ có thể là thiếp mà thôi." Không phải nàng hù dọa cô ấy, quả thật đúng như thế. "Ta mới không cần làm thiếp!" Lâm Nhựt Tịch gồng quai hàm lên, suy nghĩ rồi rầm hết cả ngày.

"Được rồi, Tinh nhi, muội sẽ giúp tỷ chứ?" Quý Tinh gật đầu một cái, nàng đương nhiên có thể giúp. "Nhưng chúng ta không có thư mời." Muốn vào Thiên Lan sơn trang phải có thư mời mới được, "Tỷ thật ngốc, tỷ suy nghĩ một chút đi mới vừa rồi Hách Liên Viên cũng biết chuyện này, khẳng định sẽ

có cách cho tỷ đi." Nghe nàng vừa nói như thế, Lâm Nhượng Tịch vỗ hai tay, thật sự nàng không nghĩ ra!

"Các người lại đang nói ta cái gì vậy?" Mới vừa vào cửa Hách Liên Viên lại một lần nữa nghe thấy tên của mình, mà hai người ngồi trên giường đồng thời nhìn hắn, xem hắn như con mồi đang đến, trong lòng hắn sợ hãi, mà Lâm Nhượng Tịch lại trực tiếp tiến lên kéo hắn đến cạnh giường, ba người bắt đầu thương lượng "Đại kế" của bọn họ.

Ở Nam Cung phủ, Trữ Tuyết tựa vào trước ngực của Nam Cung Hi, qua hai ngày nữa bọn họ sẽ thành hôn, trong lòng nàng không cần nói cũng có rất nhiều nỗi vui mừng, "Hi, chàng thật tốt."

Nam Cung Hi vuốt mái tóc của nàng, "Thật sao?" Cảnh tượng ân ái này cũng không làm giảm đi sự lạnh lẽo trong tâm mắt của Nam Cung Hi.. "Đứng vậy." Nàng ngẩng đầu, Nam Cung Hi dịu dàng nhìn nàng, người trước mắt nàng chính là nam tử đẹp mắt nhất, "Hi, thiếp rất thích chàng." Nói xong nhón chân lên muốn hôn hắn, Nam Cung Hi nhìn ra ý đồ của nàng, hắn quay mặt đi, nụ hôn rơi xuống trên mặt hắn, Trữ Tuyết chỉ coi là hắn đang xấu hổ.

"Hi nhi, chuẩn bị hôn lễ không có gì, chỉ là cha mẹ người bên kia. . ." Diệp Thiên đi tới, cha mẹ Nam Cung Hi mặc kệ chuyện này, vừa đứng để cho hắn có thể sai khiến sự phụ của hắn chuẩn bị, có lẽ hiện tại ông ta đang rất không vừa lòng.

"Không có việc gì, tiếp tục hôn lễ, nàng nói phải không, Tuyết nhi." Hắn cúi đầu yêu thương say đắm nhìn người trong ngực, Trữ Tuyết ngượng ngùng đập một cái lồng ngực của hắn, Diệp Thiên cũng dùng ánh mắt lo lắng nhìn Trữ Tuyết, tay nắm thành quyền.

"Vậy ta trước hết đi chuẩn bị một chút." Nói xong, Diệp Thiên liếc mắt nhìn người trong ngực Nam Cung Hi, sau đó rời đi, Nam Cung Hi nhìn người đã đi xa, rồi lại nhìn người trong ngực mình một chút, khóe miệng khẽ nâng lên thành một nụ cười quý dị, thấy Lâm Nhượng Tịch nhắc tới tên của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (1)

Editor : Mai Tuyết Vân

"Cái gì! Cô muốn cướp hôn?" Về mặt của Hách Liên Viên không dám tin chỉ vào Lâm Nhượng Tịch, "Này, tên họ Hách kia, người làm gì kích động như vậy! Ta cũng đâu có cướp người." Lâm Nhượng Tịch tức giận nhìn hắn.

"Tĩnh nhi, nàng không khuyên cô ấy sao?" Hách Liên Viên gửi hết hy vọng lên người nàng, "Chuyện này do chính Tĩnh nhi đề nghị." Lâm Nhượng Tịch nói xong, Hách Liên Viên kinh ngạc nhìn Quý Tĩnh, do nàng đề nghị? Hắn choáng váng đầu óc.

"Này, người có giúp ta hay không?" Lâm Nhượng Tịch thờ hờn hờn nhìn hắn, nếu hắn không muốn giúp nàng thì cũng không thể đánh hắn được. "Việc này, cô cho ta thời gian để ta hỏi một chút đã." Hắn còn muốn đi hỏi ý kiến của Quý thúc thúc.

"Được, chẳng qua nếu người không giúp ta. . . vậy thì ta lập tức giành người." Lời này Lâm Nhượng Tịch vừa nói ra, Quý Tĩnh ở một bên bị nước miếng làm cho sặc, "Khụ khụ. . . Khụ khụ. . . Tỷ giành hắn?" Nàng chỉ vào Hách Liên Viên, sắc mặt của hắn đã khó coi đến cực điểm, cái này rõ ràng là đang uy hiếp hắn không phải sao?

"Đúng vậy, dù sao thì Đường Tĩnh Thiên cũng cho là ta thích hắn không phải sao? " Hách Liên Viên chỉ vào mình, thật là nỗi oan lớn mà, rõ ràng chính nàng làm thành như vậy, còn biến thành không phải là hắn rồi hả? "Ta nói chuyện với cô có lương tâm một chút có được hay không?" Vậy mà căn bản Lâm Nhượng Tịch không nhìn hắn.

"Tĩnh nhi, muội nhìn hắn xem, hình như hắn không muốn giúp ta." Nói xong thì bật khóc, Quý Tĩnh vỗ bả vai của nàng, Hách Liên Viên cũng xanh mặt. "Ta không nói là không giúp." Hắn mới vừa nói xong, Lâm Nhượng Tịch đến trước mặt hắn, "Thật? Người nói như vậy là chịu giúp ta rồi hả?" Cô nào có đáng về khóc lóc hả, Hách Liên Viên mới biết mình bị lừa dối, thật là hao hơi tổn sức mà.

"Ta đi tìm Quý thúc thúc hỏi thăm." Nói xong hắn rời đi lần nữa, "Tĩnh nhi, muội dạy ta nên giành như thế nào đây?" Mới vừa rồi cũng không nói tí mĩ, Quý vậy tay gọi nàng. Lâm Nhượng Tịch đưa lỗ tai tới gần, Quý Tĩnh nói một hồi vào tai nàng, "Á? Hả? Ah? Có thể không?" Về mặt Lâm Nhượng Tịch phong phú chọc cười quý chuyện.

"Được mà, nhất định được." Nàng cười vỗ bả vai của cô, Lâm Nhượng Tịch nghiêng đầu sắp xếp lại lời nói của Quý Tĩnh, nghĩ tới lúc đó nên bắt đầu từ nơi nào trước, Quý Tĩnh cũng không làm phiền nàng, để cho nàng suy nghĩ thật kỹ.

Giờ phút này Thiên Lan son trang một mảnh vui sướng, thiếu trang chủ của bọn họ muốn thành thân rồi, trước kia chết sống không chịu cưới chính thể, không chịu đưa hai vị thiếp trở lại, làm lão trang chủ và phu nhân rất tức giận.

Vào buổi gặp ban đêm "Thiên nhi, con thật sự chịu cưới đại tiểu thư Thủy Linh của Thủy Duyệt son trang sao?" Đường Tiểu Thiên nhìn con trai ở trước

mất, mấy ngày trước trở về lại đồng ý với hôn sự này, nhưng khi nhìn thấy khung cảnh vui mừng trong son trang và thái độ của hấn lại căn bản không thể so sánh được.

"Phụ thân, con đã nói mười mấy lần rồi, con cưới, người cũng đừng hỏi nữa." Nói xong hấn đứng dậy ầm một tiếng mở cửa đi ra ngoài, "Hà? Thiên nhi, con đi đâu vậy?" Ngoài cửa chính là Quan Nguyệt mẫu thân của Đường Tĩnh Thiên, "Lão gia, Thiên nhi đi đâu vậy?" Bà hỏi người ở bên trong, Đường Tiểu Thiên lắc đầu một cái.

"Đúng rồi, nàng tới đây có chuyện gì không?" Lúc này Quan Nguyệt mới nhớ ra, "Haizz! Thiếp tới tìm Thiên nhi đi thử quần áo, mấy ngày nay con thể nào ấy? Rất lạ." Đường Tiểu Thiên cũng không biết chuyện gì xảy ra, hình như kể từ sau khi hấn trở về đã như thế này.

"Ừ! Ta biết rồi." Ông thờ dài."Đúng rồi, lão gia, không phải người đã đi Lâm gia bảo cầu hôn sao? Tại sao người lại đi Thủy Duyệt son trang?" Dù Quan Nguyệt nghĩ thế nào cũng không thông, trước đây bà và Thiên nhi có đề cập tới chuyện này, lúc ấy hấn không phản đối, còn rất phối hợp bỏ hai người thiếp trước đây rồi, chẳng lẽ Thiên nhi coi trọng đại tiểu thư của Lâm gia bảo?

"Ta đã đi, nhưng người ta không đồng ý, vừa đứng trang chủ của Thủy Duyệt son trang ở đây, trò chuyện một chút lại thành ra như vậy,ta cảm thấy cũng như nhau không phải sao?" Ông nói xong, Quan Nguyệt lập tức liếc ông, "Chàng nói giống nhau sao? Ngộ nhờ người Thiên Nhi để ý lại là đại tiểu thư của Lâm gia bảo thì làm thế nào đây?" lần này đến lượt Đường Tiểu Thiên ngây người, ông chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Ông chậm rãi đi tới đi lui trong nhà, "Thiếp nói chàng đừng đi rồi, đầu thiếp choáng váng cả rồi, không phải Thiên nhi đã đồng ý rồi sao, chàng còn băn khoăn cái gì?" Lúc này Đường Tiểu Thiên mới dừng lại, vỗ tay một cái, "Đúng rồi Thật là già rồi, hồ đồ." Quan nguyệt ở một bên liếc mắt nhìn ông.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 75.2: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (1)

Editor : Mai Tuyết Vân

Đường Tĩnh Thiên một mình ngồi ở bờ hồ, nhìn cá trong ao, ban đầu lòng hấn tràn ngập nỗi vui mừng, bởi vì hấn nghe mình nói, đối tượng mà cha hấn cầu hôn cho hấn là Lâm gia bảo, nhưng chỉ chớp mắt đã trở thành Thủy Duyệt son trang, lúc ấy hấn mới rời khỏi nhà đi ra ngoài, chẳng qua quanh đi quẩn lại hấn cũng trở về, dù sao cưới ai cũng như nhau

Hình như Nam Cung phủ rất vui mừng, ngày thành hôn càng ngày càng gần, người trong phủ lại càng vội, người bên ngoài cũng đến gần cửa Nam Cung phủ xem náo nhiệt, tại sao có thể không nhìn được chứ, bọn họ đều nghe nói Nam Cung thiếu gia đã bỏ rơi phu nhân lúc trước, bây giờ lại chuẩn bị cưới tiếp, bọn họ đều tò mò có phải tân phu nhân đẹp như thiên tiên hay có cái gì khác đặc biệt.

"Haizz, ta vẫn cảm thấy Nam Cung phu nhân trước đây rất tốt, các người có phát hiện gì hay không, hình như nàng ấy đã biến mất." Trong đám người có một người lên tiếng, có người lại gạt đầu, "Đúng vậy, Đúng vậy, Ám Hương Các cũng thay lão bản rồi, người nói có phải là nàng ta bị đuổi đi rồi hay không? " Một người nói lên cái nhìn của hấn, đúng như vậy ư? Nếu như bị bỏ thì thế nào mọi người lại không nhìn thấy, chỉ có bị đuổi mới biến thành thế này.

"Thật là tổn thọ mà, trước đây lão thái bà thấy bọn họ rất xứng đôi, không ngờ. . ." Lão bà lắc đầu rồi thở dài, lúc ấy chính nàng đã khuyên can, lúc này chỉ mới cách có mấy tháng, chỗ ngồi của thiếu phu nhân Nam Cung phủ đã lập tức đổi người ngồi rồi.

"Này, này, các người tránh ra dùm,thiếu phu nhân nhà chúng ta không muốn nhìn thấy các người tụ ở đây, đi mau!" Lúc này bên trong có người ra ngoài thúc giục đuổi bọn họ, hai người trước cửa đối mặt nhìn nhau, cũng lắc đầu rồi đi, tân phu nhân không phải là một tràm háo sắc sao,nhất của Nam Cung thiếu gia bị dán lại rồi à?

"Hi, những người đó thật là phiền phức, lúc nào cũng ăn nói bậy bạ, ta đã cho người đuổi bọn họ đi rồi." Trữ Tuyết kéo lấy tay của hấn nũng nịu nói, những người đó cũng thiệt là, lại có thể nhắc đến Nam Cung phu nhân trước kia, không biết nàng mới là Nam Cung phu nhân tương lai hay sao?

"Ừ." Mặc dù người cũng đã bị đuổi đi, nhưng những gì nên nghe hấn đã nghe được, nàng đi rồi sao?"Hi? Hi?" Trữ Tuyết lập tức kêu hai tiếng, gần đây hấn luôn ngăn người, "Hà?" Nam Cung Hi lấy lại tinh thần nhìn nàng, "Không phải nói sẽ đi xem quần áo sao?" Nghe một người nói có một nơi tên là Gấm Nghệ phường gì đó, y phục rất đặc biệt, nàng cũng muốn đi xem sao.

"A, ta đột nhiên nhớ ra còn có việc, nàng tự đi đi, hoặc là gọi tiểu Lục với Tiểu Duyệt đi cùng nàng?" Nghe đến tên hai người kia, Trữ Tuyết giận dữ ghé góm, hai người kia cố tình chống đối nàng, nàng muốn nước nóng, lại có thể cho nàng nước lạnh, đáng sợ nhất chính là nước tắm cũng là nước lạnh, mà hình như Nam Cung Hi đối xử đặc biệt tốt với hai người kia, cho nên hấn cũng không bao giờ trách nặng, nếu không nàng đã sớm đánh chết các nàng rồi.

"Không cần, thiếp tự đi, chàng đi làm việc đi, đừng quá lao lực." Nàng mới vừa nói xong, Nam Cung Hi lập tức xoay người rời đi, tiểu Lục và tiểu Duyệt làm chuyện gì hắn đều biết, chỉ là hắn mắt nhắm mắt mở, vì phòng ngừa Trữ Tuyết trả thù, hắn còn cố ý tỏ ra rộng lượng với các nàng.

Trữ Tuyết tự mình đi đến Gấm Nghệ phường. "Cô nương, muốn làm cái gì?" Giờ phút này đúng lúc Tiền Nhất đang ở bên trong, thấy khách vào ông cung kính nghênh đón, "Ừ, ta xem trước một chút, đúng rồi, làm xong sau có thể giao hàng chứ?" Tiền Nhất gật đầu, "Vậy thì tốt, ta chọn xong sau đó đưa đồ đến Nam Cung phủ cho ta." Nghe được ba chữ Nam Cung phủ, Tiền Nhất quan sát nữ nhân trước mặt lần nữa, sau đó cả thái độ cũng thay đổi.

"Nam Cung phủ ư chúng tôi không giao." Nếu như ông không đoán sai, nữ nhân này chính là tân Nam Cung phu nhân, thì ra là cái bộ dáng này, hồ ly tinh, làm hại đại lão bản bây giờ không biết đã đi đâu

"Cái người này người thật sự là kỳ quái, có tiền vào còn không làm?" Mấy ngày nay tâm tình Trữ Tuyết vốn không được tốt cuối cùng cũng tức giận, ở Nam Cung phủ có hai tiểu quý đối nghịch với nàng, đi ra mua đồ lại còn bị người khác làm mất mặt?

"Nơi nào chúng ta cũng đưa, chỉ có Nam Cung phủ thì miễn đi, cô nương có thể chọn hiệu buôn khác." Thấy thái độ của Tiền Nhất cứng rắn, Trữ Tuyết tức giận, "Người có biết ta là hay không?" Nàng vỗ bàn một cái, bộp một tiếng, người ngoài cửa đã vây kín đến, chương quý Gấm Nghệ phường là người với cùng tốt mà, làm sao mà người trước mắt lại đến gây gổ vậy?

"Người là ai?" Tiền Nhất rất phối hợp hỏi, "Ta? Ta là thiếu phu nhân Nam Cung phủ." Nàng mới vừa nói xong, mọi người ngoài cửa nhìn nàng, nàng ta chính là tân Nam Cung phu nhân? Tiền Nhất nhìn lại một chút, khó trách, nữ nhân trước mặt không hề biết sợ là gì, nơi đây chính là địa bàn của Nam Cung phu nhân trước đây

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Chương 75.3: Đám cưới giống nhau, tình huống bất đồng (1)

Editor: Mai Tuyết Văn

"Hả, vậy thì thế nào? Nói không giao chính là không giao." Thái độ của Tiền Nhất chọc giận Trữ Tuyết, "Gọi chương quý của các người ra đây!" Tiền Nhất dùng giọng nói mỉa mai nhìn nàng, "Thật xin lỗi, ta chính là chương quý." Cái gì? Trữ Tuyết không dám tin nhìn ông, lúc này ngoài cửa có tiếng bàn tán truyền tới.

"Người đó chính là tân Nam Cung phu nhân ư? Cũng chẳng có gì đặc biệt cả? Người xem với cái tính khí, không dám khen tặng, về sau chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Một người bên cạnh lập tức vội vàng gật đầu, "Đúng vậy, Đúng vậy, ta đã nói làm sao Tiền chương quý lại nổi giận vậy, thì ra là, xem ra người nọ không hề biết, tiệm này là do Nam Cung phu nhân trước đây mở chứ?" Câu nói phía trước Trữ Tuyết có thể không so đo, nhưng sao tiệm này lại do nữ nhân kia mở? Nàng mới không thêm mua, nghĩ như vậy, nàng xông ra ngoài.

"Haizz, làm sao người lại không lễ phép như vậy, đụng vào người ta cũng không mở miệng xin lỗi." Một phụ nhân cúi người xuống nhặt lại chiếc rổ bị đựng rớt, "Chao ôi, mẹ của Đậu Đậu à, người ta là Nam Cung phu nhân, làm sao xin lỗi bà đây." Bên cạnh đã có người bắt đầu giễu cợt, Trữ Tuyết như bỏ chạy trở lại Nam Cung phủ, nàng không biết làm nữ nhân trước kia lại được lòng người như vậy, bây giờ nếu nàng còn chưa chính thức thành thân thì còn chưa thể tốt đẹp được.

Mà ở bên kia, quả thật Hách Liên Viên không phụ sự mong đợi của mọi người, "Giao cho con, thiếp mời đây." May mắn thay Quý thúc thúc có chuyện không thể đi, nên muốn để cho hắn đi thay ông, chỉ là nhìn thấy vẻ hưng phấn khi cảm thấy mời của hai người, ông bắt đầu cảm thấy nhức đầu, tham gia hôn lễ còn có thể đi, nhưng mà bọn họ lại muốn đi phá ngang, hơi có phần. . .

"Họ Hách này, người thật rất tốt mà." Lâm Nhượng Tịch vui vẻ tiến lên nắm lấy tay của hắn bày tỏ sự cảm tạ, còn hắn lại lộ ra vẻ mặt hối hận, "Được rồi, thật ra thì để cho Đường Tinh Thiên cưới người mình không thích, không bằng để cho nàng ấy đi làm rồi lên còn hơn." Quý Tinh tiến lên vỗ bờ vai của hắn, uống thuốc kia được mấy ngày, thân thể của nàng tốt hơn rất nhiều, bây giờ đã có thể xuống giường đi lại.

"Đúng rồi, ta còn nghe được một chuyện, thiết giả còn chưa xác định." Hắn do dự liếc nhìn Quý Tinh, còn Lâm Nhượng Tịch lại nhảy tới tò mò nhìn hắn, "Chuyện gì hả? Người nói đi." Nàng thúc giục, nhưng Hách Liên Viên do dự vẫn không nói gì.

"Người nói đi, ta không sao." Mãi lúc sau Lâm Nhượng Tịch mới phát hiện, chuyện này có liên quan đến Tinh nhi ư?"Thôi, không phải chuyện gì đặc biệt quan trọng thì đừng nói." Lâm Nhượng Tịch nhanh chóng thay đổi thái độ lại phải nhận lấy cái nhìn chăm chăm của Hách Liên Viên, Lâm Nhượng Tịch nhìn hắn, nàng nói sai rồi sao?

"Nam Cung HI muốn thành thân, tổ chức cùng với Đường Tinh Thiên trong một ngày." Nói xong hắn nhìn nàng, Lâm Nhượng Tịch cũng nhìn nàng, cùng

một ngày?" "Tinh nhi, cái đó. . . Muội có cần phải cũng đi cướp hôn không?" Sau khi nói xong nàng lập tức thăm mắng mình, nói cái gì lộn xộn lung tung cả rồi, nàng vội vàng bưng kín miệng mình, để phòng ngừa lại nói ra cái gì khác.

"À, cũng rất tốt mà, được rồi chúng ta đi Thiên Lan sơn trang, còn chỗ kia đã sớm không còn mối quan hệ nào với muội." Dáng vẻ của nàng rất bình tĩnh, Lâm Nhượng Tịch nhìn thấy rất đau lòng, Hách Liên Viên cũng không biết nên nói cái gì, trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên ngột ngạt.

"Được rồi, chúng ta đi Thiên Lan sơn trang, hai người phải giúp ta." Lâm Nhượng Tịch phá vỡ bầu không khí trầm tĩnh, nhìn bộ dạng hy sinh anh dũng của nàng, Quý Tinh bật cười, còn Hách Liên Viên lại liếc mắt nhìn, hẳn thật là xui xẻo, lại phải giúp đỡ người khác đi cướp hôn.

Ba người rất nhanh đã sửa sang xong, mượn một chiếc xe ngựa, ba người đi tới Thiên Lan sơn trang. "Này, có cái gì mà cô phải đeo túi ở cổ vậy hả?" Hách Liên Viên tò mò nhìn cái túi của Lâm Nhượng Tịch, "Nói cho người biết, không được phép đụng vào đồ của ta." Thấy dáng vẻ của nàng, Quý Tinh lập tức đoán ra đây là cái gì. "Tỷ đúng là thần giữ của mà, làm gì mà lại mang tiền ở trên người như thế chứ?"

"Cái gì? Đó là tiền?" Hách Liên Viên mới vừa hô lên một tiếng, lập tức bị Lâm Nhượng Tịch tiến lên che miệng, "Người không cần lớn tiếng như vậy, ngộ nhỡ bị người ta cướp thì làm thế nào?" Đây chính là toàn bộ gia sản của nàng, không có nó, bọn họ sinh hoạt thế nào.

"Thiên nhi, nên đi nghênh đón cô dâu." Quan nguyệt ở ngoài cửa gỗ cửa, chỉ chốc lát cửa mở ra, nhìn mặc toàn thân đồ nhũ tử, nàng hài lòng gật đầu một cái, chỉ là chứng kiến tới vẻ mặt của hắn thì nàng sợ hết hồn, đây là thế nào? Tại sao hắn một bộ bộ dáng rất tức giận?

"Thiên nhi? Người. . ." Còn chưa nói hết, đường tình ngày liền vượt qua nàng đi ra ngoài, chứng kiến tới cửa ngựa cùng cỗ kiệu thì hắn dừng một chút, ngay sau đó còn là nhảy đi lên, một nhóm người hướng nước vui mừng Sơn Trang đi tới.

Lúc này, Nam Cung phủ cũng vậy âm thanh của pháo nổi lên bốn phía, Trữ Tuyết không có nhà mẹ đẻ, cho nên đã giảm bớt người đi đón tân nương, mà tại Nam Cung phủ lão gia và lão phu nhân quyết tâm không chủ trì hôn lễ này, được Nam Cung Hi dặn dò, tân nương được trực tiếp đưa vào phòng tân hôn, cũng không bái đường, cảnh này khiến Trữ Tuyết cực kỳ bất mãn, cái gì cũng đều tiết kiệm được, tại sao đến cả bái đường cũng có thể tiết kiệm đây?

Mà từ đầu đến cuối cũng không ai phát hiện ra trong hôn lễ thiếu mất một người, người nợ không phải là người khác, chính là sư phụ của Nam Cung Hi, Diệp Thiên, chẳng qua hắn đi nơi nào, chỉ có mình Nam Cung Hi biết mà thôi, không ai nhìn thấy nụ cười quỷ dị kia của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 76.1: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (2)

Editor : Mai Tuyết Vân

Khi ba người bọn Lâm Nhượng Tịch đến Thiên Lan sơn trang thì Đường Tinh Thiên đang đưa tân nương đi vào, chẳng qua giây phút này Lâm Nhượng Tịch lại đột nhiên rút lui, "Tinh nhi, tỷ nghĩ hay là chúng ta thôi đi." Nhìn ngoài cửa nhiều người như vậy, đến lúc sẽ rất khó coi, quan trọng nhất nàng vừa nhìn thấy cha nàng cũng ở đây.

"Này, Lâm Nhượng Tịch, cô đừng có lãng phí lòng tốt của ta có được hay không?" Hách Liên Viên không vừa ý, nàng ấy sao lại thế này, đến lúc này mới chịu chùn bước? Sớm biết thế này hắn đã không giúp nàng rồi.

"Tỷ cứ nhìn hắn thành thân như vậy ư?" Quý Tinh hỏi vặn lại, vẻ mặt của Lâm Nhượng Tịch rồi rầm, "Tinh nhi, cha tỷ cũng ở đây, đến lúc đó sẽ rất mất mặt!" Nàng lại gần Nhượng Tịch, nhỏ giọng nói: "Chuyện này là tương lai hạnh phúc của tỷ, có cái gì khó xem hay khó coi, cùng lắm để cho hắn đi ngăn cản cha tỷ là được rồi." Quý Tinh chỉ vào Hách Liên Viên bên cạnh.

"Ta?" Hiện tại hắn đã biết Lâm Nhượng Tịch sợ cái gì rồi, đúng là để cho hắn đi đối phó với bảo chủ của Lâm gia bảo, chuyện này. . . không tốt lắm? "Đúng vậy, hắn có võ công không phải sao?" Quý Tinh gật đầu một cái, Lâm Nhượng Tịch quay đầu nhìn hắn.

"Người biết võ công? Sao lại không nói sớm! Người cứ trực tiếp chém giết giúp ta là được." Nàng còn phải phí sức làm cái gì nữa! Hách Liên Viên vừa nghe thấy, thiếu chút nữa là tức hộc máu, để cho hắn chém giết trong hôn lễ? Có muốn để cho hắn sống hay không? Nam nhân đoạt nam nhân, nói ra thì, hắn và Đường Tinh Thiên kia cũng có chút xích mích.

"Nói cho cô biết, cô đừng hòng trông cậy vào ta, nếu không ta lập tức dẹp đường hồi phủ đây." Nói xong Hách Liên Viên thật sự bảo phu xe quay trở về đường cũ. "Này, ngừng lại! Ta đi, ta đi còn không được sao?" Nói qua nàng chậm chậm xuống xe, ba người lấy ra thư mời, rất thuận lợi đi vào bên trong.

Mà bên trong Đường Tinh Thiên đang cùng với tân nương bái đường, chỉ nghe người bên cạnh hô to, : "Nhất bái thiên địa." Đường Tinh Thiên máy mồm khom người làm nghi thức. "Nhị bái cao đường." Hắn hành lễ với cha mẹ của mình đang vui mừng hôn hờ, cứ như vậy đi. "Phu thê giao bái." Lần này

Đường Tình Thiên lại chậm chạp không chịu cử động. “Phu thê giao bối. ” người bên cạnh hô thêm lần nữa, thiếu trang chủ sao lại thế này? Có phải không nghe rõ chăng?

Hai người ngồi ở trên cao đường sắc mặt cứng cả lại, mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn người con gái đội khăn cưới đối diện mình, Đường Tình Thiên hồi hận, hẳn cảm thấy mình không thể làm hại đội con gái nhà người ta, chỉ là tân khách cả sảnh đường đang nhìn, hẳn gặp phải khó khăn rồi.

“Đội chút, Đường Tình Thiên người không phải có thể cưới nàng!” Nhìn người ngoài cửa xông vào, hai mắt Đường Tình Thiên tỏa sáng, ngay sau đó lại nhìn thấy được người ở bên cạnh nàng, ánh mắt lại trầm xuống ảm đạm.

“Nhược Tịch, làm sao con lại ở chỗ này? Con tới đây thì cũng làm loạn cái gì!” Người đang nói chuyện chính là cha của Lâm Nhược Tịch, Lâm Vĩ, nhưng mà nàng không trả lời ông, nàng nhìn người đang mặc đồ cưới.

“Vĩ cái gì mà hẳn không thể thành thân với ta? ” điều khiến người khác không ngờ chính là, tân nương tử lại có thể tự mình mở khăn cưới, lúc này Lâm Nhược Tịch mới thấy rõ nàng, Thủy Linh? Nàng vẫn luôn biết Thủy Linh thích Đường Tình Thiên, nhưng. . . Nhưng. . . nàng đưa mắt nhìn Quý Tinh, Quý Tinh gửi cho nàng dấu tay bảo cô gắng lên.

“Bởi vì. . . Bởi vì. . .” Nàng nói ấp a ấp úng, Đường Tiểu Thiên và Quan Nguyệt như đứng trên đồng lửa, còn Lâm Vĩ lại muốn tiến lên kéo nàng lại nhưng người đang cản trước mặt ông là ai? Hình như là cô ý cản đường, lại nói Hách Liên Viên cũng là bất đắc dĩ.

“Đường Tình Thiên, rốt cuộc người cũng không quan tâm đến ta và đứa bé.” Cấn răng một cái, nàng bắt chập mọi thứ, lời nói của nàng giống như một trái bom, nổ tung khiến tất cả mọi người đều ngây ngốc, bao gồm cả Đường Tình Thiên, dĩ nhiên Quý Tinh là ngoại lệ.

Cha của Lâm Nhược Tịch lâm đi qua. “Cái gì? Cái tên tiểu tử này, dám khi phụ con gái của ta lại còn dám thành thân ư?” Lần này Lâm Vĩ bỏ ý định lôi con gái của mình đi, mà đứng cùng trận tuyến với nàng, hiện tại nói gì thì nói Thiên Lan son trang phải cho Lâm gia bảo của ông một câu trả lời hợp lý.

“Nhược Tịch, nàng thật sự có thai rồi sao?” Đường Tình Thiên bỏ lại Thủy Linh ở một bên tiến lại đỡ lấy Lâm Nhược Tịch, làm Thủy Linh tức đến phát run, Lâm Nhược Tịch, cô là kẻ lường gạt! Rõ ràng nói không thích Đường Tình Thiên, nhưng mà bây giờ nàng ta lại đang làm gì? Giành phu quân của nàng? Uống công nàng coi cô ấy như tỷ muội tốt.

“Người đừng có tới đây!” Lâm Nhược Tịch hất rơi bàn tay của hắn, lời này là Tinh nhi dạy nàng, nàng cũng không có thai, chỉ là Tinh nhi nói sớm muộn gì nàng cũng sẽ có, trước tiên cứ nói để thoát người đã. Chẳng qua đáng về ngây ngốc của Đường Tình Thiên, cũng đáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 76.2: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (2)

“Đường Tiểu Thiên! Có phải ông cũng nên cho Thủy Duyệt son trang chúng ta một công đạo hay không?” Đại đương gia của Thủy Duyệt son trang, phụ thân của Thủy Linh, Thủy Lãnh Ngạo bước ra, nữ nhi của ông từ nhỏ đã mất mẹ làm ông luôn cảm thấy áy náy, nhưng đến khi thành hôn lại biến thành như vậy, sau này nàng còn mặt mũi nào mà làm người nữa?

“Việc này. . . Việc này. . .” Ông cũng chỉ có thể cười trừ theo, nhìn bộ dạng của Thiên nhi, haizz! Nếu như ban đầu kết thông gia với Lâm gia bảo, thì hiện tại đã không trở thành như thế này, mà Quan Nguyệt cũng nhìn hẳn chăm chăm, lần này thì hay rồi, mấu chốt chính là trong bụng của nàng ấy còn có cốt nhục của Đường gia, đây là điều mà bọn họ chờ đợi bấy lâu nay, hơn nữa cả hai bên đều không thể đắc tội được.

“Đúng, ông cũng phải cho Lâm gia chúng ta một công đạo.” Lúc này có thể nói rằng hôn lễ đã rồi như tơ vò, mọi người không phải đang tham dự hôn lễ, mà giống như đang đến xem trò vui, còn tệ hơn nữa khi sự tình ngày càng nghiêm trọng.

“Nếu đã như vậy? Cả hai người đều lấy chung một phu quân?” Đường Tiểu Thiên mới vừa nói xong, đồng loạt có mấy ánh mắt muốn giết người ném thẳng vào ông, Lâm Nhược Tịch trực tiếp đẩy Đường Tình Thiên ra, “Ta mới không cần, người đi mà cưới nàng ta.” Nói xong lại xông ra ngoài.

“Nhược Nhược, con đừng đi mà, cha sẽ vì con mà đòi lại công bằng.” Lâm Vĩ cản nàng lại, may mắn hôm nay mẹ của nàng không đến đây, nếu không ông sẽ rất nhức đầu. “Đúng rồi, Nhược Tịch, nàng đừng đi, ta chỉ muốn cưới một mình nàng thôi.” Nghe được lời này của Đường Tình Thiên, Lâm Vĩ rất hài lòng, nhưng Thủy Lãnh Ngạo ở bên kia lại rất bất mãn.

“Đường Tình Thiên, nếu người đã không thích con gái của ta, tại sao lại còn tới cầu hôn?” Nói đến đây, thì thật ra Đường Tình Thiên cũng rất oan uổng. “Cha! Người làm ơn nói rõ một chút, ban đầu người đã đi đến nơi nào để cầu hôn?” Bị nhi tử gọi tên, lần này Đường Tiểu Thiên thật sự không cười được nữa, cái này đúng là việc xấu do ông tạo ra.

“Ặc, lúc đầu ta đã đi Lâm gia bảo cầu hôn, nhưng khi đó Lâm gia bảo chủ lại không đồng ý, sau đó ta trò chuyện cùng với Thủy Duyệt son trang thấy đặc biệt hợp ý, hơn nữa Thủy tiểu thư lại vô cùng xinh đẹp, nghĩ rằng Thiên nhi sẽ thích, cho nên ta mới. . .” Câu nói tiếp theo ông không nói tiếp, nhưng

mọi người đều biết.

Thủy Linh đứng ở một bên nghe câu trả lời, thật mất mặt, nàng quẳng mũ phượng xuống, vứt bỏ khăn cưới rồi chạy ra ngoài, hôm nay nàng đã làm trò cười lớn để người ta xem, vậy còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Chỉ là. . . Lâm Nhượng Tịch, món nợ ngày hôm nay sớm muộn nàng cũng sẽ tính sổ.

"Hà! Linh nhi, Linh nhi." Thủy Linh Ngạo mang người xông ra đuổi theo nàng, chỉ sợ nàng nghĩ không thông, tân nương người bên kia đã đi mất, hôn lễ này còn tiếp tục hay là hủy bỏ?

"Nhượng Tịch, chúng ta thành thân chứ?" Đường Tĩnh Thiên vừa mở miệng, Lâm Nhượng Tịch đã tròn mắt nhìn hắn, "Không cần." Lúc này Lâm Vĩ cũng tiến lên phía trước kéo hai người bọn họ ra, Lâm Nhượng Tịch không hiểu nhìn cha mình.

"Muốn kết hôn với Nhượng Nhượng nhà ta, thì tới mà cầu hôn, con, trở về cùng với ta." Ông muốn trở về hỏi nàng mọi chuyện cho rõ ràng, ban đầu bỏ nhà ra đi là nàng, hiện tại lại làm ra chuyện này.

Lâm Nhượng Tịch nhìn Quý Tĩnh và Hách Liên Hiền cầu cứu, hai người này cùng đồng thời làm vẻ mặt tự mình cầu nhiều phúc với nàng, dù thế nào thì bọn họ cũng ở chỗ này, không sợ Đường Tĩnh Thiên không nhận ra bọn họ, Lâm Nhượng Tịch bị Lâm Vĩ lừa dối, lừa kéo đi.

"Thiên nhi, ngày mai con phải đi Lâm gia bảo cầu hôn." Người lên tiếng chính là Quan Nguyệt, "Phụ nhân, tại sao lại gấp gáp như vậy?" Đường Tiểu Thiên vừa hỏi xong, Quan Nguyệt lập tức tiến lên phía trước nắm lấy cổ tay của ông, "Chàng còn nói nữa ư! Xem chàng đã làm chuyện tốt gì kia! Chàng không nghe thấy đại tiểu thư của đã có thai sao? Còn không mau cưới về nhà! Chàng muốn để cho con cháu của Đường gia chúng ta lưu lạc bên ngoài à!"

"Này, phụ mẫu của Đường Tĩnh Thiên thật khôi hài, ta lại đang thắc mắc không biết về sau Đường Tĩnh Thiên có như vậy hay không nữa đây." Quý Tĩnh nói xong, Hách Liên Viên cũng không nhịn được mà mỉm cười, người bị nhắc đến đi tới trước mặt bọn họ, "Các người làm gì ở đây?" Không phải bọn họ nên ở đó thành sao?

"Ta đã bị bỏ rồi, cho nên đi thăm thú." Quý Tĩnh không chút để ý trả lời hắn, Đường Tĩnh Thiên còn muốn hỏi nữa, lại thấy Hách Liên Viên lắc đầu với hắn, lúc này nhìn bộ dạng hắn rất nghiêm túc, chẳng lẽ nàng nói thật? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Chương 76.3: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (2)

Editor : Mai Tuyết Vân

Lúc này, tại Nam Cung phủ, khách khứa cũng đông như vậy, nhưng chỉ thiếu mỗi Nam Cung lão gia và lão phu nhân, mà sư phụ của Nam Cung Hi là Diệp Thiên, lại không có mấy ai biết đến hắn, cho nên hắn không xuất hiện ở đây thì cũng không có ai thấy kỳ lạ, chẳng qua người ta rất bất ngờ, khi mà lần đầu tiên gặp cảnh thành thân mà không bái đường.

"Lão gia, người nói xem Hi nhi đang nghĩ cái gì? Chúng ta không đến nó vẫn thành hôn?" Thượng Quan Mân tức giận ngồi xuống ghế, Nam Cung Hạo lắc đầu một cái, "Mân Mân, cô gái kia từ đâu đến?" Đừng nói là ông, đoán chừng ngay cả Nam Cung Hi cũng không biết nàng từ đâu tới.

"Lão gia, ý của người là. . . Không được, thiếp muốn đi xem nữ nhân kia một chút." Nói xong lập tức xông ra ngoài, Nam Cung Hạo cố ý muốn cản nhưng không có cơ hội, chỉ có thể chạy đi theo bà, chẳng qua là khi hai người tới cửa tân phòng, thì cùng lúc ngăn cả người.

"A. . . Ừ. . ." Hai người đỏ mặt tía tai khi nghe được âm thanh truyền ra từ bên trong, nhi tử này. . . Mới vừa nghĩ như vậy, lại có thể nghe được một câu nói truyền đến bên tai, "Nam Cung thiếu gia, chúng tôi kính ngài!" Nghe được cái này, hai người lập tức hóa đá ngay tại cửa, nhi tử ở bên ngoài, như vậy thì ai ở trong phòng? Chẳng lẽ nữ nhân kia vụng trộm? Nghĩ như thế, Thượng Quan Mân lập tức tiến lên đâm một cái lỗ nhỏ trên cửa, Nam Cung Hạo muốn kéo bà lại, nhưng bị bà hất ra.

Khi Thượng Quan Mân thấy rõ người ở trong phòng, sắc mặt bà tái xanh, lập tức xông ra ngoài, bất kể hắn nghĩ cái gì, loại nữ nhân này, bà tuyệt đối không cho Hi nhi cưới! Khi bà xuất hiện tại tiền sảnh thì có rất nhiều người tiến lên phía trước nói chúc mừng bà, còn bà thì làm như không thấy chỉ đi đến trước mặt Nam Cung Hi.

"Hi nhi, đừng cưới nữ nhân kia, nàng. . . Nàng. . ." Nhìn người chung quanh một lượt, bà không định nói ra ở đây, "Mẹ, người đừng quấy nhiễu nữa có được hay không!" Nam Cung Hi nhìn không được phát phát tay.

"Nữ nhân kia có gì tốt, mới vừa thành thân lại đang ở tân phòng vụng trộm!" Thượng Quan Mân tức giận lập tức hét lên ngay trước mặt tân khách, tất cả mọi người nhìn bọn họ, đều quên nên làm cái gì rồi.

"Lão phu nhân, người có phải quá mệt mỏi hay không?" Trong số đó có một người mở miệng, Thượng Quan Mân nhìn người đó chăm chăm, "Nếu các người không tin có thể tự đi xem một lần. "Dáng vẻ của bà như đã thấy trước mọi chuyện, chẳng lẽ có chuyện này thật sao? Mà Nam Cung Hi lại không nói được lời nào đẩy bà ra, đi về phía tân phòng, những tân khách cũng tò mò đi theo sau.

Một mình Nam Cung Hạo đứng ở cửa phòng tân hôn, âm thanh bên trong không hề có dấu hiệu dừng lại, việc này đúng là giày vò một lão nhân gia như ông, chẳng qua khi ông nhìn thấy con trai mình sắc mặt tái xanh đi tới thì ông vội nghênh đón, nhưng mà tại sao những tân khách kia cũng tới? Ánh mắt ông lướt về phía Thượng Quan Mân, sao bây giờ có thể truyền việc xấu trong nhà ra ngoài chứ?

Tất cả những ai phản bác khi nghe được âm thanh truyền ra từ tân sau đó đều kinh hãi, thậm chí khách khứa đã bắt đầu xì xầm bàn tán, Nam Cung Hi xanh mặt đi tới cửa, nắm chặt một quyền.

"Rầm" một tiếng, lúc này hai người trong phòng mới tỉnh táo lại, "Hả! Tại sao có thể như vậy?" Trữ Tuyết không dám tin nhìn trước mắt người, thế nào? Bọn họ thế nào?"Hi, chẳng nghe thiếp giải thích. . ." Nàng tìm chung quanh cái gì đấy che đậy thân thể.

"Hi nhi, không phải như con đã thấy. . ." Khi một giọng nói khác vang lên, Nam Cung Hạo và Thượng Quan Mân sững sốt, cái gì? Âm thanh này không phải. . . Không phải. . ."Sư phụ, không ngờ người lại có thể đối xử với con như vậy! " về mặt Nam Cung Hi bị thương nhìn hấn, Diệp Thiên hồi hận nhìn Nam Cung Hi, hấn cũng không biết làm sao mình lại đến nơi này.

"Không phải chứ? Là sự phụ của Nam Cung thiếu gia ư? Rõ là. . ." Phía ngoài khách khứa cũng đã nghe thấy, họ bắt đầu nghị luận, Diệp Thiên nhìn thấy ánh mắt chỉ trích của rất nhiều người, trong lúc nhất thời tất cả hình tượng bị hủy sạch, nhất là trong lòng của Nam Cung Hi.

"Sư phụ, người làm Hi nhi rất thất vọng." Nam Cung Hi lui về sau một bước, không thể chịu đựng cảnh tượng trước mắt, Diệp Thiên vội vàng tìm thấy y phục của mình rồi mặc vào, vờ tay muốn kéo hấn lại giải thích, Nam Cung Hi cùng lúc quay đầu bỏ chạy. Trên giường Trữ Tuyết lại càng khóc không ra nước mắt, nhìn những ánh mắt đó của người ngoài cửa, nàng biết bản thân đã bị hủy hoại, hủy hoại hoàn toàn.

"Hi nhi, Hi nhi." Thượng Quan Mân cũng quay về phía đó gọi hấn, nhưng hấn vẫn xông thẳng ra ngoài, không thèm quay đầu lại, cho đến khi mặt trời lặn xuống, hấn vẫn chưa trở về, Diệp Thiên tự biết mình không còn mặt mũi nào để ở lại, thu dọn xong bọc quần áo rồi lặng lẽ rời đi.

"Hu hu. . . Lão gia, đã trở như vậy sao Hi nhi vẫn không trở lại?" Thượng Quan Mân đã khóc được thời gian khoảng nửa nén hương, Nam Cung Hạo cũng rất nhức đầu, "Ta đã phái người đi tìm." Ông cũng rất sốt ruột, chỉ có một đứa con tai là hấn, nếu xảy ra chuyện thì làm thế nào đây?

Mặc dù bọn họ đã phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng giống như Nam Cung Hi đã biến mất khỏi thế gian, không còn có bất kỳ tin tức gì. . . Mà lần này chuyện ở Đô thành, lời đồn đã sớm bay đầy trời, phiên bản đủ loại đều có.

Ở Thiên Lan sơn trang, Đường Tĩnh Thiên từ trong miệng của Hách Liên Viên đều đã hiểu mọi chuyện, hấn tức giận vỗ bàn một cái, "Quả thật tên Nam Cung Hi là kẻ bại hoại trong đám đàn ông chúng ta!" Trước đây hấn coi thường Nam Cung Hi, hiện tại lại càng có thêm lý do để xem thường.

"Cho nên, về sau người đừng nhắc tới chuyện của Đô thành nữa." Hách Liên Viên nhắc nhở, Đường Tĩnh Thiên gật đầu một cái."Đúng rồi, làm sao Nhược Tích lại đến đây?" Nhắc đến việc này, Hách Liên Viên cầm nín, "Việc này, là Tĩnh nhi dạy nàng tới cướp hôn, chẳng qua ta chỉ vội vàng đến giúp chút chuyện nhỏ." Nghe được sự tình, Đường Tĩnh Thiên cảm thấy mình nên cảm tạ Quý Tĩnh cho tốt, nếu không có nàng, hôm nay hấn thật sự koong biết phải làm cái gì.

"Nếu như các người không có chỗ để đi, vậy thì ở lại đây đi." Dù sao trong trang cũng không sợ nuôi nhiều hơn hai người, Hách Liên Viên lắc đầu một cái, hấn cũng không định ở lại chỗ này, hấn nghĩ Quý Tĩnh có thể cũng sẽ nghĩ như hấn.

"Không, chúng ta có chỗ ở." Nhìn thấy bộ dạng của hấn, Đường Tĩnh Thiên cũng không miễn cưỡng nữa, "Ừ, nếu như có chuyện gì thì cứ tới tìm ta." Hách Liên Viên lại gật đầu, "Được." trước đây hai người đối địch nhau bây giờ lại thành bạn tốt, đây đều là nhờ công lao của Quý Tĩnh.

Nam Cung phủ giống như bị mây đen bao phủ, Nam Cung Hi cũng đã chuẩn bị từ sớm mang theo một bọc quần áo rồi rời đi, đứng ở lối rẽ ở một con đường, hấn thờ dài, ngay cả hấn cũng không biết nên đi đến đâu tìm nàng, chỉ có thể đi một bước tính một bước vậy, lúc này từ trên trời từng giọt nước rơi xuống bắt đầu mưa, chỉ trong chớp lát mưa lập tức xối xả như trút nước, Nam Cung Hi không đi tránh mưa, mà vẫn tiếp tục tiến lên giữa lúc đang mưa. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương 77.1: Lần nữa gặp lại, không nhận ra nhau.

Editor : Mai Tuyết Vân

Không bao lâu sau, Thiên Lan sơn trang lại một lần nữa cử hành hôn lễ, chẳng qua lần này sẽ không gặp vấn đề gì nữa chứ? Đây cũng là câu hỏi trong lòng rất nhiều người, chỉ có điều đã làm bọn họ thất vọng rồi, hôn lễ lần này không có bất kỳ việc gì ngoài ý muốn.

Quý Tinh và Hách Liên Viên tham dự xong, lập tức từ giả Đường Tĩnh Thiên, Đường Tĩnh Thiên tiễn hai người ra tận cửa. “Đường Tĩnh Thiên, mới vừa rồi tại sao tân nương từ lại kỳ lạ như vậy?” Quý Tinh tò hỏi, Đường Tĩnh Thiên xấu hổ gãi gãi đầu, nàng ấy quan sát thật cẩn thận.

"Việc này, Nhược Tịch không chịu thành thân, tiếp đó cha của nàng trói nàng mang tới đây." Hách vừa nói xong, Hách Liên Viên ở một bên bị sặc bởi chính nước miếng của mình, “Khụ khụ, người nói rằng mới vừa rồi cô ấy bị trói sao?” Hách sợ hãi kêu lên, Đường Tĩnh Thiên gật đầu xác nhận.

"Ta cảm thấy ngại vì vẫn nên mau đi giúp nàng cởi trói, nói cách khác, khẳng định nàng ấy đang đợi đến mức nổi cơn thịnh nộ rồi." Nghe Quý Tinh nhắc nhở, Đường Tĩnh Thiên gật đầu, “Được rồi, ta sẽ đi, các người cũng lên đường cẩn thận.” Nói xong hách xoay người chạy vào ngay.

"Nàng cẩn thận một chút." Hách Liên Viên tiến lên đỡ lấy nàng, thật ra thân thể của nàng bây giờ rất đặc biệt, “Ừ”, sau này người cứ gọi ta là Tinh nhi.” Mỗi lần nhìn hách loay hoay gọi nàng, tên vốn là để cho người khác gọi, không có gì phải xấu hổ.

"Được, Tinh nhi, chúng ta đi về phía trước, đợi khi nào rảnh sẽ trở lại thăm Nhược Tịch." Quý Tinh gật đầu, dựa vào sự giúp đỡ của Hách Liên Viên mà lên xe ngựa, đợi hai người ngồi xuống, phu xe phát roi một cái, xe ngựa chậm rãi chạy đi.

Nam Cung Hi chẳng có mục đích, hách không biết mình muốn đi đâu, lúc này mưa đã tạnh, một trận gió thổi qua, hách rung mình một cái, xem ra phải tìm khách điểm nghỉ ngơi một chút. "Giá!" Lúc này một chiếc xe ngựa từ bên cạnh hách chạy qua, văng lên tới rất nhiều bùn, cũng văng trúng lên người hách, vốn nhìn qua hách đã rất lười thôi nay lại càng làm cho người khác nhìn thấy phải tránh xa.

Mà điều làm hách tức giận chính là cái xe ngựa kia không dừng lại, chạy theo phương hướng mà hách muốn đi. "Tinh nhi, tỉnh dậy, chúng ta đến Lâm Hương rồi." Lâm Hương là một nơi nổi tiếng, có lẽ chuyện này Quý Tinh mới vừa biết, trước đây nàng vẫn cho rằng Lâm Hương chỉ là thị trấn nhỏ sát bên

"Hả. . . Đến rồi?" Nàng mơ màng mở mắt ra, nàng dụi đôi mắt, trong lúc này xe ngựa cũng đã dừng lại, Hách Liên Viên xuống xe trước, sau đó đỡ nàng xuống sau, ở bên kia, Nam Cung Hi vừa đi vào một khách điểm

"Đi đi, tên ăn mày từ đâu đến đây." Chường quỳ coi hách như ăn mày. "Ta tới tìm nơi ngủ trọ." Lúc này chường quỳ mới ngẩng đầu lên nhìn hách từ trên xuống dưới đánh giá một chút, “Giao tiền ra trước đã.” Rõ ràng là chường quỳ không tin hách.

Nam Cung Hi lục lọi ở trong bao, một lúc lâu sau hách ngẩng người tại chỗ, chường quỳ vừa nhìn thấy hách không có tiền, lập tức bắt lấy hách rồi đuổi ra ngoài. Nam Cung Hi ở ngoài cửa lấy ra một xấp ngân phiếu, mới vừa rồi mưa to làm những thứ này cũng bị ướt, chữ viết bị nhòe đi, nhiều ngân phiếu như vậy lại trở thành đồng giấy vụn.

Đến cả ông trời cũng cho là hách rất đáng trách sao? Chẳng qua về chuyện của Quý Tinh, hách vẫn nghĩ không ra, sỡ dĩ hách ra ngoài, hoàn toàn là dựa vào cảm giác của mình mà đi, hách cảm thấy hách phải đi tìm nàng, nếu không hách sẽ hối hận cả đời.

Hách ngồi dưới đất, lật đi lật lại cái bao, y phục đều đã ướt cả rồi, chỉ có thể phơi khô, sờ khắp trên người, cuối cùng cũng tìm thấy chút bạc, tuy nhiên lại không đủ, xem ra hách chỉ còn cách dùng tiết kiệm một chút.

"Ông chủ, bán cho ta hai cái bánh bao." Hách đi tới trước gian hàng, ông chủ nhìn hách một lượt, Nam Cung Hi đưa bạc ra, lúc này ông chủ mới bọc hai cái bánh bao lại cho hách, hách cầm lấy bánh bao rồi đi đến bậc thang nhỏ ven đường, ngồi xuống chỗ đó.

"Này, ông xem, trước đây Lâm Hương chưa bao giờ có ăn mày, không phải gặp họa ở chỗ nào rồi chạy tới nơi này đây chứ?" Ông chủ nói với người bạn hàng bên cạnh, "Ông nghĩ nhiều làm gì? Người ta không phải đã trả bạc cho ông sao?" Người nọ lắc đầu một cái, tiếp tục công việc buôn bán của mình.

Hách Liên Viên đi tới gian hàng bánh bao, "Ông chủ bán cho ta năm cái bánh bao." Quý Tinh nói nàng muốn ăn bánh bao, hách lập tức bảo cứ giao cho hách mua, "Được rồi! Khách quan người chờ một chút." Nói xong tay chân lanh lẹ gói năm chiếc bánh bao đưa cho hách, Hách Liên Viên nhận lấy bánh bao, trả tiền, xoay người muốn mau chóng rời đi, đột nhiên lại trông thấy một người trên bậc thang.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chương 77.2: Lần nữa gặp lại, không nhận ra nhau.

Editor : Mai Tuyết Vân

Thật kỳ quái, trước đây Lâm Hương rất giàu có, nơi này vốn không có ăn xin, thế nào. . . Chẳng lẽ trong nhà gặp phải biến cố, hoặc đã xảy ra chuyện gì? Nhìn cũng rất đáng thương, hách đi tới, ném vài mẩu bạc vụn cho người đó, rồi bước nhanh rời đi, bánh bao mà người thi ăn không tốt.

Nam Cung Hi đang cúi đầu ăn bánh lại nhìn thấy bạc rơi xuống, hách ngẩng đầu lên, nhìn quanh bốn phía, hách không nhìn thấy ai, chẳng lẽ hách thật sự rất giống ăn mày sao? Thấy chút bạc vụn mà người khác ném cho hách, hách đứng lên, nhặt lấy bạc vụn trên đất lên.

"Này, ông còn nói hán không phải ăn xin, ông xem, mới vừa rồi vị khách đến mua bánh bao ném ít bạc vụn, không phải hán đã lượm sao?" Người bán bánh bao lên tiếng một lần nữa, "Nếu ông thấy bạc trên đất cũng sẽ nhặt mà!" người bán hàng bên cạnh không đồng ý, người bán bánh bao cũng lười tranh luận với hán.

"Tĩnh nhi, bánh bao đây, nhân lúc còn nóng hãy mau ăn đi." Hách Liên Viên cầm bánh bao trên tay rồi tiến vào, bây giờ cái cách mà họ đối xử với nhau giống như một đôi vợ chồng. "Ừ, được, trước tiên người cứ để đó đã." Hách Liên Viên đặt bánh bao xuống, tò mò tiến lên, "Tĩnh nhi, nàng đang vẽ cái gì ở đây vậy?" Hán lại gần nàng, ồ ! Thật đáng yêu, những thứ này là cái gì?

"Cái này là ta đang thiết kế y phục cho bảo bảo, như thế nào? Người tìm người làm là được thôi." Nàng đưa đồ cho Hách Liên Viên, Hách Liên Viên nhìn bản vẽ của tiểu y phục, rất mới lạ, "Được, ta sẽ đi tìm người làm hai bộ." Nhìn thấy hán không rời mắt khỏi tờ giấy, Quý Tĩnh lướt qua hán mà đi tới trước cái bàn, mở bao giấy trước mặt ra, bắt đầu cầm bánh bao lên ăn.

"Nôn. . ." Nghe được tiếng nàng Hách Liên Viên lập tức buông vật trong tay xuống, "Tĩnh nhi, nàng không sao chứ? Có phải bánh bao này bị hư hay không?" Hán vỗ lưng cho nàng, nhìn nàng ăn một nửa cái bánh bao.

"Không phải." Nàng khoát tay, lại có thể nôn nghén thôi, thật khó chịu. "Thật ư?" Hình như hán không tin, cầm bánh bao lên để trước mũi người một cái, đúng là không có vấn đề gì.

"Đây là hiện tượng bình thường, sau này vẫn còn phải làm phiền người." Chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạ bao giờ sao? Chỉ là Hách Liên Viên không hiểu câu nói của nàng làm phiền hán là có ý gì, cho đến những ngày tiếp theo, hán mới dần dần hiểu.

Sắc trời dần dần tối xuống, người trên đường phố lục tục đi về nhà, chỉ có Nam Cung Hi vẫn còn ở trên đường, hán không có chỗ để đi, may mắn thay bây giờ không phải giữa mùa đông, hán tìm nơi một yên tĩnh vắng vẻ, rúc vào trong góc, trước hết ở tạm một đêm đã, ngày mai đi tìm việc làm kiếm sống.

Đêm khuya, mỗi nhà ở đây đều đang chìm trong giấc mộng, nhưng có một nhà ngoại lệ, Hách Liên Viên bất lực nhìn đã người đang nôn kia, "Tĩnh nhi, nàng không sao chứ?" Cơ bản thì nàng cứ ăn cái gì là nôn cái đó ra, nhưng nếu không ăn gì nàng sẽ đói mất.

"Ta. . . Nôn. . ." Nàng khó chịu muốn chết, "Không được, ngày mai ta đi tìm Quỷ thúc thúc tới xem giúp nàng." Cứ tiếp tục như vậy không chỉ có nàng mà ngay cả hán đều sẽ kiệt sức, cuối cùng hán đã hiểu lời nói trước kia của nàng là có ý gì.

"Hách Liên viên, ta không còn sức nữa." Quý Tĩnh ngồi phịch trên giường, chỉ chốc lát lập tức nhắm hai mắt lại, "Tĩnh nhi? Tĩnh nhi?" Hách Liên Viên lay nàng, phát hiện nàng không có phản ứng, hán đã ngất đi, hán lập tức xông ra bên ngoài, lấy ra một vật ném lên bầu trời, hi vọng Quỷ thúc thúc đến sớm một chút.

Hách Liên Viên ngồi yên ở bên cạnh nhìn nàng có mấy lần thiếu chút nữa đã nhắm mắt lại, nhưng hán nhìn được, không thể ngủ, ngộ nhờ Tĩnh nhi xảy ra chuyện thì làm thế nào? Cứ như vậy, hán nhìn đến khi trời vừa sáng lên.

"Viên nhi, có chuyện gì mà vội vã như vậy?" Nghe được giọng nói của người này, hán lập tức đứng lên, "Quý thúc thúc, người cuối cùng đã tới." lúc Vương Thụy nhìn thấy hán cũng sợ hết hồn, hai mắt thâm quầng, vậy là hán đã không ngủ cả một buổi tối?

"Nhanh lên, mau đến xem Tĩnh nhi, tối hôm qua nàng ấy nôn xong rồi ngất đi." Hán lôi ông đi tới trước giường, Vương Thụy thấy sắc mặt người trên giường thật sự không tốt, lập tức ngồi xuống bắt mạch cho nàng.

"Quý thúc thúc, nàng như thế nào? Sẽ không có chuyện gì chứ?" Hách Liên Viên ở một bên lo lắng hỏi, còn Vương Thụy lại cau mày, xem ra thân thể của nàng còn chưa được điều dưỡng tốt, nên dẫn đến việc nàng nôn oẹ tương đối nghiêm trọng.

"Yên tâm đi, Viên nhi, Quý thúc thúc sẽ không để cho nàng có chuyện gì." Năm đó nhà bọn họ có ơn với ông, cho nên đối với yêu cầu của hán ông sẽ không cự tuyệt. "Không có việc gì là tốt, nhưng đã lâu như vậy sao nàng vẫn chưa tỉnh lại?" Vương Thụy lắc đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Chương 77.3: Lần nữa gặp lại, không nhận ra nhau

Editor: Mai Tuyết Vân

"Con nên để cho nàng nghỉ ngơi nhiều một chút, con đó, đi lấy thuốc với Quỷ thúc thúc nào, ta sẽ dạy con phải làm thế nào, còn các loại thức ăn của nàng ta nữa. . ." Hách Liên Viên gật đầu một cái, đắp chăn giúp người nằm trên giường, rồi mới đi theo Vương Thụy ra ngoài.

Trời tờ mờ sáng thì Nam Cung H, cơ người lại cả một đêm xương cốt toàn thân hán như muốn vỡ vụn, ấy vậy, hán trước đây là một vị đại thiếu gia, nay phải ngủ đầu đường xó chợ lại là chuyện mới gặp lần đầu.

Người đi lại thưa thớt trên đường cái, hắn đi tới một quán mì phía trước, đưa bạc cho ông chủ, cũng không lên tiếng, ông chủ kia coi hắn là một người câm, rất nhanh lấy một bát mì nóng hổi làm ấm mặt, cả đêm hắn bị đông lạnh, nay vội vã bung bát mì lớn lên miệng mà ăn.

"Này, Vương Đại, ngươi không làm nữa sao?" Cuộc đối thoại của hai người bên cạnh khiến cho hắn chú ý, "Đúng vậy mà, thúc thúc của ta đã qua đời, ông không có con trai con gái, ta trở về thừa kế tài sản, cần gì phải làm việc khổ sở nữa." Hình như người được gọi là Vương Đại rất vui mừng. "Sau này đừng quên huynh đệ là ta đây!" Người kia vỗ vai hắn, "Tất nhiên, bữa này ta mời." Vương Đại hào sảng nói.

Hai người ăn xong, rồi đi theo hai đường khác nhau, Nam Cung Hi cũng ăn xong một cách nhanh chóng, rồi bám theo một trong số hai người vừa đi, đến trước một cái nhà kho, thấy rất nhiều người vận chuyển hàng hóa, hắn có thể làm loại công việc dùng đến thể lực này, hắn lập tức lại gần một người trông giống như người đứng đầu.

Người nọ ngẩng đầu nhìn hắn, "Ngươi muốn làm công việc này?" Nam Cung Hi gật đầu một cái, sau một hồi lâu người nọ không nghe thấy hắn nói gì, không phải bị câm chứ? Chẳng qua cũng không sao cả, người nọ tiến lên sờ sờ thân thể của hắn, không tê, không tê. "Được, tiền công một ngày dựa vào số hàng hóa ngươi chuyển được mà tính, ngươi dời số lượng hàng hóa để tính, đảm bảo cái ăn chỗ ở."

Nam Cung Hi gật đầu đồng ý, có được chỗ an thân là tốt rồi, một người đưa ra chỉ thị, còn hắn và những người khác thì làm việc khuôn vác. "Ta nói tiểu tử nhà ngươi đến đây cũng thật đúng lúc, hai ngày nữa đại tiểu thư sẽ đến nơi này để đưa hàng, đến lúc đó. . . một dạng làm khổ lực." Ta nói tiểu tử ngươi tới thật đúng là thời điểm, hai ngày nữa nơi này đại tiểu thư sẽ đến nơi để hàng, đến lúc đó. . . Thật ra thì bộ dạng của ngươi cũng không lười biếng, ngươi thật sự bị câm sao?" Nếu như vậy thì thật là đáng tiếc.

Nam Cung Hi không để ý đến hắn, tự mình khuôn bao đồ đi, người nọ nhìn hắn, xem ra đúng thật là bị câm, nếu hắn không phải, nói không chừng còn được đại tiểu thư xem trọng cho xem, chẳng qua người này thật sự rất chịu khó, một người lại có thể làm việc như hai người, làm ông không khỏi bội phục nhìn hắn.

Hách Liên Viên rất biết ơn Vương Thụy, bởi vì hắn làm theo chỉ dẫn của ông, mà bây giờ Quý Tinh ăn cái gì cũng sẽ không nôn ra nữa, mặc dù có bất chợt nôn ọe hai lần, nhưng so với lúc trước thì đã tốt hơn nhiều, Quý Tinh cũng cảm thấy như mình đã sống lại.

Chỉ là Quý Tinh không nhìn thấy Quý thúc thúc trong lời nói của Hách Liên Viên, ông ta thật sự bận rộn như vậy sao? Chính là đều vội vàng đến rồi vội vã đi, nhìn bộ dạng Hách Liên Viên như đã tập mãi thành thói quen rồi, chỉ là nàng cũng không có ý định hỏi.

"Đúng rồi, Tinh nhi, món đồ đó của nàng rất được hoan nghênh, chương quỹ còn nói là muốn mua lại, nàng xem. . ." Nhắc tới cũng vừa khéo, ngày đó đúng lúc có gia đình đi mua y phục hải tử, nhìn trúng đồ may cho Quý Tinh, chương quỹ kia thấy đồ rất được hoan nghênh, cho nên muốn mua lại.

"Ngươi đi nói cho hắn biết ta không bán." Hách Liên Viên hơi sùng sốt, tại sao lại không bán?"Đề ta làm lão bản, ta sẽ còn cho hắn miễn phí rất nhiều mẫu hơn hắn mấy mẫu kia." Khi Quý Tinh nói xong câu tiếp theo, Hách Liên Viên vỗ hai tay, cái này hay, khó trách việc buôn bán ở Đô thành lại tốt như vậy.

"Được, ta sẽ đi." Nói xong hắn muốn đi ngay, "Đợi chút, ta cũng đi vậy." Nàng sợ chương quỹ khi sẽ ức hiếp người ngoài nghề như hắn. "Nhưng thân thể của nàng. . ." Không đợi hắn nói xong, Quý Tinh lập tức tự mình xuống giường, Hách Liên Viên biết không ngăn cản được nàng, chỉ có thể ở bên cạnh cẩn thận đỡ lấy nàng.

"Hôm nay tất cả các ngươi đều phải làm việc hết sức cho ta, đại lão bản và đại tiểu thư sẽ đến đây." Người quản lý ở đây nói với bọn họ, rất nhiều người cảm thấy vui mừng vì mình có sức quyền rũ phụ nữ, phải biết rằng đại tiểu thư còn chưa có đối tượng, mà bọn họ đều muốn làm con rể của nhà đó.

"Vâng" nhóm người trả lời rất có sức sống, chỉ có Nam Cung Hi không hề có biểu cảm gì, trong đầu hắn chỉ muốn kiếm tiền, kiếm nhiều một chút là hắn có thể tiếp tục đi tìm người. Lại nói có người rất hài lòng đối với hắn.

"Lão bản, đại tiểu thư, nơi này chính là nơi để hàng, người xem một chút, những người thợ cực kỳ cố gắng làm việc." Nơi để hàng người quản lý khom người với một nam một nữ tiêu sái đi cạnh mình, khuôn mặt của nam nhân để râu quai nón, nhìn ông cũng đã đến tuổi trung niên, chỉ là bộ dáng của cô gái mới khoảng mười tám tuổi, đáng điệu thanh tú.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 77. 4: Lần nữa gặp lại, không nhận ra nhau

"Ừ." Về mặt của người để râu rất hài lòng rồi gật đầu, "Ô! Phụ thân, người xem, người nọ thật là lợi hại." Ba người bọn họ đều nhìn sang, "Lão bản, người này bị câm, nhưng mà một ngày hắn có thể làm bằng hai người." Đây cũng là ưu điểm lớn nhất của hắn.

"Hả? , ngươi gọi hắn lại đây ta xem một chút." Người nọ lập tức hô to về phía hắn, "Người câm kia tới đây, lão gia muốn gặp ngươi." Tất cả mọi người dừng lại nhìn Nam Cung Hi, nhưng khi nhìn thấy hắn không hề có ý dừng tay, có người lại tiến lên phía trước vỗ vai hắn, "Đại lão bản cho gọi ngươi qua đó." Lúc này, Nam Cung Hi mới buông đồ trong tay xuống rồi đi tới.

"Đến đây, bái kiến đại lão bán Triệu đi, vị này chính là Triệu tiểu thư." Người nọ giới thiệu, Nam Cung Hi cũng chỉ gật đầu một cái, Triệu lão bán nhìn hần, nếu như hần không bị cảm, bộ dáng kia đáng đáp còn rất tốt, mà Triệu tiểu thư ở một bên cũng đang ngưỡng ngàng nhìn hần, đây là nam nhân đẹp mắt nhất nàng từng nhìn thấy ở Lâm Hương.

"Ừ, làm rất tốt." Nói xong ông vỗ bờ vai của hần, làm sao ông lại không biết ánh mắt mờ ám của nữ nhi nhà mình kia chứ, nhưng hần ta là người câm, nói gì thì nàng cũng là một thiên kim đại tiểu thư, sao có thể gả cho một tên câm được cơ chứ, cho nên ôm âm thầm lờm nàng một cái.

"Tốt lắm, người tiếp tục làm việc đi." Nam Cung Hi xoay người đi về nơi làm việc, có rất nhiều người ngưỡng mộ nhìn hần, nhưng mà hình như hần không hề để tâm đến việc đó, thật sự không biết chuyện gì mới có thể làm cho hần cảm giác hứng thú.

"Cha à, hần ta. . ." Còn chưa nói hết, lập tức bị người trước mặt trừng mắt liếc, "Trương Đạt, người lui xuống đi." Người bị gọi tên lập tức lui xuống, "Trà Trà, hần ta là một người câm, mặc dù đáng về hần ta rất đẹp mắt. " Triệu Minh Trà thờ hờn hờn nhìn phụ thân của mình, đây chính là cứng đầu.

"Con mặc kệ! Con đã chọn trúng hần rồi." Nói xong quay người bỏ chạy, cha nàng càng không cho nàng càng phải làm, thật sự rất khó khăn mới vừa ý một người, dù thế nào cũng phải vì bản thân mà tranh giành một lần.

Bởi vì những bản vẽ y phục của Quý Tinh rất được hoan nghênh, trong lúc nhất thời, nàng và Hách Liên Viên trở thành người có tiếng tăm, chỉ cần có người nhận ra bọn họ đều sẽ đến chào hỏi, nàng lại càng thêm hào phóng đưa những mẫu y phục tiểu hài tử cho chương quỹ bọn họ, mà chương quỹ cũng cam tâm tình nguyện, Hách phu nhân này thật sự là một thương nhân chân chính. Không chỉ có ông, mọi người ở Lâm Hương khi nhìn thấy nàng đều gọi là Hách phu nhân, mà nàng cũng không phản đối, bởi vì bụng của nàng cũng đã bắt đầu nhô lên rồi.

Hách Liên Viên càng không có lý do để giải thích, đều nói lâu ngày thấy thâm tình, những lời này tuyệt đối không phải giả, nếu như có thể, hần sẽ dùng cả đời để chăm sóc mẹ con nàng, chỉ là không biết nàng nghĩ như thế nào, mà hần cũng không dám hỏi, sợ phá vỡ bầu không khí hài hòa bây giờ.

"Hách Liên Viên, hôm nay ta muốn đi dạo trên đường một chút, như vậy mới tốt cho thân thể." Về mặt của Hách Liên Viên không đồng ý, nhưng là vẫn, "Được rồi, muốn ta đi cùng với nàng sao?" Quý Tinh lắc đầu một cái, "Ta đi một mình là được, hơn nữa người ở đây đều biết ta, cũng không sợ lạc đường." Nàng đùa giỡn nói, Hách Liên Viên cũng mỉm cười, nàng nói cũng đúng.

"Vậy nàng phải chú ý một chút." Nhìn bộ dáng của hần, nghe giọng điệu của hần, "Ta phát hiện ra người thật sự giống cha ta. " Nói xong Quý Tinh lập tức chạy trốn, Hách Liên Viên lắc đầu nhìn theo bóng lưng của nàng, cha sao? Nhưng hần không muốn bị nàng coi là cha, hần muốn trở thành phu quân của nàng.

"Hách phu nhân, người ra ngoài mua đồ sao?" Mới vừa đi ra đường lập tức gặp người chào hỏi nàng, "Ta ra ngoài đi dạo một chút." Nàng cười trả lời, mà người nào nhìn thấy nàng cũng gật đầu chào nàng một cái, ánh mắt đều rơi vào trên bụng của nàng, mới vừa nhìn qua thì Hách phu nhân đang có thai.

Bên kia, lần trước Nam Cung Hi bị người ta kéo ra, đi ngang qua cửa tiệm bán ngọc, nhớ lại chuyện lúc trước, nghĩ tới hôm nay tới xem một chút, chỉ là bộ dạng của hần làm chương quỹ hần này lại, râu ria đầy mặt, quần áo cũ nát, hần mua nổi những thứ kia sao?

"Lão bán, cái này bao nhiêu tiền?" Hần chỉ vào một cái vòng tay Dương Chi mà hỏi, "Năm trăm lượng." Lão bán vừa mở miệng, Nam Cung Hi sờ soạng túi y phục, chút tiền này vốn không đủ, xem ra hần còn phải làm thêm một khoảng thời gian nữa.

"Chương quỹ, gói lại cái này cho ta." Lúc này Triệu Minh Trà đi vào, nàng vẫn đi theo hần, chỉ là nàng hiếu kỳ hần mua cái này muốn tặng cho người nào, không ngờ thật ra hần đã có thể thất rồi hả? Chỉ có điều nàng tất có lòng tin đối với chính mình.

"Triệu tiểu thư, hoan nghênh, đây ạ." Chương quỹ đưa đồ vật đến lấy lòng nàng, Nam Cung Hi nhìn vòng ngọc kia rơi vào trong tay người trước mắt, người này hần còn nhớ rõ, là đại tiểu thư của kho đề hàng, hần xoay người muốn rời đi. Đã lâu không mở miệng rồi.

Chương 77. 4: Lần nữa gặp lại, không nhận ra nhau

Editor : Mai Tuyết Vân

"Đợi chút, cái này cho người, người muốn cái này chứ?" Triệu Minh Trà gọi hần lại, đưa vòng tay tới trước mắt hần, Nam Cung Hi ngẩng đầu nhìn nàng, Triệu Minh Trà ra hiệu cho hần cầm lấy đồ trong tay nàng, nhưng Nam Cung Hi vẫn đứng bất động trong gió.

"Thế nào? Người không cần?" Bộ dáng của nàng giống như là đang đùa giỡn người khác, ít nhất Nam Cung Hi cũng cho là như vậy, thật ra thì hần không cần phải chán nản như vậy, chỉ cần hần về Đô thành, nhưng mà. . . Hần đẩy Triệu Minh Trà rồi xông ra ngoài.

"Ồi!" Nam Cung Hi đụng trúng người, lúc hần muốn rời đi lại bị người khác cản lại, "Cái người này làm sao vậy, đụng trúng người ta còn muốn chạy?" một phụ nữ trung niên hăng giọng la to, Nam Cung Hi nhún mày lại.

"Hách phu nhân, người không sao chứ?" Lúc này có người nhìn thấy sự tình vội tiến lên đỡ lấy Quý Tinh, "Này, người còn không mau xin lỗi Hách phu nhân, nàng ấy đang có thai, ngộ nhỡ đứa bé trong bụng nàng có xảy ra sơ xuất gì người dám đương nổi không?" Trong đám đông có người tức giận mở miệng nói.

"Cái đó, ta không sao, hần cũng không phải cố ý." Nhìn người này hình như rất nghèo, dù sao nàng cũng không có việc gì, cũng không so đo. "Người xem, Hách phu nhân thật là tốt." Có người chỉ vào Nam Cung Hi nói, nhưng hần lại không nhúc nhích, bởi vì giọng nói của người gọi là Hách phu nhân sao lại quen thuộc như vậy, hần thoáng ngẩng đầu lên, người rơi vào ánh mắt của hần chính là Quý Tinh, chuyên ánh mắt xuống dưới, hần nhìn bụng của nàng, thấy rõ ràng rãnh đáng về của nàng mới vừa mang thai không lâu, nàng đã thành thân?

"Người kia, người không sao chứ?" Quý Tinh tiến lên, không ngờ được Nam Cung Hi lại xoay người đẩy đám đông ra mà xông ra ngoài, hần chẳng thể nghĩ tới tình huống hai người gặp nhau ẽ như thế này, Quý Tinh khó hiểu nhìn theo bóng dáng người chạy xa, mà Nam Cung Hi chạy đến một chỗ nơi vắng vẻ, cả người tê liệt ngã xuống trên mặt đất. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 78.1: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (1)

"Người chạy nhanh như vậy để làm gì?" Nàng cúi đầu nhìn Nam Cung Hi nằm trên mặt đất, Triệu tiểu thư này đã xảy ra chuyện gì vậy? Cứ đi theo hần để làm gì? Hần nhắm hai mắt lại, "Này, người mới vừa rồi là ai vậy? Là người trong lòng người sao?" Mới vừa rồi động tác của hần rất nhỏ nhưng nàng vẫn nhìn thấy, khi hần nghe thấy cô gái kia được gọi là Hách phu nhân thì trong mắt lóe lên cảm xúc rất phức tạp.

"Đúng rồi, ta đã quên người bị cầm." Nàng ngồi bên cạnh hần tự nói một mình, thật ra nếu hần ăn mặc một phen nhất định là vô cùng anh tuấn, chỉ là không biết hần vẫn cứ để bộ dạng nhếch nhác này làm cái gì.

Nam Cung Hi mở mắt ra, nhìn cô gái không sợ dơ bẩn mà vẫn ngồi bên cạnh hần, rốt cuộc nàng muốn làm gì?"Cho người, ta thấy hình như người thật sự rất thích cái này, là muốn đưa cho người mới vừa rồi sao?" Nếu như vậy, thì nàng thật sự có chút ghen tỵ, chỉ là người nọ đã thành thân, trong lòng nàng cũng dễ chịu hơn một chút.

Nam Cung Hi không nhận lấy vòng tay, bây giờ đã không còn hữu dụng nữa, nghĩ đến nàng đã thành thân, còn có thai, hần lập tức cảm thấy mình rất khó thở, ban đầu nếu hần không đẩy ngã nàng, như vậy. . . Nghĩ tới đây, hần cảm thấy ẩm ướt trên mặt.

"Người khóc sao?" Triệu Minh Trà nhìn hần, Nam Cung Hi lập tức dùng tay áo lau mắt. "Mặc kệ người có nhận hay không, vòng tay này cho người, còn nữa, ta tên là Triệu Minh Trà, ta sẽ theo đuổi người." Nghe được lời của nàng..., Nam Cung Hi sững sờ nhìn nàng, có nữ nhân nào lại theo đuổi nam nhân? Nàng không mắc bệnh đấy chứ?

Nam Cung Hi đứng lên, không nhìn vật trong tay nàng, cũng không quay đầu lại đi ra, Triệu Minh Trà nhìn theo bóng lưng đã đi xa của hần, sớm muộn gì nàng sẽ đuổi kịp hần, hần đã khiến cho nàng hứng thú.

Từ đó về sau, Nam Cung Hi làm việc càng thêm ra sức, ban đầu là một người làm công việc của hai người, hiện tại đã biến thành công việc của ba người, Trương Đạt rất vui mừng, như vậy có thể bớt đi hai người, mà những người khác ở nơi để hàng nhìn thấy hần bỏ công như vậy, cũng không khỏi lo lắng cho hần.

"Haizz, người cầm này, người sao lại ra sức làm như thế? Có phải rất thiếu tiền hay không? Nếu không chúng ta cho người mượn, cứ tiếp tục như vậy thân thể người chịu được sao?" Có người không nhìn nổi, phải biết thân thể là tiền vốn, nếu sụp đổ thì rất nguy hiểm.

Nam Cung Hi lắc đầu một cái, tiếp tục làm công việc của hần, người nọ thấy không khuyên nổi, cũng lập tức bỏ qua, chỉ là Nam Cung Hi đã phát hiện ra thức ăn mỗi lần của mình đều tăng thêm, tuy không để lộ ra, nhưng không ngờ longđại người ở chỗ này lại tốt như vậy.

"Tĩnh nhi, ta nghe đại nương nhà bên cạnh nói hôm nay nàng bị người ta đụng phải? như thế nào? Có sao không? " Hách Liên Viên tiến lên nhìn quanh kiểm tra một lượt, Quý Tinh tròn tròn mắt nhìn hần, "Ta không sao mà!" Nhìn bộ dạng khẩn trương của hần, chẳng lẽ hần thật sự coi bọn họ là vợ chồng ư?

"Vậy thì tốt, ăn một chút gì." Hần đỡ nàng đi tới cạnh bàn, "Huynh mua nhiều món ăn như vậy? Ăn hết sao?" Nàng chỉ vào đồng lớn trên bàn nói, Hách Liên Viên đỏ mặt, gãi đầu, "Cai này,. . . Đều do ta làm." Thật ra hần đã học cùng với đại nương nhà sát bên rất lâu.

Quý Tinh nhìn hần một hồi lâu, đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, "Nương tử tương lai của huynh sẽ rất có lộc ăn." Nàng nói xong, sắc mặt Hách Liên Viên thay đổi, nương tử tương lai ư? Hần chưa từng nghĩ tới người khác.

"Tĩnh nhi, nàng vẫn là nên ăn đi cho nóng, ta đi bưng canh đến." Nói xong hần chạy trời chết, Quý Tinh nhìn theo bóng lưng của hần, thở dài rồi ngồi xuống, nhìn thức ăn trên bàn, thời gian dài như vậy, sự thay đổi của hần nàng đều nhìn ra, chỉ là nàng cảm thấy hần thích hợp nữ nhân tốt hơn, mà nàng thì . . . Nàng sợ bụng của mình.

"Triệu đại tiểu thư người thật tốt, lại có thể cho chúng ta thêm món ăn, đùi gà này, ta đã rất lâu không được ăn." Nơi để hàng có người tán thưởng, Nam Cung Hi lại nhìn đùi gà vẫn không nhúc nhích, là nàng làm như vậy phải không? Hần lại không thích nàng.

"Người cầm, sao người không ăn? Mau ăn đi, người đó mấy ngày nay làm nhiều việc như vậy, cũng nên bồi bổ." Những người bên cạnh thúc giục hần, Nam Cung Hi gấp đùi gà đến chén người vừa mở miệng, còn mình thì cứ ăn không thức ăn như vậy.

"Hả? sao người không ăn?" Người nọ kinh ngạc nhìn hần, rốt cuộc hần đã xảy ra chuyện gì? Chỉ là không đợi hần hỏi, thấy người vuwfaddi vào cửa thì lập tức hiểu ra, Triệu Minh Trà bưng một chén canh đi tới Nam Cung Hi, người ở ko hàng đều kinh ngạc, bọn họ có thêm món ăn, là do đại tiểu thư coi

trọng người cầm đó.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chương 78.2: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (1)

"Cho người, mau uống chút cháo gà đi." Nàng biết mấy ngày nay một mình hấn làm việc như ba người, nếu như không ăn chút gì, thân thể sẽ không chống đỡ nổi. Nam Cung Hi chỉ vui đầu bới com, coi lời nàng nói như gió thoảng bên tai.

Triệu Trà Trà lấy đi chén com trong tay hấn, nàng cau mày, đùi gà của hấn đâu? Sau đó nhìn về phía người bên cạnh hấn, "Éc. . . Đại tiểu thư, cái này là hấn cho ta." Người nọ sợ đại tiểu thư nổi giận, vội vàng giải thích, nói xong lập tức bỏ đùi gà vào trong chén của hấn.

"Ăn canh thôi." Nàng đưa chén canh đến trước mặt Nam Cung Hi, mới đây bao lâu, mà trên mặt hấn đã mọc thêm rất nhiều râu, rốt cuộc hấn muốn thế nào? "Bốp" một tiếng, tất cả mọi người đều sùng sốt, hấn lại có thể đồ chén canh ấy lên mặt đất.

"Người. . ." Triệu Trà Trà nổi giận đứng lên, nhưng mà nàng kiềm chế, nàng hừ một tiếng rồi rời đi, cứ để cho hấn đối đi! Đây chính là nàng tự tay nấu, đã bị hấn lãng phí như thế này rồi.

Nhìn Triệu Trà Trà rời đi, một nhóm người xông tới, "Người cầm, người đẩy, chúng ta đều đã được nhờ phúc của người." Nam Cung Hi mắt đẫm tai ngơ, xem ra giống như hấn không thích đại tiểu thư, thật là đáng tiếc.

"Người cầm, có phải người đã có người trong lòng rồi hay không?" Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích tại sao hấn không chấp nhận ý tốt của đại tiểu thư, thế nhưng người hỏi nhất định phải thất vọng rồi, bởi vì Nam Cung Hi trực tiếp nhắm hai mắt lại, thấy hấn không để ý tới bọn họ, bọn họ cũng mau chóng tản ra.

Àm àm, ngoài cửa vang lên tiếng sấm rền, xem chừng trời sắp mưa rồi, Quý Tinh nhìn bên ngoài một chút, Hách Liên Viên đang đi mua đồ, nhìn bầu trời dường như muốn đổ mưa to, nàng lấy hai cái ô từ trên cái tủ xuống rồi lập tức đi ra ngoài.

Hôm nay nơi để hàng cũng nghỉ, bởi vì trời sắp mưa, Nam Cung Hi không nán lại ở nơi để hàng, mà lại tới tiệm bán đồ ngọc, chỉ là lần này hấn không đi vào, mà đứng ở trước miệng, không biết nghĩ cái gì ở tại đây.

Tí tách. . . Bầu trời bắt đầu đổ mưa, Quý Tinh đi được nửa đường thì phát hiện ra mưa rất lớn, lập tức mở một cái ô ra, còn cái kia thì nắm chặt trong tay, vội vã hướng chạy về phía nơi Hách Liên mua đồ.

Róc rách. . . Mưa như trút nước, Hách Liên Viên mua đồ xong vừa muốn đi ra ngoài, thì bị mưa to phía ngoài làm cho ngừng bước chân, nhìn mưa này, trong nhất thời sẽ không ngừng ngay được, nhưng. . . Hấn sợ Quý Tinh đói bụng lắm, cần rằng một cái, hấn xông ra ngoài.

Quý Tinh đi qua một cửa tiệm bán ngọc thì đột nhiên phát hiện ra một người đứng ở trong mưa, vốn nàng không hề để ý đến, nhưng có cảm giác không ổn, nàng tiến lại xòe ô che đầu người đó, "Người không sao chứ? Mưa lớn như vậy, mau trở về đi." Hình như người ấy rất cao, nàng cũng được coi là cao, nhưng còn phải hơi nhón chân lên để che dù.

Nghe được âm thanh này, Nam Cung Hi chấn động, sau đó khẽ quay đầu lại, là nàng sao? Mưa quá lớn, Quý Tinh thấy được mặt của hấn, khuôn mặt đầy râu ria, tuyệt nhiên không thể nhìn ra hình dáng của hấn như thế nào, nhưng người trước mắt nửa ngày cũng không nói chuyện, không phải bị cảm chứ?

"Sao người lại không nói lời nào? Có phải không nói chuyện được đúng không?" Nam Cung Hi chỉ nhìn nàng chăm chăm chứ không có phản ứng, Quý Tinh cho là hấn thừa nhận, thật là tội nghiệp, lại là một người cầm, nhưng tại sao hấn lại đứng ở trong mưa?

Hách Liên Viên chạy được nửa đường, lập tức nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, vội vàng chạy tới, "Tinh nhi, làm sao nàng lại đi ra? Người kia là ai?" Hấn không hiểu liếc nhìn người bên cạnh.

"Ta thấy trời sắp mưa, lấy cho huynh một cái ô, người này, ta cũng vậy không biết, chỉ là nhìn đến hấn đứng ở trong mưa, đứng rồi, sắp huynh lại đội mưa chạy về rồi hả?" Nói đến đây, Hách Liên Viên giu giu tóc còn ướt, "Ta sợ nàng đói bụng." Quý Tinh không biết phải nói gì rồi.

"Chúng ta trở về đi thôi, cái ô này cho người." Quý Tinh nói với Nam Cung Hi rồi đưa chiếc ô trong tay cho hấn, Nam Cung Hi run rẩy nhận lấy cái ô, Quý Tinh vội vàng mở cái ô còn lại ra, Hách Liên Viên nhận lấy cái ô, khoác vai của nàng rồi cùng nhau rời đi. Nam Cung Hi nhìn theo bóng lưng của bọn họ đang rời đi, cũng đi theo.

Mưa bên ngoài tiếp tục rơi xuống, không có dấu hiệu ngừng, ngược lại càng lúc càng lớn hơn, lúc này một bóng dáng xuất hiện tại trước cửa phòng, mưa lớn vô cùng, bóng dáng của hấn hòa cùng với làn mưa, giống như một ảo ảnh.

Nhìn căn nhà trước mặt không thể coi là lộng lẫy, hẳn có thể đoán được bên trong không có nha hoàn, nhưng nam nhân mới vừa hẳn nhìn thấy, rất anh tuấn, đối xử với nàng rất tốt, là vợ chồng bình thường sao?

"Mau đến đây, uống canh gừng đi." Quý Tinh bưng chén canh đến trước mặt Hách Liên Viên, giờ phút này hẳn nhìn chén canh kia, cảm giác trong lòng không biết là gì, nhận lấy chén canh, trực tiếp uống cạn một hơi, may mà canh không nóng, nếu không hẳn đã bị phỏng rồi.

"Tĩnh nhi, đúng rồi, nàng phải mau ăn thứ ta mới mua đi." Nói xong mau chóng mở bọc giấy ra, quý chuyện chú ý tới, toàn thân hẳn đều ướt cả rồi, nhưng cái bọc giấy đó không hề có dấu vết bị ướt chút nào.

"Ừ, lần sau mưa lớn như thế, huynh nên chờ một chút rồi trở về, nếu không ngã bệnh ai chăm sóc huynh đây? Thân thể ta cũng không khỏe gì." Nghe được lời quan tâm của nàng, Hách Liên Viên cảm thấy làm tất cả đều đáng giá.

"Không có lần sau nữa." Hắn vui mừng trả lời, Quý Tinh ăn mấy thứ hẳn mua, mắt nhìn ra phía ngoài cửa, mới vừa rồi lúc đi vào cửa không khóa, nàng mang thai đã 5 tháng rồi, nhưng nhìn cứ như mới ba tháng, đây cũng là nguyên nhân khiến mọi người ở đây hiểu lầm bọn họ.

Nhìn một chút, hình như nàng thấy một bóng người ở nơi xa, nàng dụi dụi mắt nhìn lại, không có gì, không phải quý dị như vậy chứ? mới vừa rồi không phải nàng thấy được. . . Vừa nghĩ tới có thể là thứ đó, nàng lập tức bị ghen, "Khụ khụ. . . Khụ khụ. . . Khụ khụ. . ." Nàng vỗ ngực.

"Tĩnh nhi, nàng làm sao vậy? Nhanh, uống nước đi." Hách Liên Viên giúp nàng vỗ lưng, chỉ chốc lát sau, cuối cùng nàng cũng thở được. "Đi đóng cửa lại đi." Ban ngày lại gặp quý, dọa chết người.

Hách Liên Viên không biết tại sao nàng đột nhiên kích động như vậy, nhưng vẫn đi tới đóng cửa lại, chỉ là khi đến cửa, hắn cũng nhìn thấy một bóng người, lúc cẩn thận nhìn lại thì không thấy nữa, chẳng lẽ mới vừa rồi nàng cũng trông thấy thứ đó sao? Nghĩ như vậy, hắn vội vã đóng cửa lại rồi.

Đứng ở đằng xa không phải quý, mà là Nam Cung Hi, bởi vì mưa quá lớn, cộng thêm có chút sương mù lập tức xuất hiện tình trạng thoát ần thoát hiện. Nhìn hai người bên trong chung đụng, hắn nắm chặt cán ô trong tay trong tay, cho đến khi Hách Liên Viên đứng dậy đóng cửa lại, lúc này hắn mới che dù xoay người biến mất trong mưa. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chương 79.1: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (2)

Khi Nam Cung Hi trở lại nơi chứa hàng, hẳn đã sốt rất cao, nhưng không có ai chú ý đến hắn, cho đến sáng sớm ngày thứ hai, đoàn người cũng phải làm việc trở lại, lúc này mới phát hiện hẳn đã sốt sốt đến hôn mê bất tỉnh, lập tức đi tìm Trương Đạt, bởi vì mọi người đều biết đại tiểu thư coi trọng hắn, cho nên cũng đi báo cho Triệu Trà Trà.

"Tất cả đều tránh ra cho ta." Triệu Trà Trà mang theo đại phu tới, chẳng qua đám người vây quanh làm cho đại phu không đi vào được, nàng mới hét lên như vậy, đám người tự động tách ra nhường một lối đi, lúc này đại phu mới đi vào bắt mạch cho hắn.

"Như thế nào? Hắn không sao chứ?" Triệu Trà Trà hỏi đại phu, cũng có rất nhiều người đang đợi câu trả lời của ông, đại phu thở dài, thu bàn tay đang bắt mạch lại, "Hắn bị phong hàn cộng thêm bị nhiễm trùng, phải nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ kê toa thuốc." nói xong lấy giấy, bút viết từ trong hòm nghề thuốc ra.

"Người, mau đi bốc thuốc." Triệu Trà Trà đưa phương thuốc cho Trương Đạt, Trương Đạt cầm lấy phương thuốc rồi lập tức bước nhanh ra ngoài. "Người, mau đi bưng nước và khăn lông đến đây." Nàng nói với người đứng gần mình nhất. "Được!" Người nọ lập tức chạy ra ngoài.

Khi nhóm người nhìn Triệu Trà Trà coi trọng chăm sóc cho người trên giường, đều khiến bọn họ không khỏi trở mắt nhìn nhau, xem ra người căm sắp hết những ngày sống dễ chịu rồi, đã lâu như vậy, đại tiểu thư rất ít khi coi trọng nam nhân nào.

"Triệu tiểu thư, thuốc đây." Trương Đạt bưng chén từ bên ngoài đi vào, nơi này là chỗ ở của những nam nhân thô kệch cao lớn, hẳn mấy lần muốn mở miệng nói nàng rời đi nhưng không dám, "Ừ, đưa cho ta." Nàng tiến lên nhận lấy thuốc, thổi thổi, sau đó đặt thuốc xuống bên cạnh giường, rồi muốn tự mình đỡ người nằm trên giường lên.

"Đại tiểu thư, để đó cho tôi đi." Một người xung phong tiến lên nhận việc giúp nàng, một thiên kim đại tiểu thư, làm sao có thể đỡ được một đấng mày râu chứ, Triệu Trà Trà cũng không cự tuyệt, xác thực, nàng muốn dìu hắn sẽ rất vất vả.

Đỡ được người rồi, Triệu Trà Trà cầm chén lại gần miệng của Nam Cung Hi, lúc này mới phát hiện ra hẳn vốn không thể uống vào bình thường, "Các người đều đi ra ngoài." Nàng nói với đám người phía sau, đám người này, kẻ nhìn ta, ta nhìn người, đây là chỗ bọn họ nghỉ ngơi mà.

"Đại tiểu thư, để tôi dứt." Người kia lại xông tới, gần đây hẳn và người căm có qua lại, hơn nữa nhìn người căm giống như hẳn không thích đại tiểu thư, ngộ nhờ có thể nào, hẳn sợ người căm lại khổ sở.

Triệu Trà Trà không cam lòng, nhưng có nhiều người ở đây như vậy, nàng cũng không tiện từ chối, lại đưa chén thuốc cho người kia, người nọ nhận lấy chén, một tay đỡ đầu Nam Cung Hi dậy, một tay bưng thuốc, để cho đầu của hắn hơi ngưỡng, cầm chén lại gần hắn, đút thuốc từng từng chút một, có lẽ Nam Cung Hi có dấu hiệu tỉnh lại rồi, thuốc kia hắn lại có thể nuốt xuống được.

"Người tên là gì?" Triệu Trà Trà nhìn người kia rồi hỏi, "Bầm đại tiểu thư, tiểu nhân tên Hoàng Nhân." Triệu Trà Trà gật đầu một cái, "Vậy thì tốt, người chăm sóc hắn nhiều một chút." Hoàng Nhân gật đầu một cái, nàng không nói hắn cũng sẽ làm, hắn vốn rất đồng cảm với người câm.

"Trương Đạt, người đi ra ngoài một chút." Triệu Trà Trà đứng dậy đi ra ngoài, Trương Đạt đi theo phía sau nàng, không biết đại tiểu thư muốn nói cái gì. Ngoài cửa, Triệu Trà Trà mắt nhìn một chỗ, "Trương Đạt, cho hắn thêm tiền công đi, ta sẽ tặng thêm bổ sung." Trương Đạt ở một bên gật đầu một cái, thì ra là cấp thêm tiền công cho người câm này, chỉ là người câm nà gắng sức như vậy, đúng là nên cho thêm.

Trong nhà, Nam Cung Hi mơ màng mở mắt ra, Hoàng Nhân lập tức tới gần, "Người câm, người cuối cùng cũng tỉnh!" Nghe lời của hắn, Nam Cung Hi nhủ mày lại, có ý tứ gì? "Haizz, ngày hôm qua người sao thế? Thế nào lại phát sốt rất lợi hại? Nếu không phải đại tiểu thư tìm đại phu, người..." Đại khái Nam Cung Hi nghe hiểu ý tứ của hắn ta, thì ra là hắn lên cơn sốt.

"Người câm, người đi đâu vậy?" Hoàng Nhân không hiểu nhìn hắn, bởi vì hắn chưa bao giờ nói chuyện, cũng không có người biết tên của hắn, cho nên ai cũng đều gọi hắn là người câm, mà hắn cũng không dị nghị. Nam Cung Hi không để ý đến hắn, mà cầm túi y phục của mình lên, lấy ra một bộ y phục tương đối sạch sẽ thay, quay một vòng trong phòng, cầm lấy chiếc dù ở trong góc, rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài Triệu Trà Trà vẫn chưa đi, nhìn thấy hắn bước ra ngoài thì kinh ngạc một chút, nhanh như vậy mà hắn đã tỉnh rồi? "Người không sao chứ?" Nàng tiến lên, Nam Cung Hi khẽ lướt qua nàng, hắn không muốn thiếu nàng một phần ân huệ, động tác của Triệu Trà Trà cứng đờ, hình như hắn vẫn bài xích nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Chương 79.2: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (2)

"Người muốn như thế này mà đi ra ngoài sao?" Nhìn hắn hình như đã đổi y phục, nhưng... "Trên mặt người có cần xử lý một chút hay không?" Để râu ria mọc đầy như biến thành hổ phỉ, đến nỗi chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của hắn, Nam Cung Hi không nói một lời đi lướt qua người nàng.

"Đại tiểu thư, tên câm này luôn kỳ quái như vậy, người đừng để trong lòng." Trương Đạt vội đi ra hoà giải, Triệu Trà Trà cũng không nói một lời, nhìn về phía Nam Cung Hi vừa đi, sau đó nhìn sang Trương Đạt, rồi cũng đi mất.

"Hách phu nhân, nàng lại ra ngoài mua thức ăn à?" Một đại thẩm quay về phía nàng mà hỏi, "Đúng vậy, đi bộ một chút cũng coi như vận động." Thái độ của nàng bình dị gần gũi rất được lòng người Lâm Hương, ai cũng đều thích nàng, chủ yếu nhất vì nàng là người phụ nữ đức hạnh, đã mang thai còn đến chợ mua thức ăn, đây là chuyện mà những người nhà có tiền vốn không phải làm, cho nên những người buôn bán nhỏ ở chợ kia đặc biệt quan tâm nàng.

Quý Tĩnh đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn làm món ăn hiện đại, cho nên mới yêu cầu làm cho Hách Liên Viên đi đến cửa hàng xem một chút, còn nàng thì ra ngoài mua thức ăn, lại nói Hách Liên Viên nghe thấy nàng nói sẽ làm cơm, hắn vừa vui mừng lại vừa lo lắng, vui vì có thể được ăn đồ do chính tay nàng làm, còn lo nàng sẽ tự làm mình bị thương. Quý Tĩnh phai liên tục cam đoan, hắn mới đồng ý để cho nàng xuống bếp.

"Hách phu nhân, đây, thịt của người, tính người chín đồng là được rồi." Người kia nói xong, không ngờ Quý Tĩnh còn sáng khoái đưa cho hắn một đồng hai, nói thật nàng không thiếu tiền, bởi vì nàng rõ ràng kiếm được bạc, mà nó cũng không dừng lại ở đây, mỗi tháng tiền cũng đều được đưa đến một lần, là hoa hồng được chia của Gấm Nghê phường và cửa hàng Tam Lánh.

"A Cừ, lần sau đừng khách khí, một đồng hai, nên thu cứ nên thu, ta cũng không thiếu bạc, thật đấy." Mặc dù nàng liên tục giải thích, nhưng không có mấy người tin, "À? Vậy cũng tốt, cái này cho người." Nói xong lấy ra một cái thận heo, vẫn cứ đưa cho Quý Tĩnh, "Có thai nên bồi bổ nhiều một chút." Nhìn bộ dạng của hắn, Quý Tĩnh cũng không đùn đẩy nữa, không ngờ người ở nơi này lại giống Đô thành đều tốt bụng như vậy.

Tiếp theo Quý Tĩnh lại đi mua thức ăn, đại khái tình huống cũng giống như vậy, trả tiền xong còn cố gắng nhét thêm món ăn cho nàng, trên cơ bản là mua một nửa được một nửa, làm cho nàng rất ngại ngùng, chỉ có thể nói cảm ơn liên tục.

Sau khi mua đồ xong, nàng xách theo giỏ đi về, lúc này trong giỏ xách đã tràn đầy cả một giỏ rồi, nàng khàn giọng bật cười, thở dài lắc đầu một cái, người ở đây cũng thật nhiệt tình, nghĩ đi nghĩ lại chỉ chốc lát nàng đã về đến cửa.

"Xin hỏi, người tìm ai?" Vừa muốn mở cửa, lại phát hiện ra người đứng ở bên cạnh, mới vừa rồi nàng không có chú ý, người nọ chỉ nhìn nàng, nhưng không lên tiếng, cho đến khi hắn đưa ra một cây dù, lúc này Quý Tĩnh mới nhớ ra, hắn không phải là người câm lúc trước sao?

"Thật ra thì cái ô này người cứ việc xài đi, nhà của ta còn mà." Nhưng người ở trước mắt vẫn như cũ lần nữa đưa chiếc ô ra, Quý Tĩnh nhìn hắn một chút rồi thở dài, vừa muốn đưa tay ra nhận lấy cái ô, lại phát hiện ra trong tay mình đồ biến mất, rõ đã được đối phương cầm, kỳ lạ hơn là hắn còn mở cửa giúp nàng.

Nhìn người tự mình tới, Quý Tinh cau mày, ở đâu ra người cảm kỳ quái như thế? Nàng và hấn lại không quen. Nam Cung Hi đi vào bên trong, phát hiện ra nơi này thật sự rất mộc mạc, không khỏi cau mày, nàng không nên sống ở trong hoàn cảnh như vậy, hấn nhều mây lại phụ quân của nàng sao có thể để nàng ra ngoài mua thức ăn nấu cơm chứ, nghĩ như vậy, hấn lại càng không có hảo cảm với người đàn ông kia, kỳ lạ hơn vẫn là hấn, hấn đang làm cái gì vậy?

"Cái đó, người đưa đồ cho ta, ta đi nấu cơm." Mặc kệ hấn như thế nào, Quý Tinh giành lấy cái rổ, chẳng lẽ người này đầu óc có vấn đề sao? Nàng đi tới phòng bếp ở bên, vừa dùng ánh mắt trông nghiêng mà nhìn người trong phòng.

Nàng cất thức ăn ở trên bếp lò, thấy không có gì sai sót, lập tức muốn đi nấu lửa, lại phát hiện đã có người đứng ở nơi đó giúp nàng rồi, đây không phải là người cảm? Không đi sao? Còn nữa hấn tiến vào lúc nào vậy? thế nào nàng lại không phát hiện ra?

"Này. . . Người có phải đôi bụng hay không?" Nếu không giải thích thế nào khi hấn cùng với nàng đi vào bếp, gần như Nam Cung Hi không thể không gật đầu khi nghe thấy, nói như vậy cũng đúng, tối hôm qua đến giờ hấn còn chưa ăn gì.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 79.3: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (2)

Editor : Mai Tuyết Vân

"Được rồi, vậy thì người ở lại ăn cơm đi." Dù sao nàng cũng không ngại làm nhiều một chút cũng, nghĩ như vậy, nàng bắt đầu cầm lấy cái xẻng trong tay, có người nấu lửa rồi nàng cũng không cần phải bận rộn cả hai việc.

Theo cách làm hiện đại, nàng cũng không có làm bao nhiêu thứ, lật từ kê đinh, trứng chiên cà chua, thịt kho, cộng thêm một tô canh cùng một số thức ăn kèm, đột nhiên lại làm nhiều món ăn mặn như vậy, bỗng nhiên nàng thấy cần đến người đứng ở cửa.

Trình bày món ăn mới làm ra. "Này. . . Có thể cùng với ta mang thức ăn ra được không?" Nàng không biết tên của hấn, mà hình như hấn cũng không nói chuyện được, cho nên không biết làm sao để gọi hấn, Nam Cung Hi đứng lên, một mình bưng toàn bộ đồ ăn ra ngoài, Quý Tinh ở bên cạnh nhìn hấn mà thấy chóng mặt. . . Chuyện này. . . Một mình hấn có thể cầm cả bốn cái mâm sao? Này đợi đã. . . nàng nhìn vào trong nồi cơm, chắc chỉ đủ cho một mình hấn ăn thôi ư?

Thôi, mặc kệ, nàng xoay người đi bới cơm, cố ý cầm một cái chén lớn một chút, sau đó bới chén cơm thật đầy, cũng bới thêm cho mình một chén tương đối ít, mà nàng cũng không biết bao giờ Hách Liên Viên trở lại, dù sao thì thức ăn này đến buổi tối vẫn ăn được, thời tiết không nóng lắm.

Nàng cầm hai chén cơm trắng đi lên nhà trong, đứng ở trước cửa, lập tức thấy người cảm đã đặt xong thức ăn lên bàn đang đứng ở nơi đó nhìn, không phải rất rất nhiều sao? Thật ra Nam Cung Hi rất kinh ngạc vì tay nghề của nàng, nàng lại có thể biết làm cơm, hơn nữa nhìn bên ngoài rất ngon.

"Cho người, đói thì ăn thôi." Nàng đưa chén cơm tới trước mặt hấn, Nam Cung Hi vươn tay vừa muốn nhận lấy, lại phát hiện ra trên tay mình đầy vết đen, Quý Tinh vội buông chén xuống, đi tới bên cạnh lấy cái khăn, chẳng qua lúc nàng ngăn cản cả người để lấy lại tinh thần, chỉ thấy Nam Cung Hi đã ra sức chùi tay vào quần áo trên người, đến khi hấn cảm thấy sạch sẽ, mới bưng chén lên, cầm đũa lập tức ăn.

Quý Tinh nhìn khăn lông trên tay mình một chút, thờ dãi, lại lần nữa treo khăn lên, xem ra hấn không cần, nàng trở lại ngồi xuống bàn ăn, bưng chén của mình lên, chỉ có điều đang ăn thì nàng bỗng hoàn toàn yên lặng, tại sao toàn bộ thức ăn của nàng hấn đều không động và? Những món thịt kia cũng không động đến.

"Một nam nhân, nên ăn nhiều thịt một chút." Nàng gấp những miếng thịt lớn vào chén của hấn, Nam Cung Hi không ngẩng đầu lên, chỉ sừng sốt nhìn thịt trong chén một chút, ngay sau đó há to miệng mà ăn, Quý Tinh lắc đầu một cái, ăn chút trứng chiên cà chua vị tương đối nhẹ.

Quý Tinh phát hiện người trước mắt ăn hết cơm trắng, mà nàng vẫn thức ăn trước mặt thế kia lại không hề động đến, mới vừa rồi nàng gấp thịt cho hấn cũng đã ăn hết, trong chén chỉ còn lại một nửa cơm trắng, hấn thật là. . . Nàng thật hết ý kiến.

"Thích ăn thì cứ gấp, đừng khách khí." Nói xong nàng lần nữa gấp thêm thức ăn giúp hấn, nhìn hấn ăn toàn cơm trắng nàng lại khó chịu, thấy vậy thì người này rất chịu khổ, sợ là trước kia chưa từng ăn món ăn ngon như vậy, nàng nghĩ như thế.

"Cô nương, thật là cảm ơn cô." Một bà lão nói cảm ơn với người con gái trước mặt, "Không có việc gì đâu, lão bà người mau vào đi." Nàng thúc giục, bà lão kia nhìn nàng, ngay sau đó xoay người đi vào nhà, mà Triệu Trà Trà cũng xoay người rời đi, chẳng qua khi đi đến một ngôi nhà, thì dừng lại.

Nàng ở trên chợ mới vừa cầm đồ giúp cho lão bà, thật sự là quá nhiều, nàng thấy bà đã cố hết sức, lúc này mới tiến lại giúp bà, không ngờ chắn bị trở về lại bất gặp cảnh như thế này.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân làm hấn không muốn tiếp nhận nàng sao? Nàng nhìn hai người trong nhà kia, người không biết còn tưởng rằng bọn họ

là vợ chồng, nhưng là nữ nhân kia Triệu Trà Trà biết, chính là nữ nhân lần trước người cầm đũa phải, tên gì Hách phu nhân, chỉ là bọn hắn rút cuộc có quan hệ gì đây? Đứng ở trước cửa nàng suy tư một chút, cuối cùng liếc nhìn bên trong nhà, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Chương 80.1: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (3)

Editor: Mai Tuyết Văn

Ở bên kia Hách Liên Viên giao hết đồ cho chương quỹ thương hội, rồi vội vã trở về, chương quỹ muốn giữ hắn lại ăn cơm nhưng hắn lắc đầu, hắn có vẻ rất lo lắng cho Quý Tinh, nhất định một mình nàng làm cơm sẽ không được, chẳng qua khi hắn trở về nhà lại thấy một bóng lưng của đàn ông, người kia là ai? Mang theo sự nghi ngờ, hắn tiến vào nhà rất nhanh.

"Huynh trở về rồi? Ăn cơm chưa?" Quý Tinh kinh ngạc nhìn người mới đến, nhìn thời gian nàng cho là hắn sẽ không trở về ăn mới đúng. "Không có, một mình nàng ở nhà ta không yên lòng." Hắn nói xong, thân thể người đang vui đầu ăn cơm khẽ cứng lại một chút.

"Ta bới cơm giúp huynh." Nói xong Quý Tinh định đi vào phòng bếp, lại bị Hách Liên Viên ngăn cản, "Nàng đừng đi nữa, để ta tự đi." Hắn buồn bực nhìn người ngồi trên ghế rồi xoay người đi ra ngoài, không bao lâu sau Hách Liên Viên đã bụng chén cơm đến.

"Tinh nhi, những thứ này đều do nàng làm hay sao?" Hắn ngồi trên ghế, đưa mắt nhìn thức ăn trên bàn, Quý Tinh gật đầu, Hách Liên Viên lập tức cầm đũa lên ăn, "Ừ, ăn rất ngon." Vừa ăn hắn vừa tán dương, trêu chọc làm Quý Tinh bật cười, "Đừng nói chuyện, cơm phun ra ngoài thật không nên." Lời này vừa nói ra, quả nhiên Hách Liên Viên không nói chuyện nữa, chỉ là ánh mắt không ngừng liếc nhìn người ngồi bên cạnh.

Quý Tinh cũng biết hắn đang đợi nàng giới thiệu, nhưng mà nàng và người cầm không quen biết, cũng không biết nói thế nào, vậy thì dứt khoát không nói cái gì. Nam Cung Hi thấy Hách Liên Viên trở lại, vội vã ăn cơm cho xong, rồi đứng dậy xông ra ngoài, Quý Tinh còn chưa kịp phản ứng, hắn đã bỏ chạy rất xa, lúc này Hách Liên Viên không nhịn được lên tiếng.

"Tinh nhi, người mới vừa ở đây là ai vậy? Sao lại kỳ quái đến thế?" Khi ăn đã không nói chuyện, lúc ăn xong lại trực tiếp bỏ chạy. "Hắn à? Chính là cái người lần trước chúng ta cho mượn dù đó mà, huynh còn nhớ không? Hôm nay hắn cầm ô trạc, sau đó hắn đối bụng, ta lập tức giữ hắn lại ăn cơm, nhìn bộ dạng của hắn rất nghèo, haizz!" nàng thở dài, Hách Liên Viên nhìn về phía Nam Cung Hi bỏ chạy.

"Vậy tại sao hắn lại không hề nói chuyện?" Hắn vẫn luôn cúi đầu, vốn không thể nhìn thấy diện mạo của hắn, nói đến đây, Quý Tinh lại càng thêm thờ dài, "Thật may là lúc này huynh không hỏi ta, ta đoán hắn bị câm, bởi vì cho đến bây giờ ta vẫn chưa nghe hắn nói câu nào." Hách Liên Viên gật đầu một cái, may mắn lúc này hắn không hỏi, nếu Quý Tinh trả lời thẳng rằng hắn bị câm, có thể sẽ làm hắn bị dả kích.

Lập tức chuyển sang chuyện khác. "Nàng làm thức ăn ăn ngon thật, ta lại đi bới thêm một chén." Nói xong hắn đứng dậy đi đến phòng bếp, còn Quý Tinh thì vẫn trầm tư nhìn ra cửa, đôi mắt của người cầm nhìn rất quen thuộc, chỉ có điều hình như hắn cố ý tránh né cái nhìn của nàng, cho đến bây giờ nàng vẫn không nhớ được đã từng gặp hắn ở nơi nào.

Nam Cung Hi xông ra ngoài, đi tới đi lui ở trên đường, bắt tri bắt giác lại tới tiệm bán ngọc, nhìn vào bên trong, hình như có một đôi vợ chồng đang mua đồ cho con của mình, con ư? Hắn sờ vào bên trong túi tiền, nếu không thì mua đồ cho con của nàng vậy sao?. Nhìn đôi vợ chồng đi ra từ bên trong, nhìn qua bên cạnh một chút, trang sức bằng vàng? Nơi này thì ra còn có bán cái này ư?

Lần nữa hắn đi vào tiệm buôn ngọc, chương quỹ nhìn cách ăn mặc của hắn, vốn không thèm để ý đến, nhưng khi nhìn kỹ lại lập tức vội vàng ngheh đón: "Công tử ư, ngài muốn mua cái gì?" ông cười nịnh bợ đi đến bên cạnh hắn, Triệu tiểu thư đã nói rồi, về sau hắn cứ đến mua đồ thì cứ ghi vào sổ sách coi như là nàng mua.

"Trang sức dành cho trẻ con mới vừa rồi có còn hay không?" sắc mặt chương quỹ cứng đờ, ngay sau đó khôi phục tinh thần, "Có, có, để ta đưa ngài đi xem." Nói xong đi tới phía sau quầy, lấy ra một khay, phía trên tất cả lớn nhỏ đều là trang sức dành cho trẻ con.

Nam Cung Hi cẩn thận nhìn, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một một tấm lá vàng, ánh sáng hoàng kim của râu chuỗi rực rỡ, hình dáng lại vô cùng đẹp mắt, hắn nhìn thấy vậy. "Cái này. . . bao nhiêu tiền? hắn cầm đồ vật lên, chương quỹ nhìn hắn một chút.

"Công tử có thể ra giá bao nhiêu?" sắc mặt Nam Cung Hi cứng đờ, ngay sau đó lại lục túi quần của mình, đếm, cũng chỉ có ba lượng bạc mà thôi, chương quỹ cũng nhìn thấy. "Cái này, hai lượng bạc, ngài cũng biết trang sức cho hài tử không dùng nhiều nguyên liệu, cho nên giá cả cũng rất phải chăng." Nghe được ông ta nói như vậy, sắc mặt Nam Cung Hi mới giãn ra, số tiền này, hắn có.

"Đây." Sau khi trả tiền xong, hắn cẩn thận từng li từng tí nhét đồ vật vào trong ngực, rồi đi ra ngoài, chương quỹ thấy hắn đã đi xa rồi, vội đi tới sau quầy, xem lại sổ sách, chuẩn bị sai người đến chỗ Triệu tiểu thư lấy tiền về, tám trăm lượng, chương quỹ vui vẻ cười, còn về việc tại sao người nợ lại mua cái đồ ông không suy nghĩ nhiều lắm gì.

"Người cầm, người đã trở lại rồi, đại tiểu thư đang chờ người ở trong phòng, ở đây hắn và người cầm ở chung một phòng, ở đây đều là hai người một

gian, hần thì được phân ở cùng với người cam

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 80.2: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (3)

Nam Cung Hi cau mày đẩy cửa phòng ra, đằng sau cánh cửa, Triệu Trà Trà an vị ở trên ghế, hình như đã chờ hần rất lâu, Hoàng Nhân nhìn vào bên trong, thầm nghĩ tới Triệu tiểu thư cũng thiệt là, nơi này cũng là phòng của hần, lại có thể bị đuổi ra ngoài.

Nghe được tiếng mở cửa, Triệu Trà Trà ngẩng đầu lên, hần đã trở về?. Nàng đứng dậy, thấy Hoàng Nhân ở phía sau cánh cửa thì trừng mắt liếc hần, người ngoài cửa vội vàng rời đi. “Người đã đi đâu vậy?” Giọng điệu của nàng giống như một người vợ đang chất vấn phu quân của mình, làm cho Nam Cung Hi rất bất mãn, nói ra thì giữa nàng và hần cũng chưa từng có bất kỳ cái gì.

Nam Cung Hi không để ý tới nàng, trực tiếp đi tới bên giường rồi nằm xuống, mới vừa nãy ăn quá no, hần không muốn cử động nữa, cứ nằm như vậy rất tốt, nhìn bộ dáng của hần, Triệu Trà Trà lại thầm mắng bản thân, hần không thể nói chuyện, sẽ trả lời nàng thế nào đây.

“Mới vừa rồi ta đều thấy được, cô nương đó là cái gì với người vậy?” Thân thể người trên giường cứng đờ, nàng theo dõi hần sao? Hần quay đầu nhìn nàng, Triệu Trà Trà biết hần hiểu lầm rồi, “Việc này, chỉ là ta tình cờ đi ngang qua đó.” Khi nàng giải thích, Nam Cung Hi lại nghiêng đầu, trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Nhìn thấy bộ dạng của hần, Triệu Trà Trà quyết định không hỏi nữa, tự nàng tìm ra đáp án sẽ tốt hơn, dù sao nàng cũng biết cô gái ấy ở đâu, nghĩ như vậy, nàng xoay người đi ra ngoài, Hoàng Nhân ở ngoài cửa thấy nàng sắc mặt không tốt đi ra ngoài, hần lập tức chạy đến bên cạnh nàng, Triệu Trà Trà không thèm nhìn hần, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Hoàng Nhân đi vào trong phòng, phát hiện Nam Cung Hi đang nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi ư? Lại liên tưởng đến sắc mặt mới vừa rồi của đại tiểu thư, hần không khỏi thở dài, đây chính là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình mà

Quý Tinh và Hách Liên Viên vừa ăn cơm xong, lại kinh ngạc nhìn người ngoài cửa, vì sao bọn họ lại tới đây? “Tĩnh nhi, tỷ tới thăm muội!” Lâm Nhược Tịch kích động nhào lên phía trước ôm lấy nàng, mà sắc mặt nam nhân đằng sau lưng nàng rõ ràng đã biến thành không tốt.

“Nhược Tịch, làm sao tỷ biết đến nơi này?” Quý Tinh nhìn nàng, không phải nàng mới tân hôn không lâu sao? Nói đến chuyện này, lại nhìn mặt của Đường Tĩnh Thiên tái xám, Lâm Nhược Tịch nổi giận. “Còn phải nói sao? Đều tại cha ta, sao lại có thể trói ta bắt thành thân chứ, ta không muốn bị tách rời khỏi Tĩnh nhi!” Nói xong còn nũng nịu kéo tay áo nàng

“Lâm Nhược Tịch! Cô chú ý một chút cho ta, không thấy bụng của Tĩnh nhi ư? Hách Liên Viên lên tiếng, lúc này Lâm Nhược Tịch mới nhìn người trước mặt một chút, “Oa! Ta muốn làm mẹ nuôi.” Hách Liên Viên im lặng nhìn nàng, lần nào đến đều thêm phiền, hần nhìn Đường Tĩnh Thiên rồi nhủ thầm, chẳng lẽ người này sợ Lâm Nhược Tịch ư?

“Khụ khụ, Nhược Tịch, chúng ta vẫn nên trở về sớm một chút.” Đường Tĩnh Thiên đứng ở ngoài cửa mở miệng nói, nhưng ai biết được Lâm Nhược Tịch vốn không để ý đến hần, không ngờ sau khi cưới nàng về nhà lại quản lý nàng rất nghiêm, nàng cũng rất bất ngờ, nhưng nàng cũng không thấy bất mãn, cảm thấy rất tốt.

“Muốn đi thì tự chàng đi mà về, thiếp muốn ở lại trò chuyện với Tĩnh nhi.” Nàng mới vừa nói xong, Hách Liên Viên và Đường Tĩnh Thiên cùng nhau đồng thanh nói; “Không được!” Phải nói rằng Đường Tĩnh Thiên nói ra hai chữ này rất bình thường, nhưng nếu là Hách Liên Viên thì thật không có lý do.

“Tên họ Hách kia, tại sao người lại nói không được?” Lâm Nhược Tịch quay đầu nhìn hần, sắc mặt Hách Liên Viên trở nên hồng, đều do mình nói chuyện không chịu suy nghĩ trước, hần liếc mắt nhìn Quý Tinh, quan hệ bọn hần vừa mới tốt lên như vậy, sao một chốc Lâm Nhược Tịch lại biến thành như trước vậy?

“Ta. . . Ta sợ cô quá phiền phức, Tĩnh nhi cần thanh tịnh.” Lâm Nhược Tịch buông Quý Tinh ra, bước từ từ đến trước mặt Hách Liên Viên, “Tĩnh nhi sao? Gọi thân thiết như vậy, chẳng lẽ. . .” Nàng lập tức nheo mắt lại, Hách Liên Viên liếc xéo nàng một cái, “Cô đừng có nói lung tung nữa có được hay không?” Lâm Nhược Tịch về phía sau hai bước, gật đầu một cái, “Thì ra là người ở đây nghĩ lung tung.” Lời nói này chọc giận Hách Liên Viên phải thay đổi sắc mặt.

“Được rồi Nhược Tịch, mới mấy ngày không gặp, đã trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ?” Lâm Nhược Tịch nhún vai một cái “Khi muội thường xuyên bị người khác bói móc, muội cũng sẽ như vậy mà thôi.” Quý Tinh nhìn thấy dáng vẻ của nàng, ngay sau đó nhìn Đường Tĩnh Thiên một chút, bộ dạng của hần ảo não, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì à?

“Tĩnh nhi, ta muốn ngủ chung với muội có được hay không?” Lâm Nhược Tịch đưa cánh tay của nàng, Quý Tinh nhìn Đường Tĩnh Thiên sau lưng nàng, tên kia lại có thể không phản đối sao? Chuyện này rất khác thường.

“Nếu phu quân của tỷ không phản đối vậy thì ở lại đây đi.” Nghe nói như thế, Lâm Nhược Tịch hoan hô một tiếng, ngay sau đó làm mặt quỷ với Hách

Liên Viên, hấn tức giận đến mức thiếu chút nữa không kiềm được mà xông lên dạy dỗ nàng.

"Được rồi, tỳ đừng bướng bỉnh nữa, Quý Tinh gõ một cái lên đầu nàng, Lâm Nhượng Tịch phồng má nhìn Quý Tinh, thấy bộ dạng tức cười này, Quý Tinh bật cười, thấy nàng cười, Lâm Nhượng Tịch cũng bật cười theo, nàng ấy không có việc gì là tốt rồi.

Hôm sau, khi Triệu Trà Trà đi tới trước nhà của Quý Tinh, do dự không biết nên đi hỏi hay không, ngộ nhỡ không có chuyện gì thì sao? Nàng vừa cau mày vừa nghĩ. "Này! Cô là ai? Đứng ở chỗ này làm cái gì?" Lâm Nhượng Tịch mở cửa muốn đi ra ngoài, lại nhìn thấy nữ nhân trước mặt lên lút.

Triệu Trà Trà lấy lại tinh thần nhìn người trước mắt, nàng đi nhầm sao? Cô gái này không phải là người lần trước. "Xin hỏi, Hách phu nhân ở đây sao?" Hách phu nhân? Lâm Nhượng Tịch nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nàng đang nhắc đến người nào. "Không biết, cô đi nhầm rồi" nghe thấy lời của Nhượng Tịch. . . Triệu Trà Trà lui về phía sau hai bước rồi nhìn một chút, không sai mà, ở đây chính là chỗ lần trước, chẳng lẽ đã chuyển đi rồi?

"Nhượng Tịch, làm sao tỳ còn chưa chịu đi ra ngoài?" Quý Tinh kỳ quái nhìn nàng, không phải nói đi ra ngoài mua đồ ăn, sao lại đứng trước cửa nói chuyện cùng với ai vậy? "A, người này đến đây muốn tìm Hách phu nhân, muội có biết đó là ai không?" Quý Tinh nghe nói thế, từ từ bước lên phía trước, Triệu Trà Trà nhận ra nàng chính là Hách phu nhân.

"Người tìm ta có chuyện gì không?" lời nói này của Quý Tinh vừa nói ra, Lâm Nhượng Tịch đã nhìn nàng chăm chăm, Hách phu nhân là nàng sao? Hách. . Hách? Hách Liên Viên! Lúc nào mà bọn họ đã. . nghĩ đến đây, nàng xoay người chạy vào trong nhà như con gió, Quý Tinh lắc đầu một cái, Triệu Trà Trà cũng đang quan sát nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Chương 81.1: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (4)

Này! Người tìm ta có chuyện gì?" Quý Tinh hươ hươ tay ở trước mặt nàng, sao nàng ta lại ngăn người ra như thế nhỉ? Triệu Trà Trà lấy lại tinh thần, "Àc, cô có biết người cầm không?" Người cầm, là ai vậy? Quý Tinh lục lại trí nhớ một lần nữa cũng không nhớ rõ là ai

"Cái đó, người cầm là ai?" Nhìn bộ dáng của nàng không giống như nói dối, Triệu Trà Trà tự cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều, "Chính là người lần trước ăn cơm với cô tại đây." Nàng vừa nói như thế, Quý Tinh lập tức nghĩ ra.

"Là hấn ư, cô là. . ." Phu nhân? Nhìn cũng không giống lắm, chẳng qua đừng hiểu lầm bọn họ là tốt rồi, chỉ có điều người trước mắt nàng vừa nhìnn uạ thì lại là một thiên kim đại tiểu thư, mà người cầm đó. . .Thôi, chuyện này cũng không liên quan đến nàng.

"Việc này. . . Tôi không có ý tứ gì khác, cô đừng để trong lòng." Triệu Trà Trà cảm thấy bản thân mình rất xấu hổ, người ta vốn không có gì cả, tại nàng suy nghĩ quá nhiều. "Àc, không có việc gì cả, cô có muốn vào trong ngồi lại không?" Triệu Trà Trà nhĩ về phía sau lưng nàng một chút ,vội vàng lắc đầu một cái.

Thấy phản ứng của nàng, Quý Tinh vội quay đầu lại, Ôi! Trời ơi! Nhượng Tịch đang làm cái gì vậy? Sao lại có thể cầm cây chổi trong tay mà đuổi theo Hách Liên Viên như vậy, "Thật là xin lỗi, tôi không tiễn cô được." nói xong đóng cửa lại, rồi lập tức đến nơi đang có "Chiến tranh".

"Ngừng! Các người làm sao vậy?" Nàng ngăn ở giữa hai người, Lâm Nhượng Tịch cầm cây chổi trong tay lập tức ngừng lại, "Tinh nhi, muội mau tránh ra, người này, sao có thể đi khắp nơi rêu rao muội là Hách phu nhân chứ." Quý Tinh tiến lên giành lấy cây chổi. nàng còn tưởng rằng có chuyện gì chứ.

"Chuyện này là muội nguyên ý , bằng không bụng của muội đã lớn như vậy, người khác hỏi phu quân của muội là ai, không phải muội sẽ rất lúng túng sao?" Lâm Nhượng Tịch không nói gì, việc này nàng cũng chưa từng nghĩ đến, nhìn Quý Tinh. Haizz! Sớm biết thì nàng đã không lỗ mãng thế này rồi, nàng sẽ không nghĩ đến người tên Nam Cung Hi đây chứ?

"Ta biết rồi." Nàng thấp giọng trả lời, mà Đường Tinh Thiên cũng thức giấc vì ồn ào, "Mới sáng sớm các người ở đây làm cái gì vậy hả?" Hấn tò mò nhìn ba người đứng ở nơi đó, trong đó còn có Quý Tinh đang cầm cây chổi ư?

"Mắc mớ gì tới chàng?" Lâm Nhượng Tịch tức giận nhìn hấn, Đường Thiên sờ mũi của mình không nói gì, trái lại Quý Tinh rất tò mò, tại sao hấn lại sợ Nhượng Tịch như vậy.

"Nhượng Tịch, chuyện này. . chúng ta nên trở về thôi?" Nếu cứ nhất quyết ở lại đây cũng không giải quyết được gì, "Muốn đi thì chính chàng đi mà về, tốt nhất là chàng nên bỏ ta luôn đi." Lời này của Lâm Nhượng Tịch vừa nói ra, về mặt của Đường Tinh Thiên lập tức biến sắc, Quý Tinh nhận định hai người này nhất định có vấn đề.

"Ruột cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì?" Quý Tinh xen ngang vào giữa hai người đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau, "Muội đi mà hỏi hấn, hấn muốn cưới thêm vợ lẽ." Lâm Nhượng Tịch nói xong, Quý Tinh vội nhìn Đường Tinh Thiên, bộ dạng của người 囧, Hách Liên Viên cũng không hiểu rồi, đang tốt đẹp tại sao lại nhảy ra người thứ hai? Sớm biết như vậy đã không đi cướp hôn rồi.

"Tất cả ta đã noi rồi, ta và cô ấy không có chuyện gì cả." Lời nói này của hấn không có sức lực, bởi vì ngay cả hấn cũng không xác định được. "Không

có gì ư? Hai người không mặc quần áo ngủ chung trên một giường mà gọi là không có gì ư? Chẳng lẽ phải đợi đưa trẻ ra đời mới gọi là có gì sao?" Nghe qua cuộc nói chuyện của họ, Quý Tinh cuối cùng cũng hiểu đại khái được một chút.

"Đường Tình Thiên, ta cảm thấy trước tiên ngươi nên xử lý chuyện của cô gái kia cho tốt rồi hãy nói, Nhục Tịch ở lại chỗ này của ta sẽ không có việc gì cả." Không phải nàng thiên vị người nào, mà ngộ nhờ lời Nhục Tịch nói là sự thật, như vậy nàng sẽ rất thất vọng với hắn, không bằng ban đầu đừng cướp hôn gì đó thì tốt rồi.

"Được rồi." Thờ dài, hắn cúi gằm đầu đi ra ngoài, nhìn bóng lưng của hắn càng lúc càng xa, Lâm Nhục Tịch này giờ giải bộ kiên cường cuối cùng cũng không chịu nổi mà khóc òa. "Hu Hu . . . Tinh nhi, nếu sớm biết ta đã không đi cướp hôn." Quý Tinh lại gần ôm lấy nàng đang khóc òa cả lên, Hách Liên Viên cảm thấy mình nên tránh đi, hắn ra hiệu với Quý Tinh rồi ngay sau đó cũng rời đi.

"Được rồi, đừng khóc nữa, khóc nhiều hại thân thể còn không phải tự hành hạ bản thân sao. " Nàng vỗ lên bờ vai của Nhục Tịch! Dù là ở cô đại nhưng loại chuyện này thời hiện đại cũng có, chỉ là không biết sao lại lộ liễu như vậy thôi.

"Ừ, còn có Tinh nhi tốt." Nàng hít mũi một cái, nàng cũng muốn học Quý Tinh đáng vẻ kiên cường, không thể khóc! Không thể khóc! Nhục Tịch buông Quý Tinh ra, dùng tay áo dụi dụi con mắt. "Được rồi, Tinh nhi, muội dẫn ta đi dạo phố đi." Nhìn nàng bình tĩnh hơn nhiều, Quý Tinh gật đầu một cái, sau đó hai người đi về phía khu chợ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 81.2: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (4)

Editor : Mai Tuyết Vân

Còn Nam Cung Hi vẫn làm việc trước sau như một, lúc nhận tiền công, tuy chỉ có công việc là ngày càng ít đi, mà tiền công lại ngày một nhiều thêm so với trước, không cần suy nghĩ nhiều đây nhất định là do Triệu Trà Trà giờ trở quý, nhưng hắn được nhận nhiều tiền thế này cũng bởi vì hắn được việc.

Đứng ở trước cửa tiệm thuốc, hắn có một số việc muốn hỏi đại phu, nhưng không đợi hắn đi vào hỏi thì đã có hai người vừa đi ra trả lời thay hắn "Trưởng công, đứa trẻ trong người thiếp muốn ăn đồ chua." Một người con gái quay sang nói với nam tử, "Được, ngày mai ta lập tức đến khu rừng sau ngọn núi hái một chút mận tươi cho nàng." Nói xong hai người vừa nói vừa cười rồi rời đi.

Phía sau núi? Nam Cung Hi dừng bước chân lại, hắn biết rồi, ngay sau đó xoay người rời đi, không ngờ lại đụng phải người khác, "Ồ! Cái người này người không biết nhìn đường à!" Lâm Nhục Tịch ghét bỏ nhìn người trước mắt, vừa nhìn đã biết là một kẻ nghèo mạt thô lậu.

Hắn liên tục khom lưng cúi đầu với nàng, "Thì ra là người câm." Nghe được giọng nói của Quý Tinh như vậy, Nam Cung Hi chợt ngừng đầu, chỉ là vừa nhìn thấy người đứng bên cạnh Lâm Nhục Tịch, đã lập tức cúi gằm đầu xuống, trùng hợp như vậy lại đụng phải các nàng.

"Được rồi, Nhục Tịch, muội hiểu rõ tâm tình của tỷ không tốt, ta mời người đi ăn cái gì như thế nào?" Nói xong Quý Tinh kéo nàng đi tới quán rượu ở bên kia, Nam Cung Hi lại ngừng đầu lên, Quý Tinh gật đầu với hắn gật đầu một cái, ngay sau đó quay đầu đi vào quán rượu, Nam Cung Hi ngăn người nhìn theo bóng lưng của các nàng, nữ nhân mà Quý Tinh quen biết mới vừa rồi, nàng ta thật sự làm cho hắn chán ghét.

"Tinh nhi, muội có phải quen biết tên câm vừa nãy hay không?" Sự tình mờ ám lúc nãy nàng có thấy." Cũng chưa tới mức nói là biết, chỉ gặp qua mấy lần." Nàng không chút biểu cảm nói, Lâm Nhục Tịch đến gần nàng, "Này, chẳng lẽ tên câm ấy coi trọng muội sao? Không ngờ sức quyến rũ của Tinh nhi đúng thật là rất lớn." Mới vừa nói xong đã bị gõ một cái rất mạnh lên đầu, "Tỷ có thể đừng nói những lời vô nghĩa như vậy nữa hay không." Quý Tinh tức giận nhìn nàng.

"Ui da! Muội xuống tay thật nặng." Lâm Nhục Tịch xoa xoa đầu của mình, "Ai bảo tỷ ăn nói lung tung." Lâm Nhục Tịch le lưỡi một cái, vừa mới do nàng nhìn thấy cử chỉ kia của tên câm nên mới có thể nghĩ như vậy.

"Khách quan, các ngài muốn ăn món gì?" Lúc này tiểu nhị vừa đi tới, "Món nào ngon đều mang cả lên đây." Lâm Nhục Tịch nói xong, tiểu nhị vui vẻ hấp tấp rời đi, Quý Tinh lại nhìn nàng, "Tỷ chưa ăn cơm à?" Lâm Nhục Tịch gật đầu một cái.

"Đúng vậy, không có khẩu vị." Nhắc tới việc này, vẻ mặt của nàng dần âm trầm, "Muội muốn nói trước, muội ăn no rồi, đợi lát nữa toàn bộ đồ ăn tỷ đều phải giải quyết cho muội." Quý Tinh mới vừa nói xong, Lâm Nhục Tịch đã kêu lên, "Hả! Tại sao muội không nói sớm!" Giọng nói của nàng kéo theo ánh mắt của người khác nhìn tới, thấy rất nhiều người đang nhìn mình thì nàng lập tức ngậm miệng lại.

"Là tỷ không hỏi muội có ăn được hay không, hơn nữa muội đã nói sẽ mời tỷ ăn kia mà, chưa hề nói rằng muội cũng muốn ăn." Quý Tinh giải thích, mà lúc này các món ăn cũng đã được bưng lên, lòng Lâm Nhục Tịch đau muốn chết, cuối cùng vì không muốn lãng phí, hai người xách toàn bộ các món ăn mang về, hôm nay không cần phải làm cơm tối luôn rồi.

"Mời xem, mời xem, đây chính là hoa quả được vận chuyển từ nơi khác đến đây!." Người bán hàng rong rao lên, đã có rất nhiều người đến mua, còn dư lại một ít, vừa hay Hách Liên Viên đi qua lại nhìn thấy thứ quả nho nhỏ, hồng nhuận, thoạt nhìn hình như cũng không tệ, đang muốn tiến lên mua, lại bị người đến sau mua mất chỗ trái cây cuối cùng kia.

"Vị tiểu ca xin đợi một chút." Hắn gọi người bán hàng rong đang muốn rời đi lại, "Vị đại ca này có chuyện gì không?" Người bán hàng rong không hiểu nhìn hắn, "Chuyện là, hoa quả này của huynh có còn hay không?" Người bán hàng rong nghe được lời hắn nói, bỗng nhiên hiểu ra.

"Có thì có, nhưng ngày mai mới có." Hách Liên Viên gật đầu một cái, "Vậy thì tốt, tiểu ca có thể giữ lại một ít cho ta hay không? Ta muốn để cho nương tử của mình nếm một chút." Người bán hàng rong nhìn hắn thành khẩn như thế, "Được rồi, ngày mai ta vẫn ở chỗ này, huynh nhớ đến đây sớm một chút đấy." Hách Liên Viên lại gật đầu, lúc này hai người mới mỗi người đi một ngã.

"Ngày người cầm hôm nay sao ngươi lại đi ngủ sớm như vậy?" Hoàng Nhân kỳ quái nhìn hắn, phải nói công việc của hắn đã được giảm bớt rất nhiều, chuyện này công lao đều thuộc về Triệu đại tiểu thư, hiện giờ ai ai cũng muốn nịnh bợ hắn, nhưng hắn vẫn cứ giữ bộ dạng xa cách. d_d_l_q_d

Nửa ngày không ai trả lời hắn, "Thật sự ngủ rồi sao?" Hoàng Nhân lầu bầu đi ra ngoài, vốn còn muốn gọi người cầm cùng đi uống rượu với bọn họ, xem ra, vẫn là hắn đi một người.

Hoàng Nhân uống say khướt trở lại gian phòng, mà giờ này bầu trời đã sáng lên, dự báo sau đó sẽ đổ mưa, cho nên hôm nay thủ lĩnh nói được nghỉ ngơi một ngày, lúc này đám người bọn họ mới đi uống rượu.

"Há? Tên cầm đi đâu rồi?" Nhìn căn phòng trống không, khi hắn trở về hình như đã có mưa nhỏ, thời tiết như vậy mà tên cầm còn đi đâu? Hay là ra ngoài đại tiện rồi vậy? Nghĩ như vậy hắn ngả đầu nằm xuống ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 81.3: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (4)

Editor : Mai Tuyết Vân

Nam Cung Hi vừa đến phía sau núi, thì trời đã bắt đầu mưa giăng mịn mù, hắn nghĩ hái thứ quả này không cần quá lâu, cho nên cũng không bận tâm lắm, cho đến khi trời đột nhiên đổ mưa lớn hơn, nhìn thấy vài trái mận được bọc trong áo kia, không ngờ rằng lại khó hái đến vậy, bởi vì có trái nhìn như còn sống, hơn nữa toàn phải chạy tới chạy lui hái trên tán cây, may mà hắn có khinh công, nếu không muốn hái được quả này thì càng khó khăn hơn.

Nam Cung Hi hái mận nửa giờ ở trong mưa, lúc này mới hài lòng nhìn những quả mận kia, bây giờ thì toàn thân hắn đều ướt sũng, nhưng hắn lại không trở về thay quần áo, mà nhắm thẳng đến một nơi rồi bay vụt đi.

"Sớm như vậy huynh ra ngoài làm gì?" Quý Tinh không hiểu nhìn Hách Liên Viên, hình như hôm nay không có việc gì thì phải, Lâm Nhược Tịch đang ăn điểm tâm cũng ngừng đầu lên, "Haizz! Tinh nhi, nói không chừng người ta còn phải đi gặp người trong lòng." Mọi lời nhắc nhở của Lâm Nhược Tịch như vậy, lúc này Quý Tinh mới phát hiện ra, nàng không nên tra hỏi giống một thế tử như vậy. "Ồ, huynh nhớ mang theo ô." Bên ngoài trời mưa rất lớn.

Hách Liên Viên nhìn chằm chằm Lâm Nhược Tịch, tưởng chừng có cảm giác muốn bóp chết nàng cho hả dạ, "Ta đi ra ngoài mua đồ, hôm nay đã hẹn đến sớm một chút lấy cũng tốt." Hắn mở miệng giải thích, Lâm Nhược Tịch vừa ăn vừa ngừng đầu nhìn hắn một chút, "Đi đi, mau đi đi." Quân đi đâu làm gì! Mà Quý Tinh cũng không còn mở miệng nữa, Hách Liên Viên nhìn thời gian, hay là đi trước cũng tốt, khi trở lại các nàng đã biết.

Vì không muốn để cho Quý Tinh hiểu lầm, Hách Liên Viên gần như là chạy đến nơi giao hẹn hôm trước cùng với người bán hàng rong, mà làm hắn vui mừng nhất, quả nhiên người nọ giữ đúng chữ tín, "Vị tiểu ca, ta tới lấy đồ." Người bán hàng rong nhìn thấy hắn, lập tức đưa một bọc trái cây qua, "Ngày hôm nay ta vốn không có mở hàng, nhưng đã giao hẹn cùng với huynh, ta không thể không giữ chữ tín." Hách Liên Viên đưa tiền cho hắn, người bán hàng rong nhận lấy tiền, xoay người đi, hôm nay trời đổ mưa hắn không có ý định bày quầy.

Hách Liên Viên cầm lấy đồ trong tay, vội vàng chạy về, Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch cũng đã dùng xong điểm tâm, hai người đang dọn dẹp bát đĩa, liền nhìn thấy Hách Liên Viên mới vừa đi đã trở lại.

"Ngày, có phải ngươi quên đồ hay không?" Lâm Nhược Tịch nhìn nàng, Quý Tinh cầm chén trong tay, cũng không hiểu nhìn hắn, hình như hắn mới vừa ra đi tại sao lại về rồi, chẳng lẽ thật sự quên đồ?

Bên kia, đường xuống núi bị nước mưa xối mòn lầy lội không chịu nổi, Nam Cung Hi đã bản thủ không thể bản thủ hơn được nữa, nhưng hắn vẫn che chở thật chặt đồ trong ngực, nhìn trái mận không có lấy một vết bẩn, hắn cười, lau đi nước mưa đọng trên mặt, cuối cùng cũng xuống núi, hắn lập tức chạy tới chỗ Quý Tinh mới được.

"Cho muội, ta đi là vì lấy cái này." Quý Tinh nhìn bọc giấy được đưa tới cho nàng, nàng để chén đĩa trong tay xuống, nhận lấy, mở ra, Lâm Nhược Tịch

đã sớm tò mò mà lại gần.

"Đây là cái gì vậy?" Nhìn thứ quả nhỏ nhỏ, hồng hồng, nàng lấy một trái ra để ở trước mặt nhìn trái rồi lại nhìn phải, cuối cùng đặt trước mũi ngửi một cái, cũng không có mùi vị gì.

Quý Tinh nhìn thứ quả kia, có cảm giác lâu ngày không gặp, không ngờ nơi này cũng có anh đào, nàng lấy ra một trái bỏ vào trong miệng. "Hà! Tinh nhi, tại sao muội lại ăn như vậy? Cũng không sợ có vấn đề sao?" Lời nói của Lâm Nhựt Tịch rước lấy cái nhìn chăm chăm từ Hách Liên Viên.

"Cái này là anh đào, có thể ăn được." Nghe nàng có thể kêu tên thứ quả này, Hách Liên Viên rất ngạc nhiên, quả này cả vị tiêu ca kia cũng không biết tên gọi là gì. "Có thật không?" Lâm Nhựt Tịch cũng cầm quả trong tay kia bỏ vào trong miệng, "Ừ, thật sự ăn cũng rất ngon." Vừa nói vừa đưa tay định lấy thêm, Hách Liên Viên liền vội vàng tiến lên đánh rơi tay của nàng.

"Người làm gì thế?" Lâm Nhựt Tịch không hiểu nhìn hán, "Cái này không phải mua cho cô ăn." Lâm Nhựt Tịch nhìn hán, sau đó lại nhìn Quý Tinh một chút. "Ồ. . . Được rồi." Nói là nói như vậy, nhưng nàng không hề ngừng tay, Hách Liên Viên trừng mắt nhìn nàng, nàng lập tức tránh sau lưng Quý Tinh, còn bắt chợt làm mặt quỷ với hán, người ở bên ngoài nhìn vào, bầu không khí thật là hài hòa.

Nam Cung Hi đứng ở trước cửa nhìn ba người bên trong, rồi lại nhìn thứ đồ trong tay của nàng một chút, nàng thích ăn cái đó ư? Nhìn lại chút quả ma nh trong ngực mình, hán cảm thấy mình rất ngốc.

"Này, Tinh nhi." Lâm Nhựt Tịch thấy được người ngoài cửa, đẩy người phía trước một cái, Hách Liên Viên cũng nghiêng đầu nhìn, người cầm? Hán đứng ở trước cửa làm cái gì?

Quý chuyện nhìn người ngoài cửa, hán thế nào vậy? Lại không mang ô? Hơn nữa còn biến chính mình thành tượng đất như vậy, nàng cầm đồ trong tay thả vào trong tay Lâm Nhựt Tịch, bước chân tiến đến đi ra phía ngoài, Hách Liên Viên liếc xéo Lâm Nhựt Tịch, còn ăn, Lâm Nhựt Tịch đã mặc kệ hán rồi, nàng tự biết chừng mực.

Đang ngẩn người thì nhìn thấy bóng dáng của người đang đến là Quý Tinh càng ngày càng gần, ảo giác chăng? Hán lau nước mưa trên mặt một cái, không phải là ảo giác, Quý Tinh che ô đi về phía hán, hán vội vàng xoay người chạy đi, không cẩn thận đồ trong ngực rơi vãi đầy đất, nhưng hán đã bắt chấp, dù sao loại quả này là thứ không đáng tiền không cần cũng được.

Quý chuyện đi tới cửa, lại nhìn thấy hán xoay người chạy đi, chỉ cái gì từ trên người hán rơi xuống vậy? Nàng đến gần, nhặt đồ trên mặt đất lên, đây là. . . Quả ma nh? Nàng trầm tư nhìn bóng dáng đã chạy đi xa của hán. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chương 82.1: Ta nhất định bảo vệ nàng (5)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Woa! Đây là những thứ gì vậy?" Lâm Nhựt Tịch ở bên trong nhìn thấy hình như Quý Tinh cúi người xuống kiên quyết muốn nhặt cái gì đó, lúc này mới đi đến xem tình hình một chút, Hách Liên Viên cũng ở ngay phía sau, khi hán nhìn thấy thứ ấy cũng sửng sốt.

"Tinh nhi, cái này là quả ma nh sao? Xem ra giống như mới vừa được hái." Lâm Nhựt Tịch bộ dạng hưng phấn reo gọi giống như phát hiện ra cái gì đó, Hách Liên Viên trừng mắt nhìn nàng một cái, đây không phải là một ít quả ma nh sao?

"Ừ, nhặt giúp muội một tay nào." Nàng che dù ngồi nhặt trên đất, Lâm Nhựt Tịch và Hách Liên Viên cũng tham gia với nàng, ba người cùng nhau nhặt đồ rơi trên mặt đất. "Hà! Phi! Phi! Tinh nhi, quả này chua như vậy ăn thế nào đây?" Lâm Nhựt Tịch muốn ném thử quả kia một chút, không ngờ thiếu chút nữa làm cho miệng của nàng chua lè.

"Chua?" Hách Liên Viên nghi hoặc, ngay sau đó cũng nhặt lấy trái ma nh lau ở trên người, cắn một cái, lập tức cau mày lại, đúng thật là rất chua, hán nhìn Quý Tinh ở một bên, "Tinh nhi, ta nghĩ cái này là đưa cho nàng." Bởi vì hiện tại có đôi lúc nàng thèm đồ ăn chua.

"Cái gì? Chua như vậy? Quả nhiên là rất nghèo mà." Lâm Nhựt Tịch không thèm ngoảnh lại nhìn, thật không biết nàng còn phải nhặt những thứ này làm gì, dù sao nàng cũng sẽ không ăn nữa. Quý Tinh cũng cầm lên cắn một miếng, "Không chua đâu." Còn rất hợp với khẩu vị của nàng, Lâm Nhựt Tịch miệng há to, nàng lại còn nói không chua?

Thật ra thì Nam Cung Hi không chạy xa, mà lại núp ở một góc tường nhà, mắt nhìn về phía bọn họ, hán không thể không nghe thấy lời nói cay độc của Lâm Nhựt Tịch, nhưng nàng thích ăn là tốt rồi, nhìn bầu trời một chút, hán cũng cần phải về rồi, tại sao hán lại bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng rồi nhỉ? Hán lão đảo lắc lư trở về nơi để hàng.

"Này, chờ khi nào cô giống Tinh nhi cũng sẽ thích ăn chua thôi." Hách Liên Viên đi tới nói với Lâm Nhựt Tịch ở bên cạnh, Lâm Nhựt Tịch thoáng nhìn hán, lại nghĩ đến tên cảm vừa rồi, chẳng lẽ thật sự bị nàng nói trúng sao?

"Được rồi, vào nhà thôi." Quý Tinh nhìn hai người trước mặt, kỳ lạ thật, bọn họ đang nhìn cái gì vậy? Nàng dõi theo tầm mắt của hai người họ, cái gì cũng không có mà. "Hà, . . được rồi, muội cần thận một chút." Lâm Nhựt Tịch lấy lại tinh thần, thả toàn bộ đồ cảm trong tay vào tay Hách Liên Viên, còn mình thì đỡ Quý Tinh đi trước, ngoài trời đang mưa tron trợt, vẫn nên cần thận một chút tốt hơn.

"Ai? Người cảm, người đi đâu từ sáng sớm vậy? Tại sao lại bị mắc mưa? Trước đây người phát sốt còn chưa khỏi hoàn toàn mà. . ." Trương Đạt còn chưa nói hết, đã nhìn thấy một bóng đen lao ập vào người hán. "Người đâu mau đến!" Người cảm lại đột nhiên hôn mê bất tỉnh, xem ra lại phát bệnh rồi, ông làm sao ăn nói với sự giao phó của Triệu đại tiểu thư đây.

Một nhóm người ba chân bốn cẳng đỡ hán tiến vào, lúc này Hoàng Nhân cũng tỉnh rượu, hán lập tức thay y phục cho Nam Cung Hi, Trương Đạt cho người đi mời đại phu, mà chính ông cũng phải đi báo cáo cho Triệu đại tiểu thư.

"Trà Trà, chúng ta cần phải trở về." Triệu Hải nhúc đầu nhìn nữ nhi duy nhất của mình, "Không cần đâu, phụ thân, người trở về đi, con muốn ở lại đây." Tại sao nàng muốn ở lại Triệu Hải biết, chẳng qua ông vạn lần cũng không đồng ý.

"Nếu con không trở về ta lập tức không nhận người nữ nhi!" Triệu Hải nói ra lời tàn nhẫn, chỉ nghĩ muốn hù dọa nàng mà thôi, "Không nhận thì không nhận! Con cũng vậy không có người làm phụ thân này." Nói xong xoay người xông ra ngoài.

"ỒI DA!" Trương Đạt bị người ta đụng ngã xuống đất, nhìn người trên đất, Triệu Trà Trà dụi con mắt, "Ông tới nơi này làm gì?" Nghe được giọng nói này, Trương Đạt ngẩng đầu lên, thì ra người đụng ông chính là Triệu đại tiểu thư.

"Chuyện là. . . người cảm lại bị bệnh." Ông mới vừa nói xong, Triệu Trà Trà đã chạy vội ra ngoài, sau đó Triệu Hải bước ra nhìn người trên đất, khẽ hừ một tiếng, rồi lại nhìn theo bóng dáng đã chạy đi xa, lắc đầu rồi lại lắc đầu.

"Triệu lão bản." Trương Đạt đứng lên khom lưng cúi người nhìn ông ta, Triệu Hải nhìn ông một cái, "Người đi vào đây cho ta, ta có việc muốn nói với người." Trương Đạt run rẩy theo sau ông ta rồi đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nông Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Chương 82.2: Ta nhất định bảo vệ nàng (5)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Đại phu, hán như thế nào rồi?" Hoàng Nhân nhìn đại phu ở trước mắt, đầu lắc lư cái gì kia chứ, đừng có dọa hán có được hay không. "Trước đây phát sốt còn chưa khỏi hán lại đi ra ngoài nhuộm mưa? Lần này cần nghỉ ngơi nửa tháng." Nói qua ông cảm giấy bút kê đơn thuốc.

Triệu Trà Trà vừa bước vào phòng một bước đã nghe được lời đại phu nói cần nghỉ ngơi nửa tháng, những người khác thấy nàng đi tới, ai nấy đều xô đẩy nhau đi ra ngoài, Hoàng Nhân cũng lời đại phu kéo đi rời khỏi đó. Triệu Trà Trà đi tới bên giường, hán đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn quần áo ướt sũng ở một bên, biết rõ rằng bệnh của mình còn chưa khỏi hán, chạy đi mắc mưa cái gì đây.

Nàng ngồi ở bên giường, đỏ mặt kéo tay của hán qua nắm trong tay mình, đến cả tay cũng lạnh như vậy. "Không. . . không nên. ." nghe được giọng nói ấy, Triệu Trà Trà lập tức buông tay mình ra, nhìn về phía người nằm trên giường, thì ra là hán nói mớ, nàng vỗ vỗ ngực mình, hù chết nàng mất.

"Tinh nhi, tỷ cảm thấy được rằng, có phải tên cảm kia coi trọng muội thật hay không?" Hiện tại Hách Liên Viên không có ở đây, cho nên nàng mới hỏi như thế, trước đây Quý Tinh một mực phủ nhận, nhưng bây giờ nàng cũng không xác định được nữa, tất cả những hành động của người cảm đó thật là làm cho người ta khó hiểu

"Tỷ cảm thấy vậy?" Quý Tinh hỏi ngược lại, Lâm Nhựt Tịch vẫn đang suy tư, "Ta cảm thấy được. . . Cảm thấy. . ." lúc này nàng mới nhìn bụng của Quý Tinh một chút, cũng không đúng, rõ ràng đã như vậy rồi, người cảm không thể không thấy được kia chứ?

"Có thể là trước đây muội đã giúp hán, hán báo ân thôi." Người cổ đại hay hành động như vậy, Lâm Nhựt Tịch gật đầu một cái, cũng đúng "Tinh nhi, không ngờ món ăn của muội làm còn ăn rất ngon!" Tối hôm qua sau khi ăn một chút, nàng một mực trở về chỗ cũ, bộ dạng này làm cho Quý Tinh nhìn thấy phải bật cười.

"Vậy để muội làm tiếp cho tỷ ăn nhé?" Lâm Nhựt Tịch vỗ hai tay, "Được! Được!" Quý Tinh cũng lắc đầu một cái, "Được rồi, nhưng tỷ cũng phải giúp mới được." Ba tháng này vừa qua, bụng "to ra" vô cùng nhanh, có những chuyện nàng làm không tiện. "Không thành vấn đề!" nói là nói như vậy, chỉ là mộ đại tiểu thư như nàng làm được việc nặng sao?

"Người đã tỉnh? Mau uống thuốc." Nhìn chén thuốc đưa tới, Nam Cung Hi nhủ mảy lại, ngay sau đó nhìn về phía người ở trước mắt, tại sao lại là nàng ta?" "Thế nào? Người mau uống thuốc nhanh đi, đại phu nói người cần nghỉ ngơi nửa tháng." Nghe lời của nàng..., hân càng thêm cau mày, nghỉ ngơi nửa tháng? Có phải hơi lâu hay không? Hân cảm giác mình không sao cả.

Nhìn hân không có vẻ gì muốn nhận lấy chén thuốc, Triệu Trà Trà nói một lần nữa rồi đặt chén thuốc trong tay xuống, lúc này Nam Cung Hi mới nhận lấy chén thuốc kia, uống một hơi cạn chén thuốc, Triệu Trà Trà cầm lấy chén không, đứng dậy để lên trên bàn, khi xoay người lại thì thấy người trên giường muốn đứng dậy.

"Ồi, người phải nghỉ ngơi, đừng có ngồi dậy." Triệu Trà Trà ngăn hành động của hân lại, Nam Cung Hi cũng rất buồn bực, tại sao toàn thân hân vô lực, chẳng lẽ bệnh thật sự rất nặng? Khi hân đang rơi vào trầm tư, thì cửa phòng được mở ra.

"Người cảm, chuyện là... Thủ lĩnh muốn người bắt đầu đi làm việc." Người bước vào chính là Hoàng Nhân, hân cực kỳ không hiểu, người cảm rõ ràng đang bị bệnh, tại sao Trương Đạt còn muốn hân bắt đầu đi làm việc? Hơn nữa Triệu đại tiểu thư cũng ở đây, không sợ sẽ đắc tội với nàng sao?

"Gọi Trương Đạt tới gấp ta." Ông ta bị cái gì vậy, không biết người cảm đang bị bệnh sao? Muốn hân bắt đầu làm việc? Đó không phải là muốn hân ngã quỵ sao? Hoàng Nhân gật đầu một cái rồi xoay người rời đi, hân đã nói Triệu đại tiểu thư chắc chắn sẽ không khoan tay đứng nhìn.

"Đại tiểu thư, người tìm ta?" Không bao lâu sau, Trương Đạt đã đi tới trước mặt Triệu Trà Trà. "Người cảm đang bị bệnh, để cho hân nghỉ ngơi một chút." Nàng nói thẳng ra mục đích nàng gọi ông ta tới đây, chỉ đáng thương cho Trương Đạt, cũng không muốn đắc tội cả hai bên!

"Đại tiểu thư, thật sự là hôm nay hàng rất nhiều, lão bản muốn hôm nay chúng ta phải chuyển xong toàn bộ." Ý của ông là nhất định phải bắt người cảm đi làm việc, mà Triệu Trà Trà cũng nghe ra được, tại sao cha nàng lại có thể như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 82.3: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (5)

"Ta đi tìm cha ta." Nàng mới vừa nói xong, thì đã có người từ ngoài cửa tiến vào, "Trà Trà, con muốn tìm ta?" Người tiến vào chính là Triệu Hải, ông nhìn người mới ngồi dậy, chính là hân, kẻ hiện tại khiến ông và con gái mình không hòa hợp.

"Cha! Hân đang bị bệnh, người làm vậy là muốn lấy mạng hân sao?" Triệu Trà Trà bước lên nhìn Triệu Hải, "Nơi để hàng của chúng ta không nuôi kẻ vô dụng." Đùng đùng ông không biết, con gái của ông muốn làm ông đều biết hết.

Nam Cung Hi nhìn bọn họ, thật ra nếu muốn đuổi hân thì có thể nói thẳng ra, vốn dĩ hân đã muốn rời đi, hân không thích vị Triệu đại tiểu thư hay bám lấy hân, cho nên khi hân mở miệng, tất cả mọi người ở trong phòng đều sững sờ.

"Các người đừng tranh cãi nữa, ta sẽ đi." Nói xong hân lập tức sửa sang lại đồ đạc của mình, Triệu Trà Trà kinh ngạc xoay người, "Người... Người biết nói ư?" Nam Cung Hi im lặng trầm lắng từ đầu đến cuối hân chưa từng nói mình không biết nói, đều do họ tự cho hân là vậy.

Trương Đạt cũng kinh ngạc, thì ra người cảm biết nói chuyện, mà cả Triệu Hải cũng mơ hồ, hân không phải người cảm sao? Nếu như vậy... Ông nhìn con gái của mình, rồi lại nhìn người đang chuẩn bị áo quần sắp rời đi... , trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào.

"Cám ơn mọi người trước đây đã chăm sóc ta, ta đi đây." Nói xong hân đi ngang qua bọn họ, không nhìn bất cứ người nào. "Phụ thân! Con ghét người!" Triệu Trà Trà nói xong vội đuổi theo, giờ phút này cả Triệu Hải cũng nói không thành lời.

"Hả? Người cảm, người đi đâu?" Hoàng Nhân đi tới nhìn hân, hân không phải bị bệnh còn chưa hết hay sao? Lại cầm bọc quần áo muốn đi đâu đây? Nam Cung Hi đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hân, "Hoàng Nhân, cám ơn người từ trước đến nay luôn chăm sóc ta." Nghe thấy hân nói chuyện, Hoàng Nhân sững sờ, ngây người. "Người... Người không phải bị cảm sao?" Hân run rẩy chỉ tay vào Nam Cung Hi, giọng nói của hân lôi kéo sự chú ý của người khác,

"Thì ra người không phải là người cảm à? Haizz!" Mấy người nọ than thở, không phải bị cảm tại sao lại giả cảm? "Cám ơn mọi người, ta đi đây." Nói xong hân khoác bọc quần áo lên vai, sải bước rời khỏi nơi để hàng.

"Đợi chút, đợi chút." Tất cả mọi người nhìn Triệu đại tiểu thư từ bên trong chạy ra ngoài, đuổi theo người ngoài cửa, lại thở dài nặng nề lần nữa, Triệu lão bản cũng thật là, chỉ là chuyện này không liên quan đến họ, vẫn nên tiếp tục đi làm việc thôi.

"Người chờ một chút." Triệu Trà Trà ngăn ở trước mặt hân, Nam Cung Hi dừng bước nhìn nàng, "Chuyện này, chúng ta không có đuổi người đi, trở về có được hay không?" Nàng nhìn hân giống như đang cầu xin, Nam Cung Hi lắc đầu một cái.

"Tâm ý của đại tiểu thư ta xin nhận, nhưng mà trong lòng ta đã có ý trung nhân, cho nên..." Hân không nói tiếp, nhưng hân biết nhất định nàng sẽ hiểu,

Triệu Trà Trà không tin vào tai mình, trong lòng đã có ý trung nhân? Đến tận bây giờ ngoại trừ Hách phu nhân ra, chưa từng thấy hán đối xử tốt với ai khác.

"Ta hiểu rõ ngươi có ý nói như vậy, hiện tại ta không ngăn cản ngươi, chờ ngươi tìm được chỗ dừng chân có thể tới tìm ta hay không?" Trong đôi mắt của nàng chứa đầy nước, Nam Cung Hi thở dài, không trả lời nàng, mà trực tiếp lướt qua nàng, nước mắt Triệu Trà Trà cũng không tự chủ được mà rơi xuống, nàng nhìn theo bóng lưng tuyệt tình của hán.

"Trà Trà. . ." Triệu Hải cũng đi ra, nhìn thấy dáng vẻ đó của nữ nhi, ông cũng rất đau lòng, nhưng Triệu Trà Trà không để ý tới ông, trực tiếp đẩy ông ra rồi chạy ra ngoài.

Nam Cung Hi không biết mình muốn đi đâu, chẳng có mục đích gì chỉ đi đi, đi tới đi lui lại đến chỗ Quý Tinh ở, hán nhìn phòng ốc trước mắt thở dài, chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên có một làn khói đặc cuộn cuộn toát lên từ bên trong, hán không kịp suy nghĩ đã lập tức xông vào trong. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Chương 83.1 : Ta nhất định có thể bảo vệ được nàng (6)

"Á! Tinh nhi, nhóm lửa thật sự quá khó mà! Á! Á! Cháy rồi sao?!" Lâm Nhược Tịch vừa hét vừa nhảy lên, liếc mắt cũng không thèm nhìn một cái đã lập tức cầm lấy thứ gì đó dội thẳng vào bếp lò, ầm một tiếng, nằng thét lên chói tai một lần nữa thét, "Á! Tại sao có thể như vậy?" Nàng cầm lấy tóc của mình, mới vừa rồi Quý Tinh đã muốn cản lại, nhưng không lường trước được tốc độ của Nhược Tịch lại nhanh đến vậy.

"Tỷ lại lấy dầu thay nước dội vào đương nhiên phải thành ra như thế này! Mau đi ra đi!" Xem ra hôm nay chẳng những com không làm xong, ngay cả phòng bếp cũng sắp bị phá hủy. Hai người vừa ra tới bên ngoài, liền nhìn thấy một người cầm thùng nước lớn vọt vào, các nàng hai mặt nhìn nhau.

"Tinh nhi, người mới vừa rồi là ai vậy?" Quý Tinh lắc đầu, nàng cũng không thấy rõ, "Haizz! Không có com ăn rồi." Lâm Nhược Tịch ngồi chồm hổm xuống, không thấy được mặt mình lúc này đã mặt xám mày tro, nhưng Quý Tinh thì nhìn thấy được, nàng không thể nhịn được bật cười thành tiếng.

"Muội cười cái gì vậy hả?" Lâm Nhược Tịch không hiểu nhìn nàng, Quý Tinh chỉ tay vào mặt của nàng, Lâm Nhược Tịch vẫn không hiểu, "Tỷ đi soi gương thì sẽ hiểu." Lâm Nhược Tịch nửa tin nửa ngờ đi tới bên cạnh thành giếng, ghé đầu nhìn vào mặt nước phía trong.

"Ồi! Sao lại có thể như vậy chứ?" Toàn bộ mặt của nàng đều đen như mực chỉ để lộ ra hai con mắt, khó trách Tinh nhi lại cười như vậy. Nam Cung Hi ở bên trong ôm thùng nước lớn dội vào lửa, thật may là đám cháy không lớn lắm, một thùng nước vừa đủ dập tắt lửa, may mắn trong sân có giếng nước, nếu không hẳn định nơi này toàn bộ đều sẽ bị đốt trụi, hán dùng tay áo lau cái trán, rồi cầm thùng nước đi ra ngoài.

Quý Tinh nhìn thấy người vừa đi ra, sùng sốt một chút, là hán? Chẳng qua là tại sao hán đến đây? Lâm Nhược Tịch tìm thùng nước cả nửa ngày vẫn không tìm thấy, đang muốn hỏi Quý Tinh, lại phát hiện thùng nước đang ở trong tay người đứng ở cửa phòng bếp kia.

"Này, đưa thùng nước cho ta." Nam Cung Hi nhìn người mặt đen trước mắt, không nhận ra đó là ai, hán ngờ ngác đưa thùng nước cho nàng, Lâm Nhược Tịch đón lấy thùng nước, đi đến bên cạnh giếng.

Quý Tinh nhìn hán một chút, đang chuẩn bị đi đến nói lời cảm ơn với hán, thì bỗng. . . "Á! Cứu mạng!" Nàng xoay người lại, sợ chết khiếp, Lâm Nhược Tịch sắp sửa rơi xuống giếng rồi, phản ứng của người bên cạnh nàng so ra vẫn nhanh hơn, lập tức xông lên nắm lấy gáy y phục của Lâm Nhược Tịch, rồi từ tốn kéo nàng lên.

"Muội nói tỷ đó, đến cả việc mức nước cũng suất bỏ mạng, lần sau những chuyện này tỷ đừng nên làm." Hôm nay thật may là có người ở đây, nếu không nói lời này, nàng thật sự phải thay tỷ ấy nhật xác hay sao? Lâm Nhược Tịch uất ức mím môi, lần sau không cần nàng nói Nhược Tịch cũng sẽ không làm, dọa chết nàng rồi.

"Chuyện này, cảm ơn ngươi." Quý Tinh đa tạ người đứng bên cạnh, hán gật đầu một cái, ngay sau đó lập tức xoay người cầm lấy thùng nước, giúp các nàng lấy một thùng nước lên, lần này Lâm Nhược Tịch thay đổi ánh mắt nhìn hán, không ngờ người cầm này lại tốt như vậy.

"Tỷ mau đi rửa mặt một chút đi." Quý Tinh đẩy Lâm Nhược Tịch, nàng lấy lại tinh thần, tiến tới nơi đặt thùng nước bắt đầu rửa mặt, đợi nàng rửa mặt xong, Nam Cung Hi mới nhìn thấy khuôn mặt của nàng, thì ra là nàng? Nếu hán biết sớm thì đã không cứu nàng rồi, để cho nàng té xuống luôn đi.

"Này, cảm ơn ngươi đã cứu ta." Lâm Nhược Tịch quay về phía Nam Cung Hi nói, nhưng về mặt của đối phương lại khiến nàng ngẩn, nét mặt gì đây? Dáng vẻ hình như rất hối hận khi cứu nàng, nàng đã đắc tội gì với hán sao?

"Vào nhà uống miếng nước đã nào." Quý Tinh thật sự không biết nên xưng hô thế nào với hán, nhưng nhìn thấy hán hình như đang đổ mồ hôi, Nam Cung

Hi gật đầu một cái, vừa muốn đứng lên đi vào thì đột nhiên trước mặt tối sầm lại, ngã xuống đất.

"A! Đau. . . Đau. . ." Lâm Nhựt Tịch cau mày lại cũng không biết người này ngã quy đúng lúc thế nào, lại trực tiếp đè lên người của nàng, nàng đau đến mức lệ nơi khóe mi như sắp trào ra, Quý Tinh vội vàng tiến lên đỡ lấy người đã bất tỉnh, chẳng qua hấn quá nặng, chút sức của nàng không dùng được.

"Các người đang làm gì vậy?" Lúc này Hách Liên Viên đi vào, kỳ quái nhìn tư thế của hai người, Lâm Nhựt Tịch nằm trên mặt đất làm cái gì vậy?"Nhanh, mau khiêng giúp một tay." Quý Tinh vẫy vẫy tay với hấn, Hách Liên Viên đến gần mới phát hiện ra, có người nằm ngã trên mình nàng ta, nhìn dáng vẻ của nàng hình như rất khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chương 83.2 : Ta nhất định có thể bảo vệ được nàng (6)

Editor : Mai Tuyết Vân

"Người kia là ai vậy?" Hách Liên Viên một mình đỡ người ấy lên, thân thể Quý Tinh như vậy hấn cũng không dám để cho nàng dùng sức, "Tĩnh nhi. . ." Lâm Nhựt Tịch không còn hơi sức để kêu, Quý Tinh vội tiến lại đỡ nàng dậy, "Ồi da. . . Dừng lại. . . Dừng đỡ ta, trật chỗ nào rồi!" Lần này thật sự nàng khóc không ra nước mắt, Quý Tinh cũng không dám động vào nàng.

"Trước tiên huynh cứ đỡ người cảm vào nhà, ta đi tìm đại phu." Nói xong không đợi Hách Liên Viên trả lời, lập tức xoay người đi ra ngoài, người cảm? Hách Liên Viên cúi đầu nhìn người mình đỡ một chút, tại sao hấn lại tới đây? Rốt cuộc hấn có mục đích gì?

Quý chuyện nóng ruột khẩn cấp lôi đại phu kéo về nhà, mà đại phu ở một bên cứ kêu lên chậm một chút chậm một chút, ông không phải nói bản thân mình mà là nói người đang kéo mình đi, ông cũng sắp bị nàng hù dọa đến chết rồi, nàng là phụ nữ có thai, chạy như vậy sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

"Đại phu, nàng ấy bị trật chỗ nào đó, ta nên đỡ nàng ấy dậy như thế nào đây?" Đầu tiên Quý Tinh kéo đại phu đến bên cạnh giường, thật sự là tư thế của Lâm Nhựt Tịch quá khó nhìn, nàng nằm ở chỗ này, đại phu đi một vòng quanh chỗ nàng, "Này, ông có thể làm gì hay không? Nếu không tránh ra cho ta!" Bộ dạng này của nàng đẹp mắt lắm sao?

"Xem ra chỉ có thể tìm người trực tiếp bồng nàng dậy rồi đặt lên giường." Sau cùng đại phu đưa ra kết luận như vậy, chẳng qua là để cho ai bế nàng? Quý Tinh không được, đại phu không được, người cảm cũng không được, bây giờ như vậy chỉ có. . .

"Cái gì? Bế cô ta? Không được!" Giờ phút này đại phu đã ở bên trong chẩn bệnh cho Nam Cung Hi, còn Hách Liên Viên thì bị Quý Tinh gọi ra ngoài, muốn hấn bế Lâm Nhựt Tịch lên giường, chẳng qua khi Hách Liên Viên nhìn người nằm trên đất người, sống chết cũng không đồng ý.

"Tên họ Hách kia, người mau bế ta lên! " Tư thế nằm khó nhìn trên đất thế này thật mất thể diện mà! Hơn nữa mặt đất lạnh lạnh cũng không thoải mái."Không được, Đường Tĩnh Thiên sẽ giết chết ta mất ." Hấn kiên trì.

"Hấn ta không có ở đây, nói không chừng đã sớm cùng nàng ta song phi song túc rồi. " Nói xong, tâm tình của Lâm Nhựt Tịch lập tức sa sút, Quý Tinh ở một bên đẩy Hách Liên Viên một cái, nháy mắt ra hiệu cho hấn, hấn thờ dài bất đắc dĩ.

"Được rồi, một lúc nữa nếu chạm phải chỗ nào không nên đụng cô đừng có mắng chửi người khác đấy." Hách Liên Viên thanh minh, bởi vì hấn đã sớm nhìn ra tư thế này của nàng nhất định sẽ đụng phải chỗ "cấm kỵ" của nàng, cho nên mới vừa nãy mới không đồng ý.

"Ta, biết." Lâm Nhựt Tịch gằn từng chữ trả lời hấn, nghĩ nàng ngu lắm sao? Dĩ nhiên nàng biết chứ, nhưng nàng không muốn nằm như vậy. Hách Liên viên ngồi xổm người xuống, ôm lấy Lâm Nhựt Tịch, nhàn nhàn, nàng nhàn, tay của hấn thật sự đã đụng phải ngực của nàng.

"Huynh ôm tỷ ấy trở về phòng, ta đi xem người kia một chút." Nói xong Quý Tinh lập tức đi vào bên trong, Hách Liên Viên cũng mau nhanh chóng bế Lâm Nhựt Tịch đi vào phòng, bởi vì hấn không yên lòng về Quý Tinh, có trời mới biết tại sao người cảm ấy lại xuất hiện ở nơi này.

"Đại phu, hấn như thế nào rồi?" Quý Tinh bước đến bên cạnh đại phu, rồi nhìn người trên giường, đại phu thả tay xuống, "Hách phu nhân, người này đã hai lần nhiễm phong hàn đều không được khỏe, cho nên mới bị ngắt đi, đề nghị của ta là hấn phải nghỉ ngơi nửa tháng, nếu không thân thể của hấn. . ." Đại phu không tiếp tục nói hết, Quý Tinh cau mày lại, hai lần nhiễm phong hàn? Điều này làm cho nàng nhớ lại hai lần nhìn thấy hấn ở trong mưa, là hai lần ấy sao?

"Ừ, ta biết rồi, đại phu ông hãy kê đơn thuốc đi." Nàng nhìn người trên giường, ngay sau đó đi theo đại phu ra ngoài lấy đơn thuốc, Hách Liên Viên vừa vào cửa đã nghe được câu nói nói người cảm phải tĩnh dưỡng nửa tháng, chẳng lẽ Tĩnh nhi mềm lòng giữ hấn lại ư?

"Tình nhi, nàng. . . Muốn cho hấn ở lại sao?" Hách Liên Viên tiến lên hỏi, Quý Tinh nhìn hấn một chút, không gật đầu cũng không lắc đầu, bởi vì nàng phải đợi hấn tỉnh lại mới có thể quyết định, nếu như có người thân mà nói, nàng kia có thể đưa hấn trở về, nếu không có, như vậy. . . Cứ làm giống như lời của Hách Liên Viên.

"Đứng rồi, đại phu, đi với ta xem người kia một chút." Quý Tinh mang theo đại phu đi tới gian phòng của Lâm Nhược Tịch, một mình Hách Liên Viên nhìn người ở lại trong gian phòng này, hấn nhìn người nằm trên giường, đôi mắt khẽ nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Chương 83.3: Ta nhất định có thể bảo vệ được nàng (6)

Editor : Mai Tuyết Vân

"Dùng chút rượu thuốc xoa thắt lưng giúp nàng ấy, nếu như không có gì nghiêm trọng chỉ hai ngày là tốt rồi, nếu ngược lại. . . Vậy sẽ phải đợi một tháng." Nghe được lời này người nằm trên giường thiếu chút nữa không chịu được miệng sùi bọt mép, hi vọng nàng là điều đầu tiên, nàng cũng không muốn mang bộ dạng như vậy đợi một tháng trên giường, còn không mọc meo lên sao?

"Được, ta biết rồi, đại phu, ta đưa ông ra ngoài." Quý Tinh dẫn theo đại phu rồi đi, "Đại phu, đây là tiền xem bệnh." Ở ngưỡng cửa, Quý Tinh lấy bạc ra, "Haizz, Hách phu nhân, không cần khách khí." Đại phu từ chối, người ở Lâm Hương trấn này không ai không biết nàng, "Ông cứ lấy đi." này trước khi hương ai không biết nàng a. "Người hãy thu thôi." Nói qua trực tiếp đưa tiền cho ông, đại phu cũng gắng gượng nhận lấy.

"Hách phu nhân, vậy ta xin phép cáo từ." Quý Tinh gật đầu một cái, lúc này đại phu mới xách cái rương rồi đi, Quý Tinh lấy đơn thuốc trong tay ra nhìn một chút, sau đó đi ra ngoài, Hách Liên Viên đi ra đã thấy nàng ở bên ngoài, không cần suy nghĩ cũng biết nàng đến tiệm thuốc.

"Chường quây, ta tới hút thuốc." Quý Tinh đặt phương thuốc ở trên quây, "Hách phu nhân, người khó chịu ở chỗ nào sao?" Chường quây nhìn phương thuốc một chút, ân cần hỏi, "Không phải, là người khác ngã bệnh." Mỗi người ở nơi này đều đối xử với nàng rất tốt.

"Chẳng lẽ là Hách công tử?" Chường quây vừa bốc thuốc vừa hỏi, Quý Tinh lại lắc đầu, nhìn nàng hình như không muốn nói, chường quây cũng không hỏi nữa, vội vàng gói kỹ thuốc đưa cho nàng, "Của người, cái này mỗi ngày uống ba lượt, uống trước khi ăn cơm," Ông cố ý dặn dò, Quý Tinh gật đầu lấy bạc ra.

"Hách phu nhân, không cần đâu, thuốc này là ta tặng người." người ở Lâm Hương trấn đều không biết, cho rằng cuộc sống của bọn họ không giàu có gì, cho nên chỉ có chút đồ họ đều không thu tiền, "Như vậy sao được, ông cũng là người mở cửa làm ăn, hơn nữa chỗ bạc này cũng không nhiều, ông cứ cầm lấy." Nàng đặt tiền ở trên quây, xoay người rồi đi, lúc này chường quây mới thu lấy đỉnh bạc, Hách phu nhân. . . Thật sự rất tốt.

Quý Tinh vừa ra khỏi ngưỡng cửa đã đụng phải một người, "Thật xin lỗi." Nàng vội vàng quay về phía đối phương nói lời xin lỗi. "Hà? Là cô?" Triệu Trà Trà nhìn người trước mặt, rồi lại nhìn hiệu thuốc phía sau lưng nàng, "Cô ngã bệnh sao?" Quý Tinh ngẩng đầu lên, thì ra là nàng ấy.

"Không phải là ta, vâng, đứng rồi, có phải cô rất quen thuộc với người cầm hay không?" Nghe được lời của nàng..., Triệu Trà Trà ngẩn người, không trả lời, "Hấn thế nào rồi?" Mặc dù muốn quên, nhưng nàng vẫn không làm không được.

"Hấn ngã bệnh, té xỉu, bây giờ đang ở chỗ của tôi, cô muốn theo tôi cùng về sao?" Quý Tinh nói xong, Triệu Trà Trà lập tức nhìn nàng, tại sao nhiều lần hấn lại đến tìm cô gái ở trước mắt này? Thật sự không có gì sao?

"Hà, không đâu!" Nàng vội vàng từ chối, sự thay đổi lần này làm Quý Tinh khó hiểu, sao nàng ấy trước sau lại có hai thái độ? Còn là. . . Xem ra đã ghét bỏ người cầm ấy rồi, nàng thờ dài.

"Vậy ta đi về trước." Quý Tinh gật đầu với nàng ta, lướt qua nàng, Triệu Trà Trà nhìn theo bóng lưng đã đi xa kia, ánh mắt lóe lên, không biết đang nghĩ tới điều gì. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (7)

Chương 84: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (7)

Editor: Mai Tuyết Vân

Quý Tinh trở về nhà, đã lập tức đi vào phòng bếp sắc thuốc, Hách Liên Viên vội vàng đi theo, "Tinh nhi, để ta sắc thuốc cho, nàng đi xem Như Tịch đi." Quý Tinh để thuốc xuống, đúng vậy, trước tiên cần phải đi xoa bóp cho Như Tịch đã.

"Được rồi, huynh sắc đi." Nói xong nàng xoay người đi tới gian phòng của Lâm Như Tịch, Hách Liên Viên bước đến, cầm lấy thuốc lên, có vài lần kích động không muốn sắc thuốc, nhưng hấn bỏ xuống được, chấp nhận bắt đầu sắc thuốc.

"Ồi da! Tinh nhi, muội nhẹ tay một chút, đau quá." Giờ phút này trên trán Lâm Như Tịch mồ hôi đang tã tã rơi xuống, Quý Tinh bất đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng, động tác của nàng đã rất nhẹ, thật sự không biết sao nàng lại xui xẻo thế này.

"Tỷ đó. . . Nếu mà còn nói nhẹ nữa không phải không hiệu quả sao." Nàng than thở, Lâm Như Tịch cũng rất uất ức, "Tinh nhi, muội nói xem sao ta lại xui xẻo thế này." Sao lại không xui xẻo, mới vừa thành thân, phu quân lập tức đã không rõ ràng với đối tượng thành thân trước đây, bây giờ nàng chỉ có thể trốn chạy như vậy, phải nói nàng coi Thủy Linh như hảo tỷ muội, người mà nàng không nghĩ đến sẽ đắc tội.

"Trong lòng tỷ rối loạn đi gây chuyện, còn có có một số việc muội không hỏi, đó là vì tôn trọng tỷ." Người trên giường gật đầu một cái, Tinh nhi thông minh như vậy, làm sao có thể không nhìn ra kia chứ, "Vậy ta phải làm sao đây?" Nàng mới vừa hỏi xong, Quý Tinh lập tức tăng thêm sức lực trong tay.

"Ái da! Tinh nhi, muội muốn giết ta sao?" Lâm Như Tịch kêu to, "Còn hỏi muội làm thế nào? Không phải muội đã để cho Đường Tinh Thiên một mình trở về xử lý sao?" Chẳng qua đã lâu như vậy, ngay cả một chút tin tức về tên họ Đường kia cũng không có? Đây cũng không phải dấu hiệu tốt, có phải nàng không nên giữ Như Tịch lại hay không?

"Hấn? Hừ, lâu như vậy, đoán chừng bọn họ tốt hơn rồi." Nàng buồn bã trả lời, "Được rồi." Quý Tinh vỗ vai nàng, Lâm Như Tịch vừa định cử động, "Haizz! Tại sao còn không nhúc nhích được vậy! Xong rồi!" Có phải lần này bị trật lưng quá nghiêm trọng hay không?

"Đại phu nói phải hai ngày, ngày mai hãy nhìn lại đi, bây giờ muội còn phải nhanh chân đến xem người cầm kia, tỷ phải nghỉ ngơi cho tốt đó." Nói xong buông bình thuốc trong tay xuống rồi đi ra ngoài, không ở lại nói chuyện Đường Tinh Thiên với nàng.

"Haizz, lại đợi. . ." Lâm Như Tịch còn chưa nói hết, đã nhìn thấy Quý Tinh mở cửa bước ra ngoài, nàng vui đầu ở trên giường, bộ dáng như vậy nàng khó chịu muốn chết, nhưng mà thật không thể cử động! Nàng cảm thấy mình sẽ phát điên rất nhanh thôi.

Quý Tinh đi tới đầu cửa một gian phòng khác, lại phát hiện hai người

đàn ông này đang mắt to trừng mắt nhỏ, đã xảy ra chuyện gì sao? Thật là Hách Liên Viên tức giận im lặng, có lòng tốt lấy thuốc cho hắn uống..., thế nhưng hắn lại không uống, còn nhìn hắn giống như vừa trông thấy kẻ địch, hắn là hắn đề phòng Hách Liên Viên ư?

"Các huynh đang làm gì?" Nghe được giọng nói này, Hách Liên Viên thở phào nhẹ nhõm, "Tinh nhi, hắn không chịu uống. . ." Lời còn chưa nói hết, trong tay chợt nhẹ đi, hắn quay đầu nhìn người cầm đĩa một hơi uống sạch hết thuốc, hắn. . . Hắn. . . Rõ là. . . Tức chết hắn, hắn cần rằng nghiêng lợi nhìn người trên giường.

"Hắn thế nào?" Quý Tinh hỏi, Hách Liên Viên lấy lại tinh thần, "Không có gì, thuốc hắn uống xong rồi." Nói lời này thì hắn trừng mắt nhìn Nam Cung Hi, còn lại người kia vẫn khẽ cúi đầu, không thấy được vẻ mặt của hắn.

"Ồ, vậy thì tốt." Quý Tinh gật đầu một cái, sau đó đi đến bên giường, nhìn người trên giường, chỉ là nàng càng đến gần, đầu người trên giường càng cúi thấp, cũng sắp sửa áp vào lồng ngực của mình rồi, Quý Tinh hắng giọng.

"Người cầm, huynh có người nhà hay không? Ta đi thông báo với bọn họ." Hách Liên Viên cũng ở một bên nhìn hắn, hi vọng hắn gật đầu, nhưng đã làm hắn thất vọng Nam Cung Hi lại lắc đầu một cái.

"Đại phu dặn huynh nghỉ ngơi nửa tháng. . . Đã như vậy, vậy huynh hẳn lòng lưu lại đây sao?" Hách Liên Viên lần nữa chú ý người trên giường, nếu hắn muốn dám gật đầu Hách Liên Viên lập tức. . . Còn chưa nghĩ xong, đã nhìn thấy đối phương gật đầu liên tiếp mấy cái, tên cầm làm hắn tức chết mà.!

"Tinh nhi, người này không rõ lai lịch. . ." Hách Liên Viên còn chưa nói hết đã bị Quý Tinh thủ thế cắt đứt, nàng tự có chứng mực, bởi vì hắn mấy lần giúp nàng, có thể thấy được hắn cũng không phải người xấu. Thấy Quý Tinh không nghe lời của hắn, Hách Liên Viên nóng nảy, xoay người xông ra ngoài, hắn cần phải phát tiết ra ngoài một chút.

"Vậy huynh nghỉ ngơi một chút, ta đi mua thức ăn nấu cơm." Đây cũng là bất đắc dĩ, một người bị trật eo, một người đột nhiên chạy ra ngoài, hiện tại chỉ có nàng là tình trạng tốt nhất, nghe được nàng nói muốn đi mua thức ăn, Nam Cung Hi lập tức xuống giường, chạy đến bên cạnh, cầm chiếc rổ lên, bộ dáng kia giống như là đang nói muốn đi cùng nàng.

"Huynh cũng muốn đi?" Quý Tinh nhìn hắn rồi hỏi, hắn gật đầu một cái, "Thân thể của huynh. . . Vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt chứ." Nói qua nàng tiến lên muốn cầm lấy cái rổ, nhưng đã bị hắn giữ lại rất chặt, nàng giành lấy không được.

"Huynh. . ." Nàng đang muốn nổi giận, lại nhìn thấy hắn cúi đầu thấp xuống, xem bộ dạng hắn thế kia, nàng muốn nổi giận cũng không được. Quan sát hắn lần nữa từ trên xuống dưới, dẫn hắn đến cửa hàng một chuyến cũng không tệ, "Được rồi, đi theo ta." Nói xong

nàng đi ra ngoài trước, dù sao nàng biết hắn sẽ đi theo sau lưng nàng.

"Hách phu nhân, người ra ngoài mua đồ ăn à?" Người trên đường phố thấy nàng đều tiến lên phía trước chào hỏi, chỉ là người cầm rõ đi theo phía sau nàng là ai vậy? Theo lý mà nói muốn dùng cũng nên dùng nha hoàn mới đúng, tại sao là người đàn ông?

Nam Cung Di cũng có chút hối hận không nên cùng với nàng đi ra ngoài mua thức ăn, hẳn không biết ở bên trong này mọi người đều biết nàng, xem ra nhân duyên của nàng tốt vô cùng, ban đầu rốt cuộc hẳn đã nổi cơn điên gì mà bỏ qua một người tốt như vậy.

"Hách phu nhân, không phải ta muốn nói, người muốn sai việc cũng nên mua một nha hoàn." Một đại nương đi tới nói lời tình ý sâu xa. Quý Tinh cười cười, dùng giọng nói tắt cả mọi người đều nghe thấy mà trả lời, "Đại nương, người này là hiền đệ của ta, hẳn từ nhỏ đã không nói chuyện được, trong nhà gặp nạn, lúc này mới tới nương nhờ vào ta." Quý Tinh biết, nếu không thêm dặt chuyện xùta, về sau nàng sẽ rất khó xử.

"Như vậy à . . . Thật là đáng thương mà!" Tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt đồng tình, Quý Tinh gật đầu với bọn họ một cái, nàng tiếp tục mua thức ăn. "A Cửu, lần này có còn giữ lại chút thịt đùi nào cho ta không." Nàng đi tới trước sạp thịt..

"Có! Có đây! Của người." Nói xong từ bên trong lấy ra một khối thịt thượng hạng đưa cho nàng, "A Cửu, gần đây tâm tình của huynh hình như không tệ." Nói đến đây, A Cửu gãi gãi đầu, "Nương tì của mang thai hài tì rồi chứ sao." Hẳn xấu hổ mở miệng, Nam Cung Di khẽ ngẩng đầu, là hẳn? Trước kia chính là hẳn đỡ một nữ

nhân đi qua từ bên cạnh Nam Cung Hi, nhắc đến chuyện cây môn ư.

"Thật sao? Vậy thì xin chúc mừng, lần tới ta sẽ đưa huynh vài món y phục trẻ con." A Cửu nghe xong lấy làm vui mừng, "Vậy cảm ơn Hách phu nhân, cái này ta không lấy tiền đâu." Nói xong bỏ thịt vào giỏ xách Nam Cung Hi đang cầm, "Như vậy sao được, cầm đi, tiền làm vẫn phải lấy, tương lai huynh còn phải nuôi đứa trẻ đấy." Nàng cố gắng nhét tiền cho hắn, A Cửu bất đắc dĩ chỉ có thể thu lấy tiền.

Nam Cung Hi đi theo nàng một đường mua thức ăn, phát hiện nhân duyên của nàng so với tướng tượng của hắn không tồi, nhìn thức ăn đầy trong rổ tràn, phần lớn chỗ này đều đưa tới, giống như là mua một tặng một, không ngờ người nơi này lại nhiệt tình như vậy.

"Huynh theo ta đi nào." Dừng ở trước cửa hàng, Nam Cung Hi nhìn nơi đó, "Cầm Tú phường? Nơi này không phải làm quần áo sao? Nàng phải mua y phục ư? Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn đi vào theo.

"Ồ kia! Là Hách phu nhân đến! Mời ngồi." Chương quý ra ngoài thấy nàng, lập tức khách khí tiến lên gọi nàng. "Chương quý, giúp huynh ấy chọn hai bộ quần áo." Nàng chỉ vào người bên cạnh, Nam Cung Hi đứng sờ, mua quần áo cho hắn?

"Được rồi!" Nói xong cầm thước lên quay về phía Nam Cung Hi đo lường thân thể mấy lần như vậy, ông đã được kích cỡ rồi, cầm lấy hai bộ quần áo đưa cho Quý Tinh, "Hách phu nhân, nhìn xem hai bộ này thế nào."

Quý Tinh bước tới, nhìn hai bộ quần áo, thấy rất đẹp, liền nói: "Hai bộ này rất đẹp, huynh cứ mua đi."

Quý Cầm tức mặt nhin y phục, tại nhin người ven cạnh một chút, "Ừ, lấy hai bộ này vậy." Nói xong, chương quý lập tức đi đến gói lại.

"Chương quý, đưa mấy bộ y phục này của hàng bán thịt heo của A Cửu, nhớ đừng thu tiền." Nàng đã đứng dậy đi tới một bên cầm lên vài món đồ y phục trẻ, bởi vì không biết là nam hay nữ, cho nên nàng chọn vài món tương đối trung tính, "Tốt, cầm y phục cho chắc." Ông đưa quần áo cho nàng, Quý Tinh nhận lấy y phục, xoay người đưa cho Nam Cung Di.

"Cho huynh, trở về nhớ đổi lại." Nam Cung Di nhìn y phục kia rồi ngẩn người, Quý Tinh giờ vật trong tay lên lần nữa, lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, nhận lấy y phục kia, "Vậy ta đi trước đây." Nàng quay đầu lại nói với chương quý, "Được rồi, Hách phu nhân đi thông thả." Thái độ của chương quý cung kính, mặt khác Nam Cung Di hồ nghi, sao lần này nàng không trả tiền chứ? Còn nữa là nàng mở ư?

Hai người trở lại chỗ ở, trải qua chuyện lần trước, lần này hai người còn rất ăn ý, Nam Cung Di nổi lửa, Quý Tinh nấu ăn. Trong phòng Lâm Nhược Tích bị mùi thơm của thức ăn đánh thức, nàng dùng mũi ngửi một cái, Ôi! Tinh nhi đang làm món ăn ư! Nàng muốn đi ăn, nghĩ như vậy nàng vội vã đứng dậy, chỉ là hình như nàng quên mình bị trật eo.

"Á!" Bóp một tiếng, nàng hoa hoa lệ lệ nằm trên đất, lần này thảm hại hơn rồi, đã bị thương càng thêm bị thương, nàng khóc không ra nước mắt, "Tinh nhi! Tinh nhi! Cửu mạng!" Nàng quay đầu ra ngoài cửa kêu to.

"Huynh có nghe được có người gọi ta hay không?" Quý Tinh ngừng động tác trong tay lại đứng người ở đó, Nam Cung Hi cũng nghiêng tai nghe ngóng, ngay sau đó lắc đầu một cái, Lâm Nhược Tích nghi ngại một chút đang chuẩn bị tiếp tục kêu, vậy mà nàng dừng lại như vậy, Quý Tinh trong phòng bấp cho là mình nghe lầm, tiếp tục xào món ăn cho nàng.

"Tinh nhi, cứu mạng!" Lần này Lâm Nhược Tích dùng hết sức hô to, bộp một tiếng, cái xẻng trong tay Quý Tinh văng ra ngoài, lần này nàng thật sự xác định được mới vừa rồi có người gọi nàng rồi, chỉ là có cần phải khoa trương như vậy hay không? Hừ chết nàng.

Nam Cung Hi đi về phía trước nhặt cái xẻng lên, rửa một chút, rồi đưa cho nàng, Quý Tinh vội vàng chuẩn bị hai ba lần món ăn xong định vào trong chén, "Người cầm huynh trông chừng một lát, ta đi xem một chút." Nói xong nàng đi tới một bên rửa tay, rồi đi ra ngoài.

"Tinh nhi, Tinh nhi, muội mau tới đây." Người trong phòng kêu lên theo nhịp, "Muội hỏi tỷ đã gọi người kêu cứu đi chưa?" Quý Tinh đẩy cửa đi vào nhìn lên trên giường, chẳng qua. . . Người đâu? Nàng kỳ quái nhìn xung quanh.

"Hu hu ~~~~~" Tinh nhi, cuối cùng muội cũng tới, ta đang ở đây." Nàng vẫy tay, lúc này Quý Tinh mới phát hiện ra trên đất có người, "Làm sao tỷ lại nằm trên đất vậy?" Nàng không hiểu hỏi, muốn tiến lên đỡ lấy nàng ta, nghĩ lại, hay là đi tìm người bế nàng ấy lên vậy.

"Tỷ chờ một chút, ta tìm người đến đỡ tỷ lên." Nói xong

lập tức xoay người đi ra bên ngoài, "Ta không muốn mười gọi tên họ Hách đến!" Lâm Nhược Tích ở sau lưng nàng kêu lên, Quý Tinh lắc đầu một cái, Hách Liên Viên lại không có ở đây, nàng đi tìm người cầm.

Quý Tinh trở lại phòng bếp, quả nhiên thấy hắn còn đứng ở nơi đó, nàng tiến lên nhìn một chút, không sai biệt lắm, "Tắt ngọn lửa đi, giúp ta." Nàng nói xong, Nam Cung Di đi tới trước lò rồi ngồi xổm xuống tắt lửa, sau đó đi tới trước mặt nàng, Quý Tinh xoay người đi ra ngoài, hắn đi theo phía sau của nàng.

"Người cầm, huynh giúp ta bế tỷ ấy lên giường." Quý Tinh mang theo người phía sau đi tới cửa phòng Lâm Nhược Tích, chỉ vào người ở trên đất rồi nói, nàng bị thương thật không tốt, hôn mê đó trực tiếp cũng không được, ai bảo nàng làm trái eo cơ chứ.

"Sao vậy?" Chờ cả ngày không thấy người phía sau có động tĩnh, nàng không hiểu nhìn hắn, "Này, Thật ra huynh nhanh tay một chút đi! Ta cũng không chê huynh mà." Lâm Nhược Tích mở miệng, chỉ là người nọ vẫn không có phản ứng, Quý Tinh vừa muốn nói gì đó, Nam Cung Di đã xoay người trực tiếp chạy ra ngoài, làm cho hai người trong phòng hai mặt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (8)

Chương 85: Ta nhất định có thể bảo vệ được nàng (8)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Tinh nhi, người cầm đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại chạy rồi hả? Tỷ phải làm thế nào đây?" Lâm Nhược Tịch khổ sở ngẩng đầu nhìn nàng, đang êm đẹp tại sao hần lại bỏ chạy chứ? Nàng cũng là trưởng nhị hòa thượng không sờ được đầu. (Câu này tác giả chơi chữ)

"Nếu không thì muội đỡ tỷ dậy có được hay không?" Lâm Nhược Tịch gật đầu một cái, dù sao cũng còn hơn nằm dưới đất như vậy, Quý Tinh vừa mới đi đến muốn đỡ lấy nàng, thì đã nghe thấy tiếng động có người chạy đến, nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa, thấy người cầm lại có thể lôi kéo được Hách Liên Viên, mà gương mặt của người phía sau cũng rất xanh xao.

"Này, tại sao huynh lại kéo hần đến đây?" Lâm Nhược Tịch tức giận nhìn hần, Hách Liên Viên thấy dáng vẻ của nàng, coi như đã hiểu lý do tại sao hần vừa mới vào cửa đã bị người cầm này kéo chạy đi.

"Ta còn không muốn đến !" Nói xong xoay người định đi, lại bị người cầm kéo lại, hần dừng lại nhìn người cầm, "Sức lực của người lớn, sao không đi bế nàng ta đi? Kéo ta đến làm cái gì?" Nói xong vung tay một cái, nhưng mà rất nhanh đã bị hần kéo lại.

"Người buông tay ra." Hách Liên viên nhìn hần, điệu bộ còn đang muốn nổi giận. "Ta nói trước tiên các người có thể bế Nhược Tịch lên giường được hay không?" Quý Tinh trừng mắt nhìn hai người trước mặt, giờ là lúc nào mà hai người còn chống lại nhau.

Hai người cùng lúc nhìn xuống người trên đất, nhất trí quay đầu lại, Lâm Nhược Tịch tức giận đến mức thiếu chút nữa là hộc máu, tại sao người ta lại ghét nàng chứ? "Hu hu ~~ các người đều chán ghét ta! Hần cũng không thích ta sao?" Nói xong, nàng nhớ đến việc Đường Tinh Thiên trở về giải quyết tình, sao lại có thể đến tận bây giờ còn chưa quay lại, nghĩ đi nghĩ lại, nàng càng khóc càng mãnh liệt hơn trước.

"Các huynh không ôm ta ôm." Quý Tinh cũng nổi giận, chỉ có một chuyện đơn giản như vậy mà phải huyên náo đến thế mới vui vẻ được à, thật là ồn ào, nàng tiến lại muốn ôm lấy Nhược Tịch, nếu là trước kia không mang thai nàng cũng sẽ ôm lấy, nhưng hiện tại bụng đã lớn, nàng không dám chắc.

Quý chuyện vừa muốn khom người xuống, hai người đang đứng bất động ở một nơi bước đến trước mặt ngăn cản nàng lại, bắt đầu giành giật lấy, Lâm Nhược Tịch run sợ trong lòng nhìn hai người, thật sự sợ rằng họ sẽ cắt nàng thành hai khúc mất, Quý Tinh hoàn toàn hết ý kiến, nàng tiến lên cũng không được mà lui lại cũng không xong, cứ như vậy đứng sững ở một bên.

"Dừng lại!" Quý Tinh hô to, lúc này hai người mới dừng lại, "Huynh, đi bế Nhược Tịch." Nàng chỉ vào Hách Liên Viên, hần không thể tin được chỉ vào lỗ mũi của mình, tại sao lại là hần? Hần trừng mắt nhìn Nam Cung Hi, Quý Tinh bảo hần ôm vì người cầm còn đang bị bệnh, nàng không muốn hần đang không khỏe còn làm những việc khác.

"Được rồi." Hách Liên Viên sờ sờ cái mũi của mình, khom lưng ôm lấy Lâm Nhược Tịch, rất không dè dàng ném nàng lên trên giường, "Ồi da! Hách Liên Viên, chờ ta khỏe lại sau này nhất định sẽ giết chết người!" Hách Liên Viên cũng nhìn nàng một cái, đợi nàng tốt lên rồi hãy nói, hần nhìn nàng nhất định phải nằm đó một tháng.

"Được rồi, được rồi, ồn ào vậy đủ rồi phải đi ăn cơm chứ." Nghe nhắc đến được ăn cơm, ngay đến mắt Lâm Nhược Tích cũng sáng cả lên mắt, "Tinh nhi, tỳ cũng muốn ăn!" Chỉ là nàng bây giờ không thể nháy nhót đi theo ra ngoài, chỉ có thể nằm trên giường ai oán nhìn theo Quý Tinh.

"Lát nữa muội sẽ bùng đến giúp tỳ." Nghe thấy nàng nói như vậy, Lâm Nhược Tích không sợ chính mình không được ăn thức ăn Quý Tinh làm, thì ra nằm trên giường cũng có chỗ tốt, nghĩ đi nghĩ lại nàng không thể nín cười được.

Bên kia Đường Tinh Thiên lại không thể cười nổi, bởi vì sau khi đại phu chẩn đoán, Thủy Linh đã mang thai, đây cũng là lý do hấn vẫn không thể đưa Lâm Nhược Tích về được, bây giờ chuyện đó càng khó giải quyết, Thủy Duyệt sơn trang ép hấn phải cưới Thủy Linh, mà phụ mẫu của hấn cũng chỉ có thể cười nhạt, chuyện này thực sự không dễ làm.

"Thiên nhi, nếu không con hãy cưới Thủy đại tiểu thư đi, người ta cũng đã chịu làm thiếp, mẫu thân nghĩ Nhược Tích chắc cũng không có gì đâu?" Quan Nguyệt thở dài rồi lắc đầu, tự mình nói thế đối với nhi tử.

Đường Tinh Thiên không lên tiếng, cá tính của nàng rất rõ ràng, vốn việc này không phải không có gì, mà là sẽ có chuyện gì đây, không để ý đến mẫu thân của mình nữa, hấn xoay người đi ra ngoài, vì bọn họ đuổi lý trước, Thủy Linh đã đến ở nhà hấn, nhìn thấy bóng người đi về phía hấn, hấn khẽ cau mày lại.

"Tinh Thiên. . ." Nàng mới vừa mở miệng, Đường Tinh Thiên đã liếc mắt nhìn nàng một cái, im lặng không nói gì đi qua người nàng, Thủy Linh nắm chặt bàn tay, nàng đã làm đến tận nước này, hấn vẫn còn không chịu buông ra sao? Có phải chỉ cần Lâm Nhược Tích không có ở đây, hấn mới chịu nhìn đến nàng ư?

Quý Tinh im lặng nhìn hai người trẻ con trước mặt, hai đấng mày râu, còn học đòi con nít tranh giành thức ăn, hơn nữa còn cùng nhau giành một món, nếu nói hai người bọn họ không có thù oán, vậy thì khẳng định không có ai tin.

"Ta đi mang cơm cho Nhược Tích, các huynh cứ ăn đi." Nàng xem không nổi nữa, trực tiếp đứng dậy, bưng chén đi ra ngoài, mà hai người đàn ông tổng phòng này cũng đứng lên, Tinh nhi vừa đi, bọn họ cũng đi thẳng vào vấn đề.

"Người đến gần Tinh nhi rốt cuộc có mục đích gì?" Hách Liên Viên neho mắt đầy nguy hiểm nhìn hấn, Nam Cung Hi chỉ nhìn chứ không trả lời, hấn là người câm, có thể không trả lời.

"Ta mặc kệ người mục đích gì, ta sẽ không để cho người tổn thương Tinh nhi." Hấn lần nữa ra tiếng, Nam Cung Hi thu hồi tầm mắt, cúi đầu bắt đầu ăn cơm,

không cần hấn nói, hấn cũng sẽ không tổn thương nàng.

Triệu Trà Trà do dự rất lâu, nàng còn đi tới nơi ở của

Quý Tinh, nàng rất nhớ hẳn, vì hẳn hẳn, nàng đã bắt đầu thói quen không có nha hoàn lên canh, phụ thân của nàng cũng đã trở về, mặc dù ông chưa nói gì, nhưng nàng biết phụ thân đã không phải đối bọn họ nữa.

Nàng đứng ở trước cửa hít một hơi thật sâu, rồi nàng đẩy cửa đi vào, chỉ là nàng nhìn thấy có hai nam nhân đang ngồi đó ăn cơm, một người không cần nói cũng biết, là người nàng muốn tìm, còn một người khác chắc là phu quân của Hách phu nhân, nhìn tướng mạo người này, cũng không hề thua kém người cam, lần này xem như nàng đã rộng rãi rồi.

"Nhược Tích, tỷ có thể tự mình ăn được không? Hay là để muội đút cho tỷ ăn." Dáng vẻ của Quý Tinh nhìn nàng, sao lại cảm thấy khổ sở thế này, "Không cần đâu, Tinh nhi, muội cứ để đây, muội mau đi ăn cơm đi," Nàng chỉ chỉ vào trước mặt mình, Quý Tinh để đồ xuống, người trên giường không đợi kịp đã nâng chiếc đĩa lên gấp lấy gấp để, quan sát dáng vẻ của nàng, trong lòng Quý Tinh nổi lên đủ loại cảm xúc.

"Vậy muội ra ngoài trước đây." Nàng lên tiếng, miệng Lâm Nhược Tích đã nhét đầy thức ăn, chỉ gật đầu một cái, Quý Tinh đứng ở ngoài cửa nhìn người nằm trên giường, không phải nàng đã làm sai rồi chứ? Tên Đường Tinh Thiên này. . . Nàng thở dài, hy vọng là như nàng đã nghĩ.

"Hà? Cô đến rồi sao? Là tìm huynh ấy à?" Quý Tinh vừa đi ra ngoài đã thấy Triệu Trà Trà, thái độ của người này trước kia không phải là. . . Tại sao lại đến? Thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của nàng ta, lúc trước không tới

thì đã tốt rồi sao.

"Ta... Ta... Không... không phải..." Nàng căng thẳng nên đến cả lời nói cũng không mạch lạc, vì lời nói của Quý Tinh dẫn đến sự chú ý của hai người bên trong, Nam Cung Di cau mày lại, làm sao nàng ta biết hắn đang ở nơi này, còn Hách Liên Viên lại chú ý đến hắn, sau đó không nói câu nào mà mỉm cười.

"Ồ? Tinh nhi, có khách đến đây sao?" Hách Liên Viên đi ra, nếu cô gái này đến tìm người cảm như lời nàng nói, thì hắn sẽ giao hai tay hoan nghênh, "Phải! Là tôi tìm người ở bên trong." Nói xong nàng bước đến kéo tay Triệu Trà Trà, "Vào đi nào, chúng tôi đang ăn cơm, cô cũng tới đây ăn một chút đi."

Hách Liên Viên vừa nghe nói cô gái kia đến tìm người cảm, thật sự vui mừng, không cần ai nói hắn đã chuyển đến thêm một cái ghế ngồi, còn chạy thật nhanh vào bếp lấy thêm một chén cơm nữa, "Cô nương, mời ngồi, chỗ này nhỏ, đừng để ý nhé." Triệu Trà Trà nhìn nam tử trước mặt, thì ra bọn họ đều tốt bụng giống nhau, thảo nào có thể kết thành một đôi.

Nếu như nàng biết suy nghĩ của Hách Liên Viên, đoán chừng sẽ không có suy nghĩ vừa rồi. Nam Cung Di đen mặt nhìn Hách Liên Viên, nam nhân này, thật sự kích động muốn đánh chết hắn, sao lại có thể sắp xếp để nàng ta ngồi ở bên cạnh hắn được, nhìn qua mà nói, giống như hai đôi phu thê.

"Đến đây, đừng khách khí, ăn đi.", Quý Tinh gấp thêm thức ăn vào chén của nàng, "Đa tạ, tôi tên là Triệu Trà Trà, từ giờ có thể gọi tôi là Trà Trà." Nàng quay sang nói.

Cô, cô có thể gọi tôi là Trà Trà. Nàng quý sang nói với Quý Tinh, “Được rồi, Trà Trà, đừng khách sáo nhé, đây là mấy món ăn gia đình ta làm, đừng chê đấy.” Triệu Trà Trà lắc đầu, nàng cũng không biết làm cơm, cúi đầu ăn cơm.

“Ồ, đồ ăn tự làm thật sự rất ngon.” Lời này của Triệu Trà Trà đã thật tâm, Quý Tinh mỉm cười, “Tên ta là Quý Tinh, cô có thể gọi ta là Tinh nhi, còn huynh ấy là Hách Liên Viên.” Nàng giới thiệu những người bên cạnh, Triệu Trà Trà gật đầu, vì hồi hộp mà nàng đã không phát hiện ra khi Quý Tinh giới thiệu Hách Liên Viên thì cũng không hề nói đến hấn là phu quân của nàng. “Đúng rồi, Trà Trà, huynh ấy gọi thế nào? Huynh ấy không nói chuyện, chúng tôi đều không biết nên gọi huynh ấy thế nào.” Quý Tinh vừa mới nói xong, vẻ mặt Triệu Trà Trà đờ đẫn, không nói chuyện? Sao lại như vậy? Trước đây nàng còn nghe hấn mở miệng, còn tên nữa, hình như. . . nàng cũng không biết.

“Trà Trà? Trà Trà? Cô làm sao vậy?” Quý Tinh gọi mấy tiếng, lúc này nàng mới lấy lại tinh thần, “Việc này. . . việc này. . . tôi cũng không biết.” Nói xong trực tiếp cúi đầu, Quý Tinh và Hách Liên Viên đối mặt nhìn nhau, không biết gì? Vẻ mặt của Hách Liên như chỉ hận không thể rèn sắt thành thép, hấn quyết định giúp cô gái trước mặt theo đuổi người câm đó.

“Phải, lúc trước hấn đến kho để hàng nhà ta làm việc, bởi vì. . . không nói chuyện, nên không ai biết tên của hấn.” Những lời này nói ra làm nàng chột dạ, mới vừa rồi nàng muốn nói hấn không phải người câm, nhưng ai biết hấn lại nhìn nàng chằm chằm, bởi vậy nàng không nói ra khỏi miệng, tại sao hấn lại muốn giả câm khi tới đây?

"Như vậy à... Như vậy cô chính là đại tiểu thư sao?"

Hách Liên Viên vội vàng hỏi tới, Triệu Trà Trà gật đầu một cái, Hách Liên Viên thiếu chút nữa là vỗ tay khen hay, đại tiểu thư yêu người lắm, thật là xứng đôi, rất xứng đôi.

"Tại sao huynh lại hung phấn như vậy?" Quý Tinh khó hiểu nhìn hấn, Hách Liên Viên vội vàng thu lại biểu cảm của mình, "Không có, không có, là nàng nhìn nhầm thôi." Quý Tinh vẫn còn hồ nghi nhìn hấn, Nam Cung Hi nào không biết trong Hách Liên Viên nghĩ cái gì, hấn càng thêm hân hỷ trừng mắt nhìn người bên cạnh.

"Tôi ăn đủ rồi, trong nhà còn có việc.." Triệu Trà Trà nói xong thì đứng dậy chạy ra ngoài, "Haizz!" Quý Tinh vừa mở miệng, thì người đã chạy xa, nàng không phải đến đưa người lắm trở về sao?

"Tại sao cô ấy lại đi?" Về mặt của Hách Liên Viên không hiểu, hấn còn trông cậy vào nàng đưa người lắm đi, kết quả nàng lại tự mình chạy trước, hấn nhìn người ngay cả sắc mặt cũng không đổi tiếp tục ăn cơm, là người lắm đang giờ trò quý sao? Thật ra Nam Cung Hi từ đầu đến cuối đều dùng ánh mắt lạnh lạnh nhìn Triệu Trà Trà, nàng cũng cảm thấy được, không muốn làm cho hấn ghét nàng hơn, nên lúc này nàng mới rời đi trước.

Quý Tinh và Hách Liên Viên ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm, thì lại có một người chạy đến, "Xin hỏi ở đây có phải là chỗ ở của Lâm Nhược Tịch hay không?" Quý Tinh nhìn người nọ một chút, "Phải, người là ai?" Người nọ móc ra một vật, "Đây là thư của người này."

Người nọ đặt đồ xuống rồi rời đi, Quý Tinh cầm lấy thư, trong lòng có cảm giác kỳ lạ.

"Ta đi đưa thư cho Nhượng Tịch." Cầm lá thư, nàng đi tới gian phòng của Lâm Nhượng Tịch, lúc này nàng đã ăn xong, "Nhượng Tịch, thư của tỷ." Nàng bước đến dọn dẹp chén đĩa, sẵn đưa thư cho Nhượng Tịch.

"Thư? Người nào viết thư cho ta vậy?" Nàng không hiểu hỏi lại, Quý Tinh lắc đầu một cái, Lâm Nhượng Tịch nhanh chóng mở ra xem. "Nhượng Tịch? Nhượng Tịch? Tỷ làm sao vậy? Đừng dọa muội!" Đang êm đẹp tại sao lại khóc?

"Tĩnh nhi. . . Đường Tĩnh Thiên hửn. . ." Lời còn chưa dứt nàng đã tiếp tục khóc, lá thư trong tay cũng bay xuống đất, Quý Tinh khom lưng nhặt lên, mấy chữ to đùng ngày 20 tháng này Đường Tĩnh Thiên kết hôn cùng với đại tiểu thư Thiệu Duyệt sơn trang Thiệu Linh đột nhiên lọt vào mắt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 103: Ta nhất định có thể bảo vệ được nàng (9)

Chương 86: Ta nhất định có thể bảo vệ được nàng (9)

Editor : Mai Tuyết Vân

Sau khi xem xong bức thư, cầm lấy lá thư bị rách, quả nhiên Đường Tĩnh Thiên đã làm nàng thất vọng, mà giờ phút này Lâm Nhượng Tịch lại bị thương, vốn không thể đi tìm hửn để đổi chất, sớm biết vậy ban đầu nàng không nên đề nghị Nhượng Tịch đi cướp rể, bởi vì nhìn thấy lá thư hiện giờ việc cướp hôn trước đây trở nên vô nghĩa.

"Nhượng Tịch, thật sự xin lỗi, ban đầu muội không nên. . ." Nàng còn chưa nói hết đã bị người trên giường ngắt lời, "Không có, Tĩnh nhi, muội không hề có lỗi với tỷ, chính hửn mới có lỗi với tỷ." Quý Tinh bước lên vỗ bả vai của nàng, đúng vậy người có lỗi với nàng nhất

được lên vai và vai của nàng, đúng vậy người cô rơi với nàng thật chính là Đường Tĩnh Thiên.

Hách Liên Viên trừng mắt nhìn một lúc lâu, Quý Tinh còn chưa đi ra ngoài, sẽ không có chuyện gì đó chứ? Nghĩ như vậy, hắn đứng dậy đi tới gian phòng của Lâm Nhược Tích, mà Nam Cung Hi cũng đi theo phía sau lưng hắn mà đi ra ngoài.

Hai người vừa tới cửa, đã nghe thấy tiếng khóc truyền ra từ bên trong, tất nhiên đây không phải là tiếng của Quý Tinh, mà là của Lâm Nhược Tích, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì? Bất chấp mọi thứ khác, hắn đẩy cửa đi vào.

"Các muội làm sao thế?" Quý Tinh đang an ủi người trên giường, thấy Hách Liên Viên đi tới, Quý Tinh cầm lấy lá thư được nàng nhặt lên ném cho hắn, Hách Liên Viên vội vàng nhận lấy, mở bức thư ra.

"Tên Đường Tĩnh Thiên đáng chết! Lúc này mới có bao lâu, đã muốn tiếp tục thành thân!" Hách Liên Viên cũng rất tức giận, mặc dù quan hệ giữa hắn và Nhược Tích nhìn qua thì như không tốt, nhưng thực ra không phải vậy, nếu sớm biết tên kia là người như vậy, ban đầu hắn không nên giúp bọn họ.

"Hu hu ~~ Tinh nhi." Nghe thấy Hách Liên Viên nhắc tới tên Đường Tĩnh Thiên, người nằm trên giường càng khóc to thêm, Quý Tinh vội vàng ra hiệu bảo Hách Liên Viên không cần nói nữa, Nam Cung Hi đứng ở một bên cũng nhìn thấy lá thư kia viết gì, Nhược Tích kêu ngạo, Thủy Linh làm thiệp, điều này làm cho hắn nhớ lại lúc trước hình như bản thân hắn cũng là như vậy.

"Cô đừng khóc nữa, có được hay không! Loại nam nhân này không cần cũng được!" Hách Liên Viên nổi giận mở miệng, phải biết Tinh nhi đến bây giờ cũng chưa ăn được một phần cơm ngon lành, Lâm Nhược Tích bị mắng như vậy, khóc càng thêm lợi hại.

"Huynh tạm thời đừng nói nữa." Quý Tinh nói, "Tinh nhi, muội còn chưa ăn được miếng cơm nữa đấy." Nói xong hắn nhìn chằm chằm người trên giường, Lâm Nhược Tích vừa nghe nói nàng còn chưa ăn cơm, vội vàng hít mũi mấy cái.

"Tinh. . . Tinh nhi, tỷ không sao rồi, muội đi ăn cơm đi." Lâm Nhược Tích thút tha thút thít thúc giục nàng, "Muội cảm thấy vẫn nên ở lại với tỷ thì hơn." Lâm Nhược Tích cũng lắc đầu, "Ta thật sự không sao, đừng làm đứa trẻ đói bụng." Quý Tinh nhìn nàng, lúc này mới gật đầu nhẹ, có lẽ nàng ấy muốn bình tĩnh một chút.

"Được rồi, tỷ chú ý sức khỏe, đừng khóc nữa, nhé?" Quý Tinh dặn dò, Lâm Nhược Tích gật đầu một cái, lúc này Quý Tinh mới đi ra ngoài, ngay sau đó Hách Liên Viên và Nam Cung Hi cũng đi ra ngoài, chẳng qua cửa vừa đóng lại trong nháy mắt, người trong phòng lại tiếp tục khóc.

"Đường Tĩnh Thiên chết tiệt, thật sự muốn đi đánh hắn!" Nghe tiếng người khóc bên trong cửa, Hách Liên Viên tức giận nắm chặt bàn tay, Quý Tinh thở dài, trước đây nàng vẫn cho là hắn không thích Nhược Tích, xem ra không hẳn là vậy.

"Được rồi, để cho tỷ ấy trút hết ra đi." Quý Tinh cũng liếc về phía cửa, sau đó lắc đầu một cái rồi rời đi, Hách Liên Viên vội vàng đi theo, còn Nam Cung Hi lại lặng lẽ đi phía sau.

"Tĩnh nhi, có muốn đến tìm Đường Tĩnh Thiên hỏi một chút hay không?" Nhìn nàng không yên lòng ăn cơm, Hách Liên Viên không nhịn được mà mở miệng. "Huynh nói xem việc ta làm không phải sai rồi chứ?" Hắn hỏi một đường, nàng trả lời một nơi, Hách Liên Viên biết nàng muốn nói cái gì, nhưng Nam Cung Hi ở một bên thì lại không biết, thì ra đã qua lâu như vậy, khoảng cách giữa bọn họ đã kéo xa đến như thế rồi.

"Không, bọn họ nên muốn cảm tạ nàng, có trách thì phải trách Đường Tĩnh Thiên không biết trân trọng, hắn muốn tề nhân chi phúc.*" Hắn an ủi nàng, còn giờ phút này Nam Cung Hi lại cảm thấy mình giống như một người ngoài cuộc, hắn lặng lẽ lui ra ngoài.

*tề nhân chi phúc: hạnh phúc đầy đủ, ý nói vợ nhiều con đông.

Hắn đứng ở ngoài cửa nhìn lên trời, nếu như ban đầu hắn không khư khư cố chấp, nghe lời của mẫu thân hắn, như vậy hiện tại có phải sẽ phải đã khác rồi sao? Trước mắt hắn hiện ra tình cảnh lúc ấy lần nữa. . . . Đứa bé, đứa con của hắn đã bị chính hắn giết chết, chảy nhiều máu như vậy, nếu không có hắn đứa trẻ sẽ vẫn còn sống.

"Muội đừng tự trách nữa, được rồi, mau ăn đi." Hách Liên Viên khuyên nàng, Quý Tĩnh gật đầu một cái, Nam Cung Hi ngoài cửa nghe được lời nói bên trong, hắn thở dài rồi bước ra ngoài.

"Hà? Người không phải là biểu đệ của Hách phu nhân sao? Sao lại ra ngoài một mình, muốn mua đồ gì à?"

Có người nhận ra hắn trên đường, chẳng qua hắn chỉ lắc đầu một cái, cúi đầu lướt đi rất nhanh, người trên phố đều không hiểu, chẳng lẽ hắn sợ người lạ?

Bởi vì hắn cúi đầu cho tới khi tự mình đi vào ngõ cụt, khi hắn muốn xoay người rời đi, thì cuộc đối thoại của hai người kia lại truyền vào trong tai hắn, mà hắn cũng vì những lời đó mà dừng bước.

"Này, lần này Thủy tiểu thư cho rất nhiều tiền, muốn chúng ta đi giết đại tiểu thư Lâm gia bảo Lâm Nhược Tịch." Một người khác trầm tư, "Ừ, số tiền này không ít, người có muốn nhận hay không?" Người kia hỏi hắn, "Nhận, thế nào lại không nhận? Một vạn lượng hoàng kim, không ngờ mạng của Lâm Nhược Tịch gì đó lại đáng tiền thế này." Người nọ tham lam nói.

"Ừ, chỉ vì một nữ nhân mà phải xuất động cả Hắc Bạch

Song Sát chứng tá thì vẫn quá coi trọng nàng ta." Một người khác gật đầu một cái, Đắc Bạch Song Sát? Nam Cung Di cau mày, mà lúc này hình như hai người kia muốn rời khỏi, hắn nhìn chung quanh, ngay sau đó lắc mình một cái, đợi hai người kia rời đi, khi đó hắn mới xuất hiện, nhìn hai người đã đi xa, mới vừa nhận được tin, một lúc sau đã có người muốn mạng của nàng ấy, trong lúc này có liên hệ gì đây?

Nam Cung Di suy tư trở về, rốt cuộc làm sao hắn nói cho họ biết được chuyện này đây? Suy nghĩ hồi lâu hắn cũng không nghĩ ra được phương án tốt nào, còn nữa hắn cũng không thể xác định chuyện này rốt cuộc là thật hay giả, đi tới đi lui, thì bị một người cản lại, hắn ngẩng đầu lên, thấy được người trước mắt thì ngăn người tại đó.

"Di nhi? Là con sao?" Người nọ kích động nhìn hắn, tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được hắn." Sư. . . Sư phụ?" Tại sao ông ta lại ở chỗ này?" Thật sự là Di nhi sao?" Nói xong kích động tiến lên ôm hắn, ông sai lầm rồi, sai rất lớn, bao gồm cả sai lầm năm đó của ông nữa.

"Sư phụ, làm sao người biết chỗ này?" Chẳng lẽ còn muốn hại hắn ư? Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng hắn cái gì cũng nói không biết, ngay cả đến vẻ mặt nhìn ông ta cũng rất kích động.

"Sư phụ. . . Sư phụ thực sự xin lỗi con! Lúc ấy ta cũng không biết làm sao lại cùng với Tuyết Nhi. . ." Ông không nói thêm gì nữa, Nam Cung Di nắm chặt quyền, đến bây giờ ông ta còn không hỏi cái sao? Tuyết Nhi? Trừ Tuyết?

"Đã qua coi như xong." Hắc Lạnh Nhật nói ra câu này, Diệp Thiên sững sờ, chẳng lẽ hắc không thích Tuyết Nhi sao? Cũng đúng, người hắc thích vốn là người khác, từ chuyện lần trước ông ta đã liên tục suy nghĩ, ông cũng không dám nói ra, sợ phá hủy hoàn toàn hình tượng của mình trong lòng hắc.

"Sư phụ, Hắc Bạch Song Sát rất lợi hại phải không?" Đột nhiên nghe thấy hắc nhắc đến người trong võ lâm, "Sao vậy? Con chọc vào bọn chúng à?" Ông ta lo lắng hỏi, Nam Cung Di lắc đầu một cái, "Ngược lại hai người kia võ công tầm thường, nhưng lại rất xảo trá, lòng dạ cũng độc á, nếu chỉ dùng võ công của con cũng đánh thắng được bọn họ, chỉ e phải cẩn thận bọn họ làm điều gian trá." Diệp Thiên nói lời thành tâm nhắc nhở.

"Con biết rồi." Hắc gật đầu một cái, nếu như vậy hắc sẽ âm thầm bảo vệ nàng, dù sao cũng ở cùng một chỗ chỉ cần hắc cẩn thận một chút là được. "Di nhi, sư phụ muốn thoái ẩn giang hồ, muốn con đi tiếp quản Vô Tình Minh." Nói xong thì lấy lệnh bài Minh chủ ra đưa cho hắc.

Nhìn lệnh bài kia, hắc không đưa tay nhận, ông ta sẽ rút lui khỏi giang hồ? Có phải người này có âm mưu gì khác hay không đây? Hắc không thể không nghĩ như vậy, thật ra thì lần này Diệp Thiên nói sự thật, khúc mắc năm đó đã được cởi bỏ, mà ông ta cũng biết chính mình có một cô con gái.

"Sư phụ, con ở nơi này còn có việc, tạm thời không đi được." Diệp Thiên nghiêm mặt lại ngay sau đó hòa hoãn một chút, "Không sao cả, con cứ cầm trước đi, khi nào

xong sự tình & đây rồi ai cũng được. Ông bỏ lệnh bài vào trong tay của hắn, Nam Cung Di nhìn vật trong tay, không nói gì.

"Sự phụ đi đây, hi vọng về sau chúng ta còn có thể hẹn ngày gặp lại." Giọng điệu của ông ta sao lại kỳ quái thế kia? Nam Cung Di ngẩng đầu lên đang muốn hỏi, thì lại phát hiện đã không còn bóng dáng của ông ta, nếu như không có lệnh bài trong tay, hắn sẽ cho là mình đang nằm mơ.

Cất lệnh bài xong, hắn trở về, đi qua một quầy hàng bán hồ lô thì hắn dừng lại, hình như hắn đã quên một chuyện gì đó, "Khách quan, muốn mua hồ lô ư?" Người bán hàng hỏi người đang đứng nhìn trước vô thức gật đầu, "Được rồi! Đây của người." Người bán hàng rong đưa kẹo hồ lô bọc đường cho hắn, lúc này Nam Cung Di mới lấy lại được tinh thần, móc bạc trên người đưa cho hắn.

Cầm kẹo hồ lô, hắn tiếp tục đi về, Quý Tinh đang buồn bực, người cầm đã đi đâu vậy? Sao cũng không nói một tiếng? Mới vừa rồi nàng và Hách Liên Viên trò chuyện về việc của Lâm Nhược Tích và Đường Tĩnh Thiên, cho nên không chú ý đến hắn, chẳng lẽ hắn đi rồi? Đang lúc nàng suy nghĩ như vậy thì lại thấy người cầm kẹo hồ lô đi đến.

"Huỳnh thích ăn cái này?" Quý Tinh chỉ vào kẹo hồ lô trong tay hắn mà hỏi, hắn lắc đầu một cái, đưa kẹo hồ lô bọc đường cho nàng, không biết vì sao, hắn cảm giác nàng nhất định sẽ thích ăn.

"Cho ta?" Hắn gật đầu một cái. Quý Tinh nhân lúc kẹo.

những chuyện không muốn nghĩ đến chợt ùa về một chút, thì ra có một số việc không phải muốn quên là có thể quên được.

"Loại đồ ăn thiếu dinh dưỡng này sau này ít mua đi."

Đách Liên Viên ra ngoài đã nhìn thấy một màn này, mới vừa rồi hẳn sợ Quý Tinh quá cực khổ, đã xung phong nhận việc đi rửa bát, chỉ là rửa chén xong đi ra, thì lại thấy cảnh này, nhất là hẳn không thích thấy Quý Tinh ngẩn người khi nhìn kẹo hồ lô, bộ dạng giống như đang nghĩ đến điều gì đó.

Thấy bộ dạng của Đách Liên Viên, Nam Cung Di không hề để tâm, thế nhưng khi hẳn nhìn thấy dáng vẻ của Quý Tinh thì đột nhiên phát hiện, có cái gì đó vô lý trong lời nói của Đách Liên Viên? Hẳn tiến lên muốn giành lại kẹo, lại phát hiện người trước mắt không buông tay, hẳn cũng không dám dùng nhiều sức.

"Huỳnh muốn ăn?" Đột nhiên Quý Tinh mỉm cười nhìn hẳn, hẳn cảm thấy nụ cười này làm cho người ta phát điên, vội vàng lắc đầu một cái, "Huỳnh không ăn, vậy ta ăn." Nói xong cầm lấy kẹo hồ lô xoay người rồi đi.

"Tiểu tử người! Bị thần kinh hay sao mà lại mua cái này!" Đách Liên Viên tiến lại nhắc vạt áo của hẳn lên, lúc này Nam Cung Di không có phản ứng, xem ra thật sự có chuyện, hơn nữa kẹo hồ lô có liên quan đến, chẳng lẽ làm nàng ấy nghĩ đến đứa trẻ đã mất? Lời giải thích duy nhất chính là điều này.

Đách Liên Viên cũng không biết về chuyện kẹo unghô lô, nhưng hẳn khẳng định Quý Tinh nhớ lại người tên

Nam Cung Hi đó, nếu không sẽ không có thay đổi kỳ quái như vậy, rất chộc hôm nay là ngày gì, mà Lâm Nhược Tích có chuyện đến cả Quý Tinh cũng có chuyện.

"Ta đi xem nàng, nếu có chuyện gì ta sẽ không bỏ qua cho người!" Hấn đẩy Nam Cung Hi ra chạy theo lối Quý Tinh vừa đi, Nam Cung Hi nhìn về phía hấn, cũng chạy theo. .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 104: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (10)

Chương 87: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (10)

Editor: Mai Tuyết Vân

Khi Hách Liên Viên chạy tới nhìn thấy Quý Tinh đã vào phòng, hơn nữa còn chưa đóng cửa, hấn chạy thật nhanh vào, vừa tới cửa hấn lại dừng bước ở nơi đó, Quý Tinh tinh thần hoảng hốt đi vào gian phòng, đặt kẹo hồ lô bọc đường lên bàn, rồi cứ nhìn như vậy.

Nam Cung Hi cũng đã chạy đến theo, nhìn người ở cửa, hấn cũng dừng lại rồi nhìn vào bên trong, thấy người bên trong phòng vốn không hề ăn kẹo hồ lô, mà đặt nó lên bàn rồi nhìn, đột nhiên hấn cảm thấy tim mình rất đau, nàng đang nghĩ tới cái chết của đứa bé sao? Hấn thật sự muốn giết chết mình, đều do hấn!

Quý Tinh thở dài, nàng rời khỏi Đô thành cũng đã mấy tháng rồi, bây giờ nhất định cuộc sống của bọn họ rất hạnh phúc nhỉ? Nàng xoa bụng mình, đứa bé đã được định sẵn vừa sinh ra đã không có phụ thân rồi, thấy hành động của nàng, Hách Liên Viên nắm chặt quyền, mà Nam Cung Hi thì vọt thẳng vào trong, lấy lại kẹo hồ lô rồi chạy ra ngoài.

Quý Tinh ngây người mấy giây, sau đó hồi phục tinh thần rồi đứng lên, Nam Cung Hi từ lâu đã chạy mất tích, không phải hấn nói là không ăn sao? Tại sao còn giành với nàng? "Tại sao huynh ấy lại cướp mất kẹo hồ lô đã cho ta?" Nàng hỏi Hách Liên Viên ngoài cửa, hấn cũng sững sờ, ngay sau đó lắc đầu một cái.

"Huynh ấy muốn ăn cũng không cần phải cho ta như vậy! Thật là." Nghe được lời nàng nói. . . Hách Liên Viên kỳ quái nhìn nàng, nàng không nhớ lại chuyện gì sao? Tại sao phải nói như vậy? Chẳng lẽ hấn đã suy nghĩ quá nhiều?

nam qua suy nghĩ qua như sau:

"Haizz? Huynh có việc gì sao?" Quý Tinh nhìn người còn đang đứng ngoài cửa rồi hỏi, Hách Liên Viên trở lại bình thường, trực tiếp lắc đầu một cái, nàng không có việc gì là tốt rồi. "Ta muốn nói ta đã rửa xong chén bát rồi." Câu nói này làm Quý Tinh bật cười, "Huynh thật giống với học sinh, làm xong chuyện gì cũng báo lại." Học sinh ư? Chẳng qua chỉ cần nàng không sao là được.

"Vậy ta đi trước đây." Quý Tinh gật đầu một cái, lúc này Hách Liên Viên mới xoay người rời đi, đợi hắc đi xa, Quý Tinh mới thu nụ cười lại, mới vừa rồi thật sự nàng đã nghĩ đến chuyện trước khi, nhưng mà khi nghĩ lại, nàng cảm thấy bản thân mình nên vứt bỏ hết, vì đứa bé nàng phải kiên cường.

Nam Cung Hi chạy ra bên ngoài, ném kẹo hồ lô bọc đường xuống đất, dùng sức đạp mấy chục cái, cho đến kẹo hồ lô bị giẫm nhão nhoẹt, lúc này hắc mới dừng lại, nhìn phần còn lại trên đất, lần đầu tiên hắc cảm thấy màu sắc của kẹo hồ lô sao lại có thể chói mắt như vậy, màu đỏ rực rực trên mặt đất, làm cho hắc nhớ lại chuyện mình không muốn nhớ đến nhất, lần sau hắc sẽ không bao giờ mua thứ này nữa.

Ngày bình lặng tiếp tục trôi qua như thế, từ đó về sau, Nam Cung Hi không còn mua kẹo hồ lô nữa, ngay cả thấy cũng trực tiếp quay đầu đi, thân thể của hắc cũng đã được bồi dưỡng tốt, chẳng qua hắc vẫn không nói ra để không phải rời đi, cũng không còn người nào đến thúc giục hắc, mà bụng của Quý Tinh càng ngày càng lớn, dự tính cách ngày sinh cũng không còn xa.

Điều khiến người khác cảm thấy ngoài ý muốn hơn là, Lâm Nhược Tịch cũng mang thai, không thể nghi ngờ gì đây là họa vô đơn chí đối với nàng, kể từ khi nàng bị trật lưng phải nghỉ ngơi một tháng, nàng cũng không muốn cử động, cả ngày ngồi yên trong sân mà gần người nhìn lên không trung, cũng không có ai dám đi nói chuyện với nàng, ngoại trừ Quý Tinh.

"Nhược Tịch, ra ngoài đi dạo đi, đừng ngồi như vậy nữa." Nhưng Lâm Nhược Tịch vẫn nhìn lên không trung, lúc Quý Tinh cho rằng nàng sẽ không trả lời thì nàng lại lên tiếng, "Tinh nhi, sảy thai có đau hay không?" Nghe được lời nàng nói.. ., Quý Tinh giật mình, nàng muốn làm gì đây?

"Đau, sao lại không đau!" Lúc này Lâm Nhược Tịch mới quay đầu lại nhìn nàng, "Thật sao? Có đau nhiều không? Có thể đau hơn tim của tỷ lúc này không?" Đến lúc này Đường Tinh Thiên vẫn chưa đến tìm nàng, nếu vậy lần này hắc thật sự đã cưới Thủy Linh rồi.

"Phải! Tỷ nghĩ một chút xem, bảo bảo không muốn rời xa tỷ. . . mà tỷ lại muốn nó rời đi, Nhược Tịch, thật ra thì tỷ có thể tự mình nuôi đứa trẻ mà." Quý Tinh khuyên nàng, Lâm Nhược Tịch cái hiểu cái không hiểu, nhưng ý của muội ấy nàng biết, chẳng qua . . .

"Yên tâm đi, có người tiêu tiền như nước chống lưng cho chúng ta rồi." Nói xong Quý Tinh nhìn nàng chớp chớp mắt, Lâm Nhược Tịch cười phì một tiếng, đúng rồi, Hách Liên Viên là kẻ tiêu tiền như nước, nàng vẫn cho là hắc ghét nàng, không ngờ mọi chuyện lại ngoài dự đoán.

"Được rồi, vậy để cho hần hưởng tề nhân chi phúc* đi." Nàng trêu chọc nói, Quý Tinh cũng biết nàng sẽ nói gì, gõ lên đầu nàng một cái, sao nàng ấy lại nghĩ ra được chứ, chẳng qua Nhược Tịch nói cũng không sai, "Sao lại đánh tỷ! Tỷ không nói sai mà. . ." Nàng cong môi nhìn Quý Tinh, "Được! Tỷ nói không sai, là muội đánh lầm rồi." Nói xong hai người bắt đầu vui đùa.

*tề nhân chi phúc: vợ nhiều con đông

"Tại sao người lại giả bộ bị câm?" Hách Liên Viên và Nam Cung Hi đứng trước cửa, nhìn hai người đang đùa giỡn trong sân, có một lần vào buổi tối hần đi ra ngoài, thấy có bóng người bay qua, lúc ấy hần liền lặng lẽ đi theo, không ngờ lại đến nóc phòng của Lâm Nhược Tịch, lúc ấy hần nghĩ có phải là hái hoa tặc hay không, nhưng không, sau một lúc lại có hai bóng người bay đến.

Một bóng người khác xông lên đánh nhau với bọn họ, lúc ấy Hách Liên Viên thật sự không hiểu, thế nhưng khi nhìn thấy hai người này muốn giở trò xảo trá thì hần lại không chút do dự xông lên giúp người kia, sau khi đánh cho hai người kia chạy đi, hần mới phát hiện ra người kia là Nam Cung Hi.

"Tại sao nửa đêm người lại chạy đến chỗ này?" Khi ấy hần đã chất vấn người câm, "Có người muốn lấy tính mạng của Lâm Nhược Tịch." Lúc nghe được giọng nói khàn khàn thì hần sửng sốt, không phải người này bị câm sao? Mà Nam Cung Hi cũng cau mày lại, không ngờ đã lâu như vậy không nói chuyện, giọng nói lại trở nên khàn khàn, chẳng qua như vậy cũng tốt, không cần giả bộ bị câm nữa.

"Cái gì? Chuyện gì đã xảy ra?" Hách Liên Viên nghi hoặc nhìn hần, Nam Cung Hi liền mang chuyện trước kia nghe được nói với hần lần nữa: "Đáng chết! Là Thủy Nguyệt sơn trang sao?" Nam Cung Hi gật đầu một cái, không ngờ nữ nhân kia đã muốn gả cho Đường Tinh Thiên, lại còn muốn lấy tính mạng của Nhược Tịch.

"Người tên là gì?" Hách Liên Viên hỏi, Nam Cung Hi suy tư một hồi, ngay sau đó nói ra hai chữ, "Vô Tình." Hách Liên Viên nghe thấy tên liền nhíu mày lại, vì sao lại gọi cái tên như vậy?

"Ta rất ngưỡng mộ người." Giọng nói khàn khàn vang lên, Hách Liên Viên nhìn hần một chút, ngay sau đó lại nhìn về phía trong sân, ngưỡng mộ sao? Đó là vì hần không

biết tình huống thật sự, có lúc hần cũng muốn Quý Tinh là phu nhân thật sự của mình, chẳng qua. . . Chuyện này là hy vọng xa vời rồi.

"Thật sao?" Hần không trả lời trực tiếp, mà tránh né khỏi câu nói của Nam Cung Hi. "Vô Tình" gật đầu, Nam Cung Hi cũng không nói thêm gì nữa, chỉ giống như Hách Liên Viên, nhìn hai nóc từ bên trong.

"A! Đột nhiên Quý Tinh ôm bụng ngồi xồm xuông, Lâm Nhược Tích khẩn trương chạy đến: "Tinh nhi, muối không sao chứ?" Hai người ở ngoài cửa cũng nhìn thấy, lập tức chạy vào trong.

"Sao vậy? Có phải muốn sinh rồi hay không?" Hách Liên Viên căng thẳng hỏi, Quý Tinh lắc đầu một cái, "Muối cũng không biết, chỉ là đột nhiên cảm thấy hơi đau." Ở đây không có ai biết. "Ta đi tìm bà đỡ." Nói xong, "Vô Tình" xoay người đi ra ngoài, để lại hai người đang chờ đợi, dĩ nhiên ngoại trừ Hách Liên Viên.

"Hả! Huynh. . . Huynh ấy không phải bị câm sao?" Lâm Nhược Tích lắp ba lắp bắp chỉ vào bóng lưng của "Vô Tình", Hách Liên Viên gật đầu, "Phải, ta cũng mới vừa biết." Hắn trả lời, cũng coi giải thích cho Quý Tinh nghe.

"Không phải bị câm? Vậy huynh ấy giả bộ bị câm làm cái gì?" Lời Quý Tinh nói giống như vừa làm bầm vừa thăm dò, chỉ là đáp án của vấn đề cả Hách Liên Viên cũng không hề biết.

Trong lúc nhất thời Nam Cung Di không biết phải đi đâu tìm bà đỡ, hắn trực tiếp chạy đến y quán, "Đại phu, ở đâu có bà đỡ?" Đại phu sững sờ nhìn hắn đến một lúc, đây không phải là biểu đệ của Hách phu nhân sao? Sao có thể mở miệng nói chuyện rồi? Vị đại phu nào có y thuật cao minh như vậy?

"Cậu biết nói chuyện? Ai đã chữa khỏi cho cậu?" Nghe thấy hắn hỏi một đường lại trả lời một nẻo, khuôn mặt Nam Cung Di đen lại. "Ta muốn tìm bà đỡ!" Hắn hét to, lúc này đại phu mới hồi hồn, kinh ngạc nhìn hắn, bà đỡ sao? Chẳng lẽ...

ư, các này đây phải chờ một phút như nhân, và đi sao? Là
nào Hách phu nhân lại muốn sinh? Nghĩ như vậy, ông
vội vã chạy vào trong, “Phu nhân, bà mau ra ngoài một
chút, Hách phu nhân sắp sinh rồi.” Nghe được lời ông ấy
nói, Nam Cung Di thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng
không tìm nhầm nơi.

“Cái gì? Hách phu nhân sắp sinh? Nhanh lên, nhanh lên
nào, tôi đi ngay.” Vừa dứt lời thì một người phụ nữ mập
mạp từ bên trong chạy ra, thấy Nam Cung Di thì trực
tiếp kéo tay hắn chạy đi, phải biết nàng rất quý Hách phu
nhân, vừa nghe nói nàng ấy muốn sinh là tốc độ cũng trở
nên nhanh nhẹn.

Hai người chạy thẳng một đường, trong lúc đó người trên
đường rồi rút tờ mờ nhìn bọn họ, đây là bỏ trốn sao? Khi
hai người chạy đến gian phòng của Quý Tinh thì phát
hiện ra nàng đang nằm yên lành ở đó.

“Hả? Hách phu nhân không có việc gì sao? Không phải
đã nói sắp sinh ư?” Nàng khó hiểu hỏi, chẳng lẽ tên nam
nhân này lại nói dối? “Thúy tỷ, muội không sao, mới vừa
rồi đúng là có đau bụng dưới.” Nghe thấy nàng nói như
vậy, người được gọi là Thúy tỷ bước lên sờ bụng của
nàng.

“Hai ngày nay chú ý một chút, bất cứ lúc nào cũng có khả
năng sẽ sinh.” Nghe nàng nói xong, Quý Tinh thiếu
chút nữa là bị sặc bởi chính nước miếng của mình, bất cứ
lúc nào cũng có khả năng sinh ư? Không phải là quá kinh
khủng sao?

“Thúy tỷ, tỷ có thể ở lại đây hay không?” Hách Liên
Viên lên tiếng, ngơ ngơ nữa đêm nàng ấy muốn sinh biết

phải làm sao chứ? Chú ý tỷ do dự một chút, “Ta có thể đưa thêm tiền cho tỷ.” Hách Liên Viên lên tiếng lần nữa, tiền không phải là vấn đề.

“Để ta đi nói với đại phu, cho phép tỷ ở chỗ này hai ngày.” Hách Liên Viên nhìn ‘Vô Tình’ vừa mở miệng, “Cũng tốt, vậy làm phiền người.” Quả nhiên, điều Chú ý tỷ lo lắng chính là việc này, Nam Cung Di xoay người đi ra ngoài, còn Chú ý tỷ thì ở lại đây.

“Tinh nhi, số mệnh của muội thật tốt, nhiều người xoay quanh vây lấy muội như vậy.” Lâm Nhược Tích dùng giọng điệu hâm mộ để nói, Quý Tinh mỉm cười, “Chờ đến lúc tỷ giống muội, sẽ còn nhiều người vây quanh tỷ hơn.” Nàng không hề nhìn Quý Tinh, “Sao lại nhiều hơn được đây?” Nàng tò mò mở miệng, Quý Tinh chỉ vào bụng mình, “Đời vì còn có nó mà!” Nghe được lời của Quý Tinh. . . Lâm Nhược Tích mỉm cười, đúng rồi, sao nàng lại quên mất điều này chứ.

“Đúng không vậy? Đến lúc đó tỷ cũng đừng chê phiền nhé.” Lâm Nhược Tích lắc đầu một cái, “Làm sao tỷ chê nó phiền được.” Nàng bật cười, đúng là nàng còn phải làm nghĩa mẫu nữa. “Vậy cũng nói không chừng.” Quý Tinh đưa ngón trỏ lắc lắc trước mặt nàng, Lâm Nhược Tích vuốt ve ngón tay của Quý Tinh, “Nói không chắc chắn sẽ không mà.” Nàng thanh minh lần nữa, Quý Tinh lại muốn nói thêm nữa, thì đột nhiên. . .

“Ồi da! Bụng lại đau rồi.” Lâm Nhược Tích bị dọa sợ đến mức lập tức xông ra ngoài, muốn tìm bà đỡ mới vừa ra ngoài đưa trở lại phòng Quý Tinh, “Tên họ Hách kia, nhanh chân lên một chút, bụng Tinh nhi lại đau rồi.”

Nàng vừa chạy vừa kêu, Hách Liên Viên mới sắp xếp xong cho Thúy tỷ lại nghe được lời này, trực tiếp kéo người trong phòng chạy ra ngoài.

"Tĩnh nhi, thế nào?" Hấn cố ý sắp xếp cho bà đỡ ở phòng ngay bên cạnh nàng, "Mới lúc này còn đau bụng, giờ lại không đau nữa." Thúy tỷ cau mày, bước lên phía trước kiểm tra một hồi, sau đó nói tiếp một câu.

"Nàng ấy muốn sinh rồi, các vị mau đi chuẩn bị nước nóng, đúng rồi còn phải có vải sạch nữa.." Nghe nàng phân phó, Hách Liên Viên và Lâm Nhược Tích lập tức chạy đi chuẩn bị, mà sắc mặt Quý Tĩnh có phần trắng bệch, không phải chứ? Thật sự sắp sinh ư? Nơi này không có phương pháp sinh mổ bụng, có phải nàng sẽ chịu đau đớn rất lâu không? Mới nghĩ đến đây nàng đã bắt đầu căng thẳng.

Chờ Nam Cung Di khi trở về, đã nhìn thấy hai người ở ngoài cửa lo lắng đi qua đi lại, sao lại thế này? Khi hấn còn đang muốn hỏi, lại nghe được tiếng gào thét truyền ra từ bên trong, thì ra là sắp sinh? Hấn cũng giống như hai người bọn họ, lo lắng đứng chờ trước cửa.

"Á! Đau chết mất, Thúy tỷ, tỷ mau làm cho đứa bé ra ngoài đi." Quý Tĩnh hét to, bây giờ cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao lại nói tình thương của mẹ là vĩ đại rồi, việc sinh con quả thật làm người khác đau đến mức không muốn sống nữa.

"Hách phu nhân, đừng sức đi, thiếu chút nữa, nếu không tỷ cũng không thể làm đứa trẻ ra mau được đâu." Quý Tĩnh cảm thấy mọi sức lực của mình đều không còn, tốt

nhất là trực tiếp gây mê rồi mổ cho nàng đi.

"Ấ! Ghét quá! Vì sao ta lại muốn sinh con chứ!" Nàng càng kêu càng thái quá, còn Thúy tỷ lại là lần đầu tiên nghe thấy có người la hét như vậy, Lâm Nhược Tích ở ngoài cửa mặt trắng không còn một giọt máu, sinh con khổ sở như vậy sao? Nàng xoa bụng của mình, Hách Liên Viên chú ý đến động tác của nàng.

"Dừng khẩn trương, chờ sau khi đứa bé được sinh ra, cô sẽ cảm thấy mọi thứ đều đáng giá." Lâm Nhược Tích ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của hắn, thật sao? Chỉ là tiếng kêu của Tinh nhi thật sự làm nàng rất sợ.

"Nhanh lên, đầu đã ra rồi, dùng thêm chút sức nữa."

Thúy tỷ thúc giục, Quý Tinh hít một hơi thật sâu, dồn hết hơi sức, "Ấ" Một tiếng, đứa bé đã ra ngoài, ba người ngoài cửa đều thở phào nhẹ nhõm, cũng may tiểu tử này không giày vò người khác.

"Chúc mừng Hách phu nhân, là một nam hài." Thúy tỷ gói kỹ đứa trẻ, ôm qua cho nàng xem, Quý Tinh nhìn đứa trẻ nhỏ bé nhẵn nhụi, nhìn không ra giống ai, cũng không nhìn ra trông có được hay không.

Thúy tỷ dọn dẹp trong phòng, sau đó lấy những vật dụng của mình rồi mở cửa ra, "Chúc mừng, là một nam hài."

Nàng quay về phía Hách Liên Viên rồi nói, ba người lập tức đi vào, giờ phút này Quý Tinh đang chơi đùa với đứa trẻ trong lòng mình.

"Tinh nhi, cho tỷ xem với." Lâm Nhược Tích tiến lên phía trước nhìn đứa bé một chút, "Tại sao lại xấu như vậy

na! Nàng mới vừa mới sinh, sao có một cái trên đầu,
“Rõ ràng rất tuần từ không phải hay sao?” Hách Liên
Viên nhìn nàng chăm chăm, “Mắt người có phải có tật rồi
hay không? Còn nhỏ như vậy sao có thể nhìn ra rất anh
tuấn chứ?” Nàng nói không sai, điều này rõ ràng là tên
tiểu tì họ Hách trừng mắt nói lời bịa đặt.

"Cô. . . Mắt của cô mới có tật!" Mắt thấy hai người lại
muốn cãi vả, Quý Tinh vỗ trán mình một cái, hai người
này.. . “Hai người đừng tranh cãi nữa, người vừa mới sinh
em bé cần nghỉ ngơi.” Nam Cung Di một mực đứng yên
lặng một bên lên tiếng. Hắn cũng đã thấy đứa bé rồi, đúng
là làn da còn nhăn nheo nên không thể nhìn ra dáng dấp
như thế nào, nhưng mà hắn nhìn Hách Liên Viên, dáng
dấp của hắn không tệ mà dáng vẻ của Quý Tinh cũng
không tồi, chắc hẳn đứa nhỏ sau này cũng sẽ không đến
nỗi kém hơn được đâu.

Nghe lời của hắn, Hách Liên Viên và Lâm Nhược
Tịch hừ một tiếng, “Ta có thể ôm đứa bé được không?”
Người đang nói không phải Hách Liên Viên, cũng
không phải Lâm Nhược Tịch, mà là Nam Cung Di,
tất cả mọi người đều nhìn hắn.

"Được." Quý Tinh buông tay ra, Nam Cung Di chưa
từng bế trẻ con, cho nên hoàn toàn không ôm được, chỉ có
thể nâng đứa bé trong tay, cảm nhận được sinh mệnh nhỏ
bé trong tay hắn, sắc mặt của hắn ảm đạm, hắn chỉ có thể
giúp đỡ nàng đến tận đây, hắn để đứa bé xuống, cuối cùng
đưa mắt liếc nhìn.

"Ta cũng muốn ôm." Lâm Nhược Tịch tiến lên, lại bị
Hách Liên Viên đẩy ra, "Ta ôm, cô muốn ôm thì tự ôm
chính mình đi." Nghe lời hắn nói, Lâm Nhược Tịch

thở hồn hên nhìn hân, còn Quý Tinh lại mỉm cười, hai người này thật là. . . Ba người vui mừng vì tiểu sinh linh đã ra đời, Nam Cung Hi nhìn cảnh hòa hợp này, dụi đôi mắt rồi xoay người rời đi, không một ai chú ý đến hân đã đi khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiểu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Cuộc tàn sát đẫm máu (1)

Chương 88: Cuộc tàn sát đẫm máu (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

Tin tức Quý Tinh sinh quý tử đã lan truyền nhanh chóng khắp Lâm Hương trấn, rất nhiều người biết tin đều đến cửa chúc mừng một lượt, cho tới lúc này bọn họ còn chưa phát hiện ra việc không nhìn thấy Nam Cung Hi đâu, bởi vì mỗi ngày mọi người đến nhà làm cho bọn họ vội việc đến mức hoa mắt chóng mặt.

"Hách phu nhân, chúng tôi cũng tới, những thứ này tặng cho người để bồi bổ thân thể." Nói xong, A Cửu lấy ra hai trái thận heo."A Cửu, như vậy sao được đâu chứ, Nhược Tịch, mau đưa tiền." Lâm Nhược Tịch bận bịu thu đồ đến choáng váng cả đầu, không ngờ quan hệ của Tinh nhi và những người ở nơi này lại có thể tốt đến như vậy.

"Được, có ngay ." Nàng lấy chút bạc ra rồi toi công cầm đến: "Không được! Không được! Đã nói để người bồi bổ thân thể, không thể nhận tiền, huống chi phu nhân còn tặng y phục trẻ con cho chúng tôi, sao chúng tôi không biết xấu hổ vậy được." A Cửu từ chối, Lâm Nhược Tịch thật sự rất muốn trừng mắt, nàng đã mệt chết đi được, còn không thông cảm cho người mới vừa mang thai cho nàng.

"Không cần đúng không? Tốt." Nói xong Lâm Nhược Tịch xoay người đi ra ngoài, Quý Tinh lắc đầu một cái, đúng là hơi nhiều người, khẳng định Nhược Tịch rất chóng mặt, "Nhược Tịch, tỷ đi nghỉ ngơi đi, để Hách Liên Viên xử lý mọi việc." Nàng nói với theo bóng lưng của Lâm Nhược Tịch.

"Tinh nhi, đã lâu rồi ta không nhìn thấy Vô Tình, không biết đã chạy đi đâu nữa, bây giờ chỉ còn tỷ và Hách Liên Viên." Cho nên nàng vốn muốn rồi rồi cũng không được, chuyện này còn phải ghi lại danh sách người đưa quà, đến lúc xong còn phải gửi quà trả lễ. Khổ cực nhất vẫn là Hách Liên Viên, nàng chỉ ghi danh sách mà thôi, còn hân thì phải khâu vá, thu xếp đồ đạc.

"A Cửu, thật xin lỗi, nhiều người quá nên hơi bận rộn, phu nhân của huynh cũng sắp sinh chưa?" Quý Tinh nhìn người hên cạnh hân một

huynh cũng sắp sinh cháu." Quý Tinh nhìn người bên cạnh như một chú, bụng đã rất lớn rồi. "Vâng, nhanh thôi, tháng sau rồi." Hấn gật đầu một cái.

"Đến lúc đó ta cũng sẽ đến thăm các huynh vậy." Bởi vì khi đó đã qua tháng ở cử, "Hà, vậy phải cảm tạ Hách phu nhân trước." A Cửu vội vàng nói lời cảm tạ, nương tử của hấn cũng gật đầu với nàng.

"Hách phu nhân! Xin chúc mừng!" Lúc này đã có người xông vào nói liên tục, nàng chỉ có thể mỉm cười đáp lại, Lâm Nhược Tịch thật sự đã không nhìn nổi nữa, coi như nàng không cần nghỉ ngơi, thì Tinh nhi cũng cần nghỉ ngơi chứ.

"Các vị, các vị có thể để cho người vừa sinh em bé nghỉ ngơi thật tốt được hay không?" Nàng đứng lên lớn tiếng nói, trong lúc nhất thời căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, sau đó mọi người bắt đầu lục đục rời đi, cuối cùng Lâm Nhược Tịch mới có thể thở phào một hơi.

"Tinh nhi, không ngờ nhân duyên của muội lại tốt như vậy, muội nhìn xem kìa." Nàng chỉ vào đồng hồ phía bên kia, Quý Tinh vừa nhìn đã hơi bất ngờ, nàng không nghĩ lại nhiều đến thế, hơn nữa gần như cái gì cũng có, gạo, vải vóc, trứng gà. . . đợi một chút, bọn họ coi nhà nàng là hộ gia đình khó khăn ư?

"Nhiều như vậy sao?" Nàng kinh ngạc hỏi, Lâm Nhược Tịch gật đầu một cái, cho nên Nhược Tịch mới nói nhân duyên của nàng tốt. "Đúng rồi, tỷ mới vừa nói Vô Tình không có ở đây?" Lúc này Quý Tinh mới hỏi, nhắc đến cái tên mà Hách Liên Viên đã nói với các nàng

"Đúng vậy, không biết tên kia đã chạy đi đâu." Hách Liên Viên cũng tiến lại gần oán trách, nếu có hấn ở đây thì Hách Liên Viên cũng sẽ không giống con chó mệt mỏi như thế này, "Thật sao? Có thể là đi về rồi." Nàng nói như vậy, nhưng nói không chừng có lẽ hấn và Triệu Trà Trà ở cùng nhau, thôi, dù thế nào đi nữa hấn bây giờ đã không sao rồi.

"Ồ, là như vậy à." Lâm Nhược Tịch gật đầu một cái, nhưng Hách Liên viên lại cảm thấy không hiểu, cả hấn cũng không biết Vô Tình đi nơi nào rồi, thôi kệ, dù sao cũng không uy hiếp hấn là được.

"Tinh nhi, muội có muốn ăn gì hay không? Tỷ đi làm." Nghe Lâm Nhược Tịch nói vậy, nàng hoài nghi nhìn nàng ấy, "Tỷ ư? Làm đồ ăn cho muội?" Thấy đánh vẻ không tin tưởng của nàng, Lâm Nhược Tịch cong môi lên, "Có phải muội không có sự tin tưởng đối với ta hay không vậy?" Quý Tinh lắc đầu một cái, không phải không có lòng tin mà là hoàn toàn không thể tin được.

"Vậy tỷ đi làm cho muội ăn." Nói xong nàng chạy đi cầm lấy thức ăn vừa gọi đến rồi chạy vào phòng bếp, "Hách Liên Viên, huynh mau đi nhìn tỷ ấy." Lần trước nàng xuống bếp thiếu chút nữa đã đốt cháy luôn cả bếp, lần này không biết có phải đốt cả bản thân hay không.

"Tinh nhi, nàng không cần phải lo lắng, nàng ấy bây giờ hả, tựa như người khác vậy." Nghe được lời hấn nói như vậy, Quý Tinh nhún mày lại, chẳng lẽ còn có chuyện nàng không biết sao? Nhược Tịch làm sao biết nấu cơm chứ?

"Nếu không nài cho rằng thời gian qua ai làm đồ ăn?" Hách Liên Viên nhắc nhở nàng, Quý Tinh sững sờ, hần nói là. . . Nàng vẫn cho rằng bọn họ đi mua, không ngờ đều hoàn toàn là do Nhược Tịch làm, Hách Liên Viên cũng rất bội phục Lâm Nhược Tịch, vì muốn học nấu ăn khi bắt đầu đã làm rối loạn cả bản thân, chỉ là bây giờ nàng ấy đã rất thành thạo rồi.

Thiên Lan sơn trang, chuyện thành thân lần nữa của Đường Tinh Thiên và Thủy Linh làm cho Thủy Duyệt sơn trang và Thiên Lan sơn trang như nước với lửa, dĩ nhiên khi Bảo chủ Lâm gia bảo nhận được tin cũng đã vô cùng tức giận, nữ nhi vừa mới gả đi chưa bao lâu, tên tiểu tử ấy đã muốn thành thân lần thứ hai ư? Ông cũng không đồng ý, trong lúc nhất thời, chuyện này cứ dừng lại ở đó.

"Đã xảy ra chuyện gì với các người vậy? Sao còn chưa giết người cho ta?" Ở góc vườn hoa, một nữ tử khiển trách hai nam nhân trước mặt, "Đại tiểu thư, có người âm thầm bảo vệ nàng ta, chúng tôi đã bị lộ, đối phương cũng có sự đề phòng." Một nam tử trả lời "Ta mặc kệ, nếu như nàng ta không chết, như vậy một vạn lượng hoàng kim ta sẽ không cho các người." Nhắc đến hoàng kim, hai nam tử đổi mặt nhìn nhau một cái.

"Được rồi, chúng tôi sẽ không từ thủ đoạn mà hoàn thành lời dặn dò của Đại tiểu thư, cũng xin Đại tiểu thư đến lúc đó có thể đưa ra một vạn lượng hoàng kim." Nói xong hai người quay mặt nhìn nhau lần nữa rồi rời đi, nữ tử trong vườn hoa chính là Thủy Linh, nàng ta cảm phẫn tức giận nhìn hồ nước trong vườn hoa, Lâm Nhược Tịch! Ta muốn người vĩnh viễn biến mất! Tia sáng tàn độc ánh

lên trong đôi mắt của nàng.

"Đại ca, chúng ta phải thế nào mới có thể giết chết Lâm đại tiểu thư? Hai người bên cạnh ả ta kia, võ công đều trên chúng ta một bậc." Nam tử thấp bé hỏi người bên cạnh mình, "Người đứng quên chúng ta là ai, không có gì mà Hắc Bạch Song Sát không làm được." Trong đôi mắt của kẻ được gọi là đại ca thoáng qua tia tàn nhẫn, nam tử thấp bé nhìn hẩn, xem ra đại ca đã có kế hoạch rồi.

Những ngày ở cử rất nhàm chán, nếu không phải nhìn tiểu tử kia, không chừng Quý Tinh sẽ điên mất, cả ngày không ăn thì lại ngủ, vốn nàng muốn tự mình nuôi đứa bé, nhưng mới hai ngày đã không chịu nổi, vội vàng mời người đến chăm sóc, mà cũng có người xung phong đến giúp nàng, ở trấn Lâm Hương này muốn tìm một người chăm sóc đứa bé là chuyện rất dễ dàng.

"Khánh tẩu, cố thời gian tẩu cứ nghỉ ngơi đi, đừng để mình mệt mỏi." Quý Tinh nhìn người đang bận rộn không dừng tay, thật ra thì nàng chỉ muốn đứa bé được chăm sóc thật tốt, nhưng không nghĩ Khánh tẩu lại làm hết việc trong nhà.

□□□□□

"Haizz! Đách phu nhân, không có việc gì, tôi làm mãi thành quen." Vừa nói vừa tiếp tục lau bàn, mà lúc này tiểu tì cũng đang ngồi an tĩnh, "Đúng rồi, Đách phu nhân, đã đặt tên cho đứa bé chưa?" Nghe được câu hỏi của Khánh tẩu, Quý Tinh mới nhớ ra nàng còn chưa nghĩ đến chuyện này. "À, còn chưa cơ nữa, ta còn chưa nghĩ ra." Đúng là đứa bé cần một cái tên.

"Ừ, nếu người thật sự không nghĩ ra được, chúng ta đi xin Ngô phu tì giúp người." Khánh tẩu thân thiện nói, Quý Tinh gật đầu một cái, "Khánh tẩu, thừa dịp đứa bé đang ngủ, tẩu đi nghỉ ngơi đi, nếu không lát nữa hấn tỉnh lại, tẩu lại bận rộn." Khánh tẩu đã làm xong việc, "Được rồi, Đách phu nhân, người cũng nên nghỉ ngơi nhiều vào, phải biết thời gian ở cữ của nữ nhân là quan trọng nhất." Dẫn dò xong, Khánh tẩu xoay người ra ngoài.

Hai ngày nay Liên Nhược Tích cũng bận rộn nên vô cùng mệt mỏi, hiện tại có Khánh tẩu tới, nàng cũng có thể nghỉ ngơi được một thời gian, cho nên phần lớn thời gian gần đây nàng đều ngủ, việc này hù chết Đách Liên Viên, hấn vội vã tìm đại phu bắt mạch giúp nàng một chút, mặc dù hai người thường xuyên cãi vã, nhưng hấn cũng không hy vọng nàng xảy ra chuyện gì, sau khi đại phu chẩn đoán bệnh, không có gì đáng ngại, lúc này hấn mới thở phào nhẹ

nhóm.

"Tên họ Hách, không ngờ huynh lại tốt như vậy, nếu như hần cũng tốt như huynh thì ổn rồi." Nói xong, Hách Liên Viên biết nàng nhớ đến Đường Tĩnh Thiên, mà tên Đường Tĩnh Thiên cũng thật là, Quý Tinh đã sinh rồi, hần còn chưa đến, chẳng lẽ có người mới quên kẻ cũ sao? Chuyện này hần chỉ dám nghĩ, chứ không dám nói ra, nếu không Nhược Tích sẽ dùng nước mắt dim chết hần.

"Sao nào? Để ý ta rồi ư?" Nghe được lời hần nói, Lâm Nhược Tích làm hành động muốn nôn mửa, "Đa mặt huynh có thể dùng dây như vậy hay không đây!" Nàng liếc hần một cái, Hách Liên Viên còn trêu chọc nhìn nàng, "Làm sao cô biết mặt ta rất dày?" Nhìn dáng vẻ đáng đánh đòn này của hần, Lâm Nhược Tích thật sự rất muốn tiến lên đánh cho hần một trận.

"Huynh!" Chẳng qua nàng vừa mới nói câu đầu tiên thì đã ngăn người ngay tại đó, "Ế? Cô làm sao vậy?" Làm gì mà cứ nhìn chăm chăm phía sau hần? Hần hoài nghi xoay người lại, "Đường Tĩnh Thiên, người là tên khốn khiếp! Còn mặt mũi mà tới đây ư?" Hách Liên Viên nói xong liền xông qua đánh hần một quyền, nhưng Đường Tĩnh Thiên chỉ chùi miệng một cái, không trả đòn.

"Chàng tới đây làm gì? Đi ra ngoài! Ta không muốn gặp lại chàng!" Lâm Nhược Tích quay đầu, Đường Tĩnh Thiên vỗ bả vai Hách Liên Viên, ý bảo hần đi xuống trước, hần nhìn người trên giường, rồi lại nhìn người trước mắt một chút, xoay người rồi đi, bọn họ vẫn nên nói chuyện thì hơn.

Nhìn Hách Liên Viên đã đi vào, Đường Tĩnh Thiên đi

Chàng và em Linh vẫn ăn ăn uống, Dương Tinh Thiên ăn tới bên giường, "Thân thể nàng không thoải mái ư?" Lâm Nhược Tích hừ một tiếng, không trả lời, hắn còn có thể quan tâm thân thể của nàng sao? Thấy tính tình trẻ con của nàng, Dương Tinh Thiên thở dài.

"Nhược Tích, Thùy Linh có thai rồi." Hắn mới vừa nói xong, Lâm Nhược Tích quay đầu nhìn hắn, hắn có ý tứ gì? "Nếu như chàng đến đây để nói những lời kia, thì mời chàng rời đi cho! Ta sẽ thành toàn hai người." Khóc cũng đã khóc rồi, nếu quả đã gặp phải nam nhân như vậy, nàng cũng tự nhận mình xui xẻo.

"Không phải, ta muốn nghe nàng nói thế nào." Hắn ngồi xuống mép giường, còn Lâm Nhược Tích lại xê dịch vào bên trong, "Thiếp ư? Chàng không cảm thấy rất buồn cười sao? Chàng và một nữ nhân khác có con lại tới hỏi thiếp phải làm thế nào?" Nói xong nàng không khỏi tự giễu mình, cố gắng kiềm nén nước mắt vào trong, chuyện này thật sự là quá buồn cười.

"Nhược Tích, nàng có thể buông xuống một chút được hay không, hãy để cho Thùy Linh làm thiếp?" Dù thế nào đi nữa chỉ cần hắn để ý tới nàng ta là được rồi, Lâm Nhược Tích đột nhiên cười, "Ha ha. . . Ha ha. . ."

Dương Tinh Thiên, không ngờ chàng cũng ngây thơ như thế, nói cho chàng biết, chàng vẫn nên trực tiếp hưu thiếp đi chứ." Nàng và Thùy Linh đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ, không ngờ rằng nàng ta lại có thể không thừa thừa đoạn như vậy.

"Nhược Tích. . ." Dương Tinh Thiên gọi nàng, nhưng Lâm Nhược Tích vẫn kiên trì, "Dương Tinh Thiên, chàng đi đi, về sau chúng ta không còn quan hệ, thiếp cũng

không muốn nhìn thấy chàng nữa." Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác lần nữa không nhìn hấn.

Đường Tĩnh Thiên nhìn nàng một chút, thở dài, đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi tới cửa hấn xoay người lại mắt nhìn người trên giường, Lâm Nhược Tích vẫn nghiêng đầu như cũ, cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, những giọt nước mắt của nàng cũng không thể không chế nổi nữa mà chảy xuống.

Đường Tĩnh Thiên không lập tức rời đi, mà đi xem Quý Tĩnh, không ngờ nàng ấy đã sinh con, thật sự hấn cũng vui mừng thay nàng, hấn gõ cửa, "Vào đi." Lúc này Quý Tĩnh đang trêu đùa tiểu hài tử vừa tỉnh lại, hồi lâu không nghe thấy tiếng người đáp lại, nàng ngẩng đầu lên.

"Đường Tĩnh Thiên?" Lúc này người ngoài cửa mới đi vào, "Chúc mừng cô đã sinh quý tử." Hấn nói với nàng, "Cám ơn." Quý Tĩnh trả lời, hai người cũng không lên tiếng nữa, ngược lại giờ phút này Hách Liên Viên chạy vào.

"Đường Tĩnh Thiên, người không phải là người!" Đường Tĩnh Thiên bị đánh ngã trên mặt đất một lần nữa, "Hách Liên Viên, huynh làm cái gì vậy?" Quý Tĩnh vội vàng lên tiếng ngăn cản, nhưng Hách Liên Viên đã giận điên lên, "Tĩnh nhi, hấn. . . Hấn lại có thể bỏ Nhược Tích để đi cưới nữ nhân khác." Hách Liên Viên mở miệng, Quý Tĩnh cũng nhìn người ngã trên đất, hấn chỉ lau khóe miệng mà không nói gì.

"Đường Tĩnh Thiên, chuyện này có phải thật vậy hay không?" Quý Tĩnh nghiêm túc nhìn hấn, hấn nhỏ nhẹ gật

đầu một cái, "Nàng xem, chính hần cũng thừa nhận."

Đách Liên Viên kích động chỉ vào mặt hần. "Tại sao?"

Quý Tinh lại hỏi, "Nàng ta mang thai." Đường Tĩnh Thiên mới nói xong, Đách Liên Viên hận không thể giết chết hần, Nhược Tích cũng đang mang thai thì nói thế nào?

"Hả, cứ như vậy?" Lời nói của Quý Tinh khiến Đường Tĩnh Thiên phải ngẩng đầu nhìn nàng, cái gì gọi là cứ như vậy? Đách Liên Viên cũng không hiểu rõ, "Tĩnh nhi, cứ như vậy còn chưa đủ sao?" Hần mở miệng, còn Quý Tinh thì thất vọng lắc đầu một cái.

"Người làm cho ta rất thất vọng, người đi đi." Quý Tinh hạ lệnh đuổi khách. "Không thể cứ để cho hần thoải mái như vậy mà đi được." Đách Liên Viên còn muốn nói điều gì đó, lại bị ánh mắt của Quý Tinh ngăn lại, hần kéo người dưới đất lên, trực tiếp đẩy hần ra ngoài, "Đường Tĩnh Thiên, mau cút đi cho ta!"

Duổi Đường Tĩnh Thiên đi, Đách Liên Viên trở về phòng, Quý Tinh nhìn ngoài cửa một chút, nói với Đách Liên Viên, "Ở nơi này chỉ cần đôi phu ông mang thai các huynh sẽ cười người đó sao? Phụ mẫu không có tình cảm lại cứ miễn cưỡng lôi kéo nhau, đứa trẻ cũng sẽ không có hạnh phúc. Đách Liên Viên gãi gãi đầu, không hiểu nàng có ý gì, nhưng người ngoài cửa đã hiểu, hần vội vã xoay người rời đi.

"Tĩnh nhi, muội có ý tứ gì?" Hần thật sự đoán không ra, "Ý tứ của ta là muốn để cho Đường Tĩnh Thiên làm mất đứa trẻ trong bụng nữ nhân kia đi." Nàng nói xong, Đách Liên Viên há to miệng, hần chưa từng nghĩ tới cái

này, "Chắc hẳn nữ nhân kia đã dùng thủ đoạn, muội thấy hẳn cũng xác định được rằng đứa bé kia có phải là con của hẳn hay không." Lần này thì Hách Liên Viên lại càng bội phục năng sát đất.

"Huynh mau đi xem Nhược Tích một chút, muội sợ tỷ ấy có chuyện." Quý Tĩnh nói với hẳn, "Nàng ấy nhốt mình trong phòng rồi khóc lớn." Hẳn mới vừa đi từ phòng của nàng đến đây, nếu không phải vậy sẽ không biết tên Đường Tĩnh Thiên này khổ nạn như vậy." Tĩnh nhi, tại sao không nói cho Đường Tĩnh Thiên biết Nhược Tích cũng đang mang thai?" Mới vừa rồi hẳn muốn nói mấy lần, nhưng bị ánh mắt của nàng ngăn lại.

"Huynh cảm thấy nói ra sẽ có ích ư?" Nàng hỏi ngược lại, Hách Liên Viên suy nghĩ một chút, giống như không có ích gì, ngược lại sẽ làm mọi chuyện trở nên hỏng bét."Haizz!" Hách Liên Viên thở dài.

Mà bên kia có hai người đang lén lút mưu tính trước, "Đại ca, huynh thật sự muốn làm như vậy sao? Có phải quá tàn nhẫn hay không?" Chi tưởng tượng thôi hẳn đã cảm thấy toàn thân nổi da gà rồi, "Ngu ngốc! Có phải đệ muốn phá hủy tên tuổi của chúng ta hay không?" Kẻ được gọi là đại ca gõ một cái thật mạnh lên đầu hẳn.

"Không có. . . Không có." Hẳn che đầu của mình, chỉ sợ bị đánh lần nữa, "Vậy thì quyết định như vậy!" Nói xong hẳn đứng lên, nhìn về phía trần Lâm Hương, tương lai toàn bộ chuyện này đều đổ lên đầu Thiệu Duyệt sơn trang, ai bảo Thiệu Linh gì đó dám xem thường bọn hẳn.

Chương 106: Cuộc tàn sát đầm máu (2)

Một tháng thoáng một cái đã qua, Quý Tinh gọi nhi tử của mình là Quý Triết, đã tròn một tháng nên tất nhiên phải làm tiệc đầy tháng, chắc hẳn đây phải là một ngày rất náo nhiệt, Lâm Nhựt Tịch đã hồi phục được một chút, đã không còn suy nghĩ đến người làm nằng đau lòng nữa, nằng nên sống vì mình, sống vì đứa trẻ trong bụng.

“Trời ơi! Khánh tẩu, muội sẽ không giết gà đâu.” Về mặt của Lâm Nhựt Tịch quần bách khi nhìn thấy việc trước mắt, “Đại Bảo! Nhanh lên qua đây giết gà.” Khánh tẩu liền gọi vọng ra ngoài, không bao lâu sau có một bé trai bộ dạng chất phát chạy vào, “Mẫu thân, con tới rồi.” Nói xong cầm con dao ở một bên lên đi đến con gà trước mặt Lâm Nhựt Tịch, nằng bị dọa sợ đến mức phải vội vàng lui lại mấy bước.

“Nhựt Tịch, tỷ mau qua đây, bên này cần tỷ giúp này.” Giọng nói của Quý Tinh truyền ra từ bên trong, lúc này Lâm Nhựt Tịch mới lấy lại tinh thần chạy vào phòng trong, “Sao vậy? Muốn tỷ làm gì nào?” Quý Tinh đưa cho nằng một đồng đồ, “Mang những món đồ này xuống, có rất nhiều người đến thăm Triết nhi.” Lâm Nhựt Tịch nhìn những món đồ trong tay và trên đất, cũng rất mong đợi, nằng vội vã cầm lấy.

“Tinh nhi, người ở nơi này thật tốt, vậy thì cả đời sống ở chỗ này đi.” Lâm Nhựt Tịch đùa giỡn nói, Quý Tinh chỉ cười không nói, đúng vậy mà, người dân ở đây đơn thuần chất phát, điều này rất khó có được. “Tỷ và muội nghĩ giống nhau.” Nằng cũng mở miệng nói, nói xong hai bên nhìn nhau mỉm cười.

“Hả? Sao Thụ tỷ và bọn người A Cửu không tới nhỉ?” Quý Tinh hỏi người đứng ngoài cửa, lúc này có người buông đồ trong tay xuống nói, “Nương tử A Cửu sắp sinh, Thụ tỷ đi đỡ rồi.” Nghe được tin tức này, Quý Tinh rất vui vẻ.

“Thật sao? Nhựt Tịch, tỷ mau đi lấy một ít đồ, chúng ta đến thăm bọn họ.” Lâm Nhựt Tịch rất nhanh chóng chạy vào nhà cầm một ít đồ, “Các vị, hôm nay làm phiền các vị, ta đi thăm gia đình A Cửu.” Nằng nói vọng vào với những người trong nhà.

“Hách phu nhân, người cứ đi đi, nơi này còn có chúng ta mà.” Một người đứng lên vỗ ngực nói, Quý Tinh yên tâm gật đầu rồi đi cùng với Lâm Nhựt Tịch ra cửa, còn Hách Liên Viên lại bận rộn không thể phân thân ra được.

Hai người mới vừa đến nhà A Cửu, đã nghe được tiếng con nít òa khóc bên trong, “Ồ, thật là trùng hợp đã sinh rồi.” Lâm Nhựt Tịch kêu lên, Quý Tinh vội vàng đẩy cửa đi vào, đụng phải Thụ tỷ.

“Hách phu nhân? Người đến nhìn hài tử của A Cửu à?” Quý Tinh gật đầu một cái, “Là nhi tử hay là nữ tử?” Nằng tò mò hỏi, “Là một tiểu nha đầu.” Thụ tỷ cười hờ hờ trả lời. “Thật sao? Vậy tốt rồi, có thể cho ta vào thăm họ được không?” Thụ tỷ gật đầu, lúc này Quý Tinh và Lâm Nhựt Tịch mới cùng nhau đi vào.

“A Cửu, chúng ta tới thăm hai người này.” Quý Tinh đi vào cửa đã nhìn thấy A Cửu ngồi bên giường, “Hách phu nhân, sao người lại tới đây? Hôm nay chỗ của người phải rất bận rộn mới đúng chứ, thật là ngại quá tôi không đi được.” A Cửu vội vàng đứng lên, “Haizz! Không có việc gì, tẩu tử sanh con mới là việc quan trọng.” Nói xong nằng tiến lại gần nhìn đứa trẻ, “Woa! Thật là đáng yêu! Khi lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, gả cho Triết nhi nhà ta là vừa khéo.” Nằng nói đùa, vậy mà hai người A Cửu còn tưởng thật.

“Hách phu nhân, như vậy làm sao được cơ chứ, nhà chúng tôi không xứng với người.” Nương tử của A Cửu lên tiếng, “Có cái gì không xứng?” Nói xong nằng ôm lấy đứa bé trên giường, Lâm Nhựt Tịch cũng tiến lên nhìn phía trước, không phải giống hệt với khi Tinh nhi sinh sao? Hoàn toàn còn chưa nhìn ra có đẹp hay không.

“Thật mà, Hách phu nhân, người đừng nói đùa chứ.” Bây giờ bọn họ ai cũng biết nằng là lão bản của Cẩm Tú phường, khó trách nằng sẽ phóng khoáng như vậy. . . “Ha, ha, được rồi.” Quý Tinh mỉm cười, Lâm Nhựt Tịch còn chưa sinh con nên nằng chưa thể hiểu được cảm giác đó, cho nên nằng ấy chỉ ngồi đó nhìn bọn họ.

“A Cửu, đây là chút thành ý, hãy giữ đi.” Quý Tinh lấy ra một bao tiền li xì, A Cửu vội vàng đẩy lại, “Không được! Sao chúng tôi có thể lấy tiền của người được.” Có nói gì bọn họ cũng sẽ không lấy tiền. “Haizz! Huynh không cầm lấy là muốn ta tức giận sao.” Quý Tinh làm ra vẻ nổi giận, A Cửu sùng sốt một chút, ngay sau đó đưa tay cầm lấy bao li xì, “Thế này mới đúng.” Nằng nở nụ cười, Nhựt Tịch ở một bên cũng muốn bật cười.

“Tinh nhi, chúng ta cũng phải trở về.” Lâm Nhựt Tịch nhắc nhở, “Phải rồi, A Cửu chúng ta đi trước đây, tối nay ta cho người đưa chút đồ ăn đến cho hai người, hôm nay đừng nấu cơm.” Nằng dặn dò xong, sau đó đặt đứa bé xuống rồi đi ra ngoài cùng với Lâm Nhựt Tịch, A Cửu theo ở phía sau tiễn họ, “Được rồi, huynh trở về chăm sóc tẩu tử đi, đừng tiễn nữa.” Quý Tinh xoay người ngăn hẳn đi theo họ.

“Haizz Hách phu nhân, vậy ta chỉ tiễn đến đây, đi thông thả.” A Cửu thật thà nhìn theo bóng lưng của các nằng, “Hi hi! Tinh nhi, ta thật sự càng lúc càng thích nơi này.” Trên đường về Lâm Nhựt Tịch kêu to, Quý Tinh lắc đầu một cái, nằng còn cảm thấy không phải là đây sao?

Hai người trở lại chỗ ở, phát hiện không ngoài dự đoán mọi việc cũng đã được chuẩn bị xong, chỉ chờ hai người bọn họ thôi, “Hách phu nhân, mau mang đứa bé đến chọn đồ vật thôi.” Trong đám người có người thúc giục, Quý Tinh gật đầu rồi bước đến giữa ôm lấy đứa trẻ đi tới căn phòng trước mặt.

Nằng đặt con mình thả vào phía trên tấm thảm đỏ, “Đến đi nào, Tiểu Triết, thích thứ gì thì cứ cầm lấy.” Lúc này Quý Triết không giống với lúc đầu mặt đầy nếp nhăn, mà đã trở nên hồng hào thật sự rất đáng yêu.

Đứa bé mặc áo yếm màu đỏ màu đỏ nằm ở chỗ ban đầu không chịu nhúc nhích, sau đó giống như phát hiện ra vùng đất mới lại liền bò về phía trước, người xung quanh đều chú ý đến động tác của nó, nó bò đến trước cầm lấy một quyển sách, cả đám người ồ lên, nhưng rất nhanh đứa trẻ đã để sách xuống rồi tiếp tục lấy kiếm, đám người vừa hít một hơi, nhưng thanh kiếm quá nặng nó lại cảm không nổi, thế lại thôi.

Cuối cùng giữa những ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của mọi người, thân hình bé nhỏ trên thảm đã sờ soạn toàn bộ đồ đạc trước mặt một lần. “Haizz! Hách phu nhân, tương lai của đứa trẻ thật không tốt đâu!” Quý Tinh mỉm cười, bọn họ thật là mê tín mà, nhưng nàng không tin tưởng điều này.

“Được rồi, các vị, đi ăn cái gì đi, vất vả đã lâu như vậy, chắc cũng đói bụng.” Quý Tinh vừa lên tiếng thì lúc này đám người mới bắt đầu đi ra ngoài, “Nhược Tịch, đi ra ngoài ăn thôi.” Lâm Nhược Tịch gật đầu một cái, chỉ là nàng không hiểu tại sao lại không nhìn thấy Hách Liên Viên. “Tinh nhi, Hách Liên Viên đâu?” Nàng vẫn hỏi, “Sao vậy? Tỷ lo lắng cho hần?” Nàng nửa đùa nửa thật nói.

“Không có đâu! Muội thật đáng ghét!” Nàng đẩy Quý Tinh một cái, “Haizz, Tỷ cẩn thận nào, trong tay muội còn ôm tiểu tử này.” Nói là nói như vậy, nhưng nàng không có ý trách cứ gì nàng ấy. “Hả, muội sao rồi? Không có sao chứ?” Lâm Nhược Tịch kêu to, sao nàng lại quên mất việc này chứ. “Không có việc gì, Hách Liên Viên chắc đang bận việc, một lát nữa sẽ thấy huynh ấy thôi.” Nghe lời của nàng nói..., Lâm Nhược Tịch gật đầu rồi hai người đi ra ngoài.

“Hách phu nhân, cũng tới đây ăn đi.” Họ vừa đi ra ngoài, đã có người tới kêu họ. “Các vị ăn uống, nhớ phải ăn cho thật no nhé.” Nàng cười với bọn họ mà nói, lúc này Hách Liên Viên mới xuất hiện, “Này, cả ngày huynh chạy đi đâu vậy hả? “Nhìn người vừa nhảy đến trước mặt mình, Hách Liên Viên nhún mày lại, “Cô đừng tra hỏi giống như phu nhân của ta vậy có được hay không?” Nghe lời của hần nói, Lâm Nhược Tịch thiếu chút tức giận đến hộc cả máu.

“Đa mặt thật dày.” Nói xong cũng không để ý tới hần nữa, hần cũng phớt lờ không đáp lại, “Xong việc rồi à?” Quý Tinh tiến lên hỏi, Hách Liên Viên gật đầu một cái, “Ừ, có chuyện gì không?” Quý Tinh gật đầu, “Huynh chuẩn bị một ít thức ăn đưa đến chỗ ở của A Cửu có được hay không?” Nàng mới vừa nói xong, Hách Liên Viên liền vào nhà chuẩn bị rồi.

“Tinh nhi, đây là sự phân biệt đối xử mà.” Lâm Nhược Tịch kêu la, Tinh nhi bật cười lắc đầu, ngày đầy tháng hài tử chỉ có một ngày, có người vui mừng uống quá chén đến nỗi đều nhờ người đỡ mới đi được.

“Hách phu nhân, chúng ta đi trước đây, mọi người cũng nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta sẽ tới dọn dẹp.” Người uống say thật sự quá nhiều, “Không có việc gì đâu, các người đi đường cẩn thận một chút.” Quý Tinh phất tay về phía bọn họ, rất nhanh mọi người đã đi hết, còn các nàng cũng đi vào phòng.

Ban đêm, mọi người bận rộn cả ngày cũng đi nghỉ ngơi thật sớm, Quý Tinh coi như không làm cái gì cũng đã cảm thấy mệt chết, may mắn thay Khánh tẩu nguyện ý ở lại giúp nàng chăm sóc hài tử, như vậy nàng mới có thể đi ngủ thật sớm.

Tiếng côn trùng, cóc ếch kêu trên đường không ngừng, trên đường không một bóng người đột nhiên lại có hai bóng người từ trên trời giáng xuống, “Đại ca, thật sự muốn làm vậy sao?” Chẳng qua lời này lại mang đến một cái đánh: “Nếu ngươi không làm ta làm.” Nói xong hần biến mất trong bóng đêm.

Khi hai người xuất hiện lần nữa dưới ánh trăng thì vốn đã y phục màu đen trên quần áo đã lấy nhiễm rất nhiều tạp sắc khác, nhìn lại trên mặt bọn chúng đã nhuộm đầy vết đỏ, bọn chúng tiếp tục chạy trong bóng đêm.

Đại Bảo vốn đang ngủ lại đột nhiên cảm thấy khác thường, chẳng qua đứa bé vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một thanh đao cắm xuyên qua bụng của mình, người nọ rút đao ra sau đó tiếp tục chạy ra ngoài, không hề nhìn lại người trên giường có tắt thở hay không, bọn hần đều nghĩ người bình thường đều sẽ trực tiếp tắt thở, mà giờ khắc này Đại Bảo lại ôm bụng lét ra ngoài, đi đến đâu nơi đó đều loang lổ toàn máu.

Mở cửa ra, mùi tanh của máu thoang thoảng trong không khí, nó mới vừa nhìn thấy bóng người nhanh chóng đi vào nhà của các hộ dân, không được, điều đầu tiên thẳng nghĩ đến là đám người Quý Tinh, nó phải đi thông báo, nghĩ như vậy, thẳng bé mới dốc hết sức lực chạy xuyên qua màn đêm. . .

“Thình thịch” cửa bị gõ không ngừng, Khánh tẩu mở mắt ra, đã trở thế này người nào còn tới gõ cửa? Khánh tẩu rón rén đi ra ngoài, chẳng qua là khi cửa vừa mở cửa ra, Khánh tẩu đã hét lên, “Đại Bảo, con làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Mà tiếng kêu của Khánh tẩu đánh thức người trong phòng, Quý Tinh khoác y phục đi ra, cả Hách Liên Viên và Lâm Nhược Tịch cũng đồng thời ra ngoài.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Nhược Tịch dụi dụi con mắt, “Á! Máu. . . Máu. . .” Nàng chỉ vào người đã té xuống đất kêu lên, Hách Liên Viên vội vàng che miệng của nàng, còn Quý Tinh lại bước nhanh về phía trước, “Xảy ra chuyện gì vậy?” Đại Bảo nỗ lực mở mắt, “Mau. . . Chạy mau! Có. . . Có người giết sạch thôn làng.” Nói xong cũng nhìn không được nữa ngoe đầu tắt thở.

“Đại Bảo! Đại Bảo! Á!” Khánh tẩu không tiếp nhận nỗi sự thật này, hôn mê bất tỉnh, “Tàn sát người trong thôn? Tại sao? Chúng ta làm sao đây?” Lâm Nhược Tịch nhìn hai người trước mắt. “Không được, A Cửu, chúng ta phải đi cứu bọn họ.” Quý Tinh muốn xông ra ngoài, lại bị Hách Liên Viên ngăn lại, “Trước tiên các muội mau tránh xuống mật đạo, ta đi ra ngoài xem một chút.” Chẳng lẽ lần này không phải nhắm tới Nhược Tịch sao?

“Mật đạo?” Quý Tinh nhìn hần, Hách Liên Viên gật đầu một cái, “Cái đó là dùng để chạy thoát giữ mạng, trước kia ta và phụ mẫu ở nơi này, chẳng qua bọn họ đều bị giết chỉ có một mình ta còn sống.” Hình như hần lại nghĩ tới tình cảnh lúc ấy.

“Tinh nhi, chúng ta không có võ công, nhanh đi bế Triết nhi thôi.” Lâm Nhược Tịch thúc giục, nhưng Quý Tinh lại lo lắng cho A Cửu và hài tử của hần, Hách Liên Viên như nhìn ra băn khoăn của nàng, “Yên tâm đi, ta sẽ cứu bọn họ.” Hách Liên Viên nhìn nàng, Quý Tinh cũng nhìn hần, “Làm ơn.” Sau đó xoay người trở về phòng ôm lấy con mình, còn Hách Liên Viên lại đỡ Khánh tẩu dậy.

Sau khi thu xếp cho các nàng xong xuôi, hần xoay người đi, “Huynh, nhất định phải cẩn thận.” Quý Tinh nhìn bóng lưng của hần, Hách Liên Viên gật đầu

một cái, “Nhớ rõ, ngàn vạn lần không được đi ra ngoài.” Hấn liên tục dặn dò, người ở bên trong gật đầu lúc này hấn mới đi ra ngoài.

Hách Liên Viên chạy trong màn đêm, hấn tra xét từng hộ từng hộ, quả nhiên, rốt cuộc là người nào độc ác như vậy, lại có thể tàn sát toàn thôn? Hấn nhanh chóng chạy về phía nơi ở của A Cửu, chẳng qua hấn đã chậm một bước, nhìn hai người ngã trong vũng máu, lần đầu tiên hấn cảm thấy mình thật vô dụng, hấn là Tinh nhi sẽ đau lòng lắm, hôm nay khi hấn đưa thức ăn đến, A Cửu còn cười nói với hấn nói đợi hai ngày nữa sẽ mang thịt qua cho Tinh nhi, chỉ là hiện tại. .

Đúng rồi, đứa bé, đứa bé, hấn nhảy tới bên giường, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì không may! Hấn cầu nguyện, chỉ thấy bóng người nhỏ bé nằm trong lòng ngực đầy máu của Cửu tẩu thì đến đáng may râu như hấn cũng không kiếm được nước mắt đang rơi xuống, tại sao! Rốt cuộc là ai!

“Cửu. . Cửu. . con bé.” Nghe giọng nói rất nhỏ, Hách Liên Viên vội vàng cúi đầu, “Cửu tẩu, tẩu nói cái gì?” Hấn lại gần nằng, Cửu tẩu thoáng nhích thân thể, “Cửu. . Cửu. .” Còn chưa nói xong đã tắt thở, lúc này Hách Liên Viên mới chú ý tới, hình như nằng ấy chỉ vào bọc tả trên người mình, hấn run rẩy hạ tay xuống dò xét, đứa bé chưa chết!

Hấn vội vã ôm lấy hài tử từ thân thể của Cửu tẩu, đứa trẻ còn đang trong giấc mộng, không tỉnh lại, coi như con bé mạng lớn, nếu như lúc ấy nó tỉnh dậy, chắc chắn sẽ không tránh được một kiếp này.

Trời hừng sáng, Hách Liên Viên lê thân thể mệt mỏi ôm đứa trẻ trở lại mật đạo, đám người Quý Tinh thấy hấn về lập tức xông đến, “Sao lại thế này? Sao thế này?” Tất cả mọi người đều mong đợi nhìn hấn, Hách Liên Viên nhắm mắt lại, sau đó mở ra, “Toàn bộ đều chết rồi, chỉ mình con bé còn sống.” Hấn nâng chiếc tả trong tay.”Đây là. . . Hài tử của phu thê A Cửu?” Quý Tinh nhìn Hách Liên Viên, hấn gật đầu một cái.

“Chết? Chết hết? Đại Bảo à! Phu quân à.” Khánh tẩu ở một bên đã sớm khóc không ra hơi, còn Hách Liên Viên lại nhìn Lâm Nhược Tịch, “Này, sao huynh lại nhìn ta như thế?” Lâm Nhược Tịch bị hấn nhìn đến mức sợ hãi trong lòng, chẳng lẽ hấn hoài nghi nằng sao? Làm sao nằng lại làm những chuyện này được!

“Trước đây không để ý vô tình nghe được có người muốn lấy mạng của cô, nhưng ta và hấn đã âm thầm bảo vệ cô, đánh hai người kia chạy đi. . . Cô suy nghĩ một chút cô có kết thù với ai.” Hấn rất hoài nghi chuyện lần này có liên quan tới nằng.

Khuôn mặt của Lâm Nhược Tịch ngầy ngốc, có người muốn lấy mạng của nằng? Người nào?”Ta không kết thù oán với ai cả, ngoại trừ. . . Không thể nào! Thủy Linh sẽ không như vậy, chúng ta lại lớn lên từ nhỏ với nhau.” Nằng lập tức bác bỏ suy nghĩ của mình.

“Thật sao? Bây giờ cô xác định không có? Vậy cô đi xem những người đã chết bên ngoài kia một chút! Bọn họ đã làm sai chuyện gì?” Hách Liên Viên hét to, giọng nói của hấn hù sợ hai đứa bé còn chưa tỉnh hẳn, chỉ nghe bật khóc oa oa một tiếng.”Triết nhi, không khóc nào.” Quý Tinh đỡ đứa trẻ trong ngực, “Nhanh lên, người mau dỗ dành một chút đi.” Hách Liên Viên nhìn đứa trẻ trong ngực, hấn là một nam nhi làm sao dễ được trẻ con chứ.

“Đưa cho ta đi.” Lúc này Khánh tẩu đi tới, “Khánh tẩu, thật xin lỗi.” Quý Tinh nhìn nằng, Khánh tẩu kiềm nén nước mắt, “Không khóc, không khóc nào.” Nằng lắc đầu liên tục, dỗ dành đứa trẻ đang ôm trong ngực.

“Tinh nhi, ta. . .” Lâm Nhược Tịch nhìn nằng, Quý Tinh lắc đầu, “Đi, chúng ta ra ngoài xem thế nào.” Khi bọn họ vừa ra khỏi mật đạo, một mùi máu hôi thối tanh nồng ập đến trước mặt, Lâm Nhược Tịch đã gặp người xuống nồn ọc, Quý Tinh cũng không dám tưởng tượng, coi như có thù oán với Nhược Tịch, nhưng cũng không nên giết hết tất cả người trong trấn chứ?

“Hách Liên Viên, phiền huynh khổ cực thêm một chút, có thể dời những người đó đến nơi này được hay không?” Quý Tinh nói xong, mấy người họ đều nhìn nằng, nằng muốn làm gì?”Được.” Nói xong, hấn xoay người đi ra ngoài.

Nhìn Hách Liên Viên mang từng thi thể dời đến thì Khánh tẩu sớm đã khóc lóc đến nhìn không ra hình người, những người này đều là láng giềng mấy chục năm nay, có rất nhiều tình cảm! Lâm Nhược Tịch cũng không chịu được nữa rồi, nếu như thật sự do Thủy Linh gây nên, vậy nằng nhất định sẽ không bỏ qua cho nằng ta! Nhược Tịch siết chặt bàn tay.

Khi Hách Liên Viên mang hai thi thể cuối cùng đặt xuống thì nước mắt của Quý Tinh đã không thể không chế nổi nữa rồi, nằng bước lên trước ngồi xổm người xuống, “A Cửu, thật sự xin lỗi, ta không cứu được huynh. . . Huynh yên tâm, con của hai người ta sẽ nuôi con bé thành người thật tốt, giống như con ruột của mình.” Nằng thề. Lúc này Hách Liên Viên trông mắt cũng đã đỏ, hấn nhất định phải bắt cho được hung thủ, chặt bọn chúng ra thành trăm mảnh!

“Hách Liên Viên, cầm cây đuốc tới đây.” Tất cả nơi này nằng đều đốt toàn bộ theo cho bọn họ, Hách Liên Viên cầm cây đuốc đứng ở bên cạnh nằng, Quý Tinh nhận lấy cây đuốc, ném vào giữa những xác người, “Mọi người hãy an lòng! Quý Tinh thề với trời, nhất định sẽ mang kẻ giết mọi người, từng kẻ một chặt thành trăm mảnh! Ta sẽ khiến bọn chúng sống không bằng chết!” Nhìn ngọn lửa rực sáng trước mắt, hình ảnh ngọn lửa nơi đáy mắt của nằng hết như tâm trạng của nằng lúc này.

Lâm Hương trấn nay chỉ còn sót lại mấy người bọn họ, thu xếp xong đồ đạc, đám người Quý Tinh lên đường, hơn nửa lần này có một mục đích, bởi vì Quý Tinh thật sự đã nổi giận, tất cả nhà của ở Lâm Hương trấn đều bị nằng thiêu hủy, bởi vì nơi đó không còn người nữa.

Vô Tinh Minh, lúc này Nam Cung Hi mới phát hiện ra, món trang sức bằng vàng kia còn chưa tặng đi, nghĩ tới hài tử của nằng chắc đã đầy tháng, lúc này hấn mới rời khỏi Vô Tinh Minh, muốn đến chúc mừng.

Khi Nam Cung Hi bước vào Lâm Hương Trấn lần nữa thì hấn sửng sốt, tại sao toàn bộ nơi này đều bị thiêu rụi, hơn nửa trong không khí còn tràn đầy mùi máu tươi, không được, Quý Tinh, hấn vội vã chạy đến nơi ở của nằng, chẳng qua nhà cửa cũng đã bị cháy, không tin vào mắt mình, hấn như kẻ điên chạy đi tìm kiếm, như vẫn như cũ không thu được gì cả.

“Tại sao có thể như vậy?” Hấn ngã ngồi trên mặt đất tự lẩm bầm, ban đầu nếu hấn không đi là tốt rồi, tại sao hấn lại đi! Hấn ngồi dưới đất chú ý đến một xác người đặc biệt như vừa bị đốt kia, hấn đứng lên, chẳng lẽ nơi này bị người ta tàn sát hàng loạt? Nhưng là ai? Nơi này rõ ràng là cố tình bị đốt, như vậy chẳng phải bọn họ không có việc gì ư?

Chỉ là có một số việc hấn muốn trở về tìm người tra một chút, nghĩ như vậy hấn xông ra ngoài, lúc này một căn nhà truyền ra một tiếng động, hấn dừng bước lui về phía sau hai bước, đi tới nơi phát ra tiếng động ban nãy, nghiêng tai lắng nghe thật sự có người, hấn mở cánh cửa vừa to vừa dày ra người phía sau cánh cửa ngẩng đầu lên, nhìn thấy hấn rồi ngăn người tại đó

Mặc dù người trước mắt đã bị hủy nửa gương mặt, nhưng là Nam Cung Hi vẫn nhận ra nàng, “Triệu Trà Trà? Tiểu thư còn sống? Cô có biết bọn người Quý Tinh ở đâu không?” Nghe được hấn tên nàng, nàng rất vui mừng, nhưng câu nói tiếp theo lại đánh nàng ngã vào hầm băng.

“Không biết.” Lời thì nói như vậy nhưng trong mắt hấn ý lại sâu thẳm thế nào, tại sao lại có thể không sâu được? Khi nàng mới vừa trở về, lúc thay y phục đã phát hiện ra nhà cháy rồi, liều mạng chạy thoát lại nhìn thấy bóng lưng của bọn người Quý Tinh, người bên cạnh nàng ấy đang cầm cây đuốc, chẳng qua nàng còn chưa kịp gọi đã bị cánh cửa đè ngã, trên mặt một mảnh nóng bỏng đỏ rực, không cần nhìn nàng cũng biết khuôn mặt mình đã bị hủy.

“Chuyện gì xảy ra nơi này? Tại sao người trong trấn bị tàn sát hả?” Hấn mới vừa hỏi xong, Triệu Trà Trà đã ngoi ngác nhìn hấn, bị tàn sát hàng loạt? Trong khi bọn họ nghĩ rằng nơi này không còn người nên đã châm lửa đốt? Tuy là vậy nhưng nàng không thể tha thứ cho Quý Tinh được, tuyệt đối không!

Thấy dáng vẻ của nàng giống như người mất hồn, có thể tìm được đường sống trở về từ chỗ chết, “Theo ta trở về thôi.” Nghe hấn nói như vậy, Triệu Trà Trà lập tức gạt đầu, không ngờ trong họa lại được phúc, cứ như vậy, Nam Cung Hi dẫn theo Triệu Trà Trà rời đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: BA ĐỨA BÉ MỘT SÂN KHẤU

Năm năm sau

Không ai biết năm đó một nhà Võ Lâm Minh Chủ đời trước đã xảy ra chuyện gì mà trong nháy mắt bị thứ gì đó san thành bình địa, mà Võ Lâm Minh Chủ hiện nay, nghe nói vốn là con trai của Võ Lâm Minh Chủ đời trước, phải nói Võ Lâm Minh Chủ bây giờ là thiếu niên xuất anh hùng, hai vị phu nhân kia của hấn lại càng không phải nói đến, hiện tại đã sinh được cho hấn hai nhi tử và một nữ nhi, mọi người đều hâm mộ hấn vì có thể chung sống hòa hợp với hai vị phu nhân.

Quý Triết đã năm tuổi rồi, Quý Niệm Sầu cùng tuổi với hấn, so với hấn thì nhỏ hơn một tháng tuổi, còn lại Lâm Tử Hào là nhỏ nhất. Quý Tinh cùng với Lâm Nhược Tịch ngồi ở lương đình nhìn ba đứa bé nô đùa với nhau.

“Tinh Nhi, ta rất ngạc nhiên, ban đầu muội làm cái gì mà thuốc nổ lại có thể lợi hại như vậy, nhưng mà làm sao muội lại nghĩ đến việc khiến Hách Liên Viên làm Võ Lâm Minh Chủ?” Lâm Nhược Tịch vẫn không hiểu, “Tỷ chính là Đại tiểu thư của Lâm gia bảo kia mà, tỷ ngắm lại xem, địa vị này có phải rất quan trọng hay không? Còn nữa, nếu có người nịnh bợ, vậy chúng ta còn không phải muốn biết cái gì cũng có thể biết ư?” Lâm Nhược Tịch bưng tỉnh hiểu ra.

“Nhưng muội tại sao lại muốn lấy cái tên Niệm này?” Lâm Nhược Tịch nói, gọi lên hồi ức của Quý Tinh, “Muội nghĩ rằng, bây giờ là lúc tìm ra kẻ đứng sau màn độc thủ năm năm trước rồi.” Bởi vì cái chết của Hắc Bạch Song Sát rất không đúng lúc, bọn họ còn chưa kịp hỏi.

“Ừ” Lâm Nhược Tịch cũng nghĩ đến chuyện năm đó, tâm tình của hai người không khỏi sa sút, mà lúc này ở nơi xa truyền đến tiếng cãi vã làm cho hai người hoàn hồn, không lẽ hai tiểu tử lại đang khi dễ Quý Niệm Sầu? Nghĩ như vậy, hai người đứng dậy đi tới.

“Lâm Tử Hào, Sầu nhi là của ta, người tránh ra cho ta.” Quý Triết thờ phỉ phò nhìn hấn, “Cái gì của người, nàng là muội muội của người, muội muội có hiểu hay không?” Lâm Tử Hào cũng không cam chịu yếu thế, Quý Niệm Sầu nhìn hai người kẹ nàng ở giữa rồi gầy gổ, chỉ có thể òa khóc, nàng không biết vì cái gì mà trước mặt nàng hai người luôn muốn cãi nhau.

“Quý Triết, con lại đang ức hiếp muội muội!” Quý Tinh tiến lên nhéo lỗ tai của Quý Triết, mà Lâm Tử Hào cũng bị như hấn, “Lâm Tử Hào, nói qua bao nhiêu lần, coi như tuổi con còn nhỏ cũng không thể đi khi dễ Quý Niệm Sầu!” Gương mặt hai tiểu tử uất ức, không biết tại sao mẫu thân của mình che chở cho Quý Niệm, mà Hách thúc thúc cũng thế.

“Không có, mẫu thân, con không có.” Quý Triết nói xong, thỉnh thoảng tránh khỏi bàn tay của nàng, nhéo lỗ tay rất đau. Lâm Tử Hào làm bộ đáng thương nhìn mẫu thân của mình, “Mẫu thân, con cũng không có.” Quý Tinh buông tay ra, Lâm Nhược Tịch cũng buông tay ra, mấy tiểu tử này liên gia bộ đáng thương với các nàng.

“Các con đều đi tìm nhũ mẫu cho ta.” Quý Tinh nói xong, xoay người ngồi xuống trước mặt Niệm Sầu, “Được rồi, Niệm Sầu đừng khóc nhé, mẫu thân đã giáo huấn ca ca rồi, con cũng đi tìm nhũ mẫu có được hay không?” Quý Niệm Sầu xoa mắt gạt đầu, “Mẫu thân, con biết rồi.” Nói xong, nàng cũng

chạy về phía hai người vừa rời đi.

“Tĩnh nhi, Niệm Sầu rất hiểu chuyện, hi vọng tương lai bọn chúng sẽ tránh được cảnh đầu rơi máu chảy.” Quý Tĩnh cũng nhìn xa xa, chuyện bọn nhỏ cứ đợi chúng trưởng thành đi, đương nhiên nàng cũng tôn trọng quyết định của Niệm Sầu.

“Đó cũng là nhĩ tử của tỷ đúng không?” Quý Tĩnh tức giận nhìn nàng, Lâm Nhược Tịch nhún vai. “Nếu hần và người nào đó giống nhau, ta đây sẽ coi như chưa từng sinh ra hần.” Quý Tĩnh biết nàng nói tới ai, quả nhiên Đường Tĩnh Thiên làm người khác rất thất vọng, ngược lại Hách Liên Viên nàng cảm thấy rất thích hợp với Nhược Tịch, ban đầu làm sao nàng lại không phát hiện ra chứ.

“Đúng rồi, Tĩnh nhi, muội bắt được người đứng sau màn độc thủ năm đó rồi ư?” Lâm Nhược Tịch nhìn nàng rồi hỏi, Quý Tĩnh cũng nhìn lại nàng ấy, Lâm Nhược Tịch khó hiểu trên người nàng có bị gì sao, nàng cúi đầu nhìn một chút, không thấy gì.

“Thủy Linh.” Quý Tĩnh thốt ra hai chữ, Lâm Nhược Tịch ngăn người, “Ta hoài nghi năm đó là cô ta tìm người muốn mạng của tỷ.” Mặc dù nàng không tin đây là sự thật nhưng tất cả các chứng cứ đều chỉ về phía Thủy Linh, năm đó hai người các nàng đã có khúc mắc quá lớn.

“VẬY... Muội định làm gì?” Nàng cũng không thay Thủy Linh bào chữa nữa, lâu như vậy nàng cũng suy nghĩ kỹ rồi, vì một nam nhân các nàng không thể nào trở thành tỷ muội tốt được rồi, chỉ có thể trở thành kẻ địch, lòng ghen tị của nữ nhân thật đáng sợ.

“Đi thăm hỏi bọn họ.” Quý Tĩnh nói xong liền chú ý đến phản ứng của Lâm Nhược Tịch, xem ra nàng vẫn không quên, “Chuyện này, ta sẽ không đi.” Vừa nói nàng mới thốt ra những lời này, Quý Tĩnh biết nàng sẽ nói như vậy.

“Có một số việc, đối mặt không nhất định là chuyện xấu, huống chi, Hách Liên Viên sẽ đi cùng chúng ta.” Ý của nàng rất rõ ràng, nhưng Lâm Nhược Tịch vẫn muốn rút lui, “Cái đó ta sẽ suy nghĩ lại.” Nói xong, xoay người bước đi, Quý Tĩnh nhìn theo bóng lưng của nàng, biết rằng tư tưởng người cô đại không bằng người hiện đại, nhưng nàng sẽ tận lực thay đổi Lâm Nhược Tịch, tại sao cứ muốn treo cổ trên một thân cây hơn nữa lại là một gốc cây nát.

“Nhũ mẫu, tại sao tất cả mọi người lại thương Niệm Sầu như vậy, có phải vì chúng con không ngoan không?” Quý Triết nhào người vào người trước mặt mình, Khánh tẩu thờ dãi, nhắc tới cũng là Niệm Sầu có phúc khí, A Cửu bọn họ trên trời có linh thiêng hần là rất vui mừng.

“Nào có, không phải mọi người đều rất yêu thương các con sao, còn có nhũ mẫu nữa.” Bà sờ đầu Quý Triết, có một số việc cũng là bây giờ bà mới biết nhưng bà sẽ giữ bí mật tuyệt đối, hai nữ nhân các nàng cũng là không dễ dàng.

“Đúng vậy nhũ mẫu người nhất định là gạt chúng ta.” Lâm Từ Hào cũng ngã người vào, bởi vì mỗi lần Niệm Sầu phạm sai lầm tất cả mọi người đều sẽ tha thứ nàng, mà bọn họ phạm sai lầm sẽ bị đánh, chuyện này vốn là đối xử không công bằng.

“Không có, ta làm sao có thể lừa các con được.” Khánh tẩu cười nhìn nơi khác, lúc này từ cửa có một bóng người nhỏ bé chạy vào, “Hai người các huynh, có phải lại đang nói xấu muội hay không?” Quý Niệm Sầu nhìn bọn họ, bọn họ hay chọc ghẹo nàng.

“Không có.” Quý Triết vội vàng phủ nhận, mà Lâm Từ Hào cũng cùng một giuộc, “Đúng vậy, thế nào? Ai bảo mẫu thân chúng ta đều thích muội, đáng ghét.” Nói là nói như vậy nhưng thật ra hần rất thích Niệm Sầu, chỉ là hần lộ ra vẻ không thích điệu bộ của nàng.

“Hu hu nhũ mẫu, Từ Hào khi dễ con.” Nói xong lại khóc, Khánh tẩu buông hai người xuống đi tới trước mặt nàng. “Niệm Sầu ngoan, con vừa khóc nhũ mẫu liền đau lòng.” Lời này không giả, mỗi lần nhìn đến Niệm Sầu bà liền nhớ tới chuyện năm đó nhưng bà không biết vì sao Quý Tĩnh lại chọn tên này đặt cho nàng.

“Nhũ mẫu người gạt con rõ ràng là người thích Niệm Sầu nhiều hơn.” Lâm Từ Hào kêu to, Quý Triết cũng gật đầu, quả thật mỗi lần Niệm Sầu vừa khóc người lớn sẽ vây xung quanh nàng, mà bọn họ khóc thì không người nào để ý.

“Từ Hào, ta cảm thấy chúng ta có thể là được nhận nuôi.” Quý Triết bộ dáng tiểu đại nhân vỗ vỗ vai hần, còn khuôn mặt của Lâm Từ Hào lại trắng bệch, “Thật... Có thật không?” Vừa nghe Quý Triết nói vậy lại liên tưởng đến mẫu thân của mình mỗi lần nhìn đến hần hình như có chút chán ghét từ ánh mắt đến bộ dáng của hần càng tin tưởng đến lời nói của Quý Triết.

Chẳng qua Quý Triết chỉ nói giỡn nhưng nhìn nét mặt của Lâm Từ Hào hần liền hoảng sợ, “Từ Hào, người làm sao vậy?” Hần vội vàng đẩy Từ Hào một cái, “Ta được nhận nuôi... Ta được nhận nuôi.” Hần tự lẩm bầm, Quý Triết biết mình đã gây họa.

“Hu hu! Nhũ mẫu mau đến nhìn xem Từ Hào sao hần lại có thể ngốc như vậy.” Quý Triết lần này là bị dọa sợ mà khóc, Khánh tẩu xoay người, quả nhiên, thấy thân thể nhỏ nhỏ của Lâm Từ Hào lão đảo muốn ngã, mà Niệm Sầu cũng không khóc nữa rồi, sắc mặt Từ Hào rất khó coi, làm bà cũng sợ hết hồn.

“Từ Hào, con làm sao vậy? Đừng dọa nhũ mẫu chứ.” Khánh tẩu cũng sợ hết hồn, “Triết nhi, sao lại như thế này?” Bà hỏi Quý Triết, mới vừa rồi là hai người bọn họ đi chung với nhau, “Con vừa nãy có đùa giỡn, nói... Nói chúng con có thể là được nhận nuôi, để ấy liền như vậy.” Khánh tẩu thật không biết nên nói gì, Lâm Nhược Tịch đôi khi nhìn Lâm Từ Hào lại nhớ tới Đường Tĩnh Thiên, cho nên có lúc ánh mắt rất biết làm người ta hiểu lầm.

“Ta được nhận nuôi...” Lâm Từ Hào còn lặp lại lời vừa rồi. “Niệm Sầu nhanh đi tìm nghĩa mẫu Nhược Tịch.” Khánh tẩu nói với người phía sau. Niệm Sầu gật đầu một cái, lập tức chạy ra ngoài, Quý Triết đã sợ tới không nói được lời nào, một hồi mẫu thân nhất định sẽ dạy dỗ hần.

“Mẫu thân... Mẫu thân...” Thân mình nhỏ của Niệm Sầu vội chạy tới hoa viên, “Niệm Sầu, làm sao vậy? Chạy chậm một chút, cẩn thận.” Quý Tĩnh vừa muốn trở về, liền đụng phải nàng đang chạy tới. “Nghĩa mẫu đâu?” Đầu nhỏ nhìn chung quanh, không nhìn thấy người nàng muốn tìm.

“Niệm Sầu, con tìm nghĩa mẫu làm gì?” Nàng tò mò hỏi, “Mẫu thân, Từ Hào, Từ Hào huynh ấy đã xảy ra chuyện.” Nàng mới vừa nói xong, Quý Tinh đổi sắc mặt, “Niệm Sầu, con trở về trước mẫu thân đi tìm nghĩa mẫu.” Nói xong Quý Tinh chạy ra ngoài, Niệm Sầu thấy mẫu thân đi tìm nghĩa mẫu rồi nàng cũng chạy đi tìm nhũ mẫu.

“Nhược Tịch, Nhược Tịch.” Quý Tinh chạy tới phòng Nhược Tịch, lại không thấy người, nàng muốn liều mạng. Nàng tiếp tục tìm, làm nàng sốt ruột muốn chết, không biết Từ Hào rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thôi, đi xem Từ Hào trước vậy, vừa nghĩ tới liền xoay người, liền đâm sầm vào Lâm Nhược Tịch vừa đi tới, “Tĩnh nhi, có chuyện gì à?” Mới vừa rồi nàng thấy Quý Tinh đứng trước cửa phòng nàng, liền tò mò đi tới xem một chút, vậy mà Quý Tinh đột nhiên xoay người và đụng phải nàng.

“Tỷ ở đây, đi mau.” Quý Tinh kéo tay nàng chạy, “Tĩnh nhi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lâm Nhược Tịch đầu óc mơ hồ nhìn Quý Tinh lôi kéo nàng chạy, “Từ Hào xảy ra chuyện.” Lần này không cần Quý Tinh rồi chính nàng cũng mau chóng chạy.

“Khánh tẩu, đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Nhược Tịch vừa vào cửa liền hỏi, Khánh tẩu chỉ con người bé nhỏ lúc này còn đang tự làm bầm, Lâm Nhược Tịch xông lên trước một phát bắt được bờ vai của hắn, “Từ Hào, con làm sao vậy?” Nhìn thấy mẫu thân của mình, Lâm Từ Hào cuối cùng cũng có chút phản ứng, “Mẫu thân, con không phải được người sinh ra sao?” Hắn nhìn nàng, Lâm Nhược Tịch nhủ mảy lại.

“Ai nói con là nhận nuôi? Con là do ta sinh. Chính ta đã là đau đớn một ngày một đêm mới sinh được con, đừng dọa mẫu thân có được hay không?” Rốt cuộc là ai nhầm chán đùa kiểu như vậy, “Quý Triết có phải con hay không?” Quý Tinh gần nhất liền nhìn đến nhĩ từ của mình, về mặt làm sai, bộ dáng co rụt lại ở nơi này, việc này khẳng định có liên quan đến hắn.

“Mẫu thân... Con... Con không phải cố ý.” Quý Triết nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn nàng, Quý Tinh tiến lên kéo hắn. “Ta dạy con nói lung tung.” Nói xong tay không chút lưu tình tiến tới móng hắn đánh xuống, “Mẫu thân, con sai rồi người đừng đánh.” Quý Triết khóc lóc cầu xin tha thứ nhưng Quý Tinh không ngừng tay.

“Mẫu thân, người không lừa con?” Lâm Từ Hào nhìn người trước mắt, Lâm Nhược Tịch dùng sức gật đầu một cái, “Mẫu thân nếu lừa gạt con sẽ là tiểu cầu có được hay không?” Nghe nàng nói như vậy Lâm Từ Hào lúc này mới cười rộ lên.

“Tĩnh nhi, được rồi, Từ Hào không sao muội đừng đánh Triết nhi nữa.” Lâm Nhược Tịch đứng lên nhìn người bị đánh khóc sụt sùi kia tiến lên ngăn cản Quý Tinh đánh hắn.

“Không giáo huấn hắn thì hắn không nhớ được. Chuyện như vậy có thể nói lung tung sao?” Nàng vẫn như cũ giáo huấn Quý Triết khóc đến thở không ra hơi, “Không... Không có... Mẫu thân... Mẫu thân con biết sai rồi.” Quý Triết khóc thút thít nghẹn nói, Quý Tinh lúc này mới bỏ qua cho hắn.

“Các người, nơi này có chuyện gì xảy ra? Ta vừa lại đây liền nghe được tiếng khóc? Triết nhi con làm sao lại khóc thế? Không có khí khái nam nhi!” Hách Liên Viên đi tới nhạo báng hắn, Quý Triết chạy tới, Hách thúc thúc đối với hắn rất tốt, “Hách thúc thúc.” Quý Triết ôm chân của hắn, Hách Liên Viên cúi người xuống ôm hắn vào trong lòng.

“Ta nói huynh đừng cưng chiều nó, cả ngày chỉ toàn gây rắc rối.” Quý Tinh bắt đầu nhìn người trước mắt, còn Hách Liên Viên lại nhìn người trong ngực, “Triết nhi con lại gây họa gì vậy?” Hắn hỏi xong, Quý Triết liền cúi đầu, “Con... Con nói giỡn với Từ Hào nói chúng ta có thể là được nhận nuôi, sau đó đệ ấy... Đệ ấy liền khóc.” Nghe xong lời này Hách Liên Viên liền nhìn Từ Hào đứng một bên.

“Từ Hào con không phải là được nhận nuôi, các con đều không phải là được nhận nuôi.” Trong ngực Quý Triết cúi đầu thật thấp, “Tốt lắm, lần sau đừng tái phạm nữa.” Hách Liên Viên xoa đầu của hắn, “Đúng rồi, ta có mang đồ ngon cho các con ăn, ở bên ngoài đi lấy thôi.” Nói xong, hắn liền đặt Quý Triết để xuống, trẻ con cũng chỉ là trẻ con, vừa nghe nói đến ăn chuyện vừa rồi cũng không nhớ nữa, ba người liền xông ra ngoài.

“Này, Triết ca ca, Từ Hào các huynh đợi muội với.” Niệm Sầu tức giận nhìn hai người chạy trước mặt, “Con rùa nhỏ, mau tới đuổi theo chúng ta, nếu đuổi không kịp một hồi sẽ không cho muội ăn cái gì.” Quý Triết và Lâm Từ Hào đồng thời cùng quay về phía nàng làm mặt quỷ, “Hai người các huynh thật đáng ghét.” Nói tới nói lui nhưng nàng vẫn cố dùng sức đuổi kịp bọn họ.

“Vẫn là làm trẻ con tốt, không buồn không lo.” Quý Tinh thở dài, ba người đều tự trầm mặc, một lát sau, Hách Liên Viên phá tan sự im ắng, “Các muội đi theo ta đến thư phòng, ta có việc thương lượng cùng các muội.” Hai người cũng gật đầu một cái, “Khánh tẩu, người cũng đi ra ngoài trông bọn trẻ đi.” Hách Liên Viên nhìn người đang đứng ở một bên nói, Khánh tẩu gật đầu một cái đi ra ngoài.

Ba người trong phòng cũng đi đến thư phòng, đến thư phòng Hách Liên Viên đóng cửa lại, sau đó ngồi vào một bên của ghế trên, trước khi mở miệng liền nhìn Lâm Nhược Tịch một chút, “Có chuyện gì huynh cứ nói đi, ta không sao.” Nàng biết chuyện này khẳng định có liên quan đến nàng.

“Hai ngày nữa là sinh nhật của tiểu thiếu trang chủ Thiên Lan sơn trang Đường Nguyệt Hạo, cho mời chúng ta đi, ta muốn nghe một chút ý kiến của bọn muội.” Hắn nói xong, mặt Lâm Nhược Tịch trắng bệch, tiểu thiếu trang chủ? Quả nhiên, hắn vẫn là... Quý Tinh cũng chỉ có thể than thở trong lòng, này cô nhân, chính là không thông suốt, nàng cũng không muốn giúp hắn.

“Đi! Tại sao không đi?” Quý Tinh đồng ý một tiếng nhưng Hách Liên Viên lại nhìn Lâm Nhược Tịch, Quý Tinh cũng quay đầu nhìn nàng, trong khoảng thời gian này, nàng phát hiện Hách Liên Viên có chút chuyển biến nhỏ nhỏ, nàng càng cảm thấy hai người bọn họ mới thích hợp hơn.

Trong lòng Lâm Nhược Tịch làm đầu tranh, nàng nhìn hai người trước mặt, hít một hơi thật sâu, “Đi! Ta cũng đi.” Nàng không thể rơi ở phía sau, nàng cũng sẽ cho hắn nhìn thấy, nàng cũng không kém cỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Phụ tử gặp mặt không nhận nhau.

Ba ngày sau, Hách Liên Viên mang theo một nhà lớn nhỏ lên đường đi Thiên Lan Sơn Trang, trên xe ngựa, Lâm Nhượng Tịch vẫn nhìn ra bên ngoài, “Đừng gấp gấp.” Quý Tinh tiến lên cầm lấy tay của nàng, nàng gật đầu một cái, mà ba tiểu gia hỏa trên xe cũng rất hăng hái.

“Woa! Mọi người nhìn đi, con chim kia thật là xinh đẹp.” Niệm Sầu chỉ ra ngoài xe, đây là lần đầu tiên bọn họ ra ngoài, cho nên nhìn thấy cái gì cũng đều rất mới lạ. “Niệm Sầu, con ngồi yên một chút, kéo ghế xuống đất.” Quý Tinh ở một bên dặn dò, “Mẫu thân, con sẽ cẩn thận.” Quý Niệm Sầu vội vàng khéo léo ngồi xuống, “Đồ quý sứ đáng ghét!” Quý Triết và Lâm Từ Hào đồng thanh nói một lời.

“Hai con, không được khi dễ Niệm Sầu!” Quý Tinh nhìn bọn họ rồi nói, hai tiểu tử kia le lưỡi một cái, Quý Tinh ôm chặt lấy Niệm Sầu, họ đều mang đến thứ tốt nhất cho nàng, bọn họ cũng hỏi nàng tại sao còn phải lấy cái tên này cho cô bé, Quý Tinh đã nghĩ như thế này, người ta đã giết cả nhà mình, chẳng lẽ còn muốn đi cảm tạ ân đức sao? Nàng không làm được, nàng muốn làm cho Niệm Sầu phải nhớ những kẻ đó sau này sẽ trả thù.

Chờ Niệm Sầu trưởng thành, nàng sẽ nói cho cô bé nghe tất cả, quyết định sau cùng là nằm trong tay Niệm Sầu, ngay lúc này nàng chỉ có thể bảo vệ cô bé cho tốt, mang đến một tuổi thơ hạnh phúc cho Niệm Sầu. “Niệm Sầu trưởng thành nhất định phải gả cho một nhà thật tốt.” Quý Tinh xoa đầu của cô bé, bây giờ nhìn lại, hình như nam nhân ở nơi này cũng không đáng tin!

“Niệm Sầu không cần lập gia thất, con muốn ở cùng với mẫu thân, huống chi có rất ghét nam nhi.” Nghe xong lời nói trẻ con của cô bé, Quý Tinh mỉm cười. “Đồ quý sứ đáng ghét! Lớn lên xấu xí, sẽ chẳng có ai thèm cưới muội!” “Quý Triết nói nhảm ở một bên, “Quý Triết, con ngứa da có phải không?” Quý Tinh lên giọng nhìn hấn, hấn rụt vai, không nói thêm gì nữa.

“Ha ha. . . Quý Triết huynh thật ngu ngốc, bị mắng rồi?” Lâm Từ Hào hả hê chỉ vào hấn cười to, nhưng sao không có ai giáo huấn hấn, cái đầu nhỏ bé của dân quay về một phía, sao mẫu thân lại ngăn người thế này?

“Mẫu thân, người làm sao vậy? Không thoải mái ư?” Hấn đi qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ lo lắng, lúc này Lâm Nhượng Tịch mới hoàn hồn nhìn hấn, “Không có, các con đang nói gì đấy?” Nàng xoa đầu của hấn, Quý Tinh nói rất đúng, chuyện của người lớn đến cùng vẫn không liên quan đến trẻ con, Quý Tinh cũng thờ phào nhẹ nhõm, nàng sợ Nhượng Tịch bắt ngờ đây Lâm Từ Hào ra.

“Con nói là Quý Triết bị mắng.” Hấn cố ý nói giảm bớt nguyên câu ban đầu, chỉ sợ cũng bị mắng, “À, như vậy sao.” Quý Tinh nhìn ra cảm xúc của Nhượng Tịch thật sự không tốt, không biết một lát nữa có gây ra chuyện gì rắc rối hay không.

Không bao lâu sau, xe ngựa ngừng lại, Lâm Nhượng Tịch hỏi hộp trong lòng một chút, Hách Liên Viên vén rèm lên, “Đến nơi rồi, xuống xe thôi.” Bọn trẻ con chen lấn xuống xe, Quý Tinh cũng đứng dậy, chẳng qua nàng nhìn thấy Lâm Nhượng Tịch ở bên vẫn không nhúc nhích, “Nhượng Tịch? Nếu như tỷ không muốn đi. . .” Nàng còn chưa nói hết lời, liền nhìn thấy Nhượng Tịch đứng lên, hai người một trước một sau xuống xe.

“Hách Minh Chủ, hoan nghênh ngài đại giá quang lâm!” Giờ phút này người đi tới chính là Đường Tiểu Thiên, khi ông ta nhìn thấy Lâm Nhượng Tịch sau lưng của Hách Liên Viên thì ngừng lại một chút, sau đó khôi phục như bình thường, “Đường trang chủ, chúc mừng! Chúc mừng!” Hách Liên Viên cũng nói lời khách sáo, “Hai vị phía sau là phu nhân của ta, kính xin Đường trang chủ chăm sóc nhiều hơn.” Giới thiệu xong, Quý Tinh gật đầu về phía hấn, còn Lâm Nhượng Tịch lại không nhúc nhích.

“Phụ thân, phụ thân, chúng con muốn vào chơi.” Giờ phút này ba đứa nhỏ rất phối hợp cùng nhau lên tiếng, đây là việc mẫu thân dặn dò, bên ngoài phải gọi Hách thúc thúc là phụ thân, bọn chúng cũng không biết đây là vì cái gì, trong ấn tượng của chúng, không biết hai từ mẫu thân có ý nghĩa ra sao?

“Hách Minh Chủ, xin mời.” Đường Tiểu Thiên lập tức mời bọn họ vào, Lâm Nhượng Tịch đi qua bên ông thì ông ta cứng người lại, bây giờ Thiên nhi của ông rất hạnh phúc, ông không hy vọng chuyện ngày hôm nay sẽ xảy ra.

Đám người bọn họ đi vào, liền phát hiện trong phòng có một người sáng ngồi, đó là sự hạnh phúc của người làm cha, Lâm Nhượng Tịch tay nắm chặt quyền, thì ra là. . . Thì ra là. . . Hấn thật sự đã thay đổi, lúc này một thiếu phụ cũng đi tới, bộ dạng hai người ân ái càng làm mắt của nàng thêm nhói đau, Quý Tinh tiến lên nắm lấy tay của nàng, nhỏ nhẹ lắc đầu một cái, không ngờ tình yêu của Đường Tiểu Thiên chẳng qua cũng như thế.

Khi bọn hấn không chú ý thì ba đứa trẻ đã chạy vào, không biết thế nào đã cùng với đứa trẻ có sinh nhật là hôm nay làm rùm beng lên, cuối cùng còn bốn đứa nhóc còn đánh nhau một trận. “Lời nhĩ, con không sao chứ? Ở đâu ra ba thứ tạp chủng này!” Thủy Linh đau lòng nhìn nhi tử của mình, nhưng Lâm Nhượng Tịch lại đi lên trước.

“Người nói con của ai là tạp chủng?” Đường Tiểu Thiên thấy nàng thì trên mặt lộ vẻ không thể tin được, không phải nói nàng đã chết rồi sao? Vậy bây giờ xuất hiện ở trước mặt hấn chính là người nào? Thủy Linh thấy nàng thì đã sợ hết hồn, hai người kia lừa nàng? Lâm Nhượng Tịch không hề chết?

“Hách phu nhân, xin lỗi, xin lỗi, con bé sẽ không nói nữa.” Đường Tiểu Thiên vội vàng đi ra hoà giải, phải biết đắc tội Vô Lâm Minh Chủ bọn họ sẽ không có được một ngày tốt lành, không chỉ là ông ta mà tất cả mọi người ở chỗ này cũng không dám đắc tội, bởi vì đến bây giờ, Vô Lâm Minh Chủ đòi trước chết ra sao còn rất bí ẩn.

“Linh nhi, còn không mau nói xin lỗi?” Con dâu Thủy Linh cái gì cũng tốt, chỉ là nói chuyện thì luôn đắc tội với người ta, Đường Tĩnh Thiên đứng ở chỗ đó, nằng. . . Nàng lập gia đình rồi? Hôn nữa đứa bé cũng lớn như vậy?

“Nhi tử và nữ nhi của ta cũng là tạp chủng sao?” Quý Tĩnh cũng bước lên trước, lần này Đường Tiểu Thiên bị áp lực, “Đúng là. . . Thật sự xin lỗi.” Nói xong nàng ôm chặt lấy Nhượng Tịch vào lòng, “Quý Triết, vì sao các con đánh nó?” Lúc này Quý Tĩnh mới hỏi nhi tử ở một bên.

“Là hần! Hần mắng chúng con trước, còn khi dễ Niệm Sầu, nên lúc này chúng con mới đánh hần.” Quý Triết tức giận chỉ vào hần, “Đúng rồi! Mầu thân, mới vừa rồi hần còn mắng bọn con là tạp chủng.” Lâm Từ Hào cũng đứng dậy.

“Thì ra đây chính là giáo dục của các người? Còn nhỏ tuổi mà phẩm hạnh như thế này, trưởng thành không phải là phế vật thì cũng là đồ ăn hại.” Quý Tĩnh nhún tâm phê phán, khiến cho những người ở chỗ này đều trắng xanh mặt, Thiên Lan Sơn Trang không có chuyện làm hay sao mà đi đắc tội với một nhà Vô Lâm Minh Chủ?

“Đường trang chủ, chuyện này làm sao bây giờ đây?” Hách Liên Viên tiến lại nhìn bọn họ, nhưng hần cũng vô cùng bao che, chỉ nghe hần nói “Đây là người tôn tử?” Hách Liên Viên chỉ vào đứa trẻ trong ngực Thủy Linh, Đường Tiểu Thiên gật đầu một cái, “Chuyện này. . . Sao đứa trẻ này và nhi tử của ông lại không giống nhau chứ?” Hần mới vừa nói xong, Thủy Linh đã nóng nảy, “Người đừng nói lung tung! Ai nói bọn họ không giống?” Thấy phản ứng của nàng ta, cũng làm cho người phải sinh ra hoài nghi.

“Khụ. . . Ta chỉ tùy tiện nói một câu, không biết vì sao Đường phu nhân lại kích động như vậy? Hà?” Đường Tiểu Thiên liếc mắt, ngay cả người khác đều nhìn thấy đứa bé không giống Thiên nhi, thật ra thì Hách Liên Viên không phải là người đầu tiên nói như vậy, nhưng mà bây giờ bọn họ đã đắm lao thì phải theo lao thôi.

“Thật xin lỗi, nhà chúng tôi có thực sự có lỗi với các vị, ta tới nói lời tạ lỗi, ta dập đầu có được không?” Lúc này Quan Nguyệt mới đi ra, chuyện này ngày hôm nay xảy ra như vậy làm cho bà không thể vui mừng nói, bởi vì câu nói mới vừa rồi của hần đã nói trúng điểm yếu trong lòng bà, bà vẫn luôn nghi ngờ đứa nhỏ này có phải là của Thiên nhi hay không, chẳng qua không có chứng cứ.

“Không cần, chút chuyện nhỏ mà thôi, Viên, chúng ta đi qua ăn cái gì đi.” Lâm Nhượng Tịch tiến lên kéo cánh tay của hần, Đường Tĩnh Thiên nhìn bộ dạng của bọn họ, chuyện đứa trẻ của Quý Tĩnh thì hần biết, nhưng mà nàng. . . Nàng. . . Thật sự gả cho hần?

“Được rồi, chúng ta cũng đi ăn cái gì thôi.” Quý Tĩnh đưa tay kéo đám trẻ con đi, người chung quanh đều rất ngưỡng mộ Hách Liên Viên, rốt cuộc hai vị phu nhân này làm sao chung sống hòa hợp như vậy, có phải có bí quyết gì hay không?

Đội bọn họ đi xa, Đường Tiểu Thiên mới trừng mắt liếc Thủy Linh, còn Thủy Linh lại ôm con trai của mình, trong đầu liền ra bốn chữ, nàng đã trở lại. Đường Tĩnh Thiên cũng nắm chặt quyền, ánh mắt nhìn Thủy Linh rất đáng sợ, năm đó khi hần đi Lâm Hương trấn, xác thực đã bị người ta tàn sát hàng loạt, nhưng làm sao Thủy Linh biết được nàng ấy đã chết? Bây giờ suy nghĩ một chút, rất nhiều điểm không đúng chút nào.

Trong đám tân khách ngoài kia, Minh chủ của Vô Tình Minh cũng ở đây, chỉ là hần không nhìn thấy một màn vừa rồi, hần và Triệu Trà Trà ở một đầu khác, “Chuyện điều tra như thế nào rồi?” Khi đến nơi này, hình như mọi sự tình năm đó cũng chỉ nhắm đến một mình Đại tiểu thư của Thủy Duyệt Sơn Trang, Thủy Linh. “Bẩm Minh chủ, còn chưa rõ ràng nhưng khẳng định Thủy Linh không thoát khỏi liên quan.”

Năm năm rồi, nàng đã ở bên cạnh hần năm năm rồi. Nhìn hần thay nữ nhân bên cạnh như thay áo, nhưng vẫn đối xử với nàng rất lạnh lùng, lòng của nàng cũng chết dần rồi, nàng bây giờ là cánh tay của hần, gương mặt bị hủy cũng đã dùng mặt nạ thay thế, lúc ban đầu nàng vẫn cho rằng hần ghét bỏ khuôn mặt xấu xí này của nàng, nhưng khi nhìn thấy hần và nữ nhân còn xấu xí hơn nàng lên giường thì tất cả chờ mong đều ở đây một tan biến trong.

Quý Triết, Quý Niệm Sầu và Lâm Từ Hào đột nhiên nghĩ tới việc chơi trốn tìm, ở nơi này khung cảnh khác lạ nhất định khi chơi sẽ rất kích thích, bây giờ Quý Triết tìm bọn hần, khi hần đếm tới 100 thì xoay người bắt đầu tìm, còn Lâm Từ Hào lại dẫn Quý Niệm Sầu trở lại đại sảnh, “Từ Hào, như vậy không được! Ngộ nhờ Quý Triết gặp chuyện không may thì làm thế nào?” Quý Niệm Sầu muốn quay lại, nhưng bị Lâm Từ Hào bắt được, “Không có việc gì, huynh ấy không tìm thấy chúng ta sẽ trở lại.” Quý Niệm Sầu gật đầu một cái.

“Hai người các đệ mau nhanh ra đây một chút, không ra ta sẽ trở về đó.” Quý Triết ở trong hoa viên vừa tìm vừa nói, chỉ là dù tìm thế nào cũng không tìm được bọn họ, đột nhiên nghe được giọng nói thoáng cách đó không xa, hần lộ ra nụ cười xảo trá, ha ha, ta phát hiện các đệ rồi.

“Không được nhúc nhích! Ta bắt được các đệ rồi.” Khi hần nhảy ra ngoài nhìn thấy hai người trước mắt thì ngây người, không phải Quý Niệm Sầu và Lâm Từ Hào, mà là hai người không quen biết, Nam Cung Hi và Triệu Trà Trà nhìn đứa trẻ vừa đột nhiên nhảy ra, đây là con cái nhà ai, khẳng định không phải là con của Đường Tĩnh Thiên vì bọn họ cũng mới vừa nhìn thấy rồi.

“Các người là ai?” Hần ngửa khuôn mặt nhỏ bé lên, bộ dạng tiểu đại nhân nhìn bọn họ, “Minh chủ. . .” Triệu Trà Trà muốn nói cái gì đó thì bị Nam Cung Hi đưa tay cắt ngang, “Người là ai?” Không biết vì sao, nhìn thấy đứa trẻ này có loại cảm giác thân thiết.

“Thức thức là Minh chủ?” Trong đầu Quý Triết lóe lên rất nhiều dấu chấm hỏi, Hách thức thức mới là Minh chủ, người này giả mạo Hách thức thức ra ngoài gạt người sao? “Sao thế? Ta không thể là Minh chủ sao?” Nam Cung Hi bật cười, Triệu Trà Trà ở một bên không thể tưởng tượng nổi nhìn hần, hần cười?

“Dĩ nhiên không thể, phụ thân của ta mới là Minh chủ.” Hần nhớ việc khi ở bên ngoài phải gọi Hách thức thức là phụ thân.”Lớn mật!” Đứa trẻ này nói nói như vậy là muốn nói nó là con trai của Minh chủ sao? Lúc này Quý Triết mới nhìn đến người bên cạnh, lập tức oa một tiếng khóc lên.”Dì xấu xí đánh ta.” Hần nói với Nam Cung Hi, “Trà Trà, người lui xuống trước.” Thân thể Triệu Trà Trà cứng đờ, liếc mắt nhìn Quý Triết, ngay sau đó rời đi.

Quý Triết thấy nàng rời đi, lập tức dụi dụi con mắt, và nó biết người vừa rồi là thuộc hạ của người trước mặt đây.”Thì ra là con giả khóc à?” Nam Cung

Hi bật cười lần nữa, đứa trẻ này con cái nhà ai sao có thể thông minh như vậy? “Giả khốc đối với các người thì có ích, còn đối với mẫu thân của lại không dùng được.” Lời nói trẻ con của Quý Triết làm cho Nam Cung Hi bật cười, nhưng bị râu ria cản trở, chỉ có thể nhìn thấy nụ cười từ ánh mắt của hắn.

“Thúc thúc, trên mặt thúc sao lại có nhiều râu ria như vậy? Phụ thân của con cũng không có.” Hắn tò mò nhìn Nam Cung Hi, như vậy thì vốn không thể nhìn ra hình dạng của Nam Cung Hi là như thế nào, nhưng thúc ấy lại rất dễ nói chuyện, vậy nên thúc thúc này nhất định là người tốt.” Thúc thúc cảm thấy giữ lại râu ria rất đẹp mắt.” Đột nhiên hắn tiến lại ôm lấy Quý Triết, còn Quý Triết cũng không hề giãy giụa, khi hai người nhìn thẳng vào nhau, Quý Triết vươn tay kéo một sợi râu trên mặt hắn.

“Mà mẫu thân của ta nói, râu ria nhiều không có nữ nhân thích, thúc thúc, người có phải không được nữ nhân thích hay không?” Đây là suy luận gì, Nam Cung Hi lắc đầu một cái, “Woa! Thúc thúc có người thích sao? Lần sau ta sẽ nói với mẫu thân, đúng rồi, thúc thúc, có thể dẫn ta đi chơi được hay không?” Quý Triết đột nhiên nghĩ đến việc muốn ra bên ngoài chơi một chút, nhưng hiển nhiên Nam Cung Hi lại hiểu lầm ý tứ của hắn.

“Đến nhà thúc thúc làm khách thì thế nào?” Quý Triết vội vàng gật đầu một cái, Nam Cung Hi đã mang theo hắn bay ra ngoài, quên đi chào hỏi người nhà của Quý Triết, cho rằng lát nữa trở lại cũng không sao, không hề biết rằng, chuyến đi này bọn họ cũng sẽ không lập tức trở về được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Mang theo một “Phiền phức” trở về (1)

Khi bọn họ ăn xong chuẩn bị trở về thì phát hiện không thấy Quý Triết, Quý Tinh vì chuyện này mà lo lắng, “Tinh nhi, muội đừng nóng ruột, có thể là thằng bé đi chơi ở đâu đó thôi.” Lâm Nhược Tịch an ủi nàng, “Tư Hào, Triết Nhi đi đâu?” Nàng xoay người hỏi con trai của mình, lúc này Lâm Tư Hào run lẩy bẩy, còn Quý Niệm Sầu thì bật khóc, “Đều tại huynh, muội đã nói từ đầu sẽ xảy ra chuyện rồi mà.” Cô bé đánh người bên cạnh.

“Niệm Sầu ngoan, có phải con biết Triết Nhi ở đâu hay không?” Đầu tiên Niệm Sầu gật đầu một cái sau đó lại lắc đầu, “Vừa rồi chúng con đang chơi trò trốn tìm thì Tư Hào kéo con trở lại, để một mình Triết ca ca ở vườn hoa.” Cô bé vừa mới nói xong, Quý Tinh đã vội vàng chạy về phía vườn hoa.

Đường Tiểu Thiên tới đây chào hỏi mới biết được rằng đại nhi tử của Minh chủ mất tích, lập tức sai rất nhiều người đi tìm, có người chạy theo sau Quý Tinh đến vườn hoa, chẳng qua tìm hết một lượt đều không có kết quả.

“Hừ, đáng đời.” Thủy Linh há hê đứng một bên, Quý Tinh mang theo con tức giận đến trước mặt nàng ta, “Nếu không muốn người khác biết, từ khi mình đừng làm! Nếu như nhi tử của ta gặp chuyện gì ta sẽ bắt các người phải chôn theo!” Mọi người đều không hiểu vì sao Hách phu nhân lại nói vậy với Đại tiểu thư của Thủy Duyệt son trang, chẳng lẽ nàng ta đã làm chuyện xấu gì ư?

“Hách phu nhân, nhi tử của người mất tích chúng tôi cũng rất lo lắng, nhưng người cũng không thể. . . .” Đường Tinh Thiên còn chưa nói xong đã bị Quý Tinh trừng mắt nhìn, “Đúng là cá mè một lứa! Khó trách được sao có thể thành một đôi.” Nghe được lời nàng nói, sắc mặt của Đường Tinh Thiên trắng xanh, nàng nói vậy là ý gì?

“Nhược Tịch, chúng ta đi thôi! Quả thật ở đây quá bẩn thỉu! Sớm muộn gì muội cũng sẽ san bằng nơi này cho xem!” Nói xong nàng đi ra ngoài trước, Lâm Nhược Tịch dắt Tư Hào và Niệm Sầu đi theo, lúc đi ngang qua chỗ Đường Tinh Thiên và Thủy Linh thì nàng ngừng lại, “Không ngờ người lại thay đổi, sao rồi? Ta không có chết có phải rất thất vọng hay không?” Đường Tinh Thiên không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, nhưng Thủy Linh nghe thì hiểu khiến nàng ta lão đảo một cái. May mà bên cạnh còn có Đường Tinh Thiên nếu không nàng ta đã trực tiếp ngã xuống đất.

Rất nhiều người nghe thấy nàng nói muốn hủy diệt Thiên Lan son trang, đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, chẳng lẽ sự việc năm năm trước lại xảy ra lần nữa? “Đường trang chủ trước tiên ta xin phép cáo từ.” Hách Liên Viên là người cuối cùng rời đi, nhìn hai người bên cạnh không kiềm được kinh bị hừ một tiếng rồi bước đi.

“Đường trang chủ, hình như Hách phu nhân là con dâu trước đây của ngài, có phải nàng ấy sẽ trả thù các ngài hay không?” Trong đám khách có người nói ra câu này, khiến cho Thiên Lan son trang bị bao phủ bởi mây đen mù mịt.

“Mới vừa rồi lời nàng ấy nói là có ý gì? Có phải người muốn giết Nhược Tịch hay không?” Ánh mắt sắc bén của Đường Tinh Thiên nhìn chằm chằm người bên cạnh, “Không có, Tinh Thiên, thiếp không có.” Nàng vội vã phủ nhận, nhưng là một chút sức lực cũng không có, Đường Tinh Thiên hất nàng ta rồi rời đi. Thủy Linh nhìn theo bóng lưng của, Lâm Nhược Tịch! Tại sao người còn không chết đi! Nàng vất vả mới nói được đây tở hồng lại bị Nhược Tịch phá hỏng.

Ở bên này, mặc cho Nam Cung Hi có khuyên nhủ thế nào, thì Quý Triết vẫn cứ ở lại chỗ của hắn không muốn đi, “Nam Cung thúc thúc, người cứ sai người đi báo với mẫu thân một tiếng là được.” Cậu bé muốn ở lại chỗ này chơi, chơi rất vui vì nơi này có nhiều người chơi cùng nó, tại sao lại có nhiều người chơi cùng với Quý Triết như vậy? Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng thằng bé chính là nhi tử cả Minh chủ bọn họ.

Nam Cung Hi bất đắc dĩ, có phải nó có ý hay không đây? Thằng bé chưa từng nói cho hắn biết phụ mẫu nó là ai, thì làm sao hắn cho người đi báo với họ được? Có thể dễ dàng nhận ra là nó cố tình, “Ngày mai ta sẽ đưa con trở về.” Thằng bé thật sự coi đây là nhà mình rồi sao?

“Không được, nếu như thúc thúc đưa con trở về, con sẽ nói rằng người bắt cóc con.” Nghe lời thằng bé nói, Nam Cung Hi thật sự muốn đập đầu chết quách cho rồi, sớm biết thế này đã không dắt Quý Triết về đây, không phải là tự gây thêm phiền phức cho mình rồi!

“Phụ mẫu của con sẽ lo lắng.” Hắn thở dài ôn tồn mà nói, “Hả? Sao Nam Cung thúc thúc lại hồ đồ như vậy? Không phải con đã nói người cứ đi thông báo với họ là được ư?” Nói xong lại tiếp tục chơi cưỡi ngựa trên lưng một người. “Phụ mẫu con là ai?” Hối hối lâu thằng bé vẫn không nói.

“Ồ, phụ thân của con là Minh Chủ, mẫu thân của con à, thì chính là mẫu thân của con thôi.” Nghe được câu trả lời của Quý Triết, người làm ngựa cho nó cười bật cười, Nam Cung Hi đen mặt lại, cái này gọi là trả lời sao? Nói mà cũng giống như chưa nói vậy.

“Minh chủ, hay người thừa nhận đứa trẻ này là con trai của người cũng được mà, chúng tôi không có ý kiến gì đâu ạ.” Lời của kẻ đó vừa dứt, Nam Cung Ti trừng mắt liếc hắt một cái, “Vu Lỗi, có phải người rất ngứa da không vậy?” Người được gọi là Vu Lỗi vội vàng lắc đầu.

“Vu thúc thúc, thúc bị ngứa da sao? Có muốn con đánh thúc vài cái không? Mẫu thân con nói khi ngứa da thì phải đánh.” Nghe người trên lưng nói thế Vu Lỗi run run, rốt cuộc thằng bé này bao nhiêu tuổi vậy?

“Triết Nhi, con bao nhiêu tuổi rồi?” Vu Lỗi hỏi người trên người mình, “Năm tuổi.” Giọng nói non nớt trả lời hắn, khoe miệng của Vu Lỗi co giật, mới năm tuổi mà đã như vậy nếu lớn lên thì... Hắn không dám nghĩ đến.

Lúc này ngoài cửa có một nữ nhân đi tới, Quý Triết nhìn thấy người đó thì lập tức leo xuống khỏi lưng Vu Lỗi, chạy đến trước mặt nữ nhân kia, “Ồ kìa! Đứa trẻ đáng yêu này từ đâu đến vậy?” Chẳng qua nàng vừa nói hết câu thì đã hối hận, bởi vì Quý Triết đã nói, “Nhũ mẫu, con muốn uống sữa.” Đứa trẻ nói xong chỉ vào ngực của thiếu nữ, khuôn mặt của nữ nhân ấy nhất thời ửng hồng.

“Chuyện này, ta không phải nhũ mẫu làm sao có sữa cho người uống?” Nữ nhân áp a áp ứng nói, ngay sau đó nhìn thấy Nam Cung Hi ở một bên, “Minh Chủ, tiểu hài tử này ở đâu ra vậy?” Nàng ta bước tới, cơ thể còn thiếu chút nữa là đã dựa hẳn vào người hắn, đột nhiên còn dùng bộ ngực chạm vào tay của hắn.

Vu Lỗi kéo Quý Triết qua rồi ghé vào tai cậu bé nói thầm vài câu, “Hả? Có thật không?” Vu Lỗi nặng nề gật đầu một cái, “Được rồi, con đi.” Vu Lỗi nghe đến đó, nở một nụ cười thật ra hắn rất ghét nữ nhân Lê Mị.

“Vu Lỗi, đưa Quý Triết xuống nghỉ ngơi đi.” Nói xong hắn ôm lấy nữ nhân bên cạnh rồi rời đi. Vu Lỗi và Quý Triết đối mặt nhìn nhau, rồi Quý Triết vội vàng chậm chạp chạy theo sau Nam Cung Hi và nữ nhân kia.

Vừa trở về phòng thì hai người đã lập tức bùng phát lửa nóng, “Ừ... Á...” Lê Mị nhắm mắt lại hưởng thụ, nhắc tới Minh Chủ cũng thật lợi hại ồ ồ lần đầu làm nàng rất thoải mái, hai người coi bỏ ý phục của nhau, bàn tay của Nam Cung Hi giao động trên thân thể của nàng.

Quý Triết ló cái đầu nhỏ vào bên trong, quả nhiên Vu thúc thúc nói không sai, nghĩ như vậy nó liền rón rén đẩy cửa phòng rồi nhanh chóng đi vào. Lúc này hai người trên giường đang hồi nóng bỏng, vì thế không nghe được tiếng bước chân đi đến.

“Ừ... Minh... Minh Chủ.” Nữ nhân thở hổn hển, Nam Cung Hi cũng không nhịn được, hắn lướt khuôn mặt từ bụng đến phần ngực của nàng, khi vừa ngậm lấy một bầu ngực thì lập tức phải đối diện với một đôi mắt ti hí.

“Làm sao con biết chỗ này.” Nam Cung Hi lập tức kéo chăn qua đắp lên nửa người của hai người. Lê Mị nghe được giọng nói cũng mở mắt ra, không hiểu sao Minh Chủ lại bất động cho đến khi nàng nhìn thấy đứa trẻ trên giường, đây không phải là đứa nhỏ vừa rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?

“Hả? Người tên lường gat! Nói gì không phải bà vú, Nam Cung thúc thúc không phải đang uống sữa của người sao? Ta cũng vậy muốn!” Quý triết bĩu môi nhìn bọn họ, Nam Cung hi gương mặt vạch đen, hắn chạy thế nào tới nơi đây rồi hả? Với lỗi đây?

“Không...không nên, hi hi...” Lê mị né tránh, quý triết còn lại là vẫn đem miệng cho đi đến gần, Nam Cung hi lập tức mặc xong quần, một thanh xóc hắt lên cổ áo của, “Tiểu tử người, cho ta đi ngủ lại cảm giác, nếu không ta liền tiền đưa cho người trở về.” Quý triết dùng ánh mắt ai oán nhìn hắn, “Oa! Thúc thúc thật hung dữ, ta muốn trở về, mẹ, mẹ.” Nhìn đến hắn khóc ròng, Nam Cung hi nhúc nhích.

“Người chó khóc có được hay không?” Tất cả dục hòa cũng bị hắn cho tưới tắt, ban đầu thì không nên bắt hắn cho mang về.” Lê mị, người đi đi, về sau cũng không muốn tới.” Lê mị nghe đến đó, liếc mắt, Minh Chủ có ý tứ là không cần nàng nữa?” Minh... Còn chưa kịp mở miệng, liền bị Nam Cung hi ánh mắt của chấn trụ, nàng vội vã mặc quần áo từ tể, vội vã rời đi.

“Ai cho người tới?” Nam Cung hi lúc này mới nhìn hắn, nếu như không có người giựt giây, hắn làm sao sẽ tới? Vội vã lắc đầu một cái, “Không có ai, là ta mình tới, một mình ta ngủ sợ.” Nghe lời của hắn, Nam Cung hi cau mày, hắn cũng không phải là muốn cùng hắn ngủ đi? Chỉ là vừa nghĩ như vậy, liền nhìn đến quý triết đã bò lên giường chuẩn bị ngủ đáng về. Hắn hết hào mà xong.

“Người cho ta xuống, đi chết đi gian phòng ngủ.” Nam Cung hi tiến lên kéo hắn, “Ta không muốn, ta muốn cùng thúc thúc ngủ chung.” Hắn chết sống không chịu xuống, còn lôi kéo giường bên cạnh, “Thúc thúc cùng đi với người phòng người.” Nơi này mới vừa nằm qua nữ nhân, hắn cảm thấy không sạch sẽ, “Thật? Người không lừa ta?” Nam Cung hi gạt đầu một cái, quý triết lúc này mới buông ra lời kéo mép giường tay.

“Thúc thúc, người cho ta kể chuyện xưa có được hay không?” Trước kia mỗi đêm lúc ngủ, mẹ cũng sẽ cho bọn hắn kể chuyện xưa, mà Lâm Từ Hào tên kia cũng thích chạy tới cùng bọn họ ngủ chung, hắn cũng thích nghe hắn mẹ kể chuyện xưa.

“Mau ngủ đi!” Hắn là một đấng nam nhi sao hắn có thể kể chuyện cổ tích kia chứ? Chỉ mới có nửa ngày mà hắn đã thấy vô cùng mệt mỏi, thật bội phục những người làm phụ mẫu, nhắc đến đây hắn nghĩ đến nhà của mình, hình như rất lâu rồi hắn chưa trở về nơi đó.

Một hồi lâu sau không nghe thấy tiếng động gì, Nam Cung Hi quay đầu lại, phát hiện tiểu tử đã ngủ rồi nhìn bộ dạng ngủ say của đứa trẻ, suy nghĩ của hắn trôi đến nơi rất xa. . . Bên này là khoảng trời yên ả, còn ngược lại bên kia thì trời long đất lở.

“Tình Nhi, muội hãy nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai chúng ta lại tìm” Lâm Nhược Tịch đau lòng nhìn nàng, sợ thân thể của nàng gánh không được, “Triết Nhi, Triết nhi không biết đi đâu.” Nói xong nàng lại khóc tiếp, chuyện gì cũng thể làm nàng ngã quỵ nhưng chuyện này lại khiến nàng suy sụp.

“Ta đã điều tra, lúc ấy Thủy Linh không hề rời đi cũng không tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào.” Hách Liên Viên đi vào, thật vất vả mới dỗ được hai đứa trẻ đi ngủ, chúng cứ khóc suốt nói rằng mình đã sai rồi, bộ dạng rất đáng thương làm bọn họ cũng không nỡ đi trách mắng chúng.

“Vậy hai người nói Triết Nhi đi đâu?” Quý Tinh ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn bọn họ, “Tình Nhi, đừng lo lắng, hiện tại không có ai liên lạc với chúng ta, vậy là Triết Nhi vẫn an toàn.” Hách Liên Viên nghĩ tới việc bị bắt cóc, nhưng nếu bắt cóc thì tại sao không có ai gửi thư gì? Điều này thật sự không đúng.

“Triết nhi bị bắt cóc rồi sao?” Quý Tinh cũng nghĩ đến khả năng này, nhưng không có bọn cướp lại không để lại thông tin nếu không giao tiền chuộc sẽ giết con tin? Thế này thì chúng muốn làm gì? “Tạm thời chưa thể xác định được, bây giờ đã khuya lắm rồi, nghỉ ngơi sớm một chút có được hay không?” Hách Liên Viên nói với nàng, Lâm Nhược Tịch ở một bên cũng gật đầu theo, lời hắn nói không hề sai.

“Nhưng muội làm sao có thể ngủ được chứ?” Nhi từ mắt tích hỏi làm sao nàng có thể ngủ được? Chẳng qua nàng vừa dứt lời thì đã bị Hách Liên Viên vỗ vào gáy rồi ngắt xiu, “Này, huynh làm gì vậy?” Lâm Nhược Tịch khó hiểu nhìn hắn, “Muội muốn tới nay Tình nhi không ngủ sao?” Lúc này, Lâm Nhược Tịch mới nhìn người vừa bị đánh ngắt xiu, như thế này. . . Cũng tốt.

Hôm sau, Quý Triết dậy thật sớm, nhìn người bên cạnh còn đang say ngủ thì thẳng bẻ rón rén bò xuống giường. Lại nhìn người trên giường một chút sau đó nở nụ cười xem trò vui. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Mang theo một “Phiền phức” trở về (2)

Khi Nam Cung Hi mở mắt ra thì đã thấy Quý Triết thức dậy, hơn nữa còn ngồi trên ghế cách đó không xa, nằm gục xuống bàn không biết là đang làm cái gì. Hắn tò mò đứng dậy rồi đi tới, ở trên bàn có thứ gì màu đen vậy? Hắn cau mày lại, dù nhìn thế nào cũng không nhận ra là thứ gì.

“Quý Triết, con lại đang làm cái gì vậy?” Nghe được giọng nói này cơ thể nhỏ é cứng đờ, sau đó chạy nhanh như gió ra ngoài, nhìn thấy như vậy chính Nam Cung Hi cũng không hiểu gì cả. “Haizz! Tiểu tử tông ơi, con đừng phải ta rồi.” Vu Lỗi khoa trương kêu lên.

“Suyt! Vu thúc thúc, người nhỏ giọng một chút, đừng để Nam Cung thức thức tìm thấy con đó.” Nói xong nó lập tức chui vào bên trong bụi cây, Vu Lỗi thì không hiểu nhìn thẳng bé, sao vậy? Chẳng lẽ ngày hôm qua Quý Triết phá ngang chuyện tốt của Minh chủ, cho nên muốn tìm thẳng bé tính sổ ư? Đây thật là quá. . . Nghĩ như vậy, hắn đứng lên, chẳng qua khi hắn nhìn thấy người đang đi về phía mình thì há to miệng rồi ngăn người đứng tại chỗ.

“Về mặt đó của ngươi có ý gì? Có thấy Quý Triết hay không?” Nam Cung Hi hỏi người trước mặt mình, Vu Lỗi chỉ vào khuôn mặt của hắn, còn nhớ tới những lời Quý Triết mới vừa nói, không phải là do thẳng bé làm đây chứ?

“Không có. . . Hi hi!” Không phải hắn muốn cười, mà thật sự quá buồn cười, Nam Cung Hi nhìn hắn, mới sáng sớm mà bị trúng gió à? “Minh Chủ, nước. . .” Triệu Trà Trà đi tới chuẩn bị báo cáo chuyện đã điều tra được, ai ngờ nàng lại thấy cảnh này, nàng cũng giống như Vu Lỗi không thể khống chế được, thế là Triệu Trà Trà xoay người sang một bên, nhưng hai vai lại không run run.

“Các ngươi làm cái gì vậy? Mới sáng sớm đã không hiểu gì cả, Vu Lỗi, đã xảy ra chuyện gì?” Hắn cười đã đủ chưa? Hắn có cần cười khoa trương như vậy không? Còn thiếu chút nữa là nằm trên đất lăn lộn rồi.” Ha ha. . . Minh. . . Minh Chủ, ngài. . . ngài mau đi soi gương đi sẽ hiểu.” Vu Lỗi nói không ra hơi, Nam Cung Hi cau mày lại, nửa tin nửa ngờ trở về phòng mình, một hồi lâu sau có tiếng quát giận rung trời truyền ra từ bên trong.

“Quý Triết! Con lăn ra đây!” Nhìn bộ râu của mình trong gương, rõ ràng là bị người ta dùng kéo tia mắt, cắt thì cắt hết đi nhưng hình dạng này. . . Nhìn thế nào cũng giống như đồng phân lớn, Nam Cung Hi tức tối ra mặt, thì ra vật đen thui hắn nhìn thấy buổi sáng chính là râu của hắn bị cắt đi.

Nam Cung Hi trợn trừng mắt. Bụi cây ở bên cạnh Vu Lỗi phát ra hai tiếng động, đó là hai cái rùng mình của Quý Triết, xong đời rồi, hình như Nam Cung thúc thúc rất tức giận, làm sao bây giờ? Thằng bé lại càng không dám đi ra ngoài. “Vu Lỗi, có phải có thứ gì bên cạnh ngươi hay không?” Triệu Trà Trà xoay người lại, Vu Lỗi đưa một ngón tay lên miệng nuốt một tiếng, nàng hiểu ra ngay, bên trong nhất định là Quý Triết rồi.

Vốn Triệu Trà Trà đã không có cảm tình tốt với thằng bé, lại nghe nói mới sáng sớm thằng bé đã quấy phá Minh Chủ cũng là chuyện tốt, nghĩ tới tới việc có đứa trẻ này trong Vô Tình Minh hình như cũng không tồi, ít nhất Minh Chủ cũng sẽ không cần nữ nhân đến nữa.

“Vu Lỗi, Quý Triết đâu? Có thấy nó hay không?” Nam Cung Hi chạy đến, Vu Lỗi lại cười, còn người trong bụi cây lại rất sợ Vu thúc thúc sẽ “bán” nó đi, “Không có. . . Không có. . . Ha ha. . .” Nói xong hắn lại cười, “Minh Chủ, tôi cũng không thấy Quý Triết đâu.” Nhìn thấy hắn nhìn nàng, Triệu Trà Trà

trả lời ngay, bởi vì nhìn cười quá lâu lên cả khuôn mặt của nàng cũng đỏ bừng lên.

“Quý Triết! Đừng để ta tìm thấy con, nếu không con nhất định sẽ chết!” Bộ râu nuôi nhiều năm như vậy lại bị hồng mắt, lần này hẳn chỉ có thể cạo đi toàn bộ, chỉ là nếu như vậy nhất định sẽ có một số người nhận ra hắn, nhưng dù sao cũng còn hơn là mang một bộ râu giống đồng phân lớn.

Vu Lỗi nhìn thấy Nam Cung Hi đã rời đi, thì lập tức quay về phía bụi cây nói, “Triết nhi, mau ra đây, ngài ấy đi rồi.” Lúc này, Quý Triết mới để lộ cái đầu nhỏ ra, “Vu thúc thúc, làm thế nào bây giờ? Nam Cung thúc thúc muốn giết con.” Khuôn mặt của thằng bé rất sợ hãi. “Không có việc gì đâu, thì ngài chỉ nói vậy thôi.” Nhìn thằng bé, Vu Lỗi lại nhớ bộ râu của Minh Chủ

“Khụ, Triết nhi, làm sao con có thể cắt ra hình dáng đặc biệt như vậy?” Khuôn mặt của Quý Triết còn đang không hiểu nhìn hắn, “Tạo hình cái gì cơ?” Nghe thằng bé nói xong, Vu Lỗi lại càng không thể nhìn thêm nữa, cắt cả nửa ngày nhưng lại vô tình cắt thành ra như vậy, xem ra chính thằng bé cũng còn không nhìn ra

“Vu thúc thúc, chuyện gì mà buồn cười thế ạ?” Quý Triết tò mò nhìn hắn, Vu Lỗi lắc đầu một cái, “Này, tiểu tử con, làm không tệ!” Triệu Trà Trà tiến lên khen ngợi Quý Triết, về mặt của thằng bé càng thêm mũ tịt, sao Nam Cung thúc thúc lại tức giận mà hai người trước mặt lại vui vẻ như vậy?

Sau khi Nam Cung Hi cạo sạch râu ria, Vu Lỗi vội vàng kêu Quý Triết trốn vào bụi cây một lần nữa. Khi Nam Cung Hi đứng trước mặt bọn họ lần nữa thì cả hai người đều ngẩn ngơ, không ngờ rằng dáng vẻ của Minh Chủ lại có thể tuần tú như thế. Triệu Trà Trà kiểm chế không được nhảy lên một cái, trước đây nàng biết nhất định hẳn rất khô khan, nhưng không nghĩ rằng so với tưởng tượng của nàng thì còn đẹp hơn gấp mấy lần.

“Minh Chủ, tôi phát hiện ra dáng dấp của Triết nhi rất giống ngài!” Đột nhiên, Vu Lỗi nghĩ đến việc đó thì trợn to hai mắt, Triệu Trà Trà cũng nhớ đến dáng vẻ của Quý Triết, đúng như lời Vu Lỗi đã nói, không phải là có nữ nhân nào đó lên lút sinh hạ nhi tử cho Minh Chủ chứ?

“Muốn nói tốt giúp nó sao?” Cho hắn là người mù à? Hắn khẳng định có thể Vu Lỗi đã giấu Quý Triết đi, “Không có, là sự thật.” Vu Lỗi nghiêm chỉnh nhìn hắn, Nam Cung Hi cau mày lại, hắn không thể nào khiến những nữ nhân kia mang thai, “Người giống người mà thôi.” Nghe lời của hắn nói, Vu Lỗi suy nghĩ chút nữa học máu, dù thế nào đi nữa thì hắn cũng không chịu thừa nhận hắn có con trai đúng không?

“Minh Chủ, thuộc hạ có việc cần bẩm báo.” Triệu Trà Trà lên tiếng, lúc này Nam Cung Hi mới ra hiệu bảo nàng theo hắn vào thư phòng, cuối cùng Quý Triết cũng tạm thời an toàn, Vu Lỗi kêu thằng bé rồi mang nó ra ngoài chơi đùa.

Quý Tinh đợi đến trưa, nhưng lại không có ai đưa tin gì đến, chẳng lẽ không bị bắt cóc? “Nếu không ta phái người đi ra ngoài tìm một chút?” Hách Liên Viên lên tiếng, còn Quý Tinh lại không cho hắn cái nhìn hòa nhã nào, sáng sớm hôm nay nàng đã cảm thấy không thoải mái, việc Hách Liên Viên dám đánh nàng bất tỉnh ư? Hách Liên Viên biết nàng còn giận hắn chuyện hắn đánh ngất nàng hôm qua, nhưng hắn cũng là có ý tốt mà?

“Huynh xác định Thủy Linh không có vấn đề gì?” Quý Tinh mở miệng nói, Hách Liên Viên gật đầu một cái, lúc ấy có rất nhiều người cũng có thể làm chứng, “Nhược Tịch, tỷ thấy thế nào?” Nhìn người đang ngồi ngây ngốc ở một bên, Quý Tinh không biết nên nói cái gì cho phải. “À? Chuyện gì vậy?” Thấy dáng vẻ của nàng ấy cũng biết những gì bọn họ nói nàng đều không nghe lọt tai. “Tỷ. . . Thôi đi.” Quý Tinh cũng không trông cậy gì vào nàng ấy, ai bảo tên Đường Tinh Thiên không khiếp như vậy, đến nàng thấy cũng sẽ tức giận huống chi là Nhược Tịch.

“Bây giờ chúng ta ngay cả một chút đầu mối cũng không có, Từ Hào cũng nói không rõ ràng lắm, Niệm Sầu lại bị hù sợ.” Hách Liên Viên than thở, lúc này Lâm Nhược Tịch mới nhớ ra bọn họ đang nói chuyện của Quý Triết, “Nếu không để ta đi hỏi lại Từ Hào một chút?” Lâm Nhược Tịch tiến lên phía trước, Quý Tinh và Hách Liên Viên đều lắc đầu một cái, năng lực diễn tả của một đứa trẻ có giới hạn, dù có hỏi thế nào cũng sẽ không có kết quả, còn có thể dọa bọn chúng sợ nữa.

“Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta cứ ngồi yên một chỗ chờ đợi sao?” Lâm Nhược Tịch nhăn mũi một cái, “Cũng đã lật tung Thiên Lan son trang lên rồi, chẳng lẽ lại muốn đi lật một lần?” Quý Tinh nhìn nàng ấy, Lâm Nhược Tịch lắc đầu một cái, “Hiện tại muội muốn Quý Triết được an toàn, bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ thôi.” Nàng thờ dãi, Hách Liên Viên nhìn nàng, trước đây giống như là nổi điên, sao bây giờ lại trở nên bình tĩnh như vậy?

Quý Tinh đã nghĩ thông, Triết nhi rất thông minh, nàng rất có lòng tin vào thằng bé, cho dù bị người ta bắt cóc thì người xui xẻo cũng chính là bọn chúng. “Tĩnh nhi, muội không đi tìm nữa sao?” Lâm Nhược Tịch không hiểu nhìn nàng, Quý Tinh gật đầu một cái, ba người trong phòng cũng rơi vào trầm tư.

Nam Cung Hi và Triệu Trà Trà nói chuyện xong, lúc đi ra ngoài cửa lại đụng phải Quý Triết và Vu Lỗi đang vui vẻ đi vào từ bên ngoài, đôi mắt của hắn nheo lại, “Quý Triết, con qua đây cho ta.” Đứa trẻ bị gọi tên nhìn người vừa gọi nó, Vu Lỗi còn muốn giúp thằng bé trốn nhưng hình như đã chậm một bước.

“Vu thúc thúc, người này là ai vậy? Sao lại biết tên của con?” Lời này vừa nói ra, khóe miệng của Vu Lỗi đã co giật, còn Nam Cung Hi lại đang đen mặt, dáng vẻ của Triệu Trà Trà là đang xem kịch vui.

“Tiểu tử chết tiệt! Sáng nay cắt râu của ta, làm hại ta chỉ có thể cạo đi, có phải con nên cho ta một lời giải thích hay không?” Nghe được người trước mặt nói như thế, “Á! Nam Cung thúc thúc.” Nói xong quay người bỏ chạy, Nam Cung Hi đuổi theo, không bao lâu đã đuổi kịp thằng bé, một tay nhắc nó lên, “Chạy? Con chạy đi! Xem con chạy thế nào!” Quý Triết kêu rên, thối rồi, Nam Cung thúc thúc sẽ giết nó mất.

“Giết người rồi! Giết người rồi! Vu thúc thúc mau tới cứu con!” Nam Cung Hi còn chưa nói cái gì, thì người trong tay đã hô lên như vậy, giờ phút này sắc mặt của hắn từ đen chuyển sang xanh tái. “Vu thúc thúc cũng không thể cứu được con đâu! Bởi vì bản thân hắn cũng khó bảo toàn!” Vu Lỗi đang muốn giúp thằng bé, nhưng khi nghe được câu nói của Nam Cung Hi hẳn chỉ có thể đứng yên lặng.

“Hu hu ~ con không muốn chết! Con còn không có cưới thê thiếp sinh hài tử!” Nghe được lời thằng bé nói, hai người bên cạnh bật cười hi hi, còn Nam Cung Hi thì nhìn người trong tay mình, bây giờ nó mới có bao nhiêu tuổi? Đã muốn cưới thê thiếp sinh hài tử rồi sao? Đây đều là ai dạy thằng bé

vậy! Hắn cảm thấy mình rất nhứt đầu.

“Không ai muốn giết con cả!” Nam Cung Hi hét to, Quý Triết tròn to mắt nhìn hắn, “Thật sao? Nam Cung thúc thúc không phạt con ư?” Nhìn thấy bộ dạng của thằng bé, Nam Cung Hi không tự chủ được gạt đầu một cái, ngay sau đó phát hiện ra mình mắc mưu của thằng bé, “Còn nhỏ tuổi, mà đã nghịch ngợm gian xảo rồi!” Quý Triết cười hai tiếng, chỉ cần không phạt nó là được, còn về cách làm thì không quan trọng mà!

“Này, hôm nay có phải con nên về nhà rồi hay không?” Nam Cung Hi hỏi người trong tay mình, Quý Triết lắc đầu một cái, thằng bé còn chưa muốn, bởi vì Vu thúc thúc sẽ dẫn nó đi chơi. “Cái gì? Con còn không muốn trở về sạp?” Quý Triết lại gạt đầu, “Nam Cung thúc thúc, để con ở lại vài ngày đi!” Thằng bé làm nũng, Nam Cung Hi nhìn nó, do dự giữa việc đồng ý và không đồng ý.

“Lần này con sẽ ngoan ngoãn, không đi dành uống sữa với người nữa.” Đây không phải là nó đang tự vạch áo cho người xem lưng à, Vu Lỗi ở phía sau lưng túm ho khan một tiếng, Triệu Trà Trà nắc cở đỏ bừng mặt. “Quý Triết!” Nam Cung Hi hét to, nhất định là thằng bé cố ý! Thật may là đây không phải là hài tử của hắn, nếu không hắn sẽ tức đến học mầu.

“Có con! Nam Cung thúc thúc có gì giao phó?” Câu trả lời của thằng bé lại càng hai người sau lưng Nam Cung Hi bật cười, đứa nhỏ này là bảo vật vô giá, cũng xem như khiến Vô Tình Minh có không khí nào nhiệt. “Con. . . Con. . . Vu Lỗi, dẫn nó xuống!” Hắn ném Quý Triết về phía sau còn Vu Lỗi thì vội vã đón lấy thằng bé. “Woah! Ta bay, Vu thúc thúc người thật lợi hại!” Lại có thể đón được nó, Nam Cung Hi nhìn Quý Triết một cái, lắc đầu rồi đi ra ngoài.

“Tiểu tử, con được lắm đấy!” Vu Lỗi lại rất bội phục thằng bé, không biết là hài tử nhà ai mà thông minh như vậy, khiến hắn cũng muốn có một đứa. “Con ư? Con thì thế nào?” Quý Triết không hiểu nhìn hắn, Vu Lỗi vỗ trán một cái, rốt cuộc là thằng bé thật sự ngốc hay giả ngốc đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Thiếu hấn thật đúng là không quen.

Nam Cung Hi ngầm thừa nhận, không thể nghi ngờ gì Quý Triết được ở lại, chẳng qua với cam đoan trước đó của thằng bé. . . Nhìn người nào đó xuất hiện trên giường hắn thì Nam Cung Hi thật sự tức giận, “Quý Triết!” Đứa trẻ bị gọi vội vàng bò xuống giường tránh sang một bên.

“Nam. . . Nam Cung thúc thúc.” Không phải thằng bé muốn phá việc hắn uống sữa, mà là thật sự nó rất sợ ngủ một mình. Trước đây nếu không có mẫu thân ngủ cùng, thì cũng có nhũ mẫu, huống chi khi đó còn có Niệm Sầu và Tử Hào ngủ với nó.

“Con thì thế nào?” Lại tới phá hư chuyện tốt của hắn, nhìn thấy dáng vẻ không kiềm chế được của hắn. Quý Triết chép miệng, rồi đột nhiên không nói lời nào mà chạy ra ngoài, thằng bé nhớ tới mẫu thân của mình, Nam Cung thúc thúc đã bắt đầu ghét nó rồi, nó không nên ở lại nữa

Nhìn theo bóng đánh chạy xa của nó, Nam Cung Hi cau mày lại, lần này không có ai bảo nó tới sao? Hắn gãi đầu, dù thế nào thì thằng bé cũng đã đi rồi, cho nên hắn cũng không quá để trong lòng nữa, trở lại giường tiếp tục làm xong chuyện của hắn.

Quý Triết chạy đến cửa phòng của Vu Lỗi, thằng bé thận trọng thò đầu vào, xác định Vu thúc thúc không có uống sữa mẹ mới nhanh chóng đi vào. Vu Lỗi nằm trở trên giường nghe thấy tiếng động ở cửa, đề phòng chạm vào thanh kiếm ở đầu giường, tiếng bước chân ngày càng đến gần cho đến khi dừng lại phía sau hắn, Vu Lỗi lật người một cái thanh kiếm lao về phía người mới tới.

“Quý Triết? Sao con lại tới đây?” Quý Triết ngờ ngác nhìn thanh kiếm trong tay Vu Lỗi, mới vừa rồi Vu thúc thúc muốn giết hắn sao? Nhìn thấy thanh kiếm trong tay hắn, Vu Lỗi vội vàng thu kiếm lại. “Con đi vào mà không nói gì, làm ta tưởng rằng là người xấu đấy.” Hắn giải thích, chẳng qua Quý Triết chỉ nhìn hắn mà không nói câu nào.

“Vu thúc thúc, con muốn về nhà.” Vu Lỗi buông kiếm xuống khó hiểu nhìn nó, lúc trước không phải rất tốt sao, thế nào lại đột nhiên muốn về nhà? Hơn nữa còn là ngay bây giờ? “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Có thể nói cho Vu thúc thúc biết hay không?” Nhìn dáng vẻ thân thiết của hắn, Quý Triết tiến lên ôm lấy thắt lưng của hắn.

“Hu hu~~ Nam Cung thúc thúc ghét con rồi, con không muốn ở lại nữa, mới vừa rồi con lại phá ngang việc thúc ấy uống sữa, thúc thúc rất tức giận.” Vu Lỗi nghe thấy lời nói trẻ con của thằng bé, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, cái gì mà uống sữa? Uống sữa mẹ ư? Đột nhiên hắn tròn to hai mắt, đã hiểu.

“Nam Cung thúc thúc không phải cố ý đâu, hiện tại khuya lắm rồi, ngày mai hãy trở về có được hay không?” Nhưng mà Quý Triết lắc đầu một cái, “Con muốn mẫu thân, con muốn trở về.” Nhìn bộ dáng đáng thương của nó, Vu Lỗi thở dài một tiếng rồi đứng dậy mặc quần áo.

“Ta đưa con trở về, nhưng mà con cũng phải nói cho ta biết con là hài tử nhà ai chứ.” Trước đây hỏi thế nào thằng bé đều không nói, lần này không biết có nói không. “Phụ thân của con là Vô Lâm Minh Chủ.” Thằng bé mới vừa nói xong, Vu Lỗi lập tức lão đảo, “Cái gì? Vô Lâm Minh Chủ?” Khó trách được trước giờ nó vẫn gọi Minh Chủ, thì ra không phải là chủ nhân của hắn, lúc ấy hắn làm sao lại không nghĩ đến.

“Được rồi, Vu thúc thúc đưa con trở về, nhưng mà con phải bảo đảm an toàn cho Vu thúc thúc đấy.” Đưa hài tử đến nhà Vô Lâm Minh Chủ, nhất định

người ta sẽ cho rằng hấn bắt cóc thằng bé, Quý Triết nửa hiểu nửa không hiểu cũng gật đầu một cái, lúc này Vu Lỗi mới mang theo nó rời đi.

Quý Tinh lại ngủ không được, mặc dù trước đây nàng nghĩ Triết nhi rất thông minh, nhất định sẽ không có việc gì. Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của nàng, còn sự thật thì một chút tin tức nàng cũng không có, nàng nằm trăn trở trên giường, đột nhiên nghe được tiếng động trên nóc phòng, nàng lập tức lật người xuống giường.

“Triết nhi, là nơi này sao?” Quý Triết gật đầu một cái, Vu Lỗi thả thằng bé xuống, “Vây con tự đi vào nhé, Vu thúc thúc đi đây.” Vu Lỗi vừa muốn đi, thì bị bàn tay nhỏ bé của Quý Triết nắm y phục kéo lại, “Sao vậy?” Hấn ngồi xỏm người xuống nhìn thằng bé, Quý Triết lắc đầu một cái.

“Triết nhi?” Quý Tinh vừa mở cửa đã thấy hài tử của mình, Quý Triết quay đầu lại, “Mẫu thân!” Thằng bé nhào tới, một lớn một nhỏ ôm nhau, “Con đã đi đâu vậy? Hại mẫu thân lo lắng gần chết có biết hay không!” Vu Lỗi nhìn mẫu tử họ gặp nhau, nhiệm vụ của hấn đã hoàn thành, vừa muốn rời đi đã bị một nhóm người xông tới ngăn cản.

“Ngươi là ai? Tại sao lại muốn bắt Triết nhi đi?” Hách Liên Viên đi tới, Lâm Nhục Tịch ở bên cạnh cũng đi theo. Cũng chính nàng đã đi thông báo cho Hách Liên Viên, ban đầu nàng muốn tới thăm Tinh nhi một chút, không ngờ thấy một nam nhân đưa Triết nhi trở về, thì lập tức chạy đi báo cho Hách Liên Viên biết.

“Ta không bắt thằng bé đi, chính nó đã tự đi theo Minh Chủ của bọn ta về nhà.” Vu Lỗi vừa nói xong, thì Quý Triết cũng nhìn thấy rất nhiều người đang vây quanh hấn, thì lập tức chạy đến trước mặt Vu Lỗi. “Không được là Vu thúc thúc bị thương, thúc ấy là người tốt, Nam Cung thúc thúc mới là người xấu!” Nghe lời thằng bé nói, trên trán Vu Lỗi nổi lên ba vạch đen, thì ra nó còn nhớ thù cũ.

“Cái gì mà Nam Cung thúc thúc?” Nhóm người đều không hiểu nhìn của hấn. “Khụ, là như vậy, Triết nhi đi theo Minh Chủ của chúng ta, sau đó. . . Bởi vì. . . Bởi vì. . .” Nhóm người lại nhìn hấn, tại sao lại ấp a ấp úng?” Nam Cung thúc thúc cũng biết uống sữa!” Quý Triết lên tiếng? Uống sữa? Khuôn mặt của mọi người đầy dấu chấm hỏi, lần này lại trực tiếp nhìn Vu Lỗi.

“Việc này. . . Thằng bé lại phá ngang chuyện tốt của Minh Chủ, lúc này mới đưa nó trở về.” Lúc này, mọi người mới phản ứng được như thế nào là uống sữa.” Quý Triết, sao con lại tùy tiện đi cùng người khác vậy hả? Cũng không sợ đối phương là kẻ xấu sao? Còn nữa, muốn đi đâu đều phải nói với ta, trước đây ta đã dạy có phải con đã quên hay không?” Quý Tinh biết chuyện thằng bé cùng người lạ về nhà làm sao không nổi giận được.

“Mẫu thân, Triết nhi biết sai rồi, lần sau cũng không dám nữa.” Thằng bé cúi đầu, Quý Tinh tiến lên, “Cám ơn người đưa thằng bé trở lại, không biết nên xưng hô với tráng sĩ thế nào?” Thấy đối phương hỏi tên họ của mình, Vu Lỗi gãi đầu, “Vu Lỗi.” Quý Tinh gật đầu một cái, “Vu tráng sĩ, sau này nếu có chuyện có thể tới tìm chúng ta, tên ta là Quý Tinh.” Nàng cũng nói lên tên của mình, Vu Lỗi gật đầu.

“Thời gian không còn sớm nữa, ta cũng vậy phải trở về.” Hấn nói với nàng “Các người tránh hết ra.” Sau khi Hách Liên Viên biết rõ chuyện này, vội vàng cho người lui ra, lúc này Vu Lỗi mới biến mất trong bóng đêm.

“Triết nhi, đi ngủ cùng mẫu thân thôi.” Quý Triết gật đầu một cái, một lần nữa theo về phía Vu Lỗi đã biến mất, sau đó theo Quý Tinh vào phòng. Hách Liên Viên cũng giải tán mọi người, Lâm Nhục Tịch trở về phòng mình, mọi thứ đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Hôm sau, đến khi Nam Cung Hi ngủ dậy thì nữ nhân bên cạnh sớm đã rời đi, chẳng qua hấn thấy rất kỳ lạ. Sao hôm nay bên ngoài đặc biệt yên tĩnh, lúc trước đều sẽ có tiếng động của Quý Triết và Vu Lỗi, mà không phải là thằng bé rất thích thừa dịp hấn ngủ mà giờ trò đùa sao? Tại sao hôm nay lại không có? Mặc quần áo từ tể vào, hấn mở cửa đi ra ngoài, lại nhìn thấy Vu Lỗi sai người dọn dẹp căn phòng của Quý Triết.

“Vu Lỗi, ngươi đang làm gì? Quý Triết tiểu damsai rồi sao?” Ai ngờ đối phương không thèm để ý tới hấn, mà lại tiếp tục chỉ huy, Nam Cung Hi cau mày, chẳng lẽ mới vừa rồi hấn không nghe thấy? Hấn đi tới, “Vu Lỗi, mới vừa rồi câu ta hỏi ngươi không nghe thấy sao?” Vu Lỗi ngẩng đầu đưa mắt nhìn hấn một cái, “Ngươi làm gì thế? Lại động kinh à?” Nam Cung Hi không hiểu.

“Quý Triết đi rồi, gian phòng kia vô dụng, thuộc hạ đang cho người dọn dẹp lại, để người có chỗ để những nữ nhân kia ở.” Nói xong hấn xoay người rời đi, Vu Lỗi tức giận vì tối hôm qua hấn làm Quý Triết đau lòng như vậy, tốt hơn hết là hấn chết trong đám mỹ nhân ấy luôn đi, không biết tại sao Minh Chủ lại như vậy.

Nam Cung Hi sững sờ, đi rồi? Đi lúc nào? Tại sao lại không nói với hấn? “Hả? Vu Lỗi.” Đợi hấn ngẩng đầu lên thì Vu Lỗi sớm đã đi ra bên ngoài, hấn sao thế này? Tình tình kỳ quái! Còn nữa, hấn là Minh Chủ, sao còn phải nhìn sắc mặt của Vu Lỗi chứ?

Cả ngày, Nam Cung Hi đều cảm thấy cả người không được tự nhiên, giống như thiếu một chút gì đó, cho đến khi nhìn thấy vẻ mặt không chút cảm xúc của Vu Lỗi hấn mới biết, thì ra hấn thiếu. . . Quý Triết.

“Vội lỗi, rốt cuộc ngươi sao vậy?” Hấn không hề bức ép Vu Lỗi, tại sao cả ngày nay Vu Lỗi đều mang bộ dạng này chứ? “Ngày hôm qua không phải ngài đã nổi giận với Quý Triết sao? Thật may mắn đó không phải nhi tử của ngài.” Nghe Vu Lỗi nói như thế, Nam Cung Hi thay đổi sắc mặt.

“Ngươi nói cái gì? Lập lại một lần nữa!” Nam Cung Hi neho lại mặt nguy hiểm nhìn hấn, “Nói nhiều lần thì cũng là như vậy, một nam nhân vì ham muốn vui sướng với nữ nhân khác có tư cách gì là một phụ thân tốt?” Giống như nhớ đến chuyện gì đó, vẻ mặt của Vu Lỗi kích động khác thường.

“Ta không có! Ngươi đừng vu oan cho ta! Còn nữa, Quý Triết không phải là nhi tử của ta! Nhi tử. . . Nhi tử. . . Đã bị ta tự tay hại chết rồi.” Nói tới chỗ này, hấn ngồi bệt xuống tới, còn Vu Lỗi thì không dám tin nhìn hấn, thì ra hấn còn một mặt khác không muốn ai biết.

“Trong ký ức của thuộc hạ, phụ thân cũng như ngài, mỗi ngày đều đổi một nữ nhân khác nhau. Cho đến khi mẫu thân của tôi chết, ông ta cũng không đến, lúc đám tang ông ta lại có thể đưa một nữ nhân khác đến linh đường. . .” Hấn không nói tiếp, cho nên khi Quý Triết đến tìm hấn, hấn mới

không chút do dự dẫn thằng bé trở về, bởi vì hắn không muốn tâm hồn của thằng bé cũng bị tổn thương giống như hắn.

“Thật xin lỗi, lần sau ta sẽ không như vậy nữa.” Nam Cung Hi đứng dậy, tiến lên vỗ vỗ vai của hắn, không ngờ tuổi thơ của hắn lại là như thế này, suy nghĩ một chút, thái độ của hắn ngày hôm qua đối với Quý Triết hình như là có phần hơi quá rồi.

“Đúng rồi, Quý Triết là nhi tử của Võ Lâm Minh Chủ.” Nam Cung Hi dừng một chút, ngay sau đó cau mày, “Võ Lâm Minh Chủ không phải Hách Liên Viên sao? Nhưng tại sao nhi tử của hắn lại mang họ Quý?” Nghe được hắn nói vậy, Vu Lỗi ngẩng đầu lên nhìn hắn, làm sao hắn lại biết rõ ràng như vậy?

“Tôi nghĩ có lẽ là theo họ của mẫu thân, mẫu thân của thằng bé tên là Quý Tinh.” Đây là chuyện nữ nhân kia đã nói cho hắn biết, Quý Tinh, Quý Triết, chẳng lẽ... Nghĩ đến có thể là nó, Nam Cung Hi kích động, “Trước đây có phải người nói đáng đáp của Quý Triết rất giống ta phải không?” Vu Lỗi kỳ lạ nhìn hắn, trước đây không phải hắn không chấp nhận sao, còn nói là người giống người, hiện nay sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?

“Phải... Đúng vậy, mắt, lỗ mũi, miệng đều giống nhau vậy thì sao ạ?” Tại sao Minh Chủ lại vô duyên vô cớ mỉm cười? Còn cười đáng sợ như vậy, quá đáng sợ!

“Nhi tử của ta không hề chết! Không hề chết! Quý Triết chính là nhi tử của ta!” Nam Cung Hi lay Vu Lỗi, còn Vu Lỗi lại không giải thích được, không phải Minh Chủ điên rồi chứ? “Minh Chủ, trước đây ngài còn không thừa nhận... Haizz! Minh Chủ, ngài đi đâu vậy?” Nhìn người đột nhiên chạy mất, cả Vu Lỗi cũng không phản ứng kịp.

“Ta đi tìm Quý Triết.” Bóng dáng của Nam Cung Hi rất nhanh đã biến mất trước mặt Vu Lỗi. Hắn muốn đi xác nhận một chuyện, hắn nghi ngờ năm đó đứa trẻ trong bụng Quý Tinh không hề chết, nếu quả thật như vậy, thì tính cả thời gian cũng rất hợp lý. Nghĩ đến đứa trẻ thông minh đáng yêu đó chính là nhi tử của hắn, hắn không kiềm được vui sướng trong lòng.

Không bao lâu sau, Nam Cung Hi đã đứng trước cửa nhà Võ Lâm Minh Chủ, hít sâu một hơi, hắn tiến lên gõ vào tấm cửa gỗ màu đỏ được chạm trổ... .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Thật xin lỗi, người nhầm rồi.

“Thỉnh thoảng” Cửa bị gõ, chỉ trong chốc lát đã có người tới mở cửa, “Xin hỏi ngài muốn tìm ai?” Người bên trong nhìn người ngoài cửa rồi hỏi, “Ta muốn tìm Quý Tinh.” Người kia suy nghĩ một chút, “Không có người này.” Nói xong định đóng cửa lại.

“Đợi một chút, tôi muốn tìm Minh chủ phu nhân.” Nói như vậy có khi người ta sẽ biết chứ? Chỉ thấy người mở cửa hoài nghi nhìn hắn, người này bị bệnh chăng? Người đến đây chỉ toàn tìm Minh Chủ, còn Minh chủ phu nhân thì lại là lần đầu gặp phải.

“Ngài chờ một chút, ta đi thông báo một tiếng.” Nam Cung Hi gật đầu, người nọ đóng cửa lại rồi đi vào, Nam Cung Hi ở bên ngoài lo lắng đi tới đi lui. Nghĩ tới một lúc nữa gặp phải nói những gì, chẳng qua đợi rất lâu cũng không thấy người ra ngoài, đúng lúc hắn đang muốn gõ cửa lần nữa thì cửa lại mở ra.

“Phu nhân, chính là người này muốn gặp người.” Nam Cung Hi sửa soạn một chút rồi xoay người lại, chẳng qua khi hắn xoay người nhìn người đứng ở thì choáng váng, sao lại là nàng ấy? Không phải Quý Tinh sao? Lâm Nhược Tịch cũng nhìn thấy hắn, giờ phút này trên mặt hắn không bị râu che đi, nên nàng rất nhanh nhận ra hắn.

“Nam Cung Hi? Người đến tìm ta?” Lâm Nhược Tịch chỉ vào chính mình, còn Nam Cung Hi lại lắc đầu thật nhanh, “Không phải, ta tới tìm Quý Tinh.” Hắn mới vừa nói xong, Lâm Nhược Tịch không chút do dự xoay người lại, rầm một tiếng đóng cửa lại trước mặt hắn, lúc này Nam Cung Hi ngẩn người tại chỗ.

“Người ở đây trông coi, ta đi tìm Tinh nhi.” Nàng nói với người đứng bên cạnh, hắn gật đầu một cái, lúc này nàng mới yên tâm rời đi. Trong hoa viên, Quý Tinh đang kể chuyện cổ tích hiện địa cho bọn trẻ nghe, chúng đều rất thích, luôn ở gần nàng nghe chuyện xưa.

“Từ Hào, đi tìm nhũ mẫu đi, ta có việc muốn nói với nghĩa mẫu của con.” Lâm Nhược Tịch vừa đi tới vừa nói chuyện với con trai của mình, còn Quý Tinh thì ngẩng đầu lên nhìn nàng, ngay sau đó cúi đầu xuống. “Triết nhi, Niệm Sầu, các con cũng đi tìm nhũ mẫu có được không? Tối nay nhũ thân sẽ lại kể cho các con nghe chuyện xưa được không?” Hai đứa trẻ cùng lúc gật đầu, “Chúng con biết rồi thưa mẫu thân, đi thôi.” Quý Triết đứng dậy kéo Niệm Sầu và Lâm Từ Hào chạy ra ngoài.

“Nhược Tịch, có chuyện gì? Sao vẻ mặt của tỷ lại nghiêm trọng như vậy?” Nói đến chuyện này, nàng bước lại gần rồi ngồi xuống, “Nam Cung Hi tới tìm muội, người thì đang ở ngoài cửa, còn muội có muốn đi hay không?” Nàng nói xong thì nhìn Quý Tinh, Quý Tinh sửng sốt, hắn tìm nàng ư? Không phải hắn đã cùng với Tuyệt Nhi thân mật bên nhau rồi sao? Còn tìm nàng làm gì nữa?

“Một mình hắn?” Quý Tinh hỏi không chủ đích, Lâm Nhược Tịch suy nghĩ một rồi ngay sau đó gật đầu một cái, “Ừ, chỉ một mình.” Mới vừa rồi bên cạnh hắn vốn dĩ không có ai, như vậy nàng cũng rất buồn phiền, không phải hắn đã thành thân rồi sao?

“Đi xem một chút thôi.” Nói xong nàng đứng lên, Lâm Nhựt Tịch cũng đứng dậy theo, hai người cùng nhau đi tới cửa. Đã nhiều năm như vậy, có một số việc cũng đã gần như phai nhòa, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao nàng muốn gặp hắn.

Nam Cung Hi đi qua đi lại ngoài cửa, lúc muốn tiến gõ cửa thì của hắn còn kịp chạm vào cửa đã mở ra. Người phía sau cửa đứng là người hắn muốn tìm, chẳng qua khi thấy Quý Tĩnh trước mặt, những gì chuẩn bị nói đều không nói thành lời. Chỉ biết ngẩn ngơ nhìn nàng, Quý Tĩnh một chút cũng không thay đổi, xem như sau khi sinh đứa trẻ thì vóc người vẫn như cũ, chẳng qua lại càng thêm mặn mà.

“Này, ngươi hồ đồ à? Không phải muốn tìm Tĩnh nhi sao? Hiện tại muội ấy đang ở chỗ này, có chuyện gì cứ nói đi.” Lời nói của Lâm Nhựt Tịch kéo thần trí của hắn trở về. Chẳng qua trong lời nói của nàng, không có vẻ gì là giống như mời hắn vào trong, còn Quý Tĩnh thì không nói gì cả, hình như là đồng ý với Lâm Tịch Nhựt.

“Chuyện đó. . . Chuyện đó. . . Quý triết có phải là hài tử của ta hay không?” Hắn vừa hỏi xong thì Quý Tĩnh đã ngẩng đầu lên nhìn hắn. Lâm Nhựt Tịch cũng không nói gì, làm sao hắn biết được có Quý Triết trên đời này? Nam Cung. . . Nam Cung. . .”Hừ. . . Thì ra là người chính là người bị Triết nhi phá ngang việc uống sữa? Hừ. . .” Lâm Nhựt Tịch khinh bỉ không thèm nhìn hắn, Nam Cung Hi nghe xong những lời này thì đỏ mặt, hắn không biết. . . Nếu như hắn biết thì hắn tuyệt đối sẽ không để Triết nhi nhìn thấy hắn như vậy.

“Ngươi là Nam Cung Hi đúng không? Ngươi có phải mất trí nhớ hay không? Năm đó ta chảy nhiều máu như vậy, đứa bé còn sống được sao? Hơn nữa, người con gái tên Trữ Tuyết kia không sinh giúp ngươi sao? Sao lại đi khắp nơi nhận loạn hài tử như vậy?” Lời này Quý Tĩnh vừa mới nói ra thì Nam Cung Hi Quý chuyện lời này vừa nói ra, Nam Cung hi liếc mắt.

“Vây, tại sao Triết nhi lại mang họ Quý?” Nhắc đến chuyện này, ngay cả Lâm Nhựt Tịch cũng khó tránh khỏi việc nhìn hắn giống như đồ ngốc. “Bởi vì Tĩnh nhi đã sinh một nữ nhi, bọn chúng một đứa mang họ của mẫu thân, một đứa mang họ của phụ thân.” Mặc dù Lâm Nhựt Tịch nói như vậy, nhưng Nam Cung Hi vẫn không tin tưởng, hắn muốn nghe chính miệng nàng nói.

“A Hảo, mau đi gọi Tiểu thiếu gia và Tiểu thư đến đây.” Quý Tĩnh quay về phía người kia rồi nói, A Hảo gật đầu một cái rồi xoay người đi vào. Không bao lâu sau, A Hảo dẫn theo hai đứa trẻ đi ra.

“Mẫu thân, người tìm Niệm Sầu sao à?” Quý Niệm Sầu chạy đến đầu tiên nhưng Quý Triết đã vội vã kéo cô bé lại, “Mẫu thân, người tìm con à? Đồ quý sứ đáng ghét! Muội đừng giành mẫu thân với ta chứ!” Quý Triết nhìn cô chăm chăm, Quý Niệm Sầu cũng uất ức nhìn hắn.

“Triết nhi, con nhìn xem người ngoài cửa một chút, có biết hay không?” Quý Tĩnh chỉ về phía hắn rồi nói, lúc này Quý Triết mới nhìn ra cửa. Nam Cung Hi không thể tin được, nàng ấy thực sự có hai hài tử, mà nhìn diện mạo của bé gái kia, rõ ràng không giống hắn, nhưng việc đã kích hắn nhất chính là lời nói của Quý Triết.

“Không biết, người này là ai vậy?” Thằng bé lắc cái đầu nhỏ, thật ra thì nó thù rất dai, đây không phải là Nam Cung thúc thúc đáng ghét bị nó phá ngang chuyện uống sữa mẹ hay sao? Thằng bé lập tức nổi giận với hắn, cho nên không thèm nhận biết hắn.

“Triết nhi, đứa bé nói dối sẽ không ai thương.” Nam Cung Hi ôn hòa nhìn thằng bé, nhưng khuôn mặt của nó lại đầy sự ghét bỏ, “Mẫu thân, người này ra là ai vậy? Thật đáng ghét! Mau đuổi hắn đi đi!” Quý triết thở hắt hắt trừng mắt nhìn người trước mặt, Quý Niệm Sầu cũng nghiêng đầu nhìn, cô bé không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

“Thật xin lỗi, nhi tử của ta không biết ngươi, còn nữa hình như thằng bé không thích ngươi...ngươi có thể đi được rồi.” Quý Tĩnh không cảm xúc nói, Nam Cung Hi lui về phía sau hai bước, chuyện này so với tưởng tượng của hắn sao có thể khác xa như vậy?

“Triết nhi, trở về nhà Nam Cung thúc thúc chơi có được hay không? Lần này Nam Cung thúc thúc nhất định sẽ chơi với con có được hay không?” Hắn không nổi giận nhìn đứa trẻ trước mặt, Quý Triết hơi nghiêng đầu, “Con chỉ thích Vu thúc thúc, mẫu thân, lần sau mời Vu thúc thúc đến nhà dùng cơm có được hay không?” Quý Tĩnh gật đầu với nó, đứa trẻ này, người nào tốt với nó, nó sẽ nhớ người đó, nhớ đến người tên Vu Lỗi đó cũng là một người tốt.

Sắc mặt của Nam Cung Hi còn trắng hơn trước, thì ra hắn trong lòng của thằng bé còn không bằng được Vu Lỗi. Cũng đúng, mỗi lần đều là do Vu Lỗi dẫn thằng bé đi chơi, đùa giỡn đủ các kiểu. . . Còn hắn, hình như mỗi lần đều nổi giận với thằng bé, nó ghét hắn là chuyện đương nhiên.

“Thật xin lỗi, ta không nên tới quấy rầy các nàng.” Nói xong hắn xoay người lao đảo rồi đi, “Mẫu thân, Nam Cung thúc thúc tới tìm con sao?” Quý triết ngẩng đầu nhìn nàng, Quý Tĩnh lắc đầu một cái, “Haizz! Thật là một bóng lưng cô độc.” Lúc này, Lâm Nhựt Tịch cũng lên tiếng, nàng thở dài.

“Triết nhi, con nói cho mẫu thân biết, con thật sự rất ghét Nam Cung thúc thúc sao?” Quý chuyện ngồi xuống nhìn thằng bé, Lâm Nhựt Tịch sững sờ, sao Tĩnh nhi lại hỏi cái này? Quý Triết nghiêng đầu nghĩ một lát, “Cũng không có ạ! Chỉ là con vẫn còn đang giận thúc ấy.” Nghe được câu trả lời của thằng bé, Quý Tĩnh bật cười.

“Con đó!” Nàng xoa đầu nó, khuôn mặt của Quý Triết mang vẻ không hiểu. “Mẫu thân, không phải là do con làm Nam Cung thúc thúc tức giận mà bỏ đi rồi chứ?” Nó khó hiểu hỏi, “Đừng vậy! Về sau hắn sẽ không tới tìm con nữa.” Quý Triết nghe xong lời này, thân thể nhỏ vội vàng chạy ra ngoài.

“Hà! Triết nhi, con đi đâu vậy?” Quý Tĩnh gọi với theo thằng bé, “Mẫu thân, con đi tìm Nam Cung thúc thúc đây!” Nói xong chạy thẳng một mạch, Lâm Nhựt Tịch đi tới bên cạnh nàng, “Tĩnh nhi, muội nói có phải đây là bản năng phụ tử hay không?” Theo lý mà nói, theo lời kể của Triết nhi thì Vu Lỗi tốt hơn nhiều so với Nam Cung Hi, nhưng tại sao thằng bé lại thích quẩn lầy hắn? ,

“Có lẽ vậy. . .” Quý Tĩnh nhìn về phía xa, “Mẫu thân, Niệm Sầu mệt rồi.” Cô bé không biết tại sao mẫu thân lại gọi nàng ra đây, chẳng qua là bắt cô bé đứng một chỗ đi được. “Ồ, Niệm Sầu à, mẫu thân dẫn con vào trong.” Nói xong nàng khom lưng bế lấy Niệm Sầu. “Tĩnh nhi, vậy còn Triết Nhi?” Lâm Nhựt Tịch hỏi, “Yên tâm đi, không có việc gì.” Rồi nàng ôm Quý Niệm Sầu đi vào, Lâm Nhựt Tịch cũng đi vào theo.

Nam Cung Hi đang đi thì phát hiện ra mình bị người nào đó kéo, hấn xoay người lại nhìn phía sau, không có ai cả, chẳng lẽ hấn xuất hiện ảo giác chẳng?” Nam Cung thúc thúc, con ở đây!” Hấn thật ngạc, thằng bé rất thấp mà, nếu Nam Cung thúc thúc không cúi đầu làm sao có thể nhìn thấy nó?

“Không phải con rất ghét ta sao? Còn đuổi theo làm cái gì?” Lúc này, giọng điệu của hấn rất tệ, Quý Triết vừa nghe thì nước mắt đã lưng tròng, chính nó cũng không biết vì sao mình lại muốn thân thiết với người trước mặt này.

“Con. . . Con. . . Hu hu ~ lại tức giận với con.” Nói xong, thằng bé xoay người chạy về, lại bị Nam Cung Hi đưa tay giữ lại, “Tiểu tử! Đừng khóc! Tránh để người khác nói ta bắt nạt con!” Nhìn thấy bộ dạng đầm nước mắt của nó, hấn cảm thấy rất chướng mắt.

“Thúc thúc đang bắt nạt con! Con phải đi nói với mẫu thân. Đây! Thúc mau buông con ra!” Thằng bé giùng giàng bị hấn xách lên, “Không thả, nếu không để con trở về tổ cáo, có muốn. . . Có muốn ta giết con hay không hả?” Nói xong hấn làm ra bộ dạng như đang suy tính nghiêm túc, Quý Triết vừa nghe thấy đã ngừng vùng vẫy, tròn to hai mắt nhìn hấn.

“Không ... không được giết con! Ta không đi mách là được đúng không?” Thằng bé làm bộ đáng thương nhìn Nam Cung Hi, “Được thôi, chỉ là. . .” Hai chữ đằng trước khiến Quý Triết thở phào nhẹ nhõm, nhưng hai chữ phía sau thì lại làm thằng bé giật mình. “Ta bảo gì con cũng đều phải nghe!” Vì mạng sống, thằng bé cũng không dám xia đến thứ gì.

“Được rồi, vậy đi thôi.” Nam Cung Hi thả đứa trẻ xuống, “Đi đâu ạ?” Nam Cung Hi nhìn nó, buông nó ra nó cũng không chạy. “Nhiệm vụ của con là dẫn ta đi chơi ở đây một ngày.” Quý Triết kinh ngạc nhìn hấn, đi chơi? Chuyện này thì thằng bé làm được! “Được ạ, Nam Cung thúc thúc, chúng ta đi thôi.” Quý Triết tiến lên nắm lấy bàn tay to của hấn rồi kéo đi, mặc nhiên đáng vẻ của hai người bọn họ rất giống phụ tử.

“Nam Cung thúc thúc, con muốn ăn cái này, cái này, còn nữa cái đó.” Nhìn đứa trẻ đang không ngừng chỉ huy bắt hấn mua đồ ăn. Khuôn mặt của hấn lộ vẻ bất đắc dĩ, rốt cuộc là người nào dẫn người nào đi chơi vậy?” Tiểu tử, sao con chỉ biết ăn thôi vậy?” Nói tới nói lui, nhưng những món đồ mà thằng bé muốn hấn đều mua không thiếu thứ gì, đang lúc hai người vui vẻ đi dạo thì có một nữ nhân đi tới.

“Mình Chủ? Thật sự là người à?” Nữ nhân kia đẩy Quý Triết ra, tiến lên ôm lấy Nam Cung Hi, cơ thể dính cả lên người hấn, Nam Cung Hi dùng sức đẩy ra, nữ nhân này kiếp trước là bạch tuộc sao? Quý Triết tức giận nhìn hai người trước mặt, lại muốn uống sữa mẹ sao? Đôi mắt của thằng bé đảo một vòng, có rồi! Ngay sau đó, Quý Triết lập tức khóc lớn lên. .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Trò đùa tai quái

“Hu hu ~ phụ thân, phụ thân đừng vứt bỏ con và mẫu thân có được hay không? Hồ ly tinh! Người mau tránh ra cho ta!” Nói xong thân thể nho nhỏ yếu ớt đẩy người dính ở trên người Nam Cung Hi ra, mà Quý Triết vừa khóc kêu như vậy, lập tức có người xông tới, chỉ chỗ Nam Cung Hi.

“Tồn thọ thật! Nam nhân quả nhiên không có ai tốt, nhi tử cũng lớn như vậy rồi, vẫn còn ở bên ngoài làm loạn.” Trong đám người có người bắt đầu nghị luận, Nam Cung Hi thay đổi sắc mặt, nhìn chăm chăm Quý Triết một bên, nhất định là nó cố ý.

“Đây, người làm gì thế? Muốn đánh con trai của mình hay sao?” Trong đám người có người tiến lên chắn ở trước mặt Quý Triết, thấy một màn như vậy, Nam Cung Hi nhẩn mày lại, mà nữ nhân kia cũng chú ý tới Quý Triết, Minh Chủ có con trai?

“Đây, các người chớ nói lung tung, ngài ấy còn chưa có nhi tử!” Nữ nhân kia vội vàng giải thích, nhưng là không có ai tin tưởng. “Hồ ly tinh ở đâu ra vậy! Người nhìn thằng bé đi, con mắt này, lỗ mũi này, miệng này, điểm nào không giống hấn?” Người nọ kéo Quý Triết ra khoa tay múa chân, lúc này nữ nhân mới chú ý tới, đúng vậy, người nọ nói không sai.

“Bà. . . Bà mắng người nào hồ ly tinh?” Nữ nhân cũng tới tức giận, thời gian nàng đi theo Môn chủ cũng không coi là ngắn, “Tuyết Mai, người cầm mõm! Trở về cho ta!” Nam Cung Hi rống to, quát cho Tuyết Mai co rúm lại một chút, ngay sau đó không lên tiếng nữa, nhưng là cũng vẫn không rời đi.

“Ồ ô ~ các người không cần giúp ta! Nếu không trở về phụ thân ta đánh chết ta.” Quý Triết đẩy người che trước người hấn, muốn đi đến bên người Nam Cung Hi, “Không sao đâu, hấn không dám.” Người nọ an ủi, ngay sau đó đứng lên.

“Người không phải nam nhân? Một chút trách nhiệm cũng không có! Lại còn đánh con trai của mình? Mọi người nói hồ dữ cũng không ăn thịt con! Xem ra người là ngược lại! Các hương thân! Mau đến nhìn nam nhân này, tất cả mọi người nhìn kỹ, nếu đứa bé xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ngàn vạn đừng bỏ qua cho hấn!” Nàng kêu một tiếng, càng nhiều người tới vây xem hơn, Quý Triết cũng ngạc nhiên.

“Cái đó. . . Ta. . .” Căn bản là không có ai cho nó nói chuyện, đều cho rằng đó là do Quý Triết sợ, nó thật sự bắt đầu sợ, bởi vì nó làm lớn chuyện, Nam Cung thúc thúc nhất định sẽ đánh nó đó!

“Quý Triết! Con đi ra đây cho ta!” Nam Cung Hi bị người trước mặt nói, cả giận, Quý Triết co rúm lại một chút, Nam Cung thúc thúc giận thật rồi. “Đây, kêu la cái gì chứ! Chỉ có người biết giọng lớn à! Triết nhi đúng không? Không sợ!” Người kia nói xong, ôm thân thể nho nhỏ của Quý Triết.

“Quyên tỷ, ta xem tối nay hãy để cho tiểu hài tử này ở lại chỗ của tỷ thôi.” Trong đám người bắt đầu có người nghĩ kè, “Đúng! Đúng! Ngộ nhớ trở về đánh chết thằng bé, vậy thì thật là đáng thương.” Nam Cung Hi nghe mấy lời càng ngày càng lạc đề, quả thật cạn lời, hần nhìn chăm chăm Quý Triết, Quý Triết cũng rất vô tội nhìn hần, nó chỉ muốn đùa chút thôi, sao lòng trước được mọi việc sẽ thành như vậy!

“Các ngươi đủ chưa! Trả đứa bé cho ta!” Nam Cung Hi vươn tay, việc này khiến Quyên tỷ lui về sau hai bước, mà đám người còn lại chắn phía trước nàng, Nam Cung Hi cảm giác mình sắp điên mất, còn phải trả Quý Triết về, nếu mất rồi, cả nhà Võ Lâm Minh Chủ không tiêu diệt hần sao? Lại nói, Quý Triết thật rất giống hần sao? Hần nhìn không ra.

“Đứa bé này không thể trả lại ngươi, nếu không, không chừng còn không nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai!” Quyên tỷ trả lời, Nam Cung Hi nắm chặt quyền, đã như vậy, như vậy chỉ có. . . Cứng rắn cướp đoạt thôi.

“A! Này! Này! Đứa bé. . .” Tất cả mọi người không ngờ tới người nọ lại là một người luyện võ, lần này tốt rồi! Đứa bé kia, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít rồi! “Quyên tỷ, làm thế nào bây giờ? Xong rồi xong rồi! Đứa bé kia không cứu được rồi.” Đám người lâm vào một trạng thái bi thương.

“Oa! Nam Cung thúc thúc, thúc cũng biết bay à?” Nó cho là chỉ có Vu thúc thúc mới biết cò, “Câm miệng!” Thật hối hận đã dẫn nó ra ngoài chơi, Quý Triết bịt cái miệng nhỏ nhắn, “Có phải thúc lại giận con làm phiền thúc uống sữa mẹ hay không?” Nghe nói như thế, Nam Cung Hi thiếu chút nữa té xuống, “Không phải! Còn nữa, trở về đừng nói cái này nữa, có biết hay không?” Hần vừa nói phải trở về, ấn tượng của Quý Triết với hần càng kém.

“Nhưng rõ ràng là thúc muốn uống. . .” Quý Triết thấy sắc mặt của Nam Cung Hi thì lập tức ngậm miệng lại, chỉ là một hồi lâu, nó vẫn không nhin được, “Nam Cung thúc thúc, thúc cũng lớn như vậy rồi, sao vẫn bú sữa mẹ?” Nam Cung Hi thật muốn ném nó xuống! Loại chuyện như vậy phải giải thích với nó như thế nào? Hần là nam nhân, cũng có nhu cầu mà, nhưng mà có lẽ từ hôm nay hần sẽ không cần rồi.

“Con câm miệng cho ta! Chuyện mới vừa rồi còn chưa có tìm con tính sổ!” Nói đến đây, Quý Triết chợt dạ cúi đầu, không ai nhìn đến con ngươi nó đảo quanh. Nam Cung Hi nhìn đến bộ dáng này của nó, một bụng tức giận cứ như vậy tiêu mất, “Về sau đừng đùa như vậy nữa.” Thờ dài, hần mang Quý Triết về chỗ ở của Võ Lâm Minh Chủ.

“Trở về đi thôi, về muộn mẫu thân của con sẽ lo lắng.” Nam Cung Hi buông người trong tay xuống, Quý Triết rơi xuống đất không đi vào ngay lập tức, mà là nhìn Nam Cung Hi, “Nam Cung thúc thúc sẽ còn tới tìm con chứ?” Nhìn ánh mắt mong đợi kia, hần gật đầu một cái, “Vậy con có thể đi đến chỗ của thúc chơi sao?” Nam Cung Hi lại gật đầu một cái, “Vậy lúc con đến chơi, thúc đừng bú sữa mẹ có được không?”

“Quý Triết!” Nam Cung Hi rống giận, giờ phút này Quý Triết đã sớm chạy đến cửa, nó biết Nam Cung thúc thúc vừa nghe cái này sẽ tức giận, cho nên nó vẫn là rất tự biết rõ. “Nam Cung thúc thúc, gặp lại!” Nói xong, nó đẩy cửa ra chạy vào, nhìn thấy nó an toàn vào cửa, Nam Cung Hi cũng rời đi.

“Mẫu thân! Triết nhi trở lại rồi!” Bên trong cửa, Quý Tinh và Lâm Nhục Tịch đối diện nhìn thoáng qua, nghe giọng của Triết nhi, hình như rất vui vẻ? “Bùm” Một tiếng, cửa bị đẩy ra rồi, “Suyt! Triết nhi, chúng ta ra ngoài đi, Niệm Sâu và Tử Hào đang ngủ.” Quý Triết gật đầu một cái.

“Triết nhi, con rất vui về sao?” Trong vườn hoa, Quý Tinh nhìn nhi tử của mình, Lâm Nhục Tịch cũng đi theo, tò mò gật đầu một cái. “Hôm nay con mang Nam Cung thúc thúc đi ra ngoài chơi.” Quý Tinh và Lâm Nhục Tịch không hiểu, nó mang Nam Cung Hi đi chơi? Có phải nói ngược hay không?

“Xem ra Triết nhi rất vui về.” Quý Tinh kết luận, nàng sẽ không cố ý ngăn cản Quý Triết, như vậy ngược lại sẽ dâng lên lòng hiếu kỳ của nó. “Mẫu thân, người không biết đâu, hôm nay con chinh Nam Cung thúc thúc đó.” Nghĩ đến tình huống lúc đó, nó lại cười, lại nói, Nam Cung thúc thúc không giận nó vì chuyện kia ư! Lâm Nhục Tịch nhìn Quý Tinh một cái, rốt cuộc Quý Triết giống ai?

“Con chinh hần như thế nào hả?” Lâm Nhục Tịch tò mò hỏi, Quý Tinh cũng rất muốn biết, Triết nhi dựa vào trí nhớ của nó kể đại khái, nhưng nó một đứa bé, năng lực biểu đạt có hạn, Quý Tinh và Lâm Nhục Tịch sâu chuỗi thật lâu, mới hiểu được mọi chuyện.

“À? Ha ha. . . Vậy cũng được?” Lâm Nhục Tịch không thể tưởng tượng nổi nhìn nó, Quý Triết gật đầu một cái, “Nam Cung thúc thúc đó không phạt con?” Quý Tinh hiếu kỳ nhìn nó, Bqu4đ0n Quý Triết lại lắc đầu một cái nữa, “Vâng, hơn nữa thúc ấy còn đồng ý con, về sau con đi chỗ của thúc ấy chơi thì thúc ấy không bú sữa mẹ nữa rồi.” Thật ra thì đây chỉ là nó nói, lúc ấy hình như Nam Cung Hi cũng không trả lời vấn đề của nó.

“Hả? Như vậy à?” Nói lời này thì, Lâm Nhục Tịch nhìn Quý Tinh, nghĩ cũng thế, năm năm rồi, làm sao mà bên người Nam Cung Hi có thể không có nữ nhân, dù sao hần vẫn tốt hơn Đường Tinh Thiên nhiều, ít nhất không có làm nữ nhân khác lớn bụng như Đường Tinh Thiên. . . Nghĩ tới đây sắc mặt nàng ấy lại có chút tức giận, Quý Tinh biết nàng ấy nghĩ tới cái gì, chỉ là chuyện này không phải chuyện các nàng có thể khổng chế.

“Triết nhi, con cũng đi ngủ trưa có được hay không?” Quý Triết gật đầu một cái, mới vừa rồi quậy một trận như vậy, nó cũng có chút mệt mỏi, “Mẫu thân, con muốn mẫu thân ôm ngủ.” Quý Tinh gật đầu một cái, ôm lấy nó, lắc một lúc, Quý Triết đã ngủ mất rồi.

“Nhục Tịch, có một số việc có thể không nghĩ thì đừng nghĩ, người nọ mất đi tỷ là tổn thất của hần, sớm muộn gì hần sẽ phải trả giá thật lớn cho lựa chọn của hần.” Nhìn Quý Triết ngủ thiếp đi, nàng mới lên tiếng, Lâm Nhục Tịch gật đầu một cái, nén nước mắt, “Đúng! Hần sẽ hồi hận!” Nói xong, hai người cũng không nói gì nữa, trong vườn hoa hoàn toàn yên tĩnh.

“Hai người ở chỗ này à?” Hách Liên Viên vội vã đi tới, “Suyt, nhỏ giọng một chút.” Quý Tinh ra hiệu, lúc này Hách Liên Viên mới thấy người trong tay nàng, “Đề ta ôm cho.” Quý Tinh cũng không khách sáo, Quý Triết được hần ôm trong ngực.

“Chuyện gì vội vã như vậy?” Quý Tinh nhìn hần, Hách Liên Viên nhìn Lâm Nhục Tịch một chút, sau đó thờ dài, “Thiên Lan Sơn Trang phát hiện đứa nhỏ Thủy Linh sinh ra không phải tôn tử của họ, mà phụ thân của đứa bé cũng làm loạn đến tận cửa.” Đây coi như là việc xấu trong nhà đi, mặc dù bọn họ muốn giấu giếm, nhưng vẫn không thể giấu giếm

“À? Vậy suy đoán của ta lúc đó đã đúng, lúc đầu ta đã nhắc nhở Đường Tĩnh Thiên rồi, là chính hần. . . Nhược Tịch, tỷ không sao chứ?” Quý Tĩnh nói xong, lúc này mới nhớ tới Lâm Nhược Tịch vẫn còn ở bên cạnh nàng, “Ta không sao, Tĩnh nhi, muội nói đúng, báo ứng của hần tới rồi.” Nói xong nàng cười, chỉ là cười một mồm như vậy.

“Đúng rồi, Thiên Lan Sơn Trang tìm chúng ta nhờ giúp một tay.” Hách Liên Viên nói xong, Quý Tĩnh không hiểu, đây là chuyện nhà của bọn họ, giúp thế nào được? “Là như vậy, phụ thân đứa bé kia là một du côn, bọn họ muốn cho hần biến mất.” Quý Tĩnh coi như là đã hiểu, một người mà thôi, bọn họ tìm người giết không phải xong rồi sao? Chẳng lẽ còn muốn cho nàng dùng lời dối phò? Có phải quá chuyện bé xé ra to rồi không?

“Hừ! Mắc mớ gì đến chúng ta! Hơn nữa năm đó, chuyện Võ Lâm Minh Chủ biến mất các người cũng không phải không biết, mất công!” Quý Tĩnh hừ lạnh, đây là Thủy Linh kia tự làm tự chịu, ban đầu lập mưu như vậy, sao lại chưa từng nghĩ sẽ gây ra rắc rối?

“Ta cũng nghĩ vậy, cho nên ta cự tuyệt, để bọn họ tùy tiện tìm người giết là được.” Hách Liên Viên nói xong, Lâm Nhược Tịch vẫn im lặng lên tiếng, “Nếu không phải tôn tử của bọn họ, sao không tác thành Thủy Linh và tên du côn đó? Còn giúp người khác nuôi đứa bé?” Nàng vừa nói ra lời này, Quý Tĩnh và Hách Liên Viên liếc mắt nhìn nhau, đúng vậy! Mới vừa rồi sao bọn họ lại không nghĩ đến!

“Ta thấy, là Đường Tĩnh Thiên thích nàng ta thôi!” Nếu không, giải thích mọi chuyện thế nào đây, Quý Tĩnh và Hách Liên Viên nhìn nàng ấy, trong lòng lại mắng Đường Tĩnh Thiên gần chết, “Hừ! Chờ ta tìm được chứng cứ, chuyện của lâm hương năm đó, Thủy Linh là chủ mưu đứng đằng sau, ngay cả Thiên Lan Sơn Trang ta cũng không bỏ qua!” Quý Tĩnh nắm chặt quyền, ánh mắt nhìn về phía nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Ba tiểu bảo bối, còn hơn một Gia Cát Lượng (1)

Nam Cung Hi đồng ý đưa Quý Triết đi chơi, Quý Triết cảm thấy nên đưa Niệm Sầu và Từ Hào cùng đi, cho nên bây giờ ba cái đầu nhỏ đang chụm lại một chỗ “Bí mật bàn tính” làm sao để ra ngoài. “Quý Triết, huynh xác định chỗ đó chơi rất vui sao? Nhưng không nói với mẫu thân một tiếng ư?” Lâm Từ Hào lo lắng nói, ngộ nhờ mẫu thân nổi giận, như vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Nếu đệ nói rồi, mẫu thân sẽ không để cho chúng ta đi đâu!” Quý Triết xoa tay, “Nếu các đệ không muốn đi, vậy huynh đi một mình.” Thăng bé xoay người, lại bị Quý Niệm Sầu kéo lại, “Triết ca ca, đi nói với mẫu thân một tiếng đã, nếu cứ chạy đi như vậy mẫu thân sẽ lo lắng, ngộ nhờ gặp phải người xấu thì phải làm sao?” Quý Triết bắt đầu dĩ vãng mất.

“Muội huynh buông ra! Hai người không đi thì đừng kéo ta chứ!” Niệm Sầu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cô bé không hề nói là không muốn đi mà, thật ra thì đối với lời nói của Triết ca ca, nàng cũng rất hâm mộ và thật sự tò mò, Lâm Từ Hào cũng muốn đi ra ngoài nhưng lại sợ mẫu thân nổi giận.

“Huynh đếm đến ba, nếu các đệ không đi, thì ta tự mình đi.” Quý Triết nói xong, bắt đầu đếm, “Một, hai. . .” Ba còn chưa kịp nói, liền nghe thấy giọng nói từ hai cái miệng nhỏ, “Muội đi!”, “Đệ đi!” Cứ như vậy, ba người lén lút chạy ra ngoài.

“Này, người có nghe nói không, hai đứa trẻ nhà lão Lý sát vách ta hôm qua không thấy đâu nữa, mà còn là không tìm thấy giữa ban ngày ban mặt.” “Còn chưa hết đâu, hải tử của Dương gia cũng không tìm thấy, người nói xem đang xảy ra chuyện gì vậy?” Hai người bàn luận chuyện phát sinh gần đây.

“Triết ca ca, bao lâu thì đến nơi?” Niệm Sầu hỏi người phía trước, Quý Triết ngừng lại, “Làm thế nào đây? Ta quên rồi!” Thăng bé chỉ nhớ rằng mình đã từng đến đó mà thôi, hoàn toàn quên mất mình không biết đường.

“Hà! Vậy làm sao bây giờ?” Lâm Từ Hào kêu to, giọng nói của thăng bé thu hút sự chú ý của người khác.”Hà? Đây không phải là Triết nhi sao? Con không sao chứ?” Thấy nữ nhân trước mắt, Quý Triết lập tức muốn tránh đi, tại sao lại gặp phải chứ.

“Không có. . . Không có việc gì, cảm ơn dì ạ.” Lâm Từ Hào và Quý Niệm Sầu không hiểu nhìn thăng bé, sao người trên đường lại biết Quý Triết nhi?” Triết nhi, nhanh chóng về nhà đi, ở nơi này hai ngày nay đã xảy ra chuyện có rất nhiều đứa trẻ bị bắt cóc.” Nàng mới vừa nói xong, thì phía trước đã có một đôi phu thê khóc lóc rất thương tâm.

“Hu hu! Dương nhi của mẫu thân! Rốt cuộc là ai đã làm chuyện thất đức này!” Nữ nhân khóc nức nở, còn nam nhân cũng lặng lẽ rơi lệ, sợ rằng nhi tử lành ít dữ nhiều rồi.”Hà? Mẫu thân của Dương nhi, cũng không tìm thấy Dương nhi sao?” Quyên tỷ tò mò hỏi, mới vừa rồi nàng còn nhìn thấy Dương nhi mà.

“Đừng vậy! Bắc Đỉnh này đúng là càng ngày càng không an toàn nữa, ta khuyên các con cũng mau rời đi đi.” Nữ nhân kia liếc nhìn ba hải tử sau lưng Quyên tỷ rồi lao vào rồi đi.

“Triết nhi, mau trở về đi con, nơi này rất nguy hiểm.” Quyên tỷ xoay người về phía thăng bé rồi nói, nó gật đầu một cái thì lúc này Quyên tỷ mới rời đi, nàng cũng phải nhanh chân về xem con mình có còn ở nhà hay không.

“Triết ca ca, làm sao đây? Muội thật sự rất sợ hãi.” Quý Niệm Sầu đến gần thăng bé, “Làm thế nào đây? Quý Triết, hay là chúng ta trở về thôi.” Lâm Từ

Hào cũng lên tiếng, Quý Triết gật đầu một cái, ba đứa trẻ cùng trở về.

Ba bọn chúng đi tới chỗ tương đối ít người, thì lập tức bị một cái bao tải to trùm lấy, sau đó có mấy người vác lấy bao tải rồi nhanh chóng biến mất trên đường, bọn Quý Triết ngay cả cơ hội kêu cứu cũng không có.

“Khánh tẩu, có thấy bọn trẻ đâu không?” Quý Tinh đi tới hỏi, đã đến lúc ngủ trưa rồi sao lại không thấy người thế này? “Hà? Mới lúc này ta còn thấy ba đứa chúng nó ngoài vườn hoa đó.” Khánh tẩu nói xong, Quý Tinh đi tới vườn hoa, kiểm một hồi lâu nàng lập tức phát hiện ba đứa trẻ không có ở đây.

“Tĩnh nhi, tỷ không tìm bọn chúng, chỗ của muội thì sao?” Lâm Nhược Tịch thờ hồn hên đi tìm Quý Tinh, Quý Tinh lắc đầu một cái, “Muội . . . Muội nói xem bọn chúng sẽ đi đâu?” Lâm Nhược Tịch hỏi xong, Quý Tinh liền rơi vào trầm tư.

“Đi tìm Hách Liên Viên.” Nàng biết bọn trẻ đi đâu, nhưng nàng không biết nơi đó ở đâu, chắc là Hách Liên Viên biết. Hách Liên Viên ở ngoài đường nghe được lời đồn đại, muốn trở về ngay lập tức để nói với các nàng.

“Làm sao các muội biết ta đã trở về?” Hách Liên Viên nhìn hai người trước mắt, “Haizz! Không tìm thấy đám trẻ đâu nữa.” Lâm Nhược Tịch nóng ruột, “Cái gì? Đáng chết!” Thấy phản ứng của Hách Liên Viên, Quý Tinh hoài nghi, chẳng lẽ nàng đã nghĩ sai rồi sao?

“Ta đoán bọn nó đi tìm Nam Cung Hi rồi.” Quý Tinh nói xong, Hách Liên Viên lại sững sờ, Nam Cung Hi ư? Tại sao? “Huynh có biết Vô Tình Minh hay ở đâu không?” Ban đầu hình như Vu Lỗi có nhắc đến Minh Chủ. . ., trên giang hồ chỉ có Vô Lâm Minh Chủ và Minh Chủ Vô Tình Minh.

“Ta biết, nhưng mà bọn chúng biết đường sao? Đúng vậy, ta vừa trở về đã lập tức nghe nói là gần đây nhiều nhà ở đây không tìm được hài tử của mình, ta sợ bọn chúng. . .” Hân không nói thêm gì nữa. “Trước tiên đến Vô Tình Minh.” Quý Tinh nói xong, hai người kia gật đầu một cái, ba người khăn trương đi ra ngoài.

“Đứng lại, các người tìm ai?” Ba người vừa đến Vô Tình Minh đã bị ngăn ở bên ngoài, “Ta đến tìm Minh Chủ của các người.” Quý Tinh tiến lên, người nọ nhìn nàng một cái, chẳng lẽ là nhân tình mới của Minh Chủ tới tìm?” Người chờ chút, ta tiến đi thông báo một tiếng.” Nói xong, người nọ xoay người đi vào.

“Minh Chủ, ngài không sao chứ?” Vu Lỗi nhìn người đang loay hoay trong phòng, thấy thế nào cũng giống như người bị nhập, Minh Chủ của hân cũng không biết bị gì khi trở về lại giống trống khua chiêng tìm người sửa lại gian phòng.

“Người xem, chỗ này là cho Triết nhi, về sau khi thành bé tới chơi khẳng định sẽ rất thích.” Không biết vì sao mà trong lòng hân đã cảm thấy Triết nhi là nhi tử của hân, hơn nữa còn có nhiều người đều nói bọn họ giống nhau như vậy. Cho nên hân chuẩn bị lời kéo thẳng bé, sau đó còn bắt cả mẫu thân của nó, mặc kệ nàng đã được gả cho ai, hân đều sẽ giành lại.

Vu Lỗi còn muốn nói điều gì đó, đã bị người ngoài cửa cắt ngang, “Minh Chủ, ngoài cửa có một nữ nhân tìm ngài.” Vu Lỗi cau mày lại, còn Nam Cung Hi không thèm ngẩng đầu lên, “Về sau chỉ cần có nữ nhân đến tìm ta, tất cả đều nói là ta đã ra ngoài rồi.” bộ dạng của Vu Lỗi giống như ăn trứng bị nghẹn, Minh Chủ đôi tình rồi hả?

“Dạ!” Nói xong, người nọ lui ra ngoài. “Thật xin lỗi, Minh Chủ của chúng ta không tiếp khách!” Quý Tinh cau mày lại, dáng vẻ của nàng còn rất nghi ngờ, “Này, có phải người không đi thông báo phải không?” Lâm Nhược Tịch tức giận, nhi tử thì không thấy đâu khi đến đây còn bị coi thường, “Đúng vậy, vị tiểu ca này, người đi thông báo lại một tiếng, nói rằng Vô Lâm Minh Chủ đến tìm.” Hách Liên Viên lấy một thỏi bạc trắng ra nhét vào trong tay của người kia, người nọ cân nhắc một lúc, “Được rồi, các người chờ ở đây.” Nói xong lại quay vào lần nữa.

“Hừ! Lại là một kẻ thấy tiền thì sáng mắt, nhìn hân ta cũng đủ biết người bên trong kia cũng không tốt đẹp hơn bao nhiêu.” Nói xong, nàng lập tức ngậm miệng lại, Haizz! Sao nàng lại nói câu này trước mặt Tĩnh nhi chứ, nhưng khi nàng nhìn Tĩnh nhi, Quý Tinh cũng không có phản ứng gì.

“Vu Lỗi, người xem thử như thế nào rồi? Người nói có cần phải mua thêm một ít đồ chơi để ở đây nữa không?” Vu Lỗi nhìn bộ dạng ngu ngốc của hân, thế này thì Minh Chủ quá mức rồi chẳng?” Minh chủ, có Vô Lâm Minh Chủ tìm ngài.” Ở ngoài cửa truyền vào giọng nói vừa thông báo lúc này.

Vô Lâm Minh Chủ ư? Nam Cung Hi cau mày lại, hân đến đây làm cái gì vậy?” Cho hân vào đi.” Nói xong, người nọ đi ra ngoài, còn hân cũng trở về phòng mình thay quần áo, Vu Lỗi thì ngăn người đứng nhìn căn phòng, chuyện này. . . Nơi này sao lại giống phòng dành cho trẻ con vậy. . .

Ba người nhà Hách Liên Viên đi vào, Nam Cung Hi liền tiến lên đón, “Không biết Vô Lâm Minh Chủ giá lâm, có gì thất lễ. . .” Hân vừa nhìn thấy Quý Tinh thì ngăn người, “Tĩnh nhi, sao muội lại tới đây?” Hân đi tới bên cạnh nàng, Hách Liên Viên liền ho khan vài tiếng, còn Nam Cung Hi thì ngẩng đầu nhìn hân một cái, “Hách Minh Chủ, cổ họng của ngài không thoải mái sao? Người đâu, dâng trà!” Mặt Hách Liên Viên đen lại.

“Có phải Quý Triết đến chỗ này của người hay không?” Quý Tinh hỏi thẳng, Nam Cung Hi sững sờ một chút, “Không có, sao vậy?” Hân mới vừa nói xong, ba người kia đều nhìn hân, “Làm gì vậy? Thật sự nếu các người không tin thì có thể tìm.” Hách Liên Viên thờ dài.

“Hừ, xem ra nhất định là bọn chúng bị bắt đi rồi.” Lâm Nhược Tịch vừa nghe xong đã lập tức ngắt xiu, Hách Liên Viên vội vàng đỡ lấy nàng, “Các người nói cái gì cơ?” Nam Cung Hi không hiểu nhìn bọn họ.

“Quý Triết, Niệm Sầu và Lâm Từ Hào đều không thấy đâu.” Quý Tinh lên tiếng, Từ Hào là ai? Trong đầu Nam Cung Hi có rất nhiều dấu chấm hỏi, nhưng mà nhất định là một đứa trẻ. “Đúng vậy, gần đây không biết Bắc Đình đã xảy ra chuyện gì, mỗi ngày đều có rất nhiều đứa trẻ mất tích, hôm nay có thể là đám Quý Triết đang trên đường đến chỗ người thì bị bắt đi.” Hách Liên Viên suy đoán.

“Cái gì? Còn có chuyện này? Yên tâm, ta sẽ cho người đi điều tra.” Nói xong hân xoay người lại, “Vu lỗi! Vu lỗi!” Gọi mấy tiếng, lúc này Vu Lỗi mới

chậm chạp đến, “Minh Chủ, có chuyện gì vậy?” Nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của hắn, Vu Lỗi cũng trở nên nghiêm túc, “Đi điều tra chuyện những đứa trẻ bị mất tích gần đây là chuyện gì?” Vu Lỗi nghe xong thì ngẩng đầu lên, thấy Quý Tinh đứng ở một bên, chẳng lẽ là Quý Triết đã xảy ra chuyện gì?” “Vâng!” Hắn vội vã chạy ra ngoài.

“Ta cũng phải trở về phân phó thuộc hạ, Tinh Nhi, Nhược Tịch bị ngắt đi, cho nên trước tiên các muội cứ ở lại đây đi đã.” Mặc dù hắn rất không vui khi thấy nàng và Nam Cung Hi ở chung dưới một mái nhà, nhưng mà đứa Nhược Tịch đã bị ngắt đi cũng không dễ gì.

“Vậy thì đến phòng khách thôi.” Nam Cung Hi đi phía trước dẫn đường, Haizz! Phòng khách này mới vừa được được là lại, chẳng qua chưa dùng đến, lần này hắn đưa bọn họ đến một gian phòng, khoe miệng Hách Liên Viên co giật.

“Khụ khụ, người xác định là nơi này?” Thấy thế nào thì đây cũng giống như phòng trẻ con, Quý Tinh hoài nghi nhìn Nam Cung Hi, “Ặc, chỗ này là ta sắp xếp cho Triết Nhi, không có việc gì nữa, để các nàng nghỉ ngơi trước đã.” Lời của hắn nói càng làm Quý Tinh cau mày thêm, “Khụ, Triết nhi đã không còn là một đứa trẻ nữa rồi.” Nam Cung Hi nghe được lời của nàng nói..., không hiểu nhìn nàng, nàng có ý gì đây?

“Ha ha. . . Không ngờ người còn có ý tưởng này, Tinh nhi, vậy ta đi về trước đây.” Quý Tinh gật đầu một cái, Hách Liên viên rời đi, nàng ngồi lên mép giường, Nam Cung Hi đứng ở sau lưng nhìn nàng.

“Chuyện này, lời nàng nói là có ý gì?” Quý Tinh nghe xong không nhịn được trừng mắt với hắn, “Người xem sao lại bài trí nơi này thành phòng trẻ sơ sinh thế này?” Cũng chỉ thiếu mỗi nước không đặt nôi con nít vào mà thôi, Nam Cung Hi búng tỉnh hiểu ra. Xem ra hai ngày nữa phải sửa lại mới được: “Nàng có khát nước không? Để ta cho người chuẩn bị trà.” Nói xong hắn đi ra ngoài, ở cùng với nàng một phòng hắn cũng không biết nên nói gì.

Quý Triết bị bọn chúng bắt đi, sau khi thoát ra khỏi bao bố thì bị nhốt ở một chỗ, trước mặt thẳng bé đều là những đứa trẻ, nhìn hình dáng chắc cũng không khác đám bọn Quý Triết bao nhiêu, “Triết ca ca, chúng ta bị bắt rồi phải làm sao đây?” Quý Niệm Sầu sợ hãi tiến lại gần thẳng bé, “Niệm Sầu, sao muội không khóc?” Thật là khiến người ta kinh ngạc, theo lý mà nói cô bé sẽ khóc lên mới đúng.

“Triết ca ca, huynh đừng coi thường muội, huynh xem đi bọn họ đều lớn bằng chúng ta, muội mà khóc bọn họ nhất định sẽ khóc, người xấu sẽ tới.” Cô bé vừa nói xong, Lâm Tử Hào đã xông tới, “Woa! Không ngờ Niệm Sầu lại thông minh như vậy.” Mặc dù Niệm Sầu lớn hơn thẳng bé, nhưng nó vẫn không muốn gọi cô bé là tỷ tỷ.

“Này, các người cũng bị bắt tới đây ư? Nơi này là chỗ nào?” Quý Triết đưa mắt nhìn về phía đám trẻ trước mặt rồi hỏi, bọn chúng nhìn lẫn nhau sau đó lắc đầu một cái. Xem ra bọn trẻ cũng không biết, lúc Quý Triết còn đang muốn nói thêm điều gì đó, thì ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Ba tiểu bảo bối, còn hơn một Gia Cát Lượng (2)

“Vu sư, ngài xem, ở đây đã có 47 đứa rồi, bắt hai đứa nữa là được rồi.” Một người cúi đầu khom lưng với người bên cạnh, người này mặc một bộ áo choàng đen, trên mặt cũng có một miếng vải đen che khuất, chỉ lộ ra hai con mắt, ánh mắt như hồ ly quét qua những đứa trẻ bị giam trong phòng.

“Ừ.” Vu sư thoả mãn mà gật gật đầu, “Canh giữ thật tốt cho ta, nếu thiếu một đứa, người cũng đừng nghĩ có thể sống tiếp.” Nói xong, hắn xoa người, đập trên một đôi giày đen mà rời đi, “Các người canh phòng cẩn thận cho ta.” Người nọ thấy vu sư đi, lập tức ra về.

“Triết ca ca.” Quý Niệm Sầu càng đến gần thẳng bé, nghe ý tứ của bọn họ, hình như còn muốn bắt thêm tiểu hài tử tới. “Này, Tử Hào, chúng ta lại đây nghĩ biện pháp có được hay không?” Quý Triết nhìn người đối diện, Lâm Tử Hào gật đầu lia lịa, nhìn dáng vẻ người kia không phải là người tốt, hơn nữa bắt nhiều người như vậy, chắc chắn không có chuyện tốt, mẫu thân đã dạy thẳng bé phải cơ trí hơn người.

“Niệm Sầu, muội tham gia hay không?” Quý Niệm Sầu cũng gật đầu một cái, nhất định Triết ca ca sẽ có biện pháp, hơn nữa từ nhỏ Triết ca ca đã rất thông minh, Quý Triết vẫy vẫy tay với bọn họ, hai người ghé lỗ tai lại, lúc này Quý Triết mới phát hiện ra, hình như chuyện mẫu thân dạy nó có chỗ dễ dùng rồi, từ nhỏ mẫu thân đã lôi kéo nó dấy dỗ mấy chuyện không minh bạch.

“Thế nào? Niệm Sầu, muội có chắc chắn được không?” Mạng của bọn nó phải dựa vào nàng, Quý Niệm Sầu gật đầu một cái, vì ba đứa, cô bé nhất định sẽ nỗ lực, ba người thống nhất, gật đầu một cái.

“Muội muội, muội đừng làm huynh sợ!” Quý Triết lắc lắc người nằm trên đất, “Niệm Sầu tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Đừng dọa Tử Hào mà!” Lâm Tử Hào cũng kêu lớn. “Àm ỉ cái gì mà âm ỉ!” Lúc này có người đi tới.

“Thúc thúc, van thúc cứu cứu muội muội ta, nàng đau tim, thúc xem.” Nói xong, chỉ xuống người không nhúc nhích trên đất, người nọ thấy thế lập tức móc ra cái chìa khóa, sự việc bất ngờ, nếu là chết thật, bọn họ cũng không biết ăn nói thế nào. Một người thấy chuyện lớn như vậy cũng đi đến, Quý Triết xác định những người đó đều không để ý đến nó.

“Thúc thúc, thúc cứu tỷ tỷ ta đi.” Lâm Tử Hào nắm tay của người kia, người nọ tiến lên dò xét hơi thở người trên đất, lúc nông lúc sâu, hình như là không được, “Mày tránh ra!” Người d7iend;an!9q7uyd0on nọ vội vàng áp tay lên nghe trái tim Niệm Sầu, Lâm Tử Hào gật đầu với Quý Triết một cái, người

phía sau lặng lẽ chạy ra cửa. Hình như đám hải tử đối diện nhìn ra ý đồ của bọn nó.

“Thúc thúc, thúc có thể cứu tỷ tỷ này hay không?” Có đũa cũng xông tới, người nọ nhân nhân trung của Niệm Sầu, thấy người trên mặt đất nhũn mảy, không phát hiện những tiểu hải tử kia vây quanh hần, thấy tình huống này, Quý Triết vội vàng chạy ra ngoài, trên đường cũng không đụng phải ai, bởi vì bọn nó là tiểu hải tử, cho nên phòng bị cũng tương đối lỏng lẻo.

“Làm sao đi ra ngoài đây?” Nhìn tòa nhà trước mắt, Quý Triết hết sức buồn rầu, nó cũng không quen thuộc nơi này. “Này, lại đi đưa canh cho lão gia?” Lúc này, nơi xa truyền đến một giọng nói, Quý Triết vội vàng trốn trong bụi cỏ.

“Đúng vậy, người không thấy lão gia càng ngày càng hơn trẻ tuổi sao? Chính là hiệu quả của canh này.” Một người khác tò mò nhìn canh kia, “Thật? Thật thần kỳ!” Nói xong, hai người cũng không dừng chân, cho đến khi giọng nói xa dần, Quý Triết mới thò đầu ra, chạy theo hướng hai người kia vừa đi.

“Vu sư, cái này để làm gì?” Một vị sư già nhìn nam tử trước mắt, “Chờ bắt được 49 tiểu hải tử, ném đến đây, nghiền nát, dùng máu đó luyện đan dược, lão gia có thể trẻ mãi không già rồi.” Lời vừa nói ra này, những người bên cạnh không khỏi run một cái, đây không phải tàn nhẫn bình thường, mà Quý Triết ngồi chồm hổm ở bên cạnh đã sớm sắc mặt trắng bệch, hoá ra là như vậy, không được! Nó nhất định phải mau chóng đi ra ngoài.

Quý Triết đang muốn rón rén đi ra ngoài, đột nhiên có người chạy vào, ngăn lại bước chân của nó, “Vu sư, không xong, lão gia ăn canh học máu.” Nghe được tin tức này, hai người bên trong lập tức đi ra ngoài cùng người tới thông báo, cho đến khi không nghe được tiếng bước chân, Quý Triết mới chậm rãi đứng dậy.

Quý Triết vòng vo nửa ngày trong tòa nhà vẫn không thể nào đi ra ngoài, nó sốt ruột đầu đầy mồ hôi, hi vọng bọn Niệm Sầu đừng bị phát hiện, nếu không chắc chắn nó không chạy ra mặt báo được.

“Tỷ làm sao vậy?” Niệm Sầu chậm rãi tỉnh lại, “Oa! Niệm Sầu tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng tỉnh.” Từ Hào tiến lên ôm lấy cô bé, “Oa! Thúc thúc, thúc thật lợi hại!” Một lũ trẻ vây quanh hần khích lệ, người nọ gãi gãi đầu, ai bảo mình cũng có một nhi tử đâu, chỉ là không có ở Bắc Định mà thôi, nếu không chắc chắn cũng sẽ bị chộp tới.

“Được rồi, tất cả các người đều ngoan ngoãn cho ta.” Nói xong, người nọ xoay người đi ra ngoài, Quý Niệm Sầu cùng Lâm Từ Hào vỗ vỗ ngực của mình, “Cảm ơn các cậu!” Nếu không có thể người nọ sẽ phát hiện Triết ca ca không có ở đây, “Không khách khí, d[đ].[q]đ cậu ta đi gọi cứu binh sao?” Lâm Từ Hào gật đầu một cái, “Yên tâm đi, phụ thân ta là Vô Lâm Minh Chủ.” Thăng bé mới vừa nói xong, cả nhóm người dùng ánh mắt hâm mộ nhìn nó.

Bên kia, bọn Quý Tinh vẫn không có một chút tin tức, chuyện tiểu hải tử mất tích lần này, cũng đã xảy ra hai ngày nay, qua điều tra, phát hiện mất tích lần này đều là khoảng năm tuổi, đối phương muốn hải tử nhỏ như vậy làm gì? Mà lúc này Lâm Nhượng Tịch cũng tỉnh lại, “Tinh nhi, làm thế nào bây giờ? Từ Hào sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Nhượng Tịch, tỷ yên tâm, bọn nó thông minh như vậy, không có việc gì.” Mặc dù nàng cũng rất lo lắng, nhưng là nàng không thể nói ra được, nếu không Nhượng Tịch sẽ lo chết mất, “Có thật không?” Nàng lau nước mắt, Quý Tinh gật đầu một cái, Triết nhi, đừng làm cho mẫu thân thất vọng!

Một ngày trôi qua rất nhanh, Quý Triết cũng đói không còn hơi sức, vòng vo lâu như vậy cũng không ra được, lúc này, trời cao như nghe được tiếng nó cầu cứu, “Ai nha, Từ Tương, làm sao chàng tới đây? Đi nhanh một chút, bị phát hiện là sẽ bị giết đấy.” Một nữ nhân lôi kéo một nam nhân, Quý Triết không biết chuyện gì xảy ra, nhưng biết sẽ ra ngoài, nó sốt lại tinh thần, lặng lẽ theo ở phía sau.

“Ai nha! Ta đây không phải nhớ nàng sao! Hôn một cái.” Nói xong, tay của đàn ông xấu xa vuốt nữ nhân bên cạnh, “Ừ, không được! Mau đi theo thôi.” Nữ nhân túm tay của hần, bởi vì này hai ngày là thời kỳ đặc biệt, bị phát hiện nàng cũng sẽ mất mạng.

“Ai nha! Làm sao nàng có thể để cho ta đến không chứ, thỏa mãn ta một cái.” Nam nhân nhào tới, nữ nhân nhanh chóng tránh ra, “Đến rồi, chàng đi nhanh đi!” Quý Triết nhìn theo nữ nhân kia chỉ, hóa ra là một cái lỗ chó, hơn nữa còn bị cỏ che, không nói sẽ không ai phát hiện, lần này nó có thể đi ra ngoài, chỉ là tại sao người trước mắt còn chưa đi, làm sao mà nó ra ngoài!

“Bảo bối, nàng cho ta đi.” Nam nhân mặt dày mảy dạn không chịu đi, muốn vui vẻ một lần, “Thật không được!” Nữ nhân kiên trì, vậy mà nam nhân trực tiếp nhào tới, nữ nhân từ kháng cự biến thành ngênh hợp, Quý Triết nhìn hai thân thể vậy không dùng giấy dựa, đó là đang làm gì? Ánh sáng quá mờ, nó nhìn không rõ, cũng không hiểu.

Nếu không nó đi ra ngoài trước, nghĩ như vậy, nó mới vừa đứng dậy, thì nghe thấy từ xa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, mà hiển nhiên hai người đánh đến hăng say không nghe được, Quý Triết ngậm miệng, trốn ở trong bụi cây.

“A! Hơn nửa đêm, nơi này thật là nhiệt tình.” Nghe được giọng nói này, hai người đang đánh hăng say sừng nodyuqelnadneid sốt, “Vu. . . Vu sư. . .” Nữ nhân kéo y phục của mình, run run rẩy rẩy nhìn hần, vu sư này rất đáng sợ.

“Người là ai? Dám quấy rầy ta?” Hiển nhiên, nam nhân không biết người trước mắt là ai, nữ nhân kia lại khẩn trương kéo tay áo của hần. “Ta là ai? Ta là người lấy mạng người.” Không đợi nam tử mở miệng, vu sư kết liễu hần, cô gái hoảng sợ nhìn trước mắt người, “Vu. . . Vu sư. . . Tha. . . Tha mạng!” Cô gái mới vừa hô xong, cũng té ở trong vũng máu.

Quý Triết nhìn từ đầu tới đuôi, mặc dù sợ, nó vẫn che kín miệng, không thể lên tiếng, nếu không nó sẽ không thoát khỏi đây, cũng không cứu được Niệm Sầu và Từ Hào. Vu sư hừ một tiếng, mới vừa rồi hần nghe có âm thanh sần sật, mới đi tới, không ngờ là đôi câu nam nữ này, nhìn bốn phía một chút, hần xoay người rồi đi.

Quý Triết đợi một lúc, xác định không có ai rồi, lúc này mới nhanh chóng chạy về phía cái lỗ chó đó, chui ra ngoài như một làn khói, đứng ở trên đường cái, nó nhận ra được, đây là một con phố khác ở bên cạnh, thì ra là gần như vậy, không trách được sẽ bị theo dõi, nhìn chung quanh một chút, nó chạy theo hướng về nhà.

“Vu sư, đã đủ hài tử.” Sư gia tới đây nói với người kia, “Làm rất tốt, lão gia đang cần đan, máu bình thường không có tác dụng với lão.” Người bên cạnh gật đầu một cái, “Người đâu, bây giờ mang những đứa bé kia đến Luyện Đan Thất.” Sư gia ra lệnh một tiếng, lập tức có người đi tới chỗ nhất hài tử.

“Từ Hào, đệ nói Triết ca ca có đi ra ngoài được hay không?” Quý Niệm Sâu lo lắng hỏi, “Yên tâm đi, nếu như huynh ấy bị bắt, nhất định sẽ bị mang tới.” Nói lời này thì, có người đi tới, mở cửa. “Tất cả đi ra cho ta!” Đám hài tử run run rẩy rẩy đứng lên, Quý Niệm Sâu và Lâm Từ Hào cũng đứng lên, bị người ta ép buộc dẫn ra ngoài.

Người nọ dẫn bọn nó đến Luyện Đan Thất, người vu sư kia đi tới kiểm lại một chút, ngay sau đó đổi sắc mặt, “Sao lại thiếu một đứa?” Hắn nhìn người nọ, lúc này sư gia bên cạnh cũng đi tới, “Cái gì? Thiếu một đứa?” Hắn không tin, cũng vội vàng đếm, xác thực, thiếu một đứa, chỉ có 48 đứa.

“Ngươi, làm sao lại thiếu một đứa?” Người dẫn đầu đó sợ run lấy bầy, hắn vội vã quét qua đám hài tử kia, “A! Tôi biết là đứa nào rồi.” Hắn tiến lên đi tới, kéo Lâm Từ Hào và Quý Niệm Sâu ra, “Nói, nó đi đâu!” Một nhóm người, tất cả đều nhìn hai tiểu hài tử bị hắn kéo ra, vu sư cũng đi tới trước mặt bọn nó.

“Tiểu hài kia chạy đi đâu rồi hả?” Giọng nói âm lãnh của hắn vừa vang lên, Quý Niệm Sâu co rúm lại một chút, Lâm Từ Hào ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, “Thúc thúc, thúc nói người nào?” Nhìn bộ dáng của thằng bé, vu sư cười, cười rất khùng bố, “Thật là dũng cảm, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ? Người đâu, kéo một đứa bé ra nghiền cho ta!” Hắn cũng không tin bọn nó không nói.

“A! Các ngươi buông ta ra! Ô ô ~~~ mẫu thân, phụ thân, cứu Dương nhi!” Quý Niệm Sâu và Lâm Từ Hào vừa nghe thấy thằng bé kêu như thế, có chút ấn tượng với tên của cậu, “Ha, có nói hay không? Không nói. . . Ta sẽ ném nó tới đó, sau đó nghiền nát!” Nghe nói như thế, mặt Lâm Từ Hào trắng bệch, làm thế nào? Làm thế nào? Đầu óc nó xoay chuyển thật nhanh.

“Ta đếm ba tiếng, nếu như ngươi không nói, như vậy. . . Một. . . Hai. . .” Lúc chuẩn bị đếm đến ba, Lâm Từ Hào nóng nảy, “Đợi một chút...!” Giọng nói này vừa vang lên, Lâm Từ Hào kinh ngạc nhìn Quý Niệm Sâu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Ba tiểu bảo bối, còn hơn một Gia Cát Lượng (3)

“Hà? Ngươi biết sao?” Vu sư nhìn Quý Niệm Sâu, cô bé gật đầu một cái: “Ta biết hết, nhưng trước tiên ngươi phải thả đệ ấy xuống.” Niệm Sâu chỉ tay vào đứa trẻ bị hắn nắm trong tay rồi nói. Vu sư nhất thời để lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ngay sau đó lại biến mất: “Hài tử thông minh, ta rất thích! Ta thả nó ra.” Nhìn thấy người đã được thả ra, những đứa trẻ còn lại đều thờ phào nhẹ nhõm.

Không khí căng thẳng giảm xuống: “Người ta cũng đã thả, vậy có thể nói rồi chứ?” Hắn đã bắt đầu tò mò hai đứa trẻ này là hài tử nhà ai, với tình huống hiện tại sao có thể không khóc, không làm loạn. Thậm chí còn tỉnh táo khiến người khác bội phục, thật sự hai đứa trẻ này mới năm tuổi sao?

“Người sao, hắn chạy đi rồi.” Lời còn chưa nói xong, cô bé đã ôm lấy lồng ngực của mình, Lâm Từ Hào thấy thế thì đẩy người trước mặt ra. “Ngươi là kẻ xấu! Ngươi mau tránh ra! Tỷ tỷ, tỷ tỷ không sao chứ? Đừng dọa đệ mà! Hu hu. . .” Thằng bé đỡ lấy cơ thể nhỏ bé của Quý Niệm Sâu.

“Ta, ta.” Còn chưa nói hết đã nằm gục trên mặt đất, Lâm Từ Hào cũng chạy đến bên Niệm Sâu, Vu sư nhìn hai đứa trẻ rồi cau mày lại, nhìn bộ dạng của chúng không giống như giả bộ.

“Tỷ tỷ của ngươi không sao cả.” Vu sư hạ tay xuống, nhìn Lâm Từ Hào, thật thú vị! Thật sự thú vị rồi đấy! Rốt cuộc thì chính bọn trẻ đã nghĩ ra hay có ai đã dạy? Sao có thể giờ trò trước mặt hắn chứ, không biết hắn là thầy lang sao? Đối với việc chữa bệnh hắn cũng biết, tiểu cô nương này vốn không hề có bệnh.

“Người xấu! Người xấu! Hai tỷ tỷ của ta đau lòng phát bệnh, làm sao bây giờ?” Lâm Từ Hào hét hoảng nói, Vu sư nhìn sắc trời một chút: “Người đâu, ngày mai đi bắt ba đứa trẻ nữa, hôm nay dừng ở đây thôi, dẫn bọn chúng xuống. Đúng rồi, hai đứa trẻ thì để lại cho ta.” Hắn nói xong rồi chỉ vào Niệm Sâu và Từ Hào, hai đứa trẻ này có sự gan dạ và hiểu biết, trong lúc nhất thời hắn không muốn để bọn chúng chết.

“Dạ, Vu sư.” Những đứa bé kia cũng bị mang đi, chỉ để lại Quý Niệm Sâu, Lâm Từ Hào và Vu sư, Lâm Từ Hào nằm khóc trên người Niệm Sâu. “Ta giúp ngươi chữa cho nó.” Nói xong, Vu sư bước lại ôm lấy Niệm Sâu nằm trên đất. “Ngươi mau buông tỷ tỷ của ta ra!” Chẳng qua nó chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, sao có thể là đối thủ với người lớn như hắn đây.

“Thật ư? Vậy thì tốt rồi.” Lâm Từ Hào xoa xoa lồng ngực của mình, Vu sư nhìn thấy bộ dạng này của hắn, trong mắt đọng đầy sự thích thú: “Trước tiên các ngươi hãy ngủ ở chỗ này đã.” Hắn nói xong rồi đứng dậy đi ra ngoài, rất nhanh đã biến mất ở chỗ rẽ.

Lâm Từ Hào nhìn hân đã đi xa, vội vàng chạy đi cửa, nhìn xung quanh một chút, đóng cửa lại, ngay sau đó ngồi xuống bên giường. “Niệm Sầu, thật hư quá mà.” Thăng bé vừa nói xong, thì tiểu cô nương nằm trên giường mở mắt ngồi dậy. “Phù, làm ta sợ đến chết! Để nói tại sao Triết ca ca còn chưa trở lại?” Cô bé cũng vỗ ngực mình, lúc ấy giả bộ bất tỉnh là do Triết ca ca dạy cô bé.

“Ta tin huynh ấy nhất định sẽ trở lại.” Lâm Từ Hào kiên định nhìn về nơi nào đó, Quý Niệm Sầu gật đầu một cái, đúng vậy Triết ca ca sẽ không mặc kệ mà vứt bỏ bọn chúng đâu. Bọn chúng không hề để ý rằng, có một đôi mắt ngoài cửa đang nhìn bọn chúng chăm chăm. Và cuộc đối thoại của bọn chúng truyền đến tai người đó không sót một chữ, xem ra đứa trẻ đã chạy mất còn thông minh hơn so với hai đứa trẻ này, hân muốn bắt được tiểu hài tử kia.

“Nam Cung Hi! Ngươi chưa được ăn cơm ư? Đồ con heo!” Lâm Nhượng Tịch tức giận hét lên với hân, nhưng Nam Cung Hi không có phản ứng gì. “Mọi người cũng mau ăn đi, nếu không sẽ bị đói.” Nói qua hân gấp rau vào bát cho Quý Tĩnh, nhìn bộ dạng kia của hân Lâm Nhượng Tịch hận không thể đánh chết hân.

“Được rồi, hân nói cũng không sai, Nhượng Tịch, ăn một chút đi.” Hách Liên viên lên tiếng, mặc dù hân cũng rất ghét Nam Cung Hi. Nhưng bây giờ là thời điểm cực kỳ không tốt, nên hân cũng so đo nhiều như vậy. “Muội ăn không nổi.” Vừa nghĩ tới việc Từ Hào sẽ gặp nguy hiểm, sao nàng nuốt trôi thức ăn đây.

Sau khi, Lâm Nhượng Tịch tỉnh lại bọn họ cũng không ở lại Vô Tình Minh lâu, mà trở về nhà. Chẳng qua khi nhìn thấy người trước mắt Lâm Nhượng Tịch không thể không trừng mắt, Quý Tĩnh lắc đầu. “Muội cũng thế.” Quý Tĩnh mở miệng nói, Nam Cung Hi lập tức buông bát đĩa xuống, “Ta cũng không ăn.” Lâm Nhượng Tịch nắm tay thành quyền, nàng nhin! Tên Nam Cung Hi này coi mình là một hài tử sao? Sao lại ngậy thơ như vậy.

“Thình thịch!” Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Quý Triết lấy tay đập cửa không hiệu quả, cho nên khi nó gõ cửa đã dùng một hòn đá, người bên trong nhà vừa nghe thấy đã lập tức xông ra ngoài, chỉ trong chốc lát cửa đã mở ra.

Nhìn Nam Cung Hi ôm Quý Triết đi vào, ba người kia cũng đi vào theo. Lâm Nhượng Tịch nóng ruột, sao chỉ có một mình Quý Triết trở lại? Từ Hào của nàng đâu? “Triết nhi, ăn từ từ, còn gì nữa không?” Nam Cung Hi chăm sóc thăng bé như nhũ mẫu.

“Triết nhi? Con trở lại rồi à? Niệm Sầu và Từ Hào đâu?” Quý Tĩnh tiến lại hỏi, Quý Triết tái mặt: “Mẫu thân, con đói.” Mới vừa nói xong, đã có người ôm lấy thăng bé đi vào bên trong, “Nam Cung thúc thúc dẫn con đi ăn cái gì đi.” Cũng thiệt là, vừa trở lại đã bám đuôi theo hân.

“Triết nhi, Từ Hào đang ở đâu?” Lâm Nhượng Tịch đợi không nổi nữa rồi, nghe nhắc đến Từ Hào lúc này Quý Triết mới dừng ăn lại, “Mẫu thân, mau đi cứu bọn họ, có người muốn giết rất nhiều trẻ con để làm thuốc.” Nghe được lời của nó, những người ở đây đều kinh sợ, dùng trẻ con làm thuốc? Chuyện này?

“Ồ đâu? Triết nhi, con chạy ra ngoài thế nào?” Quý Tĩnh tiến lên, Niệm Sầu cũng không thể có chuyện được, nếu không nàng càng có lỗi với A Cửu. “Con cũng không biết, là Niệm Sầu và Từ Hào giúp con chạy thoát, mẫu thân, người mau nhanh đi cứu bọn họ.” Lời Quý Triết nói không mạch lạc, bọn họ không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Triết nhi, ngươi có thể dẫn đường cho chúng ta đến nơi con đã trốn ra ngoài được không?” Hách Liên Viên mở miệng, Quý Triết gật đầu một cái, cứ như vậy chén cơm mới ăn một nửa bị ném lên bàn. Bọn chúng theo thăng bé đi ra ngoài, nếu như theo lời mà nó nói, như vậy phải mau chóng tìm ra những đứa trẻ kia.

“Mẫu thân, chính là chỗ này.” Quý Triết chỉ vào nơi thăng bé đã trốn ra, lỗ chó? Còn Hách Liên Viên và Nam Cung Hi lại nhìn xung quanh quan sát căn nhà một chút. “Đây là nơi ở của Liễu Viên Ngoại.” Hách Liên Viên vừa lên tiếng, mấy người khác cũng nhìn hân, làm sao hân biết được?

“Liễu Viên Ngoại là đối tượng mà triều đình ra sức lôi kéo, hình như hân có qua lại với một Vu sư.” Vu sư? Ba người quay mặt nhìn nhau, chẳng trách được lại nói đưa những đứa trẻ kia đi làm thuốc, thật là mê tín.

“Hai người các ngươi có thể ăn thân đi vào không?” Quý Tĩnh nhìn Hách Liên Viên và Nam Cung Hi, Nam Cung Hi bay lên tường, nhìn lướt qua bên trong, ngay sau đó bay xuống. “Có thể, bên trong cũng không có người tuần tra, có thể bọn chúng cảm thấy với khả năng của lũ trẻ không thể nào trốn được ra ngoài.” Hách Liên Viên cũng gật đầu theo, hơn nữa nơi này cách đường phố không xa, khó trách những đứa trẻ cứ bị mất tích liên tục.

“Được rồi, hai người theo ta trở về, ta đưa thứ này cho mọi người, ta muốn san bằng chỗ đó!” Nghe được lời của nàng nói..., Lâm Nhượng Tịch và Hách Liên Viên cùng nhìn nàng, vậy nàng lại muốn làm như năm năm trước sao? Nam Cung Hi rất tò mò, nàng sẽ làm thế nào để san bằng chỗ này.

“Cái này là thứ gì?” Nam Cung Hi tung hứng những quả cầu kim loại nhỏ bé: “Này, ngươi cẩn thận một chút cho ta, đừng làm rơi xuống đất.” Quý Tĩnh lên tiếng, tức giận lườm hân một cái, đây chính là Chương tâm lôi, nếu như bị hân làm rơi xuống không phải sẽ rất lãng phí sao. Hách Liên Viên và Lâm Nhượng Tịch tò mò nhìn, cái này và món đồ năm năm trước không giống nhau.

“Tĩnh nhi, cái này là gì?” Hách Liên Viên mở miệng hỏi. “Đây là Chương tâm lôi, uy lực không mạnh như lần trước. Lần này cứu trẻ con, không nên dùng sức quá lớn, chờ khi cứu đám trẻ ra sẽ dùng đến loại kia.” Nói xong, nàng giải thích cách dùng với Nam Cung Hi và Hách Liên Viên, nghe xong lời của nàng nói..., Hách Liên Viên càng thêm bội phục nàng, còn về mặt của Nam Cung Hi thì ngốc nghếch. Rốt cuộc lúc trước hân đã lỗ ló một người như thế nào đây! Chỉ càng làm hân thêm quyết tâm để đoạt nàng về.

“Tĩnh nhi, nàng và Nhượng Tịch ở lại đây chờ chúng ta, hai nàng không có võ công, ta sợ sẽ gặp nguy hiểm.” Quý Tĩnh gật đầu, Nhượng Tịch lại muốn đi theo nhưng cả Yinh nhi cũng ở lại nên nàng không có lý do đi theo. “Hách thúc thúc, con cũng muốn đi.” Quý Triết vừa lên tiếng, mấy người Nam Cung Hi đã sững sờ ngay tại chỗ, “Triết nhi, con gọi hân là gì?” Không phải thăng bé gọi hân là phụ thân sao? Sao giờ lại kêu là thúc thúc?

“Nam Cung Hi! Bây giờ không phải là lúc bàn đến chuyện này, mau nhanh chóng đi cứu Từ Hào và Niệm Sầu đi.” Lâm Nhượng Tịch nổi giận nhìn hân,

Nam Cung Hi sờ mũi một cái, được rồi, chuyện này khi nào trở lại cũng có thể hỏi sau.” Triết nhi, con không thể đi đâu! Rất nguy hiểm.” Nam Cung Hi ngồi xổm trước mặt thằng bé, “Không được ..., con muốn đi, Niệm Sầu và Tử Hào vẫn đang chờ con, con biết rõ bọn họ bị nhốt ở đâu.” Lúc thằng bé tròn ra ngoài, không hề quên vị trí.

“Cứ để thằng bé đi cùng, Triết nhi rất thông minh.” Quý Tinh vừa lên tiếng, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi cũng muốn ngăn cản. “Ta biết rõ các huynh sẽ bảo đảm sự an toàn cho thằng bé.” Sau lời này, bọn họ chỉ có thể gật đầu một cái.” Triết nhi, cho con một quả.” Nam Cung Hi lấy một quả Chuông tâm lôi đưa cho thằng bé, vừa rồi nó cũng đã nghe mẫu thân mình nói cách dùng ra sao, cho nên Triết nhi thận trọng nhận lấy.

“VẬY chúng ta đi là được rồi.” Hách Liên Viên giành lấy Quý Triết mà Nam Cung Hi đang ôm. Hắn trừng mắt liếc Hách Liên Viên một cái, không nói gì cả, hắn sợ nếu hắn nói gì đó, thì Lâm Nhược Tịch sẽ lại mắng hắn. “Được rồi, chúng ta chờ hai người ngoài cửa.” Quý Tinh nói xong, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi lập tức vào trong.

“Vâng.” Nói xong, sư gia lui xuống. “Hoàng Nghị, Vu sư ở đó thế nào rồi?” Năm Người nằm ở trên ghế hỏi người trước mặt, tên Vu sư này không ai biết tên của hắn. Nhưng mà hắn có thể làm cho tuổi trẻ của ông ta trở lại, ông ta rất mong chờ khi được khôi phục dáng vẻ lúc còn trẻ. “Nghe nói một đứa chạy mất, sư gia dẫn người đi bắt một đứa rồi.” Kê được gọi là Hoàng Nghị mặt không đổi sắc trả lời ông.

“Cái gì? Chạy mất một đứa? Đây!!!” Ông ta lo rằng đứa trẻ bỏ chạy sẽ đi gọi người cầu cứu. “Viên Ngoại cứ yên tâm, những đứa trẻ ấy chỉ mới năm tuổi, vốn không thể hiểu biết nhiều như vậy, hơn nữa lần này chúng đều là hài tử nhà dân đen tầm thường.” Liễu Viên Ngoại nói những lời này là không để ý đến vẻ mặt tức giận của Hoàng Nghị. “Đúng thế!” Nghe nói như vậy, thần sắc của ông ta mới tỉnh táo lại.

“Sư gia, bây giờ có cần bắt thêm ba đứa trẻ nữa không?” Tên đầy tớ ở bên cạnh lau mồ hôi, Vu sư không trách tội vì bọn họ để lạc một đứa đã là phúc khí của bọn hắn rồi. “Thưa Vu sư, gần đây người trong thành bảo vệ con cái của mình rất chặt chẽ, nhiều nhất cũng chỉ có thể bắt được một đứa trở về đã không dễ rồi.” Không biết tại sao Vu sư lại giữ hai đứa trẻ này kia chứ.

“Thật sao?” Xem ra chỉ có thể vứt bỏ cho hai tiểu hài tử này thôi, không tha thì chỉ còn cách chạy trốn mà thôi, hắn tiếp tục suy tư. “Ừ, bắt đến đây đi.” Ai bảo hắn không đắc tội nổi với tên Liễu Viên Ngoại đó, biểu tỳ của ông ta bây giờ là Thái hậu đấy.

“Vu sư, đã bắt được một đứa bé.” Gần đây người trong thành rất đề phòng, thật vất vả lắm chúng mới tìm được một “cá con lạc đàn”, đúng là không dễ dàng gì.” Như vậy thì mang toàn bộ mang đến Luyện Đan Thất.” Vu sư nói xong, thì bọn sư gia lập tức đi đến phòng kéo Niệm Sầu và Lâm Tử Hào ra.

“Người xấu! Người buông ta ra!” Lâm Tử Hào vùng vẫy, “Tiểu tử, ngươi yên tĩnh một chút cho ta, nếu không một lúc nữa ta sẽ nghiền nát ngươi đầu tiên.” Nghe thấy nói như thế, Lâm Tử Hào không quấy nữa, nghiền nát ư? Nói như vậy thì hắn không buông tha bọn chúng sao? Quý Triết sao họ huynh còn chưa trở lại?

“Vu sư, người đã đông đủ.” Sư gia cung kính hành lễ với hắn: “Được rồi, đưa đây.” Sư gia xoay người, kéo một đứa bé ra: “Đừng! Đừng! Phụ thân! Mẫu thân!” Đứa bé kia khóc lóc, nhưng người trước mặt nó vốn không hề để ý đến. “Mở nắp ra.” Lập tức có một người tiến lên mở nắp lò: “Cho nó vào trong!” Sư gia vung tay lên ném đứa trẻ vào.

Tất cả những hài tử ở đó đều sửng sốt, bắt đầu gào khóc, còn Quý Niệm Sầu và Lâm Tử Hào thì ôm chặt nhau đứng một chỗ, “Tử Hào, chúng ta có bị như vậy hay không?” Nàng sợ hãi hỏi, “Ta không biết, nhưng ta tin tưởng Quý Triết.” Nói thì nói như vậy, nhưng khuôn mặt của thằng bé cũng tái nhợt, nhất là khi nhìn thấy vật nặng nề kia đè xuống, một dòng máu đỏ tươi chảy ra, hiện trường như một đám “hỗn loạn.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiểu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Ba tiểu bảo bối, còn hơn một Gia Cát Lượng (4)

Quý Triết trở lại nhà giam, lại phát hiện bên trong không có bất kỳ ai, “Triết nhi, con xác định là nơi này sao?” Nhìn trạng thái của chỗ này, hình như là bị dời đi, “Là nơi này mà!” Nó cũng gấp, chẳng lẽ nó nhớ lộn? Không thể nào!

“A!” Nghe thấy tiếng thét chói tai, người Quý Triết run lên, “Hách thúc thúc, con biết bọn họ ở đâu.” Nhìn sắc mặt nó tái nhợt, chẳng lẽ chỗ kia là chỗ nguy hiểm? “Đây dẫn chúng ta đi.” Quý Triết gật đầu một cái, hi vọng Niệm Sầu và Tử Hào không có chuyện gì.

“Tất cả im miệng cho ta! Nếu là đứa nào dám kêu nữa, ta sẽ ném đứa đó vào trước!” Sư gia lên tiếng đe dọa, nhưng mà dù sao cũng là tiểu hài tử, “Hu hu~~ mẫu thân, cứu Ngọc nhi!” Một cô bé khóc rất thương tâm, đứa trẻ bên cạnh kéo kéo bé, bé cũng không có phản ứng.

“Còn khóc? Vậy đến lượt mày.” Sư gia kéo tiểu cô nương kia ra, những đứa trẻ khác cũng hoảng sợ nhìn bé, chuyện vừa rồi đã ám ảnh trong đầu của bọn nó, chỉ cần đứa trẻ đi vào sẽ biến thành vũng máu.

Hách Liên Viên và Nam Cung Hi ở trên nóc nhà, nhìn phía dưới, mặc dù rất hỗn loạn, nhưng bọn họ vẫn thấy rõ, những người này! Lại có thể ác độc như vậy! Tất cả đều là tiểu hài tử, thế mà có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy với chúng nó, hai người nhìn thấy giận dữ không nguôi.

“Nhìn kia, Tử Hào và Niệm Sầu.” Quý Triết kêu to, nhanh chóng bị Nam Cung Hi bịt miệng, lúc đó nó mới biết mình sai rồi, kêu như vậy sẽ khiến người

khác phát hiện, may mắn là phía dưới vô cùng ồn ào, cũng không chú ý tới tiếng kêu của nó.

Nhìn người sư gia kia ném bé gái vào cái lò giồng lò luyện đan, chỉ lát nữa là sẽ đập vung, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi cũng không nhận được nữa, “Triết nhi, con ở lại chỗ này, đừng động đây.” Nói xong, hai người lắc mình rời đi.

“Nấp!” Sư gia mới vừa nói xong, chỉ nghe hai tiếng bịch, hai người giờ nấp ngã trên mặt đất, chuyện xảy ra trong nháy mắt, không ai thấy đó là vật gì. “Ai? Là ai? Đi ra cho ta!” Sư gia hô to, vội vàng ngoắc tay, kêu lên mấy người hộ vệ.

Vu sư đứng ở một bên, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm một nơi, ám khí hai người vừa dùng, hẳn chưa từng thấy, nhưng là uy lực lại rất lớn. Bùm một tiếng, người sư gia ngã trên mặt đất, vu sư tiện tay kéo một đứa bé qua, “Ra ngoài, nếu không ta bóp chết nó.” Hai người ở chỗ tối nhìn thấy người trong tay hẳn thì cũng sùng sốt, bởi vì người hẳn kéo chính là Quý Niệm Sầu.

“Người xấu! Người mau buông ty ty ta ra.” Lâm Tử Hào đánh người trước mắt, vu sư vung tay lên, thằng bé đã bị hất ngã xuống đất, Hách Liên Viên thấy Lâm Tử Hào bị hất ra, kích động định đi ra, Nam Cung Hi ngăn cản hẳn, lắc đầu một cái, chỗ tối có lợi cho bọn họ hành động.

“Không ra thật sao? Vậy thì đừng trách ta không khách khí.” Nói xong tay bóp cổ Quý Niệm Sầu, từ đầu đến cuối, Quý Niệm Sầu cũng không khóc, Nam Cung Hi có thể nhìn nhưng là Hách Liên Viên không thể, bởi vì Niệm Sầu là đứa bé duy nhất A Cửu lưu lại, người may mắn còn sống sót duy nhất của thị trấn Lâm Hương.

“Người buông con bé ra!” Hách Liên Viên xông ra ngoài, Nam Cung Hi không thể ngăn lại, nhưng mà hẳn không đi ra ngoài, hi vọng người nọ cho là chỉ có một mình Hách Liên Viên. “Ra rồi?” Vu sư nhìn nam tử trước mắt, “Thì ra là Võ Lâm Minh Chủ, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!” Thấy người trước mặt biết hẳn, Hách Liên Viên cau mày, người này lại trùm kín đến nỗi gió thổi không lọt, muốn thấy rõ diện mạo của hẳn là không thể.

“Nếu biết, còn không mau để đứa bé xuống.” Hách Liên Viên nhìn hẳn, tùy thời chú ý Quý Niệm Sầu. “Thật ra thì người không ra ngoài ta cũng sẽ không giết con bé, biết tại sao không? Bởi vì ta rất thích nó, còn có thằng bé.” Nói xong, chỉ vào Lâm Tử Hào trên đất, Hách Liên Viên không hiểu hẳn có ý gì, “Hai đứa trẻ này rất thông minh, rất gan dạ.” Vu sư nói tiếp.

Quý Triết ở nóc nhà nhìn người nọ kèm hai bên Niệm Sầu, không khỏi nóng nảy, nó liếc mắt đo khoảng cách một cái, hẳn là có thể nện vào hẳn, nó khế đi chuyển, dời ngói ra một chút, nhắm mắt lại, tung người nhảy một cái.

“Người. . .” Hách Liên Viên còn chưa nói thể, thì nhìn thấy người nhảy xuống từ phía trên, Nam Cung Hi cũng nhìn thấy, bất chấp tính toán trước đó, vội ra, “Không ngờ còn có một người.” Chỉ là hẳn mới vừa nói xong đã bị đập ngã xuống đất.

“Quý Triết! Con có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không!” Nam Cung Hi tiến lên ôm lấy nó, may mắn là nó nhảy rất chính xác, vu sư nằm trên mặt đất, nhìn người đập ngã hẳn, hỏi từ? Xem ra là đứa chạy mất trước đó, xem ra là hẳn khinh thường.

Quý Niệm Sầu được tự do, nằng không có chạy đi ôm lấy Hách Liên Viên, cũng không có đi nói chuyện với Quý Triết, điều nằng làm là ngồi xổm người xuống, lật khan che mặt ra, tướng mạo vu sư lập tức bại lộ trước mắt mọi người.

“Diệp Thiên!” “Sư phụ?” Nam Cung Hi thật không thể tin vào mắt của mình, Đại Ma Đầu này lại là sư phụ của mình, Diệp Thiên cũng không ngờ tiểu hài kia sẽ vạch khăn che mặt của hẳn, “Tại sao người phải vạch khăn che mặt.” Hẳn nhìn Quý Niệm Sầu hỏi, đây không phải là điều mà một đứa bé biết làm. “Mẫu thân đã dặn, nhất định phải nhớ kỹ diện mạo kẻ thù, mới có thể báo thù.” Nghe được lời của nằng..., Diệp Thiên cười.

“Từ Hào, đệ không sao chứ?” Quý Triết chạy tới nhìn nó một chút, Lâm Tử Hào lắc đầu một cái, mặc dù vừa rồi bị hất ngã, nhưng nó cũng không bị thương. “Sư phụ, làm sao người lại biến thành như vậy?” Diệp Thiên nhìn đồ đệ của mình, chuyện này thật sự là một lời khó nói hết!

“Ta cũng là bị ép buộc.” Hẳn thở dài, ai bảo nữ nhi của mình ở trong tay người kia chứ, “Nhưng người cũng không thể độc ác như vậy chứ! Người xem đi, nơi này đều là trẻ con, làm sao người có thể. . .” Nói đến đây, Diệp Thiên cũng xấu hổ, hẳn biết bọn nó chỉ là tiểu hài tử, nhưng là nữ nhi của hẳn cũng là tiểu hài tử, cần nhắc hai bên, hẳn vẫn lựa chọn làm theo người kia nói.

“Sư phụ vốn muốn lui khỏi giang hồ, Tuyệt Nhi sinh cho ta một nữ nhi, nhưng. . . Bị người bắt đi, người nọ ở sau lưng điều khiển ta làm tất cả.” Nam Cung Hi sững sờ, Tuyệt Nhi? Từ Tuyệt? Nằng và sư phụ ở cùng một chỗ sao? “Người biết người đó là ai sao?” Diệp Thiên lắc đầu một cái, “Nhưng chắc chắn chuyện này có liên quan đến Hoàng thất, bởi vì Liễu viên ngoại là biểu đệ của đương kim Thái hậu.”

Hách Liên Viên cau mày, thì ra Liễu viên ngoại này còn có bối phận này. “Không sai, hẳn nói đúng.” Lúc này một người đi vào cửa, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi phòng bị nhìn hẳn, “Yên tâm, ta tới giúp các người, ta tên là Hoàng Nghị, là cận vệ của Liễu viên ngoại.” Lúc hẳn nói thân phận của mình, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi nhìn nhau một cái, nếu là cận vệ, vì sao. . .

“Có một số việc ta không thể nói quá nhiều, những thứ này đều là tranh giành quyền lực trong Hoàng thất, nếu như các người không muốn bị dính líu tới, cũng đi mau đi.” Hẳn đã ngăn cản được Liễu viên ngoại, nếu không nơi này đã bị bao vây rồi.

“Sư phụ, người trở về cùng con đi, con sẽ giúp người.” Diệp Thiên nhìn bọn họ, gật đầu một cái, nhiệm vụ lần này thất bại, còn nữa, hẳn thật tò mò vừa rồi bọn họ dùng ám khí gì.

“Triết nhi, Từ Hào, Niệm Sầu, mang các bạn đi ra ngoài nhanh lên.” Hách Liên Viên nói xong, ba đứa bé liền mang theo đám tiểu hài tử kia đi ra ngoài, còn hẳn thì đi cứu bé gái bị ném vào lò luyện lúc trước, lúc này bên ngoài không có một người, xem ra là do Hoàng Nghị giúp đỡ rồi.

“Từ người ra một.” Không thể đi cửa chính, cuối cùng, Quý Triết nghĩ đến chui lỗ chó, nhìn những bóng dáng lần lượt chui ra, cuối cùng Hách Liên

Viên và Nam Cung Hi thở dài, mà những đứa trẻ trở lại trên đường, bởi vì biết đường, đều tự chạy trở về nhà của mình.

“Hách thúc thúc”, lúc này mặt Niệm Sầu mới đọng đầy nước mắt, Từ Hào cũng không có tốt hơn bao nhiêu. Nhìn đến bộ dạng của bọn nó, Hách Liên Viên không thể hiểu được. Người càng không thể hiểu được chính là Nam Cung Hi, sao tiểu cô nương này cũng gọi hắn là thúc thúc mà không phải phụ thân?

“Niệm Sầu, tại sao khóc?” Vừa rồi ở bên trong cũng không có khóc mà, Hách Liên Viên không hiểu, “Hách thúc thúc, có một. . . Có một đứa trẻ bị. . . Bị đè chết rồi.” Nói xong càng gào khóc dữ hơn, Lâm Từ Hào cũng khóc theo, một màn mới vừa cứ ám ảnh trong đầu chúng mãi, Hách Liên Viên gạt mình, chẳng lẽ là vừa rồi đã có đứa trẻ bị giết?

“Sư phụ?” Nam Cung Hi nhìn hắn, Diệp Thiên cúi đầu, “Đúng vậy, chết một đứa.” Hách Liên Viên vừa nghe, lập tức tiến lên nắm lấy vạt áo của hắn, “Ngươi! Bọn chúng mới năm tuổi mà thôi!” Diệp Thiên kéo ra tay của hắn, “Bọn nó năm tuổi! Nhưng nữ nhi của ta mới ba tuổi! Đến bây giờ cũng không biết là chết hay sống!” Nghe lời của hắn, Hách Liên Viên bình tĩnh lại.

“Sư phụ, tại sao là ba tuổi? Theo lý thuyết cũng phải 5, 6 tuổi rồi.” Nói đến đây, Diệp Thiên thở dài, “Lúc ba tuổi bị bắt đi rồi.” Nghe lời của hắn, chẳng lẽ là trước đó cũng đã làm chuyện không có nhân tính gì, tỷ như. . .

“Chuyện ở Lâm Hương, có phải là ông làm hay không?” Hách Liên Viên lại nắm lấy vạt áo của hắn, “Lâm Hương?” Diệp Thiên không hiểu hỏi lại, sau đó lắc đầu một cái, “Lúc trước, mệnh lệnh ta nhận được đều liên quan đến Hoàng thất.” Như vậy chuyện Lâm Hương không liên quan tới hắn?

“Chúng ta trở về rồi hãy nói! Đi mau!” Nam Cung Hi mở miệng, hắn ôm lấy Quý Niệm Sầu và Quý Triết, Hách Liên Viên ôm lấy Lâm Từ Hào, Diệp Thiên đi theo phía sau bọn họ, mấy người nhanh chóng rời đi.

“Đáng ghét! Rốt cuộc là ai làm?” Liễu viên ngoại đứng ở cửa Luyện Đan Thất, nhìn mặt đất bừa bãi, Hoàng Nghi cúi đầu đứng ở một bên, “Viên ngoại, lúc tôi đã như vậy, không thấy người.” Liễu viên ngoại âm trầm nhìn hắn, “Vu sư đâu?” Hoàng Nghi lắc đầu một cái, “Khi tôi tới cũng không nhìn thấy hắn.” Sắc mặt Liễu viên ngoại càng thêm âm trầm, vu sư không có ở đây, vậy thuốc. . .

Lúc hắn còn đang mở miệng, một tiếng động lớn, rầm! Trời đất rung chuyển, Hoàng Nghi phi ra ngoài, nhưng Liễu viên ngoại không biết võ công, không bao lâu, cả phòng ốc sụp xuống đè lên người Liễu viên ngoại, Hoàng Nghi nhìn hắn, không có đau lòng khổ sở, không có kích động, mà là bình tĩnh nhìn phương xa, cuối cùng hắn cũng chết rồi.

“Oa! Vừa rồi ngươi ném thứ gì?” Nam Cung Hi nhìn Hách Liên Viên, Diệp Thiên cũng khiếp sợ, Hách Liên Viên quay đầu, “Không liên quan tới ngươi!” Ngay sau đó nhìn về phía phòng deindanlequeudno ốc sụp đổ trong nháy mắt đó, năm năm trước, hắn cũng nhìn hung thủ sát hại cả nhà bọn họ gấp báo ứng như vậy. Lúc gần đi, Quý Tinh đưa đồ cuối cùng cho hắn, hắn biết ý của nàng.

“Đi thôi.” Hách Liên Viên rời đi trước, Nam Cung Hi và Diệp Thiên theo phía sau hắn, nhìn người phía trước, Diệp Thiên nghĩ, có lẽ bọn họ có thể giúp hắn, nhưng là hắn muốn thấy người làm âm khí này, nếu dùng cái này để đánh giặc. . . Tất nhiên không kẻ nào có thể địch lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: ‘Bí mật’ của Nam Cung Hi bị phơi bày (1)

Lâm Nhược Tịch lo lắng đi tới đi lui ở trong phòng, Quý Tinh cũng sốt ruột, nhưng mà nàng không hề giống với Lâm Nhược Tịch. “Nhược Tịch, tỷ phải tin tưởng bọn họ, tỷ đừng đi tới đi lui nữa, mọi người nhìn mãi cũng chóng mặt.” Lâm Nhược Tịch dừng lại: “Nói là nói như vậy, nhưng sao lại đi lâu như thế!” Nàng ngồi xuống, lúc muốn nói thêm điều gì đó, thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng nói của ba đứa trẻ.

“Mẫu thân, mẫu thân, chúng con trở về rồi.” Lâm Nhược Tịch và Quý Tinh vội vàng đứng lên mở cửa ra, ba tiểu gia hỏa lập tức nhào đến. “Mẫu thân, Niệm Sầu rất nhớ người.” Quý Niệm Sầu ôm chân Quý Tinh, nàng khom lưng ngồi xuống: “Mẫu thân cũng rất nhớ các con.” Lúc này Quý Triết mới tiến lên: “Mọi người mau tránh ra! Huynh cũng rất muốn ôm mẫu thân.” Quý Niệm Sầu lắc đầu một cái, càng ôm chặt Quý Tinh thêm.

“Lâm Từ Hào! Con có biết đã làm mẫu thân sợ chết khiếp hay không! Lần sau đừng lên chạy ra ngoài nữa, có biết hay không!” Lâm Nhược Tịch nghiêm nghị nói, nhưng vẫn nhào đến ôm chặt lấy thằng bé, thằng bé chính là hy vọng duy nhất để nàng sống tiếp. “Mẫu thân, con biết rồi, lần sau Từ Hào không dám nữa.” Nói xong, Từ Hào ôm lấy nàng rồi khóc.

“Được rồi, bọn chúng cũng đã mệt mỏi, mau đi tìm nhũ mẫu tắm rửa cho chúng đi có được không?” Hách Liên Viên đi về phía bọn họ rồi nói. “Niệm Sầu, Triết Nhi, đi tìm nhũ mẫu trước đi, một lát nữa mẫu thân sẽ đến chỗ các con kể chuyện xưa có được không?” Hai đứa trẻ gật đầu với nàng.

“Từ Hào, con cũng đi tắm trước đi, tối nay mẫu thân sẽ ngủ cùng con.” Lâm Nhược Tịch xoa đầu thằng bé, Lâm Từ Hào gật đầu một cái. Ba đứa trẻ dắt tay nhau đi ra ngoài.

“Haizz! Các người còn nói cho ta biết, tại sao Triết nhi lại gọi hắn là thúc thúc? Còn Niệm Sầu cũng thế!” Nam Cung Hi lên tiếng, ba người cùng lúc liếc hắn một cái, không trả lời hắn.

“Chuyện này, ta có thể hỏi sau, trước tiên ta muốn hỏi là ai đã làm ám khí này?” Nghe được giọng nói ấy, Quý Tinh nhìn hán, là Diệp Thiên? Tại sao hán lại ở chỗ này? Nàng nhìn về phía Hách Liên Viên rồi cau mày lại, ý hỏi hán vì sao Diệp Thiên lại ở đây.

“Thật xin lỗi, thứ cho chúng ta không thể trả lời.” Hách Liên Viên lên tiếng, đồng thời liếc nhìn Nam Cung Hi. Nếu như hán muốn làm cho bọn họ cảm ghét hán hơn nữa, vậy thì hán cứ nói đi. “Sur phụ, người hỏi cái này để làm gì? Trước tiên hãy trở về cùng con đã, Vô Tình Minh vốn là của người, con nghĩ khi bọn họ gặp người nhất định sẽ rất vui mừng.” Diệp Thiên nhìn hán rồi gật đầu, xem ra bọn họ không có ý định nói cho hán biết.

“Vậy chúng ta đi trước.” Nam Cung Hi nhìn bọn họ, mặc dù các nàng không hề trả lời hán, nhưng trong lòng hán coi Quý Triết như nhi tử của mình. Về phần Niệm Sâu, hán nghi ngờ chẳng lẽ năm đó là long phượng thai? Nghĩ tới khả năng này, hán không khỏi cười thầm.

“Ta tiễn các người ra ngoài.” Hách Liên Viên làm động tác mời, Diệp Thiên và Nam Cung Hi xoay người rồi đi. “Tĩnh nhi, ta cảm thấy Diệp Thiên đó rất kỳ quái, hi vọng tên Nam Cung Hi đừng nói lung tung.” Không phải nàng cố ý nói như vậy, mà là kẻ tên Diệp Thiên này cho nàng cảm giác không phải là người tốt lành gì.

“Muội biết.” Hán vừa vào đã hỏi ám khí là do ai làm, thì nàng cũng biết nhất định hán có gì đó không ổn. Hơn nữa, làm sao hán lại cho đó là ám khí? Trừ phi. . . “Đi thôi, chúng ta đi xem bọn nhóc ấy.” Lâm Nhược Tịch gật đầu một cái, dù sao tên Diệp Thiên đã đi rồi cũng sẽ không trở lại.

“Hi nhi, con có biết ám khí này là do ai làm không?” Trở lại Vô Tình Minh vào lúc giữa đêm khuya, không ai biết hán đã trở về, ngoại trừ những người canh gác. “Sur phụ, chuyện này con không biết, là bọn họ đưa cho ta, không nói người nào làm.” Nam Cung Hi thở dài, làm ra vẻ đáng tiếc, kì thực hán cảm thấy sur phụ đã thay đổi, bây giờ ngay cả hán cũng phải đề phòng ông ta.

“Như vậy à. . .” Diệp Thiên khó nén được thất vọng nhìn hán. “Được rồi, sur phụ, trời cũng không còn sớm nữa, người nghỉ ngơi đi.” Hán dẫn ông ta đến một căn phòng khác dành cho khách, còn căn phòng của Quý Triết tạm thời giữ nguyên: “Được rồi.” Ông ta đi theo hán, cảm thấy giữa bọn họ hình như có khoảng cách, thế nhưng chuyện năm xưa hán cũng không muốn nhắc lại.

“Diệp Thiên, nhiệm vụ của người sao lại có thể thất bại được!” Nghe được giọng nói này, người đang nằm trên giường lập tức ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện ra ai cả: “Đừng nhìn nữa, ta đang dùng thiên lý truyền âm.” Nghe nói như thế, Diệp Thiên cau mày lại: “Người nghe đây, bây giờ người cần phải mượn sức của người đã làm ra ám khí đó.” Diệp Thiên kinh sợ, làm sao hán biết được?

“Nếu như hán có thể làm việc cho ta, như vậy thiên hạ này, ta sẽ chỉ cho người một phần.” Điều kiện này rất uy lực, nghĩ tới việc hán khi tại vị cũng chỉ làm được tới Minh chủ giang hồ là cao nhất, hơn nữa đó là hán của quá khứ rồi. “Thê tử và nữ nhi của ta có sao không?” Hán hỏi, người nọ cười hai tiếng: “Không có việc gì, thật hâm mộ người. . . Có một thê tử tốt.” Diệp Thiên không hiểu, hình như câu nói của hán có ý tứ khác, có ý tứ gì đây?

“Nhớ! Tìm được người làm ám khí, lôi kéo hán.” Sau đó giọng nói biến mất, Diệp Thiên nằm trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được. Mới vừa rồi hán nói có hàm ý gì? Dù hán không nói Diệp Thiên đi lôi kéo người làm ra ám khí thì ông ta cũng sẽ đi làm, nhưng tại sao hán lại nói thê tử của Diệp Thiên rất tốt?

Hôm sau, kể từ khi Nam Cung Hi biết Quý Triết gọi Hách Liên Viên là thúc thúc thì đã quyết định sẽ thường đến thăm bọn họ, chẳng lẽ hôm nay sao lại kỳ quái thế này? Tại sao người trên phố cứ chỉ chỏ vào hán? Mà còn có người chạy thẳng đến chỗ hán.

“Công tử, ta có loại thuốc này, bảo đảm với ngài uốn thuốc hết bệnh.” Người nọ nhỏ giọng nói, ngay sau đó hán trừng mắt nhìn, Nam Cung Hi khó hiểu nhìn hán, thuốc gì? Hán vốn có bệnh sao?

“Thần kinh! Tránh ra!” Hán đẩy người kia ra, người nọ nóng nảy, đây đều là vì muốn tốt cho hán mà, còn bài thuốc kia cũng là do tổ tiên truyền lại: “Công tử, thuốc tráng dương bổ thận nhà ta là loại tốt nhất, còn có thể trị khỏi đờ ỉ. . . Không. . . Bất. . . Lực. . .” Đột nhiên, hán lấp bắp rồi nhìn người bên cạnh, khuôn mặt của Nam Cung Hi tái xanh, thuốc tráng dương bổ thận ư? Bất lực sao? Người nào đây? Là ai tung tin ra ngoài như vậy?

“Ta nghĩ người nên để lại dùng cho mình thì hơn!” Nói xong thì muốn đi, liền bị một nữ nhân chặn lại. “Minh Chủ. . . Làm sao ngài có thể cự tuyệt lòng tốt của người ta như vậy đây.” Mỗi lần hán chỉ làm tới bước cuối rồi dừng lại, cho nên nàng có thể không nghĩ rằng hán bất lực hay sao? Hơn nữa theeo nàng biết, dù hán mang nữ nhân về nhưng không có một ai được hán thật sự đụng vào.

“Lê Mị, là người sao!” Chỉ là hán còn chưa nói hết, Lê Mị lại lên tiếng: “Minh Chủ, bệnh của người có phải càng nặng rồi hay không? Gần đây cũng không tìm chúng ta giúp người trị bệnh.” Nàng nói xong, người xung quanh lại bắt đầu chỉ chỏ.

“Mẫu thân, chính thúc thúc đó đã cứu chúng con đó.” Trong đám người có một đứa trẻ nhận ra Nam Cung Hi. “Cái gì? Thật sao?” Đám người bắt đầu xôn xao, Lê Mị không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, nhìn hán bị người dân vây quanh, nàng tức giận dậm chân một cái rồi rời đi.

“Vị công tử này, thật sự cảm ơn ngài, đã cứu nhi tử của ta.” Nam Cung Hi lắc đầu, “Đây là ta phải làm, không chỉ có ta, còn có người khác cũng cứu bọn trẻ.” Một nhóm người nhiệt tình nói cảm ơn với hán, hán có chút không chịu nổi.

“Công tử, có thể dẫn chúng ta đi gặp những vị đại hiệp khác được không?” Bị quay đến mức đầu óc choáng váng, Nam Cung Hi gật đầu, dẫn theo một nhóm người đang vây quanh mình đi về phía nhà của Hách Liên Viên.

“Thật tốt quá, bọn trẻ đều đã trở về.” Lâm Nhược Tịch nhìn ba đứa trẻ đang chơi đùa với nhau rồi cảm thán, “Đúng vậy!” Quý Tinh phụ họa, nhưng gần đây nàng lại cảm thấy bất an có chút lo lắng, hi vọng là không xảy ra chuyện gì nữa.

“Phu nhân, Minh Chủ mời hai người đến trước sảnh.” Lâm Nhược Tịch và Quý Tinh nhìn nhau, sao lại đột nhiên kêu các nàng đến đại sảnh? “Người có

biết chuyện gì đang xảy ra không?” Quý Tinh hỏi, người nọ lắc đầu một cái, “Thôi vậy, chúng ta đi xem một chút là biết.” Lâm Nhược Tịch kéo Quý Tinh đi.

“Mẫu thân, hai người đi đâu vậy? Con cũng muốn đi!” Quý Triết nhìn thấy các nàng muốn rời đi, “Mẫu thân, con cũng muốn đi!” Lâm Từ Hào cũng phụ họa, Quý Niệm Sâu cứ đứng yên như ở chỗ đó, nhưng sự mong đợi trong ánh mắt đã nói lên tất cả.

“Được rồi, chẳng qua nhớ phải ngoan.” Quý Tinh vỗ tay kêu bọn trẻ, ba tiểu gia hòa vui mừng lập tức chạy về phía trước, Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch lắc đầu một cái.

“Minh chủ, thật cảm ơn các vị, nếu không phải nhờ các vị, sợ là Ngọc Nhi nhà chúng tôi đã gặp phải chuyện không may.” Người phụ nữ kia kích động đập đầu trước các nàng, Ngọc Nhi trong lòng nàng ta nói, là những đứa trẻ được bọn họ cứu cũng là tìm được đường sống từ chỗ chết.

“Đừng khách khí, đây là việc chúng ta phải làm.” Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch vừa ra ngoài đã nhìn thấy một nhóm người mang theo tặng phẩm lớn nhỏ, tất cả đều đứng ở đó, đây là tình huống gì?

“Hai vị này chắc là Minh chủ phu nhân ư? Minh chủ đúng là phúc lớn!” Hách Liên Viên chỉ có thể cười khan, Quý Tinh nhìn hắn: “Những người này tới đây để cảm tạ chúng ta vì đã cứu hai đứa trẻ của bọn họ.” Quý Tinh gật đầu với họ, Lâm Nhược Tịch cũng làm như nàng, chẳng qua làm sao những người này lại biết là do bọn họ cứu?

“Công tử, cảm ơn ngài dẫn chúng tôi đi.” Có người nói cảm tạ với Nam Cung Hi, thấy hắn ta Quý Tinh cau mày lại, tại sao hắn lại tới đây? Thật sự coi đây là nhà của hắn rồi sao? Hình như nàng còn chưa tha thứ cho hắn mà?

“Sao lại là ngươi?” Nếu so sánh với bộ dạng lạnh lùng của Quý Tinh thì Lâm Nhược Tịch lại không nhịn được, tại sao lại là Nam Cung Hi? Nhưng lần này sự phụ của hắn cũng đi theo ư? Nàng nhìn xung quanh một chút, may mắn là không đến.

“Ừ, ta đến để thăm các nàng một chút, còn xem cả Triết Nhi nữa.” Lâm Nhược Tịch liếc hắn một cái, cái gì mà thăm các nàng, nàng nhìn Quý Triết, không phải là hắn đã kết luận thằng bé là con hắn rồi chứ? Lâm Nhược Tịch đưa mắt nhìn Quý Tinh, còn nàng ấy lại không nói một câu nào.

“Thăm xong rồi, ngươi có thể đi được chưa?” Lâm Nhược Tịch mới vừa nói xong, thì có một vị phụ nhân bước đến, “Công tử, nếu như thật sự ngài có vấn đề ở phương diện kia, thì nhà ta có một bí quyết tổ tiên truyền lại. Ngài xem, Bảo Nhi nhà ta cũng nhờ vậy mà có.” Rầm một tiếng, khuôn mặt của Nam Cung Hi tái xanh, đúng là không mở nắp bình làm sao biết trong bình có gì, Quý Tinh kỳ lạ nhìn hắn.

“Khụ, hắn có vấn đề gì à?” Lâm Nhược Tịch không nghiêm chỉnh nhìn hắn, Nam Cung Hi khẩn trương trừng mắt với người nọ, chuyện này không thể nói lung tung, “Haizz! Chuyện này chúng ta vẫn không nhắc đến là hơn.” Thấy người nọ không có nói ra, Nam Cung Hi thở phào nhẹ nhõm, Quý Tinh nhíu mày lại, còn Lâm Nhược Tịch thì không tin.

“Mẫu thân, cái gì gọi là bất lực?” Quý Triết đi tới tò mò hỏi, tinh thần của Nam Cung Hi mới vừa buông lỏng lại lập tức căng thẳng. “Triết Nhi, con hỏi cái này làm gì?” Nam Cung Hi lập tức nghĩ cách muốn chặn miệng Quý Triết, nhưng vẫn chậm hơn một bước.

“Bọn họ đều nói Nam Cung thúc thúc bất lực, mẫu thân, bất lực là gì?” Nam Cung Hi nghe nói như thế, lập tức cứng người ngay tại chỗ, mà tất cả những người có mặt trong phòng lúc đó đều nhìn hắn, bao gồm cả Quý Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: “Bí mật” của Nam Cung Hi ra ánh sáng 2

“Sặc!” Lâm Nhược Tịch đột nhiên bật cười, tiếng động phá vỡ không khí trầm tĩnh. “Hắn bất lực? Các ngươi nói đùa hả? Triết nhi, con nói một chút, có phải Nam Cung thúc thúc rất ưa thích bú sữa mẹ hay không?” Tất cả mọi người không hiểu, bú sữa mẹ cái gì?

“Ừm, mẹ nuôi, Nam Cung thúc thúc rất thích bú sữa mẹ, mấy lần đều ném con từ trên giường xuống.” Quý Triết vừa nói, tất cả mọi người hiểu được, như vậy chẳng lẽ là nữ nhân trước đó nói láo? Nhìn không giống!

“Không sao, thuốc của ta còn có thể cường thân kiện thể.” Lần này Hách Liên Viên cũng không nhịn được cười, hắn đắc tội với ai rồi hả? Lại có thể làm ra việc này, y thật vô cùng. . . bội phục hắn! Cảm thấy không bằng!

“Cái đó. . . Ta còn có chuyện, đi trước.” Nói xong, Nam Cung Hi liền muốn chạy. “Ai! Công tử, chờ đi! Cùng ta trở về lấy thuốc.” Quý Tinh vừa vặn đứng cạnh phụ nhân kéo Nam Cung Hi, Nam Cung Hi lúng túng liếc nhìn nàng, “Không cần!” Hắn tránh khỏi tay của người kia, rồi khỏi như chạy trốn.

“Ha ha. . . Ha ha. . . Buồn cười quá.” Lúc này Lâm Nhược Tịch mới cất tiếng cười to, Hách Liên Viên nháy mắt với nàng, trước mặt nhiều người như vậy, cũng phải giữ hình tượng chút. “À, các vị, thật cảm ơn các vị.” Nàng vội vã nói sang chuyện khác, tiếp chuyện với mấy người còn chưa đưa được đồ này nọ.

“À? Tỉnh nhì, sao muội lại không cười?” Lâm Nhựt nhìn nàng, “Có gì đáng cười?” Nàng không cảm thấy buồn cười, nàng chỉ cảm thấy tại sao Nam Cung Hi lại cho nàng một cảm giác quen thuộc, nhưng nàng không thể nào nhớ nổi.

“À! Tỉnh nhì! Bây giờ muội thay đổi không thú vị gì hết!” Lâm Nhựt kêu rên, Quý Tỉnh nhìn nàng một cái, trước kia nàng rất thú vị sao? “Thôi, ta không thèm nghe tỷ nói nữa, ta cùng ba tiểu gia hòa đi chơi.” Nói rồi nàng đi ra ngoài.

“Minh Chủ, cuối cùng ngài cũng tới?” Lê Mị mừng rỡ nhìn người trước mắt, phải nói thật lâu rồi hắn không tìm nàng, mặc dù. . . hắn bất lực, nhưng là “công phu” khác vẫn tuyệt.

“Người cảm thấy người rất thông minh?” Lúc này Nam Cung Hi trông rất đáng sợ, thái độ vô hại trước đó bị thái độ lạnh lùng thay thế, “Minh. . . Minh Chủ. . . Ta. . .” Nàng còn chưa nói hết, Nam Cung Hi liền tiến lên giữ lại cổ của nàng, khục một tiếng, Lê Mị ngay cả mình chết thế nào cũng không biết, Nam Cung Hi xoa xoa tay của mình, “Hừ!” Cho là hắn rất dễ nói chuyện sao?

Hôm sau, có người phát hiện trong một đêm Bắc Định chết rất nhiều nữ nhân, chỉ là những nữ nhân kia đều là nữ tử phong trần, cho nên cũng không có ai đồng tình họ, đều cảm thấy đó là họ đáng đời.

“Mẫu thân, con muốn đi tìm Nam Cung thúc thúc.” Quý Triết lôi kéo tay Quý Tỉnh làm nũng, “Nam Cung thúc thúc bận lắm, con cũng chờ đi.” Có Diệp Thiên ở đây, nàng không yên tâm, hơn nữa ánh mắt của Diệp Thiên đó, khác lúc trước rồi.

“Ồ ồ ~ con không muốn, con muốn đi tìm Nam Cung thúc thúc!” Quý Triết nhất quyết không tha, Quý Tỉnh đau đầu, “Được rồi, mẫu thân và con cùng đi.” Nàng muốn thường xuyên đề phòng Diệp Thiên, năm đó đã thua bởi hắn, lần này nàng sẽ không.

“Hoan hô!” Quý Triết vui vẻ vỗ tay, “Mẫu thân, các người muốn đi đâu?” Quý Niệm Sầu đi tới, “Niệm Sầu, chúng ta đi tới chỗ Nam Cung thúc thúc, muội đi không?” Niệm Sầu vừa nghe, hai mắt tỏa ánh sáng, Quý Tỉnh bất đắc dĩ, chỉ cần là yêu cầu của con bé, nàng sẽ không cự tuyệt, mỗi lần thấy con bé, sẽ thấy đáng yêu A Cửu và A Cửu tàu chết thảm.

“Vậy, cùng đi thôi.” Quý Niệm Sầu cũng hoan hô, Quý Tỉnh nhún vai hoàn một tiếng, mang theo bọn chúng rời đi. “Ah? Đây không phải là Triết nhì sao?” Quyên tỷ tiến lên nhìn thẳng bé, “Vị này chắc là mẫu thân của Triết nhì đúng không?” Quý Tỉnh khẽ gật đầu với nàng, làm sao nàng lại biết Quý Triết?

“Quyên tẩu, vừa rồi lại phát hiện một thi thể nữ, tỷ nói lần này có thể nhầm vào chúng ta hay không?” Một vị phụ nhân đi tới lo lắng mở miệng, trước là đứa bé, lần này là nữ nhân. “Ai nha! Sẽ không đâu! Ta nghe nói người chết đều là trong lầu xanh, đoán chừng là khách không hài lòng, mới bị diệt khẩu.” Nàng vừa nói như thế, người nọ thở phào nhẹ nhõm.

Quý Tỉnh cau mày, nghe khẩu khí của người đó, chết không chỉ một? Hơn nữa còn đều là nữ tử phong trần? “Cái đó, mẫu thân Triết nhì, ta có việc đi trước, đúng rồi, Triết nhì, cái này cho con, cũng cho con một cái.” Quyên tỷ đưa lên hai đường nhân (kẹo có hình người, làm bằng đường), Quý Triết và Quý Niệm Sầu nhận lấy, vui vẻ đưa vào trong miệng. “Cảm ơn a đi.” Hai đứa bé cảm ơn nàng, “Không cần khách khí, thật biết nghe lời.” Nói xong nàng đứng dậy rời đi.

Quý Tỉnh nhìn bóng lưng Quyên tỷ mà rơi vào trầm tư, “Mẫu thân, chúng ta đi nhanh đi.” Quý Triết lôi kéo nàng, lúc này nàng mới lấy lại tinh thần, “Được rồi, chúng ta đi.” Kéo hai bàn tay nhỏ bé, nàng mang theo bọn chúng đi tới Vô Tình Minh.

“Sư phụ, người xem, người trở lại liền có thật nhiều người tới thăm người, nếu vậy người tới nhận chức vị mình chủ đi!” Hiện tại trong phòng là có rất nhiều người đến thăm ông, về phần tâm tư của bọn họ, Diệp Thiên không phải đứa ngốc, lâu như vậy, làm sao ông ta còn có thể tiếp tục tiếp nhận vị trí này đây? Hơn nữa tham vọng của ông ta còn lớn hơn, vị trí này cũng không có gì tốt.

“Không, sư phụ già rồi, để con làm, ta rất yên tâm.” Ông ta từ chối, mấy người trong phòng đều không tự giác thở phào nhẹ nhõm, phải biết Diệp Thiên là người ác độc sắc bén, đi theo ông ta, cuộc sống của bọn họ trôi qua trong run sợ, Nam Cung Hi lại khác, là một tên ngốc, khụ, cái này dĩ nhiên không thể để cho hắn biết rồi.

“Khỏi bầm Môn chủ, ngoài cửa có một nữ nhân mang theo hai đứa bé cầu kiến.” Người nọ nhìn mặt Nam Cung Hi, trước là bởi vì thấy hình như Môn chủ đối xử với nữ nhân ngoài cửa rất đặc biệt, cho nên lần này hắn mới rất sáng khoái đi vào bẩm báo.

Nữ nhân? Đứa trẻ? Ai vậy? “Đuổi. . . Đợi chút, cho các nàng đi vào.” Sẽ không phải là Tỉnh nhì chứ? Nghĩ tới khả năng này, hắn thật hưng phấn, “Sư phụ, con đi ra ngoài xem một chút.” Diệp Thiên gật đầu một cái, nhìn bóng lưng Nam Cung Hi, trong mắt lóe lên một cảm xúc không biết tên.

Quý Tỉnh nhìn hai người gác cửa kia, thái độ biến chuyển 280 độ so với trước đó, “Phu nhân, mời vào bên trong.” Người vừa vào thông báo đi ra mời bọn họ đi vào, Quý Tỉnh quái dị nhìn hắn một cái, “Ồ! Tìm Nam Cung thúc thúc đi chơi!” Quý Triết lập tức vọt vào.

“Nam Cung thúc thúc, Vu thúc thúc, Triết nhì tới rồi!” Nó vừa chạy vừa kêu, Nam Cung Hi bên trong nghe được giọng nói, vội vàng xông ra ngoài, “Triết nhì? Thật sự là con!” Quý Triết nhảy đến trong ngực của hắn, Nam Cung Hi vui mừng vuốt vuốt đầu của hắn, “Chỉ một mình con sao?” Không phải nói có ba người sao? Hắn nhìn ra phía ngoài, không bao lâu, người hắn nghĩ đến đã xuất hiện rồi.

“Tỉnh nhì, nàng đã đến rồi? Mau vào đi ngồi.” Hắn ôm Quý Triết tiến lên, cảnh tượng bốn người đi chung với nhau, thấy thế nào đều giống một nhà bốn người. “Triết nhì, mang Niệm Sầu cùng đi chơi đi, ta có việc muốn nói với Nam Cung thúc thúc.” Quý Triết từ nhảy xuống khỏi ngực Nam Cung Hi, “Niệm Sầu, đi, ta dẫn muội đi chơi.” Nói xong nó lôi kéo Quý Niệm Sầu cùng rời khỏi.

“Tỉnh nhì, nàng có chuyện gì?” Nam Cung Hi như đứa trẻ làm việc gì sai đứng ở nơi đó, bộ dáng như vậy, giống như là thời điểm nàng mới quen hắn, thời

điểm đó hẳn cũng rất sợ nàng, không đúng! Nàng nghĩ cái gì vậy chứ, lắc đầu, nàng nhìn hắn, “Chuyện này có phải là người làm hay không?” Nam Cung Hi không hiểu ngắc đầu, “Chuyện gì?” Quý Tinh cau mày, chẳng lẽ nàng nghĩ sai rồi?

“Khụ, hôm nay trong thành phát hiện rất nhiều nữ tử phong trần đã chết.” Lúc nói lời này, Quý Tinh chú ý biến hóa trên mặt hắn, Nam Cung Hi cũng sợ, rất nhiều? Không phải nên chỉ có một sao? “Nàng. . không phải là hoài nghi ta chứ?” Nam Cung Hi chỉ mình, Quý Tinh cũng không nói lời nào, nàng có thể không nghĩ như vậy sao? Ngày hôm qua mới vừa truyền ra hắn bắt lặc, hôm nay đã chết người, không liên hệ với nhau mới là lạ.

“Được rồi, ta thừa nhận, ta chỉ giết một, người khác thực không phải ta giết!” Hắn chỉ là nhân tiện cảnh cáo những người đó, không có giết các nàng, chẳng lẽ họ toàn bộ đều chết? “Chết bao nhiêu người?” Hắn thận trọng hỏi, Quý Tinh lắc đầu một cái, nàng cũng không biết.

“Thật không phải là người?” Nam Cung Hi liền vội vàng lắc đầu, “Không phải! Không phải!” Để hắn biết là ai đồ tội cho hắn, hắn muốn giết người kia, “Hừm, tạm thời tin tưởng người, ta đi tìm Triết nhi.” Nói xong muốn đi vào, lại bị Nam Cung Hi kéo lại.

“Người, còn có chuyện gì?” Nàng nhìn hắn lôi kéo tay của nàng, “Cái này. . . Cái đó. . . Triết nhi là nữ tử của ta sao?” Hắn đưa ra nghi vấn đã muốn hỏi từ lâu, “Có phải hay không khác nhau sao?” Quý Tinh hỏi ngược lại, Nam Cung Hi gật đầu một cái, tại sao không khác.

“Không phải.” Quý Tinh nói xong, đi vào bên trong, Nam Cung Hi lại sững sờ ở nơi đó, không đúng? Không đúng? Tại sao có thể như vậy? Khi hắn ngắc đầu lần nữa, phát hiện Quý Tinh đã đi xa, liền vội vàng đuổi theo.

“Người xấu, người mau buông ta ra!” Quý Triết bị treo trên không trung, nó tức giận nhìn người trước mắt, nó chỉ muốn kéo Vu thúc thúc đi chơi mà thôi, ông ta là ai? Tại sao không để cho Vu thúc thúc cùng nó đi chơi? “Hu hu ~ người xấu! Người mau buông ca ca ta ra!” Quý Niệm Sâu dùng tay nhỏ bé đánh người trước mắt, chỉ là một đứa bé mà thôi, có thể có hơi sức gì.

Diệp Thiên cúi đầu, là nàng? Khóe miệng không khỏi giương lên một đường cong, chỉ là tại sao hai đứa trẻ này lại ở chỗ này? “Không ngờ Diệp sư phụ đến cả đứa trẻ cũng bắt nạt?” Lúc này Quý Tinh đi tới, “Mẫu thân, cứu con!” Quý Triết vội vàng cầu cứu nàng.

“Ha ha, ta chỉ đùa giỡn với nó mà thôi.” Diệp Thiên để đứa bé xuống, hình như nữ nhân trước mắt rất khó chọc, “Hả? Nghe nói ngài cũng có nữ nhi, sao còn chưa bồi dưỡng được hứng thú với hài tử vậy?” Diệp Thiên nắm chặt quyền nhìn nàng, Quý Tinh liếc mắt một cái, xem thường.

Lúc Nam Cung Hi chạy đến, liền nhìn đến hai người giương cung bạt kiếm, bọn họ xảy ra chuyện gì? “Hu hu ~ Nam Cung thúc thúc, người kia khi dễ con!” Quý Triết nhào tới bên cạnh hắn, chỉ vào Diệp Thiên, “Sư phụ? Người. . .” Hắn không có mở miệng, Diệp Thiên liền giải thích, “Ta chỉ đùa giỡn với nó mà thôi.” Quý Niệm Sâu nghe nói như thế, kêu to.

“Mẫu thân! Ông ta vốn không phải đùa giỡn, ông ta muốn giết Triết ca ca!” Quý Niệm Sâu đỏ mắt nhìn lão, đợi bé trưởng thành, nhất định phải đi giết lão ta! “Được rồi, Niệm Sâu không nên giận nha, đi chơi cùng Triết ca ca được không?” Quý Tinh ngồi xổm người xuống trấn an, Quý Niệm Sâu gật đầu một cái, “Đi, lần này chúng ta có thể đi tìm Vu thúc thúc.” Quý Triết lôi kéo Quý Niệm Sâu rời đi.

“Nơi này. . . Ta cảm thấy thật không an toàn, ta dùng hộ vệ của chúng ta đối Vu Lỗi có được không?” Quý Tinh nói với Nam Cung Hi, hắn cũng sợ, ngay sau đó liếc mắt sư phụ của mình, không ngờ sư phụ có thể đối với đứa trẻ như vậy, như vậy lời của ông trước đó đến cùng là thật hay giả?

“Cái này, Vu Lỗi là cánh tay đắc lực của ta, như vậy đi, lần sau Triết nhi tới, ta sẽ một tác cũng không rời đi theo thằng bé, có được không?” Quý Tinh không nhìn hắn, mà là nhìn Diệp Thiên, “Đây chính là người nói, đừng quên!” Nam Cung Hi gật đầu lia lịa.

“Tốt lắm, ta có chút mệt mỏi, có thể ngồi xuống sao?” Nam Cung Hi lập tức tiến lên đỡ nàng rời đi, Diệp Thiên nhìn bóng lưng Quý Tinh, nữ nhân này, năm đó nên kết liễu nàng, bây giờ nhìn bộ dạng Hi nhi, sợ là. . . lại ưa thích nàng rồi.

“Người tin tưởng sư phụ người sao?” Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi hỏi, hắn do dự, bởi vì bây giờ sư phụ trở nên hoàn toàn khác với trước kia, hơn nữa nhìn những thủ hạ trước kia của ông ấy hình như vừa nghe đến ông ấy trở lại nhận chức đều dùng ánh mắt ai oán nhìn hắn, làm hắn cảm thấy nhất định là có chuyện gì đó.

“Ta. . .” Hắn mới vừa há mồm, Quý Tinh liền ngắt lời hắn, “Không cần nói, ta biết rồi.” Vừa rồi hắn đã do dự, nói rõ hắn đã không phải hoàn toàn tin tưởng sư phụ hắn. “Nàng nghe ta giải thích.” Nam Cung Hi cho là nàng nghĩ hắn vẫn tin tưởng sư phụ hắn, nhưng là Quý Tinh lại khoát khoát tay, bày tỏ không muốn nghe, Nam Cung Hi mặt nhăn như đít khi nhìn nàng.

“Không phải là người nói một tác cũng không rời Triết nhi sao? Vậy bây giờ là?” Quý Tinh nhìn hắn, Nam Cung Hi lập tức đứng lên, “Ta sẽ đi.” Nói rồi xông ra ngoài, hi vọng sư phụ không tìm thằng bé gây phiền phức.

Nam Cung Hi mới vừa đi, Quý Tinh liền mở miệng, “Đi ra đi.” Người ở cửa do dự một lúc, ngay sau đó đi vào. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Dù là ai cũng không thể ngăn nàng báo thù (1)

“Nếu so với trước đây, ngươi còn thông minh hơn.” Người ngoài cửa đi vào nói, Quý Tinh bật cười, “Dù thông minh hơn cũng không thể so với ngươi được, đúng không nào, Diệp Thiên?” Nàng gọi tên của ông ta. “Có can đảm, đứa bé kia là hài tử của Hi Nhi? Haizz, ngươi đừng phủ nhận, dáng dấp giống như vậy, ta cũng không phải kẻ ngu ngốc, năm đó đứa trẻ không rơi mất thật là đáng tiếc!” Nghe lời nói của ông ta, Quý Tinh nhìn Diệp Thiên, ông ta có ý gì? Chẳng lẽ năm đó là ông ta âm thầm ra tay? “Đừng nhìn ta như vậy, trước kia ngươi không phải là đối thủ của ta, bây giờ càng không phải.” Quý Tinh cũng lắc đầu một cái, “Chưa biết được, bây giờ ngươi phải đi cầu xin ta, bởi vì... Ta chính là người làm ám khí mà ngươi cần phải tìm.” Nàng lại gần ông ta nhỏ giọng nói, Diệp Thiên không dám tin nhìn nàng, cái gì? Là nàng ư?

“Haizz! Đáng tiếc ta không có hứng thú tham dự vào cuộc chiến tranh giành của hoàng thất, ta khuyên ngươi đừng nghĩ đến việc lôi ta vào, bởi vì ta là con người... Thù rất dai, đến lúc đó chỉ cần ta nói với người bên trên vài tiếng, không phải ngươi lập tức đi đời sao?” Nói xong nàng còn làm động tác cắt cổ, Diệp Thiên lo lắng nhìn nàng. Quả thật bây giờ nàng còn hữu dụng với hắn, nếu như hắn tùy tiện đắc tội với nàng, như vậy hắn cũng sẽ không sống được. “Ngươi lại nói đùa rồi, vừa rồi là ta đang trêu chọc ngươi thôi.” Diệp Thiên đổi thái độ, nàng nhìn kẻ thay sắc mặt còn nhanh hơn giờ sách này, không tự chủ được cau mày lại. “Này ngươi không sao chứ? Ta còn phải đi tìm con trai của ta nữa.” Nói xong nàng đứng dậy đi ra ngoài, Diệp Thiên không ngăn nàng lại.

“Con ở đây, ở đây này.” Quý Triết vừa chạy vừa kêu, Quý Niệm Sầu vừa cười vừa chạy theo sau thằng bé, Nam Cung Hi và Vu Lỗi bịt kín mắt đuổi bắt hai đứa trẻ. “Ha ha, để xem ta làm thế nào bắt được các con.” Nam Cung Hi lên tiếng, Vu Lỗi cũng bật cười, đây là vì chơi đùa cùng bọn trẻ, nếu như thật sự đối phó kẻ địch thì hắn đã sớm bắt được bọn chúng. Quý Tinh đi tới đã thấy hai nam nhân bịt mắt đuổi bắt hai đứa trẻ, nàng cứ đứng ở đó ngẩn ngơ, Quý Triết thấy nàng từ xa, vội vàng chạy đến bên nàng: “Mẫu thân, suýt...” Thằng bé làm động tác đứng lên tiếng với nàng, Quý Niệm Sầu cũng đã chạy đến sau lưng Quý Tinh. “Chúng con ở chỗ này!” Quý Triết hô lớn, rồi trực tiếp trốn sau lưng Quý Tinh, còn Quý Niệm Sầu thì núp sau Quý Triết. Nam Cung Hi và Vu Lỗi nghe được giọng nói của Quý Triết, khẽ xoay người, chỉ là Vu Lỗi thả chậm bước chân, nhường Nam Cung Hi đi trước.

“Ha ha! Ta bắt được con rồi!” Chẳng qua từ lúc nào mà Triết Nhi lại lớn như vậy? Quý Triết nhìn thấy hắn ôm lấy mẫu thân, thì bật cười, “Ha ha... Nam Cung thúc thúc, không phải là con đâu! Ngươi bắt nhầm rồi.” Nam Cung Hi tháo khăn che mắt, nhìn thấy khuôn mặt gần mình trong gang tấc, “Ặc, chuyện này... Tinh Nhi?” Nói xong vội vàng đẩy nàng ra, Vu Lỗi ở đằng xa cũng tháo khăn che xuống, lúc này hắn mới biết còn có người khác ở đây. “Triết Nhi, chúng ta phải về rồi.” Quý Tinh nói với bọn trẻ, “Mẫu thân, con còn chơi chưa đủ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Triết nhăn nhó. “Sắc trời cũng đã tối, Nam Cung thúc thúc đưa các con về, thuận tiện mời các con ăn cái gì đó có được hay không?” Nam Cung Hi ngồi xuống nói với bọn chúng: “Thật sao? Hay quá! Hay quá! Đi ăn thật ư!” Quý Triết liền vội vàng tiến lên nắm lấy bàn tay to của hắn. “Ta có thể đưa bọn trẻ về chứ?” Nam Cung Hi đứng lên hỏi Quý Tinh, còn nàng thì lại xoay người rồi đi: “Nam Cung thúc thúc, đi nào!” Quý Triết kéo hắn đi, Nam Cung Hi cũng nắm lấy tay Quý Niệm Sầu, một lớn hai nhỏ vui vẻ đi theo sau lưng Quý Tinh, Vu Lỗi sớm đã lặng lẽ rời đi.

“Khách quan, mời vào bên trong.” Tiểu nhị tiến lên chào hỏi nhóm người Nam Cung Hi. “Tiểu nhị, có gì ngon đều mang lên hết.” Nam Cung Hi đi vào, chọn chỗ ngồi xuống, Quý Triết và Quý Niệm Sầu cũng không thể chờ được vội vàng ngồi xuống, chơi lâu như vậy thật sự rất đói. “Được rồi! Xin khách quan chờ một chút.” Nói xong, tiểu nhị xoay người rồi đi. Quý Tinh nhìn hắn, do dự một hồi sau đó vẫn hỏi, “Sao lại không thấy Trữ Tuyết?” Nam Cung Hi sững sờ, sao lại đột nhiên nhắc đến Trữ Tuyết? “Chuyện này, bây giờ nàng ta và sự phụ của ta đã ở cùng một chỗ, đến nữ nhi cũng đã lớn bằng Triết Nhi.” Quý Tinh không hiểu, sao Trữ Tuyết và Diệp Thiên lại có liên quan đến nhau? Có cả nữ nhi lớn bằng Triết Nhi? Đó không phải là... Bọn họ đã thành thân sao? “Chúng ta không thành thân.” Nam Cung Hi giải thích, Quý Tinh gật đầu một cái, không nói chuyện nữa, “Khách quan, món ăn của các vị.” Lúc tiểu nhị bưng thức ăn lên, “Woa! Đói quá!” Quý Triết bắt đầu không giữ hình tượng mà gặm lấy gặm để, Quý Niệm Sầu không như Triết Nhi, nha đầu này vẫn còn tương đối lịch thiệp. “Triết Nhi, con ăn từ từ thôi, không có ai tranh với con.” Nam Cung Hi buồn cười nhìn nó.

Đột nhiên Quý Tinh nhớ đến chuyện gì đó vui vẻ, lấy cùi chỏ thúc Nam Cung Hi một cái, hắn nhìn nàng, Quý Tinh ghé sát lỗ tai của hắn nói: “Cái đó, ngươi thật sự bắt lực sao? Có muốn ta chỉ cho ngươi hai chiêu hay không?” Rầm, Nam Cung Hi đổ từ mặt đến chân, “Không có... Không có.” Đánh chết hắn cũng không thừa nhận, đều là tại Lê Mị, tức chết hắn rồi. Chỉ là nói thật, đã lâu như vậy, thử qua rất nhiều người, nhưng lúc quan trọng nhất thì... Lại không được. Đến cuối cùng hắn đều ném những nữ nhân kia cho thuộc hạ, dù sao cũng đã bỏ thuốc các nàng, bọn họ đều không biết, chỉ có Lê Mị là ngoại lệ, rõ ràng là... Sớm biết thế này đã không nói với nàng ta, đúng là thất sách! “Thật ư? Không cần sao...” Quý Tinh còn chưa nói hết, đã bị một người cắt ngang, “Mình chủ, thuộc hạ đã tìm thấy chứng cứ Thủy Linh thuê sát thủ giết người, thủ trấn Lâm Hương có thể báo rồi.” Triệu Trà Trà vội vã đi tìm hắn, hỏi Vu Lỗi mới biết hắn đang ở quán rượu, đến Tam Gia cuối cùng cũng tìm được hắn, chỉ là nàng không chú ý tới Quý Tinh, Quý Triết ở cạnh.

“Ngươi nói cái gì? Thật sự là do Thủy Linh làm?” Quý Tinh kích động đứng lên, lúc này Triệu Trà Trà mới chú ý tới nàng, sao lại là nàng ta? Trà Trà nắm chặt quyền.”Tinh Nhi, đừng kích động, ngồi xuống trước đi.” Nam Cung Hi kéo nàng lại, mọi người trong tứ lâu đều nhìn bọn họ. “Vì sao ngươi phải điều tra chuyện này?” Quý Tinh quay đầu nhìn hắn, Triệu Trà Trà sợ hắn nói tên nàng ra, bởi vì lúc này Triệu Trà Trà đang đeo mặt nạ che nửa khuôn mặt, cho nên Quý Tinh không hề nhận ra nàng. “Bởi vì trước đây khi ngài ấy ở trấn Lâm Hương quá ngu ngốc, hơn nữa còn giả bộ làm người câm.” Nam Cung Hi cau mày nhìn nàng ta, Quý Tinh sững sờ, người câm? Là hắn ư? “Ngươi là người câm?” Quý Tinh không dám tin, sao hắn lại có thể trở thành người nghèo túng như vậy? Suy nghĩ một chút cũng không phải! “Chuyện này, có phải nhà của ngươi phá sản hay không?” Nàng thận trọng hỏi, lần này đổi lại là Nam Cung Hi sững sờ, phá sản ư? Không có!

“Không có, chẳng qua lúc đó không có tiền, ta cần theo ngân phiếu ra ngoài, kết quả là bị dầm mưa rách nát.” Nghe nói như thế, Quý Tinh không còn lời nào để nói, chỉ là theo như lời nói của hắn, không phải từ lâu hắn đã đến Lâm Hương đây chứ? Nhưng mà bây giờ quan trọng nhất chính là chuyện kẻ đã thuê sát thủ giết hơn 200 mạng người ở trấn Lâm Hương. “Ngươi mới vừa nói có bằng chứng xác thực chuyện Thủy Linh thuê sát thủ giết người?” Quý Tinh nhìn Triệu Trà Trà, nàng ta gật đầu một cái, quả thực đã tìm được chứng cứ. Chẳng qua Thủy Linh thật sự quá ngoan độc, lại sai người giết chết nha hoàn đó: “Ồ đâu?” Triệu Trà Trà không trả lời nàng, mà nhìn Nam Cung Hi.”Tinh Nhi, trước tiên ăn ít đồ đã, một lát nữa đi cũng chưa muộn.” Nam Cung Hi khuyên nàng, “Ăn, ăn, ăn! Ta ăn không vô! Cũng không còn tâm tình!” Bởi vì cảnh A Cửu chết thảm lại xuất hiện tại trước mắt nàng, nhìn Quý Niệm Sầu đang ăn, nàng không khỏi đỏ mắt, Triệu Trà Trà lấy làm kỳ lạ, tại sao nàng lại nhìn tiểu nha đầu đó, chẳng lẽ... Nghĩ đến việc có thể xảy ra, nàng ta mở to hai mắt.

“Triết Nhi, Niệm Sầu, ăn xong chưa? Ăn xong rồi chúng ta mau về thôi.” Quý Triết lau miệng gật đầu một cái, Quý Niệm Sầu cũng thế, nghe được tên nha đầu kia, Triệu Trà Trà càng khẳng định, tiểu nha đầu này có thể là người duy nhất sống sót, không ngờ bọn họ còn cứu một người, lúc ấy chắc chỉ là

một tiểu hài tử thôi. “Các người trở về cùng với ta, sắp xếp ổn thỏa cho Triết Nhi và Niệm Sầu, ta muốn đi xem chứng có.” Nói xong không ăn thứ gì, kéo hai đứa trẻ vội vàng trở về. Nam Cung Hi bỏ lại bạc rồi đi theo sau nàng, Triệu Trà Trà cũng đi theo. “Triết Nhi, Niệm Sầu, đi tìm nhũ mẫu đi.” Nhìn hai tiểu tử kia đi xa, Quý Tinh sai người đi tìm Hách Liên Viên và Lâm Nhục Tịch, “Tĩnh Nhi, có chuyện gì mà vội vã như vậy?” Nàng mới ăn được nửa chén cơm, liền vội vàng bảo Tử Hào đi tìm nhũ mẫu, còn mình thì đến đây, nàng biết Nam Cung Hi, nhưng người đứng cạnh hẳn là ai?

“Tĩnh Nhi, chuyện gì mà nghiêm trọng như thế?” Hách Liên Viên vừa đến đã nhìn thấy bộ dạng nặng nề của nàng, “Có chứng có thể chứng minh Thủy Linh thuê sát thủ giết người ở trấn Lâm Hương.” Nàng vừa nói xong, Lâm Nhục Tịch đã lao đảo ngã xuống, thật sự là nàng ta? “Ta nói rồi, nếu như chứng thật được là Thủy Linh làm, thì ngay cả Thiên Lan sơn trang ta cũng sẽ không bỏ qua, Nhục Tịch, tỷ nói phải làm thế nào?” Tất cả mọi người đều nhìn nàng, Nam Cung Hi và Triệu Trà Trà không hiểu, Nhục Tịch và Thiên Lan sơn trang có quan hệ gì sao? “Tỷ. . . Tỷ. . . Hẳn đã đối với tỷ như vậy, tỷ sẽ không cầu xin giúp hẳn, hai trăm mạng người không thể chết một cách vô ích!” Về mặt của Lâm Nhục Tịch nghiêm nghị, nam nhân bội tình bạc nghĩa đó, có tư cách gì để nàng cầu xin cho hẳn. “Người có thể dẫn chúng ta đi xem chứng có không?” Quý Tinh đi tới trước mặt Triệu Trà Trà, nàng ta nhìn Nam Cung Hi, sau đó gật đầu một cái, đoàn người theo nàng rời đi.

“Chính là nàng ta, nàng ta là nha hoàn thiếp thân của Thủy Linh, bởi vì biết quá nhiều việc, nên Thủy Linh muốn giết nàng diệt khẩu.” Đi tới một tiểu viện vắng vẻ, tất cả mọi người thấy được bằng chứng đó, không phải, chính xác mà nói thì đó là nhân chứng. “Người có thể chứng minh Thủy Linh thuê sát thủ giết người? Nhưng nếu như nàng ta không thừa nhận thì sao?” Quý Tinh nhìn nàng, khéo léo hỏi, đáng tiếc ở thời cổ đại này không hề có máy ghi âm. “Vâng, chứng cứ chính là cái này.” Nàng ta lấy ra một khối lệnh bài, Nam Cung Hi và Hách Liên Viên cau mày, “Làm sao người có được thứ này?” Hách Liên Viên lên tiếng. “Thủy Linh đã để nô tỳ cầm thứ này đi giao dịch với sát thủ, chỉ là nàng ta không ngờ được khi nàng ta muốn giết nô tỳ diệt khẩu thì nô tỳ đã mang theo nó bỏ chạy. Hiện tại nàng ta đang truy tìm thứ này.” Quý Tinh nhìn thẻ bài, đương nhiên đó là một tấm lệnh bài: “Đây là lệnh bài gì?” Nàng tò mò hỏi, “Lệnh bài của chủ nhân Thủy Duyệt sơn trang, chẳng qua vì sao Thủy Lãnh Ngạo lại đưa thứ này cho Thủy Linh?” Nam Cung Hi nói ra nghi hoặc thay nàng, đồng thời nghi ngờ làm thế nào mà Thủy Lãnh Ngạo lại đưa thẻ bài cho Thủy Linh.

“Đi nào! Chúng ta đi tới Thiên Lan sơn trang, Nhục Tịch, tỷ có thể không đi.” Quý Tinh nói với nàng, “Không! Tỷ sẽ đi! Tỷ muốn xem kết cục của bọn họ.” Dù Nam Cung Hi và Triệu Trà Trà nghe thế nào đi nữa cũng không hiểu, chẳng lẽ quan hệ giữa nàng ấy và Đường Tĩnh Thiên là mối quan hệ đó? “Chúng ta lập tức tới Thiên Lan sơn trang!” Lời nói này nàng đã chờ đợi từ lâu, “Đợi chút, mọi người trở về lấy chút đồ.” Hách Liên Viên và Lâm Nhục Tịch biết nàng trở về lấy cái gì, cũng không hề ngăn cản, “Nàng trở về lấy cái gì? Có muốn ta giúp nàng không?” Nam Cung Hi tiến lên trước hỏi, “Không cần! Bảo vệ nàng ta là được!” Quý Tinh chỉ vào nha hoàn kia, còn mình thì rời đi.

Khi bọn họ đến được Thiên Lan sơn trang thì sắc trời đã tối, từ bên trong thính thoảng truyền đến tiếng nói tiếng cười, không cần nghĩ cũng biết là đang đón khách, sắc mặt của Lâm Nhục Tịch tái nhợt khi nghe được giọng cười kia, tay nắm chặt quyền. Quý Tinh cũng không nói gì, trực tiếp lấy ra một vật, chỉ có Hách Liên Viên và Lâm Nhục Tịch biết đây là cái gì, Nam Cung Hi nhìn quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời cũng không nhớ ra được đây là cái gì, “Mọi người lui về phía sau!” Mặc dù Triệu Trà Trà không hiểu, nhưng vẫn theo họ lui về sau, “Ta sẽ không để cho các người vui vẻ như vậy!” Nói xong ném vật trong tay qua cửa. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.